

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ПЪТЯТ КЪМ ОМАХА

Част 2 от „Пътят към...“

Превод от английски: Росица Панайотова, 1993

chitanka.info

*На Хенри Сътън, кръстник, прекрасен актьор,
незаменим приятел и велик човек.*

ПРЕДГОВОР

Преди няколко години долуподписаният написа роман, озаглавен „Пътят към Гандолфо“. Той беше построен въз основа на едно смайващо предположение, чието осъществяване би могло дълго време да отеква в паметта на поколенията... Това трябваше да бъде история за демони, за легиони на Сатаната, които извършват едно гнусно престъпление, което би ужасило света, смъртоносен удар за всички вярващи мъже и жени, независимо коя религия изповядват, защото би извадило на показ уязвимостта на великите духовни водачи в наше време. Накратко, ставаше дума за отвличането на Римския Първожрец, папа Франческо Първи.

Следите ли мисълта ми? Имам предвид, че това е наистина тежко престъпление. Щеше да бъде, но не стана... Случи се друго. Вашият покорен слуга, разказвачът, изведнъж реши да надникне от обратната страна на монетата и тогава беше разтърсен от неудържим смях. Може би смятате, че един сериозен човек не би могъл да се отнася по такъв начин към подобна налудничава идея! За нещастие, Вашият покорен слуга не можа да стори нищо; започна да размишлява, а това винаги е опасно за един писател. И така, синдромът „какво-щеше-да-стане-ако“ се включи в действие.

Какво щеше да стане, ако подстрекателят на това ужасно престъпление все пак не е отрицателен герой, а, да предположим, човек-легенда във военните кръгове, низвергнат от политиците, защото на всеослушание се е противопоставил на лицемерието им... и какво щеше да стане, ако обичаният Папа не би имал нищо против отвличането си, докато в това време неговият братовчед-двойник, един не особено умен статист от Миланската „Ла Скала“, заема мястото му. В такъв случай истинският Първожрец би могъл да избяга от неимоверната отговорност за паството си, като просто се отдалечи и остави зад гърба си постоянните интриги на клериците във Ватикана и безкрайната поредица от благословии, раздавани на просители,

убедени, че пътят към Рая минава през дискаса^[1]. И ето, че се получи друга история.

В годините, изминали от излизането на „Пътят към Гандолфо“, множество читатели са ме питали с писма или по телефона: „*Какво се случи с онези шутове?*“ (Извършителите, а не драговолната жертва.)

Честно казано, онези „шутове“ чакаха друга такава ужасяваща възможност. И късно една нощ преди година, най-невзрачната от моите скромни музи изписка: „*За Бога, ето го!*“

Във всеки случай, ако предположим, че Вашият покорен слуга си е позволил известна волност в областта на религията и икономиката в „*Пътят към Гандолфо*“, то той доброволно си признава, че в тази книга си е дал същата свобода, съобразена, естествено, със законите и обичаите на страната.

А кой не го прави? Разбира се, *моят* адвокат и *вашият* адвокат не го правят, но за останалите е повече от сигурно!

Прецизното романизиране на автентична, но недокументирана история от съмнително естество повелява на музата да се въздържа от някои пътища в търсенето на хипотетични истини. И особено, ако историята засяга Блекстоун^[2].

Не се безпокойте, има и поука:

Стойте по-далеч от съда, освен ако не сте купили съдията. *Или пък*, ако, колкото и невероятно да звучи, не сте наели моя адвокат, което е невъзможно, защото той е прекалено зает да ме държи във затвора.

Робърт Лъдълъм

[1] Поднос за събиране на дарения в църквата. ↑

[2] Уилям Блекстоун (1723–1780) — англ. юрист, автор на правна литература — Б.р. ↑

ПРОЛОГ

Пламъците се извисяваха към нощното небе, а огромните им сенки играеха върху изрисуваните лица на индианците около кладата. И тогава вождът на племето, облечен подобаващо на сана му, с корона от пера, спускаща се по изключително високото му тяло чак до земята, извиси глас с царствено величие.

— Изправям се пред вас, за да ви кажа, че греховете на белия човек не му носят нищо друго, освен сблъсък със злите духове! Те ще го обсебят и ще го изпратят в огъня на вечното проклятие! Повярвайте ми, мои братя, сестри и дъщери, денят на разплатата е пред нас и ние *ще триумфираме!*

Единственият проблем за мнозина сред публиката на вожда беше, че той е бял човек.

— От какво гърне изскочи пък този? — прошепна един възрастен индианец от племето уопотами на жената до него.

— *Шум!* — каза индианката. — Той ни е донесъл цял камион сувенири от Китай и от Япония. Не оплесквай хубавото нещо, Орлови очи!

ГЛАВА 1

Малкият запуснат кабинет на последния етаж в правителствената сграда не беше използван от цели шестдесет и четири години и осем месеца. Не че в стените му имаше зазидани някакви мрачни тайни или пък злобни призраци от миналото кръжаха под занемарения таван. Много просто — никой *не искаше* да го използва. Трябва да бъде изяснено още нещо. Всъщност кабинетът не беше на последния етаж, а *над* него и дотам се стигаше по тясна дървена стълба.

През летните месеци в кабинета беше много задушно, защото имаше само един малък прозорец. През зимата цареше ужасен студ, защото дървената му черупка не осигуряваше никаква изолация, а прозорецът тракаше непрекъснато и пропускаше всички ветрове, като че ли са си у дома. Накратко, тази таванска антика с оскъдна мебелировка от началото на века, представляваше тукашният Сибир за правителственото учреждение, в чиято сграда се помещаваше. По документи последният наемател, който се е трудил тук, един компрометиран американски индианец, имал наглостта да се научи да чете на английски и да заяви на шефовете си, които от своя страна едва сричали, че някои ограничения, наложени в резерватите на народността навахо, са прекалено жестоки. Казват, че умрял в този тавански кабинет в студения януари на 1927-ма и не бил открит чак до май, когато времето се стоплило и въздухът внезапно засмърдял. Въпросната правителствена служба беше, естествено, Щатското бюро по индианските въпроси.

За настоящия обитател гореописаното не представляваше пречка, а по-скоро стимул. Самотната фигура в банален сив костюм, разположена върху бюрото, което трудно можеше да се нарече така, защото всичките му чекмеджета липсваха, беше генерал Макензи Хоукинс, легенда във военните среди, герой от три войни и два пъти носител на Медала за заслуги на Конгреса. Този огромен мъж със стройна мускулеста фигура, неподходяща на годините му, със стоманени очи и загоряло, насечено от бръчки лице, отново беше

влязъл в схватка. Но сега, за пръв път в живота си, той не воюваше с враговете на любимите му Съединени американски щати, а със самото правителство на Щатите. Заради нещо, което се беше случило преди сто и дванадесет години.

„Не е от значение кога е станало“ — помисли си генералът, обърна се върху въртящия се старомоден стол и се придвижи към близката маса, отрупана с подвързани в кожа счетоводни книги и карти. Това си бяха *същите* шибани говнари, които го бяха унизили, бяха му свалили униформата и бяха прекратили съществуването му като военен. Същите бяха, проклети да са, без значение дали са облечени в натруфени фракове отпреди стотина години или с префърцунени раирани костюми. *Всичките* са шибани говнари. И нямаше значение времето, а единствено борбата с тях!

Генералът наведе зеленикавата подвижна лампа от началото на двадесетте години и започна да изучава картата с голяма лупа в дясната ръка. След това се завъртя отново към разпадащото се бюро и препрочете параграфа, който беше подчертал в една от книгите с проядена от времето подвързия. Непрекъснато шаващите му очи внезапно се разшириха и заблестяха от вълнение. Той посегна към единственото средство за комуникация, което имаше на разположение, поради простата причина, че прокарването на телефон би издало недотам легитимното му присъствие в Бюрото. То представляваше малка фуния, прикрепена към тръба. Духна два пъти в нея — сигналът за тревога. Изчака отговор: той дойде по примитивния инструмент след тридесет и осем секунди.

— *Мак?* — разнесе се дрезгав глас от допотопния уред.

— Хезълтайн, намерих го!

— Духай по-леко в този боклук! Секретарката ми беше тук и сигурно си е помислила, че ченето ми свисти.

— Тя излезе ли?

— Излезе — потвърди Хезълтайн Броукмайкъл, директор на Бюрото по индианските въпроси — Какво има?

— Току-що ти казах. *Намерих го!*

— Намерил си какво?

— Най-голямата каша, която шибаните говнари някога *са забърквали*, същите шибани говнари, които ни накараха да ходим цивилни, приятелю!

— О, ще се радвам да пипна тези копелета. Къде е станало и кога?

— В Небраска. Преди сто и дванадесет години.

Тишина. И след това:

— *Мак*, нас ни е нямало тогава! Даже и тебе!

— Това няма никакво значение, Хезълтайн. Същите конски фъшки са. Същите копелета, които са направили това с тях, го направиха с мен и теб сто години по-късно.

— С кои „тях“?

— Издънка на мохоките, наречена племето уопотами. Мигрирали са към Небраска в средата на деветнадесети век.

— *Е*, и?

— Дойде времето на запечатаните архиви, генерал Броукмайкъл.

— *Не казвай това*. Никой не може да го направи!

— Ти можеш, генерал е. Искам окончателно потвърждение, само няколко неясноти, които трябва да се изчистят.

— *За какво? Защо!*

— Защото е възможно уопотамите все още законно да притежават правата върху земята и въздуха в и около Омаха, Небраска.

— Ти си луд, Мак! Там се намира Командването на стратегическите военновъздушни сили!

— Само някои неща се губят, няколко погребани подробности и фактите ще бъдат налице... Ще се видим на подземния етаж, при сейфа с архивите. Генерал Броукмайкъл... а може би трябва да те наричам съпредседател на Комитета на началник щабове, заедно с мен, Хезълтайн? Ако съм прав, а да пукна, ако не съм, така ще духнем под опашките на тези от Белия дом и Пентагона, че няма да се осъзнаят, докато ние не им кажем да го направят.

Тишина. И след това:

— Ще те пусна, Мак, но след това се покривам, докато не ми кажеш, че мога отново да си сложа униформата.

— Стига ми. Между другото, смятам да опаковам всичко, което открих тук и да го отнеса в местенцето ми в Арлингтън. Онова нещастно копеле, което е умряло тук в това гнездо на плъхове и не са го открили, докато парфюмът не се е разнесъл надолу, не си е отишло без причина!

* * *

Двамата генерали се ровеха из металните рафтове с мухлясали запечатани архиви в сумрака на потъналите в паяжина лампи, като разчитаха повече на осветлението на фенерчетата си. В седмото отделение Макензи Хоукинс спря, задържайки лъча върху една стара книга с напукана кожена подвързия.

— Мисля, че е това, Хезълтайн.

— Много хубаво, но не можеш да го вземеш оттук!

— Това ми е ясно, генерале, и ето защо просто ще направя няколко снимки и ще го върна — Хоукинс измъкна от сивия си костюм малък шпионски фотоапарат.

— Колко филма си взел? — попита бившият генерал Хезълтайн Броукмайкъл, докато Макензи мъкнеше тежката книга към стоманената маса в края на коридора.

— Осем — отвърна Хоукинс, разгръщайки пожълтелите от времето страници, докато не намери тези, които му бяха необходими.

— Имам още няколко, ако ти потрѣбват — каза Хезълтайн. — Не че съм се запалил кой знае колко по това, което мислиш, че си открил, но ако съществува начин да се докопам до Етълред, *ще се възползвам!*

— Мислех, че вие двамата сте се разплатили — прекъсна го Макензи, докато обръщаше страниците и щракаше.

— *Никога!*

— Вината не беше на Етълред, а на онзи скапан адвокат от щаба на Главния инспектор, някакво пикливо хлапе от Харвард, казваше се Девъро, Сам Девъро. Той сбърка, не Броуки Две. Двама на име Броукмайкъл; той просто ги е объркал, това е!

— Глупости! Броуки Две посочи *мен!*

— Мисля, че грешиш, но не съм дошъл тук, за да се разправяме, а ти също... Броуки, трябва ми книгата след тази или някъде около нея. На подвързията трябва да пише СХН. Би ли ми я донесъл? — Докато шефът на Бюрото по индианските въпроси отиваше към металните шкафове, Ястреба^[1] извади от джоба си бръснач и изряза петнадесет поредни страници. После пхна безценните листове под сакото си без да ги прегъва.

— Не мога да то открѣя — каза Броукмайкъл.

— Няма значение. Намерих каквото ми трябваше.

— А сега какво, Мак?

— Ще потъна за доста време, Хезълтайн, може би за година или повече, но трябва да го направя, както му е реда — да няма никакви дупки, съвсем никакви.

— В кое?

— В делото, което ще оформя срещу правителството на Съединените щати — отвърна Хоукинс, измъквайки от джоба си измачкана пура, след което я запали със запалка „Зипо“ от Втората световна война. — Изчакай, Броуки, и ще видиш.

— Боже мой, *какво?*... Недей да пушиш! Тук не е разрешено да се пуши!

— Е, Броуки, ти и твоят братовчед Етълред винаги сте спазвали прекалено строго устава и когато уставът не отговаря на ситуацията търсите други устави. Това го няма в книжките, Хезълтайн, или поне не в тези, които можеш да прочетеш. Има го в стомаха ти, в червата. Някои неща са правилни, някои не са, съвсем просто е. Червата ти диктуват.

— Какви ми ги дрънкаш, *по дяволите?*

— Червата ти ти казват да търсиш книжки, които ти е *забранено* да четеш. Из разни места, където се пазят тайни, точно като това тук.

— Мак, не виждам никакъв смисъл в това!

— Дай ми година, може и две, Броуки, и тогава ще разбереш. Трябва да го изпипам. Докрай — генерал Макензи Хоукинс тръгна между металните шкафове и се запъти към изхода.

„*По дяволите* — помисли си той. — Сега наистина се захващам за работа. *Гответе се* за мене, скъпи употами. Аз съм ваш!“

* * *

Изминаха двадесет и един месеца и *никой* не беше подготвен за Гърмящата глава, вожд на употамите.

[1] Хоук, съкр. от Хоукинс — Ястреб (англ.) ↑

ГЛАВА 2

Гневен, стиснал челюсти, вперил поглед напред, Президентът на Съединените американски щати ускори крачка по боядисания в сиво коридор в подземния комплекс на Белия дом. За няколко секунди той се откъсна от антуража си. Високата му, стройна фигура се приведе леко, като че се бореше с невидим вятър. Можеше да се помисли, че този нетърпелив човек има едно единствено желание — да стигне по-бързо до бурните бойни полета, да обхване с поглед панорамата на войната, да изработи стратегията на бойните действия и да отблъсне ордите, нападащи владенията му.

В настоящия момент, обаче, най-близката му цел беше изпълнената с напрежение Зала за извънредни ситуации в подземните етажи на Белия дом. Той стигна до една от вратите, бутна я и решително влезе вътре. Подчинените му го последваха като един, подтичвайки, останали без дъх.

— Добре, момчета! — изрева той. — *Хайде на работа.* Настъпи кратко затишие, след което се дочу изтънял и треперещ женски глас:

— Мисля, че не е тук мястото, господин Президент.

— Какво? *Защо!*

— Това е мъжката тоалетна, сър.

— О?... А *вие* какво търсите тук?

— Следвам ви, сър.

— Да му се не види. Сбъркал съм. Съжалявам. Хайде да тръгваме! *Вън!*

Голямата кръгла маса в Залата за извънредни ситуации блестеше под мекото осветление върху полираното дърво се отразяваха силуетите на насядалите около нея. Неподвижни, с обтегнати физиономии, те се взираха изумени в гърчавия очилат мъж, застанал зад Президента пред една преносима черна дъска, на която бяха изрисувани с цветни тебешери многобройни диаграми. Нагледните помагала бяха неефикасни, защото двама от кризисния екип страдаха от пълен далтонизъм. Озадаченото изражение върху младоликия образ

на Вицепрезидента не представляваше нищо ново, така че присъстващите го отминаха с пренебрежение. Но нарастващото раздражение от страна на председателя на Съвета на началник щабовете не беше за пренебрегване.

— *По дяволите, Уошбърн, аз не...*

— Уошбърн, генерале.

— Добре. Но не мога да проследя официалната линия.

— Оранжевата, сър.

— Коя е тя?

— Току-що ви обясних, сър, *оранжевия* тебешир.

— Посочи го! Главите се извърнаха.

— Да те вземат мътните, Зак — проговори Президентът. — Не можеш ли да видиш тази линия?

— Тук е много тъмно, господин Президент.

— Но аз я виждам, Зак.

— Е, добре де, имам някои малки проблеми със зрението — каза генералът тихо. — Някои цветове ги виждам замъглено.

— Какво, Зак?

— Аз го чух — възкликна русият Вицепрезидент, който седеше до него. — Генералът искаше да каже, че е далтонист.

— Да му се не види, Зак, но вие сте военен!

— Появи се впоследствие, господин Президент.

— А при мен се появи *по-рано* — продължи развълнуваният наследник на овалния кабинет. — Всъщност точно това ми попречи да служа в *истинската* армия. *Какво ли не бих дал*, за да нямах подобен проблем!

— Млъквай, скапаняк такъв — обади се мургавият директор на ЦРУ. Гласът му беше тих, но присвитите му очи стрелкаха застрашително. — Шибаната ви предизборна кампания свърши отдавна.

— Е, Винсънт, не виждам причина да държиш подобен език — намеси се Президентът. — Господа, тук има и дама.

— Това го запазете за друга публика, г-н Президент. А въпросната дама е запозната с изящната ни словесност — Директорът на ЦРУ се усмихна кисело на служителката, която го изгледа с неприязън и отново се обърна към онзи пред черната дъска, който се

казваше Уошбърн: — Вие сте нашият официален експерт тук. Кажете сега в каква... каша сме се забъркали?

— Така е по-добре, Вини — обади се отново Президентът. — Благодаря.

— Пак заповядайте... Продължавайте, господине. Наистина, в дълбокото ли сме нагазили? — Директорът на ЦРУ се наведе напред и впери нервния си поглед в правния съветник. — Разкарай тези тебешери и ми кажи новините. И ми направи една услуга — не ми отнемай цяла седмица, а.

— Както кажете, господин Манджекавало — отвърна адвокатът, оставяйки тебешира на ръба на дъската. — Просто се опитвах да ви представя с диаграма историческите прецеденти, имащи отношение към променените закони, засягащи индианските нации.

— Какви *нации*? — попита Вицепрезидентът с оттенъци на арогантност в гласа. — Това са племена, а не държави.

— Продължавай — прекъсна го Директорът.

— Добре, сигурен съм, че всички си спомняте информацията, която ни даде нашият осведомител във Върховния съд, относно някакво неизвестно, бедно индианско *племе*, което е внесло петиция в Съда по повод на някакво предполагаемо споразумение с федералното правителство, за което се смята, че се е изгубило или е било откраднато от федералните агенти. Споразумението, ако бъде намерено, разбира се, ще възстанови правата на индианците върху някои от нашите територии, където в момента са разположени жизнено важни военни съоръжения.

— А, да — намеси се Президентът. — Спомних си. Доста се посмяхме по тоя повод.

— Някои бедни хорица правят всичко възможно само и само да си осигурят прехраната! — присъедини се Вицепрезидентът. — Това се казва смешка!

— Нашият адвокат не го намира никак смешно — отбеляза директорът на ЦРУ.

— Така е, сър. Нашият осведомител ни предупреди, че витаят слухове, които може и да са безпочвени, но явно петима или шестима съдии от Върховния съд са били толкова впечатлени от тази декларация, че са разглеждали основанията ѝ по кратката процедура. Някои от тях са на мнение, че искане за изпълнение на изгубеното

споразумение от 1878 г., сключено между племето уопотами и Четиринадесетия конгрес, може съвсем официално да бъде предявено към правителството на САЩ.

— Ти чуваш ли се *какво говориш*, бе — изрева Манджекавало. — Те *не могат* да го направят!

— Съвършено неприемливо — щракна с челюсти раираният и кисел Държавен секретар. — Тия съдебни катуни ще окапят след гласуването.

— Не смятам да се стига дотам, Уорън — Президентът бавно поклати глава. — Но схващам какво имаш предвид.

— Освен ако не принудим всеки един от онези пикливи съдии да си подаде оставката — предложи Държавният секретар Уорън Пийс с носов глас и лишена от всякаква добронамереност усмивка.

— Това го забрави — отхвърли предложението плешивият Министър на правосъдието. — Те различават само черно и бяло. Дори и ризите им са такива.

Директорът Манджекавало се вторачи в министъра на правосъдието. — Може би не сте надникнали достатъчно добре в тази ваша торба, пълна с мръсотии, а? За онези съдебни катуни, както се изрази нашият благороден Държавен секретар. Да не би да сте изпуснал нещо, а?

— Използвах пълния капацитет на фБР — отвърна дебелият министър на правосъдието, намествайки телесата си в тесния стол, като в същото време избърса челото си с омазнена кърпичка. — Не можем да им прикачим нищо интересно. Всички посещават неделното училище откакто са се родили.

— Какво ли пък знаят тези нещастници от фБР? Нали и мен ме проверяваха. Изкараха ме най-големия светец в града, разбираш ли?

— Не ме разбрахте. Дебатите се провеждат в пълна тайна и нито думичка няма да стигне до пресата и обществеността. Тази цензура се налага заради националната сигурност. А що се отнася до вас и до фБР...

— Престанете!

— О, небеса! — възкликна Уошбърн. — Тази прекрасна страна, която ние обичаме, може да изпадне в такава ужасяваща военна ситуация, каквато не сме имали в цялата ни история. И всичко това

заради петима или шестима глупаци, които искат да гласуват по съвест. Разбирате ли, ние можем да изчезнем от лицето на Земята.

— О'кей, о'кей, задръж малко тези лиготи — каза Манджекавало, оглеждайки останалите на масата. — Значи разполагаме с известно време, благодарение на това, че дебатите във Върховния съд се водят в пълна тайна. Националната сигурност... пресата... Имаме само пет или шест съдебни кратуни, върху които трябва да поработим. Смятам да направим така, че две или три от тези тиквички да си останат по местата в зеленчуковата градина. И доколкото този вид работа спада към моите лични професионални умения, аз ще се заема с това.

— Ще се наложи да работите бързо, господин директоре — каза очилатият Уошбърн. — Нашият човек ни съобщи, че самият Върховен съдия му е казал, че след четиридесет и осем часа възнамерява да вдигне затъмнението около случая. Според него Върховният съдия Рийбок е казал следното: „Те не са единствената шибана история в този град.“ Това е дословно, господин Президент. Лично аз не употребявам подобен език.

— Похвално, Уошбърн...

— Уошбърн, господине.

— И той също. Хайде на работа, момчета... И вие също, оспожнице... Госпожице...

— Трухарт, господин Президент. Тереза Трухарт.

— Вие с какво се занимавате?

— Аз съм личната секретарка на началника на вашия кабинет.

— И още нещо — промърмори директорът на ЦРУ.

— Началника на кабинета ли...? Хиляди дяволи, къде е Арнолд?

Та това е криза, не разбирате ли?

— Той е на масаж всеки следобед по това време — отговори бодро госпожица Трухарт.

— Е, Гие че искам да го критикувам, но...

— Имате пълно право да направите това, господин Президент — прекъсна го наследникът с широко отворени очи.

— От друга страна в последно време Субагало е подложен на сериозен стрес. Пресата го нарича с обидни думички, а той е много чувствителен.

— И нищо друго не облекчава толкова много стреса, както масажа — добави Вицепрезидентът. — Повярвайте ми, знам го от собствен опит.

— И така, нека да уточним къде точно се намираме, господа. Нека да сверим компаса и да стегнем въжето за издигане на флага...

— Да, сър!

— Господин Вицепрезидент, няма ли да млъкнете.

— Господин Президент — намеси се един нисък мъж, чието изпито лице едвам се подаваше изпод масата, а очите му гледаха неодобряващо директора на ЦРУ. — Като ваш Министър на отбраната твърдя, че ситуацията е напълно абсурдна. Не трябва да позволяваме на онези идиоти от Върховния съд да се опитват да съсипят сигурността на държавата заради някакво съмнително и отдавна забравено индианско племе, за което никой не е и чувал.

— О, аз съм чувал за уопотамите — намеси се отново Вицепрезидентът. — Разбира се, американската история не беше най-силният ми предмет, но си спомням, че намирах името им за много смешно... както и това на чопиуоу. Но тогава смятах, че са били избити или пък са измрели от глад.

Последвалото кратко затишие беше нарушено от Манджекавало. Той се втрени в младия мъж, намиращ се на косъм от управлението на страната и изсъска:

— Ако кажеш още нещо, глупак такъв, ще се озовеш на дъното на Потомак в циментова опаковка. Ясно ли се изразявам!

— Наистина ли, Винсът?

— Вижте какво, господин Президент, аз съм главата на цялата държавна сигурност и искам да кажа, че това пикли-во хлапе има най-приказливата уста в целия щат.

Потящият се Министър на правосъдието прехвърли вниманието върху адвоката от Белия дом пред черната дъска и каза:

— Добре, Блекбърн...

— Уошбърн...

— Щом казваш... Хайде да се съсредоточим върху това фиаско. Имам предвид да се съсредоточим максимално, по дяволите. Кое е това копеле, тоя предател, който стои зад този абсолютно антипатриотичен и антиамерикански иск към Върховния съд?

— Назовава себе си вожда Гърмяща глава, коренен американец — отговори Уошбърн. — А декларацията, съчинена от адвоката му, се смята от специалистите за най-съвършеното творение, постъпвало някога в съда. Казват, без да го огласяват, че тази декларация ще влезе в юриспруденцията като образец за официален анализ.

— Задникът им! — избухна Министърът на правосъдието, прокарвайки за пореден път омазаната кърпичка по веждите си. — Кожата ще му одера на този увиснал банан. Когато правителството приключи с въпроса, кучият му син няма да може да си намери работа дори и като продавач на застраховки в Бейрут. Как му е името на този синковец?

— Ами... — започна неохотно Уошбърн. Гласът му потрепна и премина във фалцет. — Засега тук имаме временна непълнота.

— Непълнота ли? *Каква* непълнота! — извика гъгнецията Уорън Пийс, чието ляво око имаше нещастие да бие встрани, когато е развълнуван, протегнал напред главата си като пиле, на което извиват шията. — Просто ни кажи името бе, идиот такъв.

— Няма такава — задави се Уошбърн.

— Добре, че този олигофрен не работи за Пентагона изръмжа дребният Министър на отбраната. — Нямах да открием и половината от ракетите си.

— Струва ми се, че са в Техеран, Оливър — предположи Президентът. — Не са ли там?

— Думите ми бяха риторични, сър — Шефът на Пентагона помръдна напред прищипнатата си глава.

— Но по дяволите, Блекборд^[1], защо този адвокат *няма* име?

— Правен прецедент, сър, а името ми е... няма значение.

— Какво искаш да кажеш с това „няма значение“, брадавицо такава? Искам *името*!

— Нямах това предвид...

— А какво имаш предвид?

— *Non potes, amicus curiae*^[2] — измърмори почти шепнешком очилатият адвокат от Белия дом.

— Какво мънкаш? „Аве Мария“ ли? — попита кротко директорът на ЦРУ и тъмните му средиземноморски очи се втрениха в него с недоверие.

— Прецедентът произлиза от 1826 година, когато Съдът е разрешил една декларация да бъде попълнена от „приятел на съда“, облагодетелствайки по този начин някакъв защитник.

— Ще го убия — изгрухтя дебелият Министър на правосъдието. Откъм седалката на стола му се чу ясен звук.

— *Стига!* — извика Държавният секретар. Лявото му око подскачаше неконтролирано на всички страни. — Да не искаш да кажеш, че това заявление на индианското племе е било написано от анонимен адвокат или група адвокати?

— Да, сър. Вождът Гърмящата глава е изпратил за представител някакъв смелчага, който наскоро си бил взел държавния изпит. Той трябвало да се появи пред съдиите на закрито заседание. И да замести анонимния адвокат като временен такъв, в случай, че Декларацията не бъде приета... Но тя е била приета. Мнозинството от съдиите са я е уважили при условията на *non nomen, amicus curiae*.

— Значи ние не знаем кой, по дяволите, е изготвил това проклето нещо? — изкрещя Министърът на правосъдието, неспособен повече да задържи газовата атака.

— Жена ми и аз наричаме това „дънни изблици“ — изкикоти се тихо Вицепрезидентът към единствения си началник.

— Ние пък му казвахме „свирка от камбуза“ — отвърна Президентът, подсмиввайки се затворнически.

— За Бога! — изрева Министърът на правосъдието. — Не, не *вие*, сър, или пък онова хлапе там, отнася се за господин Бекуош.

— Казвам се... няма значение.

— Искате да кажете, че ние не знаем кой е *написал* този боклук, тази пикня, която е убедила петима съдии с бръмбари в главите да я приемат като закон и съвсем не случайно да *разрушат* националния ни център за отбрана!

— Вождът Гърмяща глава е уведомил Върховния съд, че след като изтече законният срок и след като решението бъде публикувано, а неговите хора обезщетени, той ще оповести кой стои зад молбата на племето.

— Това е добре — каза Министърът на правосъдието. — След това ние ще набутаме в резервата този кучи син заедно с червенокожите му приятели и ще изтрием цялото им проклето племе от картата.

— За да извършите това, вие ще трябва да изтриете цяла Омаха, щата Небраска.

* * *

Спешната среща в Залата за извънредни ситуации приключи. Около масата останаха само Президентът и Държавният секретар.

— Да му се не види, Уорън — започна Президентът, — поисках да останеш, защото понякога не мога да ги разбера тези хора.

— Е, те сто на сто не са учили в *нашето* училище, стари приятелю.

— Господи, повече от ясно е, че не са, но не това имах предвид. Те всички толкова се развълнуваха, крещяха, ядосваха се...

— Простолюдието е склонно към емоционални изблици. Знаеш, че нямат вродени задръжки. Помниш ли, когато жената на училищния директор се напи и започна да пее „Рейли с единия ташак“ в задната част на параклиса? Само стипендиантите се обърнаха да я гледат.

— Не беше точно така — каза сконфузено Президентът. — И аз се обърнах.

— Не, не мога да повярвам.

— Добре де, само надникнах. Струва ми се, че по това време аз си падах по нея.

— Тя ни беше замаяла главите на всички, кучката му с кучка. Затова и я изритаха.

— Предполагам, но нека да се върнем на срещата. Ти не смяташ, че от този индиански буламач ще излезе нещо, нали?

— Разбира се, че няма да излезе. Върховният съдия Рийбок ти върти старите си номера и иска да те вбеси, защото все още смята, че си виновен за отхвърлянето му като член на нашето Общество на благородните възпитаници.

— Кълна се, че не съм аз.

— Знам, че не си ти. Аз го направих. Неговите политически възгледи са напълно приемливи, но външността му никак не е представителна, а освен това носи отвратителни дрехи. Във вечерен костюм изглежда направо смешно.

— Но все пак, всички толкова много се ядосаха. Особено онзи, Манджа... Манджу... Манго, не знам там какво точно беше.

— Той се ядосва, защото е италианец. Кръвта вода не става.

— Сигурно, Уорън. Но той все пак ме безпокои. Уверен съм, че Винсънт е бил добър морски офицер, но може да е и заредено оръдие...

— Моля ви, господин Президент. Хайде да не сънуваме кошмари.

— Просто се опитвам да ги предотвратя, стари приятелю. Виж какво, Уорън, Винсънт се държи отвратително с много от хората от екипа ми. Бих искал от теб да го култивираш и да държиш непрекъснато връзка с него. Ако е необходимо, стани негов първи приятел.

— На Манджекавало?

— Службата го изисква от теб, Уорти.

— Но от това *нищо няма да излезе!*

— Сигурен съм в това, но помисли си за реакцията на световната общественост, когато караницата във Върховния съд излезе наяве. Ние сме нация на закона, а не на приумицата. Пред теб се открива възможността да контролираш задача от световна важност, приятелю мой.

[1] Черна дъска (англ.) — Б.пр. ↑

[2] „Без имена, приятели неверни“ (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Беше слънчев следобед в средата на лятото. Аарон Пинкъс, най-добрият адвокат в Бостън, щата Масачузетс, се измъкна от лимузината си в модерното предградие „Уестън“ и се усмихна на шофьора, който държеше вратата отворена.

— Казах на Шърли, че тази огромна кола е прекалено показна, Пади, но виждам, че тази глупава шапка с блестяща козирка на главата ти клони към греховна горделивост.

— Не и в добрия стар Юг, господин Пинкъс. А колкото до греховете, те са повече от свещите във фабрика за преработка на восък — каза масивният шофьор на средна възраст, чиято прошарена коса издаваше някогашната червена грива. — Между другото, вие говорите това от години, а не виждам никаква полза. Госпожа Пинкъс е много настойчива жена.

— Мозъкът на госпожа Пинкъс доста често прегаря, когато седи под каската във фризьорския салон, но... това изобщо не съм го казал.

— Разбира се, сър.

— Не знам точно колко ще се забавя, затова иди до края на пресечката и ме изчакай там, но да не се виждаш.

— И да поддържам връзка с вас чрез клаксона — довърши ирландецът ухилен и явно доволен от досетливостта си. — Ако видя колата на господин Девъро, ще ви свирна и вие ще се измъкнете през задния вход.

— Изглеждам ли достатъчно представителен за една гранддама, Пади?

— Само за момент, сър. Трябва да ви пооправя вратовръзката.

— Благодаря — отговори Пинкъс. Очите му се плъзнаха по импозантната сиво-синя къща във викториански стил с бели колони отпред и ослепителни первази на прозорците и фронтоните. Някъде вътре се намираше страховитата госпожа Дансинг Девъро Трета, майка на Самюъл Девъро, адвокат в кантората му, но и настояща загадка за работодателя си Аарон Пинкъс.

— Готово, сър — шофьорът отстъпи назад, огледа вратовръзката и кимна доволно. — Вие сте прекрасна гледка за всяка една дама.

— Ако обичаш, Пади, млъкни. Това не е сватосване, а част от едно мъчително разследване.

— Знам, шефе. На Сам от време на време му прещраква нещо в главата.

— Значи и ти си забелязал?

— Разбира се, та нали вие ме изпращахте поне дузина пъти да го вземам от летище „Логън“ тази година. Той наистина се държи малко странно понякога и изглежда като пиян. Той има неприятности, господин Пинкърс. На това момче нещо му тежи на душата.

— В тази твоя глава има блестящ ум, Пади, но нека да се опитаме да открием самия проблем.

— Късмет, сър. Аз ще се скрия, но когато ме чуете да свиря, веднага изчезвайте.

— Защо ли се чувствам като някой дърт кокалест еврейски Казанова, който няма да може да се покатери на дърво, та дори и ако по петите му се носи стадо разявени бизони?

Пинкърс в същия миг осъзна, че говори сам на себе си, защото шофьорът заобикаляше вече лимузината.

Аарон беше срещал Елинор Девъро само два пъти. Първият път беше, когато Самюъл постъпи на работа няколко седмици след като се беше дипломирал в Харвардския университет и тогава, както подозираше Аарон, беше дошла да види в какви условия ще протича всекидневната работа на сина ѝ. Тя го направи така, все едно инспектираше удобствата в летен къмпинг. Вторият и последен път беше на партито за добре дошъл на Сам, което семейство Пинкърс бяха организирали по случай завръщането му от армията. Това парти беше доста странно, защото се проведе пет месеца след деня, в който лейтенант Девъро би трябвало да пристигне в Бостън като почтен цивилен. За тези пет месеца Аарон Пинкърс не знаеше нищо.

Цели пет месеца — замисли се Аарон, докато вървеше към вратата — почти половин година, за която Сам не искаше да разговаря и единственото, което можеше да се изкопчи от него беше, че става въпрос за някаква свръхсекретна правителствена операция. Е, добре — продължаваше да разсъждава Пинкърс — той не можеше да иска от лейтенант Девъро да нарушава клетвата си, но му беше любопитно да

узнае нещо повече — и като приятел, но и като професионалист. Той имаше някоя и друга връзка във Вашингтон и ги беше използвал.

Аарон Пинкър се беше обадил на Президента на САЩ по телефона в апартамента му, и беше обяснил на върховния глава каква загадка го измъчва.

— Ти смяташ, че е възможно да е участвал в някоя секретна операция, така ли, Аарон? — беше го попитал Президентът.

— Откровено казано, смятам, че човек като него въобще не е подходящ за подобни операции.

— Понякога са необходими точно такива хора. Нали знаеш, че порутената крепост е най-добрата крепост.

— Неудобно ми е да ви моля за подобна услуга. Знаем колко сте зает...

— Ъе съм, да му се не види. Мама и аз тъкмо играем на карти. Знаеш, че тя доста често ме побеждава, но на мен не ми пука. Аз съм президент, а не тя, Пинки.

— Точно така. Мога ли да ви помоля да се направи една малка проверка по този случай. Заради мен...

— Разбира се, приятелю. Записах. Девъро. Д-е-в-ъ-р-о... Правилно ли е?

— Да, сър.

Двадесет минути по-късно Президентът му се беше обадил.

— Хопа-ла, Пинки. Струва ми се, че си нацелил.

— Какво по-точно, сър?

— Моите хора ми казаха, че „извън Китай“ каквото и да е направил Девъро, то „няма нищо общо с правителството на САЩ“. Това бяха точните думи, аз си ги записах. Притиснах ги, за да узная какво по-точно означава това „извън Китай“, но те ме посъветваха, че ще е по-добре да не знам.

— Да, да, разбирам, господин Президент. На подобни неща им казваме „опровержение“, сър.

— Често се случва и тук.

Аарон се спря насред пътеката, погледна към величествената стара къща и се замисли за доста странния и дори трогателен начин на живот на Сам Девъро в тази изцяло реставрирана реликва от една далеч по-изящна епоха.

Всъщност, забележителната реставрация беше направена съвсем скоро; години наред това място е съществувало с ореола на една спретната, но мизерна аристократичност. Съвсем различна от големите грижи, които се полагаха сега, без да се жалят средства, и то откакто Сам се беше завърнал в цивилния живот след 5-месечното си изчезване. Както винаги постъпваше с новите служители, Аарон щателно беше проверил всички негови данни. Правеше го с цел да не допусне грешка или пък в даден момент да е нетактичен в отношенията си. Това, което беше прочел за младия Девъро, беше заинтригувало вниманието му до такава степен, че винаги, когато минаваше покрай тази стара къща, се питаше какви ли тайни крие тя.

Бащата — Дансинг Девъро Трети, бил потомък на бостънския елит, на равна нога с фамилиите Кабот и Лодж, но бил едно забележително отклонение. Поемал безразсъдни рискове с големи суми, но много по-често губел, отколкото печелел. Бил добър човек, независимо от това, че в характера му имало нещо непредсказуемо и диво. Работил здраво и проправял пътя на много хора, но твърде малко от начинанията си видял завършени. Починал, когато Сам бил на девет години. Оставил на сина и вдовицата си добро име, голяма къща и средства, недостатъчни да им подсигурят живота, на който били свикнали и от който жена му така и не се беше отказала.

В резултат на това Самюъл Девъро се беше превърнал в противоречието да бъде ученик в скъп колеж и да сервира по масите на „Филипс Андоувър“. Докато съучениците му си уреждали партита, Сам организираше снек-бара им. И когато прогресивно отдалечаващите се в социално отношение познати участвали в известни регати, той работел по пътищата, по които те пътували. Трудел се върху изпитните си работи с единствената мисъл, че пътят към предишния живот на фамилията му минава през Харвард.

Затова и записал Университета. Средствата за обучението си осигурявал чрез напрегната работа. А после — щастливо начало в кантората на Аарон Пинкър, заплашително прекъснато от армията на Съединените американски щати, която се нуждаела спешно в този момент от адвокати, за да оправят проблемите на базите в страната и извън нея. Така армейските служби се сдобили не само с един добър, макар и малко заспал войник, но с превъзходен мозък, който те употребили и дори злоупотребили.

Какво се е случило с него? — питаше се Пинкърс — Какви са тези ужасни събития, случили се преди години, които сега се връщат и го преследват? Мозъкът на Сам беше изключителен. Той можеше да различи правните абстракции и да извлече прости и смислени заключения и от най-заплетените случаи. Съдебните заседатели и съдиите оставаха зашеметени от ерудицията и дълбоко проникновените му анализи. И точно този мозък от време-навреме изключва заради нещо, случило се по време на службата му в армията.

Нещо се беше случило — реши Пинкърс, стигайки до огромната входна врата, украсена със старинни орнаменти от стъкло. И също — откъде е взел Сам пари, за да възстанови тази проклетата къща? Наистина, Аарон беше щедър към забележителния и в интерес на истината любим служител, но не чак толкова, че той да си позволи минимум сто хиляди долара за обновяване на фамилната си резиденция. Откъде се беше сдобил с тези пари? Наркотици? Пране на пари? Търговия? Незаконен трафик на оръжие? Всички тези неща изглеждаха невероятни, когато ставаше въпрос за Сам Девъро. Той би се провалил тотално във всяко едно от тези начинания. В тези неща беше пълен *профан*. Той беше — слава на Бога — истински честен човек в един свят, изпълнен с мошеници. Но тази преценка не отразяваше очевидното несъответствие — *парите*. Преди няколко години Аарон съвсем между другото беше отбелязал подобренията на къщата, покрай която минаваше ежедневно и Сам също така между другото му беше казал, че богат роднина е починал и той е получил значително наследство.

Пинкърс се беше разровил в списъците на завещанията и в отчетите за платени данъци и откри, че няма никакъв роднина, още по-малко наследство. И дълбоко в религиозната душа на Аарон Пинкърс се загнезди мисълта, че каквото и да измъчва Сам сега, има връзка с това неясно богатство. Какво беше то? Може би отговорът се криеше в тази величествена стара къща.

Пинкърс позвъни.

Измина цяла минута преди вратата да се отвори и една възпълна прислужница на средна възраст в зелено-бяла униформа да застане пред него.

— Сър? — каза тя.

„По-студено отколкото е необходимо“ — помисли си Аарон.

— Госпожа Девъро — отвърна Пинкърс. — Струва ми се, че тя ме очаква.

— Значи това *сте вие*? — попита отново прислужницата и този път Аарон беше сигурен, че студенината в гласа ѝ беше по-силна. — Е, надявам се, че харесваш тъпия чай от лайка, приятел. Щото аз го мразя. Влизай.

— Благодаря.

Уважаваният, но с не съвсем вдъхваща респект външност адвокат влезе във фоайето, облицовано с розов норвежки мрамор и компютърът в мозъка му моментално отбеляза екстравагантността.

— А какъв чай предпочитате, скъпа моя — попита той.

— Чашка от онова ръженото! — възкликна жената, хилейки се хрипливо и ръгна с лакът кльошавото рамо на Аарон.

— Ще го имам предвид, когато те поканя на чай сред отбрано общество в хотел „Риц“.

— Това сигурно ще бъде на кукувден, нали приятелче.

— Моля?

— Мини през онази двойна врата там — посочи прислужницата вляво. — Префърцунената те чака. А аз имам работа, драги ми господине.

След тази команда жената се обърна и тръгна с тежка стъпка по скъпия под, след което изчезна зад елегантната вита стълба.

Аарон стигна до двойната врата, отвори я и надникна вътре. Елинор Девъро беше седнала на една бяла брокатена кушетка в богато украсената също във викториански стил стая. Пред нея, на масичката за кафе, беше поставен сребърен сервиз за чай. Тя беше такава, каквато Аарон си я спомняше — жена с приятна осанка, застаряващо лице, прекарало дълги години по яхти, и големи сини очи, които говореха повече, отколкото тя изобщо би искала да разкрие.

— Госпожо Девъро, колко се радвам да ви видя отново.

— На мен също ми е приятно, господин Пинкърс. Моля, заповядайте, седнете.

— Благодаря — Аарон влезе, усещайки големия и скъп ориенталски килим под краката си. Разположи се в едно от креслата в бял брокат вдясно от кушетката. Мястото беше посочено от госпожа Девъро с аристократично кимване.

— От неистовия смях, който дочух — каза тя, — мога да се досетя, че вече сте се запознал с братовчедката Кора, нашата домашна прислужница.

— Тя е ваша братовчедка?

— Смятате ли, че ако не беше, щеше да стои и пет минути в тази къща? Разбирате ли, когато вашето семейство е по-добре от другите... вие имате някакви задължения към роднините си, нали така?

— *Noblesse oblige*^[1], мадам. Много добре казано.

— Да, предполагам, че е така, но не желая никой да го казва. Някой ден тя ще се задави с краденото уиски и задълженията ще свършат.

— Логично заключение.

— Но вие не сте дошъл тук, за да обсъждаме живота на Кора, нали? Чай, господин Пинкърс? Сметана, лимон, със захар или без?

— Простете, госпожо Девъро, но ще трябва да ви откажа. Приемете го като неприязън на стария мъж към етеричното масло.

— Много добре. На старата жена също. Тази чашка е четвъртата, която си наливам. — Елинор взе една кана от лиможки порцелан, поставена вляво от сребърния сервиз. — Прекрасно тридесет и пет годишно бренди. Уверявам ви, господин Пинкърс, че *неговите* химикали не вредят на никого. Това проклето нещо си го пия сама, така че Кора да не разбере.

— Това е любимото ми питие, госпожо Девъро — каза Аарон. — Но мисля да не казвам на доктора си.

— *L'chaim*^[2], господин Пинкърс — Елинор Девъро наля и на двамата по една солидна доза и вдигна чашата си за чай.

— *A votre sante*^[3], госпожо Девъро — каза Аарон.

— Не, не, господин Пинкърс. Името Девъро може и да е френско, но прадедите на съпруга ми са се преселили в Англия още през петнадесети век. По-точно те са били военнопленници от битката при Креси, но след известно време си създали свои собствени армии и били признати от короната. Ние сме коренни англичани.

— Какво трябваше да кажа тогава?

— Какво ще кажете за „Горе знамената“?

— Това религиозно ли е?

— Ако сте убеден, че Той е на ваша страна, вероятно да — И двамата отпиха и поставиха чашите си върху изящните поставки. —

Това е добро начало, господин Пинкърс. А сега да се заемем ли с това, което ви интересува — сина ми?

— Струва ми се, че ще бъде разумно — кимна Аарон, поглеждайки часовника си. — Точно сега той трябва да влезе на една конференция, която засяга изключително сложна юридическа материя и това ще му отнеме следващите няколко часа. Но както и двамата се съгласихме по телефона, през последните няколко месеца той се държи доста странно. Напълно възможно е да напусне конференцията по средата и да се прибере вкъщи.

— Или да отиде в музей, на кино, или, не дай Боже, на летището и да отлети нанякъде... — прекъсна го Елинон Девър. — Аз също се безпокоя, когато Сам се държи странно. Преди две седмици, когато се върнах от църквата, намерих на масата бележка. В нея той ми съобщаваше, че е излязъл и че ще ми се обади по-късно. Направи го по време на вечерята. От Швейцария.

— Преживяванията ни са болезнено еднакви и затова няма да изброявам вариациите на тема странност у Сам.

— Господин Пинкърс, има ли някаква опасност синът ми да загуби работата си?

— Ако зависи от мен, не, госпожо Девър. Прекалено много време и усилия ми отне търсенето на заместник, за да се откажа толкова лесно. Но няма да бъде честно от моя страна, ако ви кажа, че сегашното положение е приемливо за мен. Защото то не е. И затова съм тук — за да бъда честен към Сам и към фирмата.

— Напълно съм съгласна с вас. Но какво можем да направим? И кажете ми — с какво мога да помогна аз?

— С риск да наруша правото ви на личен живот и на семейна тайна, а аз правя това само от обич и най-чиста професионална загриженост, ще ви помоля да ми кажете всичко за вашия син, което ще може да ни помогне да разберем неговото странно държане. Уверявам ви, че каквото и да споделите в този момент, то ще остане само между нас — както е прието между адвокат и клиент, въпреки, че едва ли бихте ме избрали за свой защитник.

— Скъпи господин Пинкърс, преди няколко години не съм и предполагала, че мога точно вас да избира за свой адвокат. Ако знаех, че ще имам възможност да ви заплатя, щях да си спестя доста от сумите и имотите след смъртта на съпруга ми...

— О...?

— Дансинг Девъро показа на много от своите колеги вратата към изключително изгодни сделки с уговорката за едно разумно участие в придобитите от тях капитали. След като почина, обаче, малко от тях зачетеха тези споразумения, твърде малко.

— Споразумения ли? *Писмени* споразумения?

— Що се отнася до подробностите, Дансинг не беше в никакъв случай акуратен човек. Има, разбира се, записи на някои срещи, резюмета от делови разговори... нещо подобно.

— Имате ли копия от тях?

— Разбира се, но ми казаха, че са безполезни.

— Синът ви, Самюъл, потвърди ли тази преценка?

— Никога не съм му показвала тези документи и не смятам да го направя... Знаете ли, юношеството му беше доста болезнено, и без съмнение това се отрази при изграждането на характера му. Защо трябва да докосвам едва заздравили рани?

— Някой ден може би ще се върнем към тези „безполезни документи“, госпожо Девъро, но в момента нека да се обърнем към проблема, заради който ви посетих. Това е Сам. Бих искал да узная какво се е случило с него в армията. Имате ли някаква представа?

— Той се е представил доста добре, доколкото знам. Казвали са ми, че е свършил изключително полезна работа в Далечния изток. Уволни се като адютант в щаба на Главния инспектор с временен чин майор. Струва ми се, че е успял много.

— Далечният изток ли? — антената на Аарон долови някакъв нюанс. — Какво е правил в Далечния изток?

— Китай, естествено. Може би няма да си спомните, защото неговото участие беше „омаловажено“, както казват политиците. Сам беше причина за успешния край на преговорите за освобождаването на онзи луд американски генерал в Пекин. Онзи, който... стреля по някои интимни части... на една от свещените статуи в Забранения град.

— „Лудият“ *Макензи Хоукинс*!

— Да, струва ми се, че така се казваше.

— Най-доказаният побърканик от цялата им побъркана *шайка*, горилата на горилите, който за малко да я докара до *Трета световна война*... Сам се е срещал с него?

— Да, в Китай. Явно е свършил доста добра работа. Аарон преглътна преди отново да възвърне гласа си.

— И синът ви никога не е споменавал за тази среща? — попита той едва чуто.

— Е, господин Пинкърс, нали ги знаете военните. При тях почти всичко е шушу-мушу.

— Шушу-мушу, шушу-мушу — промърмори уважаваният бостънски адвокат, като че ли изричаше някаква молитва от Талмуда. — Кажете ми, госпожо Девъро, Сам споменавал ли е някога за този... генерал Хоукинс, след като се уволни?

— Не по чин и по име, и никога, когато е бил трезвен. Трябва да ви обясня, че преди да се уволни и да се върне в Бостън... може би малко по-късно, отколкото го очаквахте... Спомням си, че тогава ми се обади някакъв полковник от щаба и ми каза, че в Китай Сам е преминал през „точката на максимално напрежение“. Когато го попитах какво означава това, той стана груб и ми отвърна, че като „разумна съпруга на военен“ би трябвало да разбирам. А когато му обясних, че не съм съпруга на Сам, а майка, онзи грубиян смутолеви нещо от рода на „клоунадата общо взето ще е доста странна“ и ме предупреди, че през следващите няколко месеца ще наблюдавам резки промени в психическото състояние на Сам... възможно било и тежко пиянство.

— А вие какво му отговорихте?

— Не съм се омъжила за Лансинг Девъро съвсем млада и зелена, господин Пинкърс. Знам, че когато един мъж понесе напрежение, по-голямо от обикновеното, едно от разумните неща, които може да направи, е да се остави на течението да го носи. Тези еманципирани днешни жени би трябвало да понаучат нещичко в тази област. Все пак мъжът е този, който все още пази входа на пещерата от лъвовете... Той е и бедният глупак, който трябва да поема тежестите — физически, морално и официално.

— Госпожо, сега разбирам откъде Сам е взел проницателността си.

— И ще сбъркате, Аарон. Може ли да се обръщам така към вас?

— С най-голямо удоволствие... Елинор.

— Вижте, „проницателността“, интуицията, или го наречете както искате, е полезна само, когато преди това съществува

въображение. Моят Лансинг притежаваше точно това. Но времената, когато мъжът представляваше всичко, не ми позволиха да се намеся и да го предпазя от някои неща.

— Вие сте забележителна жена, Елинор.

— Още едно бренди, Аарон?

— Защо не? Аз съм в положението на ученик пред учителя си по отношение на някои неща, които досега не съм си представял. Когато се върна вкъщи, ще падна на колене пред жена си.

— Не преигравайте. На нас, жените, много ни харесва да се мислим за манипулатори.

— Да се върнем към сина ви — каза Пинкъс, като изгълта брендите си на два пъти, което все пак беше по-добре, отколкото наведнъж. — Казахте, че не е споменавал генерал Хоу-кинс по име или чин, но вметнахте, че е *давал да се разбере* за кого става въпрос... когато не е бил напълно трезвен, а това е напълно обяснимо. Какво споделяше в тези моменти, Елинор?

— Говореше за Ястреба — така го нарича Сам — Елинор се замисли и облегна глава назад към брокатената кушетка. — Сам казваше за него, че е всепризнат герой, военен гений, изоставен от всички онези, които на времето са го възхвалявали като свой идол, но са се разбягали, когато е станал неудобен. Неудобен, въпреки че в акциите си е осъществявал техните фантазии и мечти. Превръщал ги е в действителност, а това ги е ужасявало, защото са съзнавали, че ако фантазиите им се осъществят, могат да доведат до катастрофа. Като повечето фанатици, които никога не участват в истински битки, те намират неудобните неща и смъртта за непривлекателни.

— А Сам?

— Той твърди, че никога не е имал споразумение с Ястреба и никога не е искал да има нещо общо с него, но по някакъв начин, не знам точно какъв, е бил принуден. Понякога, когато просто му се говори, измисля някакви невероятни истории, абсолютни безмислици. Например — среща с наемни убийци на игрище за голф, дори назова някакъв провинциален клуб в Лонг Айлънд.

— Лонг Айлънд ли, като в Ню Йорк?

— Да. И как е сключвал договори за огромни суми с един британски предател на лондонския Белгрейв Скуеър и с бивш нацист в някаква птича ферма в Германия... даже с арабски шейх в пустинята,

който владеел всъщност бордеите на Тел Авив и направил всичко възможно египетската армия да не бомбардира неговата собственост по време на войната. *Смахнати* истории, Аарон. Казвам ви, че бяха и са абсолютни ненормални.

— Абсолютно ненормални — повтори тихо Пинкър със слаб глас и в стомаха му започна да се оформя буца. — Казвате „са“. Той още ли разказва тези смахнати истории?

— Не толкова, колкото преди, но все пак... Особено, когато е изтощен и е под напрежение, или когато е пийнал малко повече мартини. Тогава излиза от леговището си.

— Леговище?

— Така го нарича — „леговището в шатото“.

— „Шато“ на френски е голяма къща, замък, нали?

— Да, дори понякога говори за някакво голямо „шато“ в Зермат, Швейцария и за неговата „лейди Ан“ и „чичо Цио“. Хлапашки фантазмагии.

— Искрено се надявам да е така — измърмори Пинкър.

— Моля?

— Нищо. Самюъл много време ли прекарва в „леговището си“, Елинор?

— Той изобщо не излиза оттам, освен когато вечеря с мен. „Леговището“ се намира в източната част на къщата, отделено е от всички нас със самостоятелен вход и има всички удобства — две спални, кабинет, кухня... Има си дори собствена прислуга. И те са малко странни — мюсюлмани.

— Това всъщност си е негов собствен апартамент.

— Да, така е, и той смята, че е единственият, който притежава ключ за него.

— Но това не е истина — констатира Аарон.

— Боже мой, разбира се, че не. Хората от застрахователната компания настояха Кора и аз да имаме достъп дотам. Една сутрин Кора му открадна връзката с ключове и извади дубликати... Аарон *Пинкър*!

— Елинор Девъро погледна хлътналите очи на адвоката и видя посланието в тях. — Наистина ли смятате, че ще можем да открием нещо, ако... влезем в леговището? Няма ли да бъде незаконно?

— Вие сте негова майка, моя скъпа лейди, и имате законното право да бъдете загрижена относно настоящото му душевно състояние.

Никакъв закон не може да ви попречи. Въпреки всичко, преди да вземете решение, още един-два въпроса... В тази къща, в тази голяма къща са извършени множество великолепни промени през последните няколко години. Отвън оценен това за близо сто хиляди долара. Но сега, виждайки вътрешността, увеличавам сумата няколко пъти. Откъде дойдоха парите? Сам казвал ли ви е?

— Е, не толкова многословно и не толкова подробно... Той сподели, че докато е бил в Европа по време на секретната мисия след уволнението си от армията, е вложил известна сума в някакви произведения на изкуството. Разни новооткрити религиозни предмети. Няколко месеца след това пазарът станал отличен и той спечелил значителна сума.

— Аха — каза Пинкърс. Възелът в стомаха му се затагаше, но в главата му нямаше определена мисъл. Само някаква далечна гръмотевица отекваше в нея. — Религиозни предмети... „Лейди Ан“... Какво ви е споделял за нея?

— Абсолютни глупости. Според бълнуванията на сина ми тази „лейди Ан“, която във фантазиите му е любовта на живота му, го е изоставила и избягала с някакъв папа.

— О, велики Боже! — прошепна Пинкърс и посегна към чашата за чай. — Сигурен съм, че трябва да вземете решение, скъпа Елиноър. Имам предвид да надникнем в „леговището“ на Сам.

Аарон глътна наведнъж остатъка от брндито, защото беше сигурен, че така трябва.

— Наистина ли?

— Не знам точно какво да мисля, но съм убеден, че трябва да го направим.

— Елате тогава — госпожа Девъро се надигна от кушетката, пристъпвайки неуверено и посочи двойната врата. — Ключовете са в една от вазите в антрето.

Аарон се изправи. Вече не беше сигурен къде се намира. Стигнаха до дебелия тежка врата в замъка-леговище на Самюъл Лансинг Девъро. Елиноър отвори и двамата пристъпиха в тази светая светих. Лъчите на следобедното слънце проникваха отляво през внушителна остъклена врата. Това беше отделния вход на апартамента. Завиха надясно и след първата отворена врата откриха една тъмна стая. Венецианските щори бяха спуснати.

— Какво има тук? — попита Аарон.

— Струва ми се, че това е кабинетът му — отвърна Елинор, премигвайки. — Не съм била тук от времето, когато ремонтът приключи и той ми показва и това отделение.

— Хайде да погледнем. Знаете ли откъде се включва осветлението?

Настолните лампи осветиха три от стените на кабинета, облицован с дърво. Самите стени обаче трудно се виждаха, защото бяха окичени с фотографии и залепени със скоч изрезки от вестници, някои от които явно бяха прикрепени нервно, ако не и гневно.

— Това място е истинска кочина — възкликна Еленор. — Ще настоявам да се почисти!

— На ваше място не бих си и помислил за подобно нещо — отбеляза Пинкътс, приближавайки се към най-близката стена. Изрезките от вестници изобразяваха почти едно и също — монахиня, облечена в бяло, която раздава храна на бедни хора — бели, черни, мургави, в различни точки на света. „Сестра Ан — Милосърдната, разнася своето послание по цялата Земя“ крещеше едно от заглавията. Самата сестра беше изправена пред някакъв бордей в Рио. В далечен план се виждаше Разпятието. Останалите изрезки бяха вариации на същата тема — снимки на забележително красивата монахиня в Африка, Азия, Централна Америка и острова на прокажените в Пасифика. *Сестра Ан, сестрата на милосърдието, сестрата на надеждата и най-накрая — Ан Милосърдната, кандидатка за светица?*

Аарон надяна очилата си с тънка метална рамка и започна съсредоточено да изучава снимките. Всички бяха снимани от някакъв претенциозен ракурс, смърдяха на еделвайс и на заден план обикновено се виждаха Алпите, фотографираните персони се усмихваха щастливо и безгрижно. Тези хора бяха наистина щастливи. Някои от тях можеха лесно да се разпознаят — малко по-младия Сам Девъро, високата агресивна фигура на лудия Макензи, пепеляворуса жена с шорти и лента на челото — наистина чувствена и... да, това беше самата Ан Милосърдната и един възпълен, усмихнат и весел тип с къса готварска престилка, едвам покриваща кожените му панталонки. *Кой беше този? Лицето беше познато на Аарон... Не, не, не, не!*

— Бог ни е изоставил — прошепна Аарон Пинкътс, треперейки.

— Какво говорите? — изгледа го любопитно Елинон Девъро.

— Може би вие няма да си спомните, защото това едва ли е означавало нещо за вас — отговори бързо Аарон. В тихия му глас се долавяше страх. — Но преди няколко години Ватикана беше в хаос — финансов хаос. От неговата съкровищница се лееха пари, изливаха се към... грандиозни операции. За подкрепа на такива невероятни начинания като разни карнавали или пък за третокласни оперни театри, или за домове за рехабилитация на проститутки из цяла Европа... И за какво ли не още. Щуротии! Хората говореха, че папата е *полудял*. А след това, точно преди Вечният град да изпадне в пълна разруха, което естествено би предизвикало паника в целия финансов свят, всичко внезапно си отиде по местата. Първожрецът се взе в ръце. Дойде на себе си! Медиите в цял свят тръбяха, че папата се е държал като *двама различни души*. Единият — добрият старец, познат и обичан от всички, а другият....

— Скъпи Аарон, в думите ви не намирам и капчица смисъл.

— Погледнете, *погледнете*. — изкрещя Аарон, сочейки към усмихнатата, пълничка физиономия на една от снимките. — Това е той!

— Кой?

— Папата! Ето откъде са дошли парите. Откупът! Пресата е била права! Те наистина *са били двама*! Генерал Хоукинс и вашият син *са отвлекли Папата!*... *Елинон, Елинон!* — Аарон се извърна от стената.

Госпожа Девъро се беше свлякла в безсъзнание на пода.

[1] Благородството задължава (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Срамота (непр. фр.) — Б.пр. ↑

[3] Наздраве (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— *Никой* не може да е толкова чист — изрече Манджекавало с тих и недоверчив глас, обръщайки се към двамата мъже в тъмни костюми, седнали на масата срещу него сред слабо осветената кухня в Маклийн, Вирджиния. — Това не е естествено, нали разбирате какво искам да кажа? Да не би да не сте разровили достатъчно, а, Фингърс?

— Казах ти, Вини, и аз бях шокиран — отвърна niskият дебел мъж, отговарящ на името Фингърс, докосвайки възела на бялата си копринена вратовръзка, която се спускаше върху черната му риза. — И аз мисля, че това не е естествено — дори не е човешко. В какъв свят живеят тези величайши съдии? Сигурно и бацили няма там?

— Ти не ми отговори на въпроса — прекъсна го тихо Винсънт, сбърчи вежди и премести проникателния си поглед към втория събеседник. — Ти какво ще кажеш, Мийт? Момчетата ти не са започнали да пипат през пръсти, нали?

— Ей, Вин — запротестира огромният широкоплещест гостенин, облечен в розова риза и положил тежките си ръце пред себе си. — Свършихме първокласна работа — бих казал от *световна* класа, к'во друго да ти кажа? Онези величайшите си го просят, разбираш ли. Даже включихме и момчетата на Хайми Голдфарб от Атланта, а кой по-добре от тях може да намери цаката на някакъв си светец, прав ли съм?

— Да бе, момчетата на Хайми си знаят работата, няма спор — съгласи се директорът на ЦРУ, наля си още една чаша кианти и извади пура. — Доста по-добре от всичките федовци^[1] в Хувървил. Нали те изровиха кирливите ризи на сто тридесет и седем конгресмени и двадесет и шест сенатори, с което осигуриха утвърждаването ми, е, намазахме и доста ръчички, няма що.

— Какво намазахте, Вини? — премигна Фингърс.

— Нищо... Не мога да ти обясня. *И нито един от тези шест* изкукуруигали съдии няма *абсолютно нищо*, за което да се хванем? Това е просто невъзможно — Манджекавало се надигна от масата и запали пурата си. Той запристъпя напред-назад покрай тъмната

кухненска стена, по които висяха гравюри на светци, папи и зеленчуци, докато внезапно застина на място и гъст облак дим от пурата обгърна черепа му като ореол. — Я да се върнем отново на основните неща — каза той, стоейки неподвижно. — Ама наистина да ги *огледаме*.

— Кои, Вини?

— Тези четирима или може би петима либерални клоуни, които не могат да мислят както трябва. Какво толкова им има, че хората на Голдфарб не могат да го открият?... Нещо за голямата черна котка? Може да е правил разни номера, като е бил дете, някой сети ли се за това? Може би не е разровено достатъчно назад. Може това да е грешката!

— Бил е помощник в църквата и хорист, Вин. Истински ангел небесен, а освен това голям, голям мозък.

— Ами жената-съдийка? Тя е голяма клечка, нали? Това означава, че мъжът ѝ трябва да си мълчи и да се преструва, че му харесва тя да е голямата клечка — което е невъзможно, защото той е мъж. Може би тя не му пуска и той е пощръклял като дявол, но не може нищо да каже. Хората си мълчат за такива неща.

— И това не става, Вин — каза Мийт, клатейки тъжно глава. — Той всеки ден ѝ изпраща цветя в офиса и говори навсякъде колко е горд с нея. Може да е, щото той също е голям адвокат и не ще да си пра'и врагове в бизнеса.

— Мамка му!... Ей, а какво ще кажете за онзи ирландски пияч на вода? Може да си покръква доста, след като приключи с парада, мнозина ирландци го правят. Какво ще кажете? Можем да спретнем едно досиенце — свръхсекретно, национална сигурност, нещо такова. Ще купим една дузина свидетели да потвърдят, че са го виждали поркан да излиза на зиг-заг от офиса си. Това май ще стане. Също така можем да прибавим към името му и няколко девойки. Това си е човешко!

— Печелиш еци, Вин — контрира го Мийт, въздъхна и отново поклати глава. — Този ирландец е толкова чист, та чак чаршафите скърцат под него. Никога не са го виждали да изпива повече от една чаша бяло вино, а девойките въобще не са в неговия ресор.

— Два пъти по дяволите... Добре де, добре. Няма да закачаме двамата WASP^[2]. Не ми харесва, но го приемам... И така, стигнахме до

нашия селянин.

— Лош човек, Вини! — прекъсна го ядосано Фингърс. — Той е бил доста груб с много от нашите момчета — като че ли изобщо не се познаваме, нали ме разбираш?

— Ами хайде да му дадем да разбере, че го знаем колко струва, какво ще кажеш?

— Много хубаво, Вин, но как?

— Откъде да знам, по дяволите? Момчетата на Голдфарб трябваше да са открили нещо, *каквото и да е!* Че е замерял монахините в енорийското училище, че е обирал подноса за дарения, за да си купи „Харли Дейвидсън“^[3] и да се присъедини към някоя мотоциклетна банда, нещо такова! Аз ли трябва да мисля за всичко? Той има слабо място, *трябва* да има. Всички дебели селяни имат!

— Той и Мийт е малко дебел...

— Не можеш да пийнеш този селянин, Вин — намеси се розовобузият Мийт. — Той е истински ерудит, човек с толкова много големи думи, че обърква най-острите акъли и освен това е чист като избелен ирландец. За нищо не можеш да се хванеш. Единственото нещо, което дразни хората е, че понякога пее оперни арии с недотам добър глас. Момчетата на Голдфарб тръгнаха първо след него, защото както повечето еврейчета, всичките се пишат либерали, а дебелакът не е. Нещо като на политическа основа, нали разбираш?

— Какво общо има политиката с всичко това, по дяволите? Ние имаме проблем, най-големият проблем, с който се е сблъсквала някога тази страна и на всичкото отгоре си чешем езиците *с политика!*

— Ей, Вини — възпротиви се Фингърс, — нали ти беше този, който искаше кал върху онези съдии, а?

— Добре, добре! — каза Манджекавало, дръпна нервно от пурата и се върна на стола си зад кухненската маса. — Известно ми е кога „бам-бам“ няма да проработи, разбираш ли? И така, докъде сме? Ние трябва да защитим страната, която обичаме, защото без страната, която обичаме, всички ще изхвърчим зад борда от *бизнеса!* Ясно ли се изразявам?

— О, да — каза Фингърс. — Аз не ща да живея никъде другаде.

— Аз няма да мога — добави Мийт. — С Анджелина и седемте хлапета къде мога да ида? В Палермо е много горещо, а аз се потя,

нали знаете? А пък Анджи е по-зле и от мен — човече, тя наистина се поти! Може да усмърди цяла стая.

— Това е отвратително — каза меко Манджекавало. Очите му бяха вперени в огромния розовобузест съдружник. — Наистина отвратително. Как може да говориш по такъв начин за майката на децата си?

— Тя не е виновна, Вин. *Жлезите ѝ са виновни.*

— Basta, така няма да стигнем доникъде — директорът на ЦРУ отново се надигна от стола си и започна да се разхожда гневно из кухнята, пуфтейки с пурата си и спирайки само за момент да повдигне капака на врящата тенджерата на котлона, след което го изпускате, защото беше горещ. — Тая какво готви, по дяволите? Прилича на маймунски мозъци. — Той затръска изгорената си ръка.

— Прислужницата ти ли, Вини?

— Прислужница ли? *Каква прислужница?* Да не говориш за онази *контеса*, дето си седи с Роза, плямпат и бродират, бродират и плямпат, като две сицилиански дъртофелници и се опитват да си спомнят кой кого прецакал в Месина преди четиридесет години! Тя не готви, не мие прозорци и чинии, а с Роза непрекъснато обикалят по супермаркетите и купуват боклуци, с които не бих нахранил и котките.

— Разкарай я, Вин.

— Лесно е да го кажеш, глупако! Роза твърди за нея, че ѝ била като сестра, само че не толкова грозна и малко по-добра... Не, нека сами си ядат тия лайна, *ние* излизаме. Спешни задачи от национално значение.

— Няма проблем, Вини — потвърди Фингърс, кимайки с голямата си глава с леко неправилен нос. — Както се казва, родолюбците не познават умора, нали така?

— Ха, да му се не види, какво общо имат родолюбците с всичко... Я чакай... *чакай!* Родолюбци, кореняци. „Кореняк американец“. *Това е!*... Може би, като че ли.

— Като че ли може би какво, Вин?

— Не можем да оклепаем съдиите, нали?

— Вярно, Вини.

— Значи Върховният съд може да ни навре всичките в клозета, нали?

— Вярно, Вин.

— Но не е задължително... Да предположим, просто да *предположим*, че тази лоена топка, индианският вожд, който е възможно да предизвика най-голямата военна криза в историята, е много лош човек, откачен индивид без капка любов в сърцето си и с изключително лоши намерения, нали разбирате? Да предположим, че на него въобще не му пука за неговите индиански братя от Дивия запад, а само иска да си напълни гушата със съответната шумотевица? Като изкараме наяве гнусния му характер, ще провалим и гнусната му кауза. Така се прави.

— Не съм съгласен, Вин — възпротиви се неохотно Мийт. — Ти сам ми каза, че когато си разпитвал онзи мислител от Белия дом — този с цветните тебешери — той е казал, че пет или шест от онези съдии са признали, че са си изплакали очите, когато са прочели изявлението на Седящия Бик. Как е имало цял молебен — ти каза „молебен“, Вин, това ми направи впечатление — за измамата и безчестието, за убиването и моренето от глад на цели племена. А сега ти, аз и Фингърс — ти, естествено си най-умният, аз далеч след тебе, и Фингърс не съвсем накрая — ще повярваме ли, че някакъв си нещастен лъжльо може да завърти главите на тези свръхинтелигентни съдии с някакви пълни глупости? Не виждам смисъл.

— Ние не търсим смисъл, *амиго*, търсим начин да избегнем евентуална национална криза, набий си го в главата. И точно сега тази криза се именува Гърмящата глава. Прати момчетата на Голдфарб в Небраска!

* * *

— Небраска... Небраска... Небраска — мърмореше Хайман Голдфарб по телефона, като че ли името на щата беше стих от някакъв псалм от Стария Завет. Седнал зад елегантното бюро в елегантния си кабинет на много елегантния „Фипс Плаза“ в Атланта, той вдигна поглед и го спря одобрително върху изисканата, добре облечена двойка на средна възраст, седяща пред него. Бяха над четиридесетте, само няколко години по-млади от мускулестия, загорял Голдфарб, самият той също издокаран в бял ленен костюм, подчертаващ все още атлетичното му тяло. — Значи аз отново трябва да пратя хората си в

този затънтен щат Небраска, за да дирят мъгли и облаци... някакъв въздухар, който нарича себе си Гърмящата глава, вожд на уопотамите? Това ли искаш да ми кажеш? Защото, ако е така, трябваше да си стана равин, за какъвто съм учил, а не футболист, за което не се иска толкова мозък — Хайман Голдфарб замълча слушайки, като от време на време отдалечаваше с въздишка слушалката от ухото си и накрая явно прекъсна онзи от срещнатата страна.

— Обърни ми, ако обичаш, малко внимание и ми разреши да ти спестя малко пари... Ако *съществува* такъв вожд Гърмящата глава, то той не може да бъде открит никъде. Моите хора не могат да твърдят със сигурност, че той *не* съществува, защото колкото пъти са споменавали името му пред остатъците от уопотамите в измисления им резерват, все са им отвърждали с мълчание, прекъсвано от време на време от някакъв неразбираем шепот на уопотамския им език. Започваш да си мислиш, че този Гърмяща глава е по-скоро мит, отколкото реалност. Нещо като икона, племенен бог, издялан от дърво тотем, пред когото вярващите правят жертвоприношения, но не и човек. Накратко, аз вярвам, че такава персона не съществува... Какво мисля аз, това ли е въпросът ти?... И не е необходимо да крещиш. Възможно е някаква малка група студенти от „Бъркли“ или от Ню Йоркския университет да са изровили подходящ прецедент, за да обезпокоят малко низшите съдилища. Номер, приятел, чисто и просто номер, но блестящ!

Голдфарб отново отдръпна слушалката от ухото си и притвори за миг очи, докато металният глас от другата страна на линията изпълваше елегантния кабинет.

— *Що за език е това?* — изрева оня отгатак. — *Тази велика държава може да изпадне в национална криза, а ти не ми предлагаш нищо друго, освен празни приказки! Е, хубаво, ш'ти кажа, господин Голям замазван: човекът в Ленгли, Вирджиния, с когото няма начин да не си поговориш, каза, че шъ е по-добре да намериш нещо за този Гърмяща глава, и то да го намериш бързо! Искам да кажа, че никой от нас не ще да живее в Палермо, нали разбираш к'во искам да кажа?*

— Стига излишни приказки, синьоре — каза Голдфарб. — Ще държим връзка — Консултантът на ЦРУ отмени телефона, облегна се във въртящия се стол и въздъхна шумно, обръщайки се към привлекателната двойка от другата страна на бюрото му. — Защо аз, о,

Господи, защо аз? — попита, клатейки глава. — Вие сте убедени, че сте прави, така ли?

— Не бих се изразила толкова категорично, Хайман — отвърна жената с отчетлив британски акцент, издаващ поколения добро възпитание. — Не, не сме *убедени* и не мисля, че някой би могъл да бъде, но ако Гърмящата глава съществува, той просто не може да бъде открит никъде, точно както ясно го обясни на джентълмена по телефона.

— Аз, разбира се, употребих вашите думи — добави Голдфарб — и също така поставям под въпрос определението „джентълмен“.

— Подозирам, съвсем основателно — каза мъжът, също явно британец. — Приложихме план „С“. Представихме се като антрополози от Кеймбриджкия университет, които изучават велико, макар и поизчезнало племе, чиито прадеди са били представени на Короната от Уолтър Рейли^[4] в началото на седемнадесети век. Ако наистина имаше Гърмяща глава, то по законите на всяка логика, той щеше да се втурне да доказва признаването на британската Корона, както и отдавна забравената издръжка, която за времето си е била незначително, но в наши дни без съмнение е солидна сума. Той не го направи, оттук и нашето заключение: не съществува.

— Но изявлението пред Върховния съд *съществува* — настоя консултантът. — Това е *лудост*!

— Просто невероятно — съгласи се англичанинът. — А оттук накъде, Хайман? Доколкото виждам, сложили са те „на мушката“.

— И е така, и не е — каза Голдфарб. — Вярно е, че си имаме работа с някакъв откачен, но въпреки всичко ситуацията е изключително опасна... За какво мислят тези съдии?

— За правото и законността, бих казала — предложи жената. — На цена, която, както всички се съгласихме, излиза извън пределите на обичайното. Независимо от това, скъпи Хай, и прости, че ти го казвам, но мъжът на телефона, за когото твърдиш, че не е джентълмен, в основни линии беше прав. Кой се крие зад името на вожда Гърмяща глава — или кои — това е ключът.

— Но, Дафни, по твоите собствени признания, вие не можете да го *откриете*!

— Може да не сме търсили достатъчно задълбочено, Хайман. Е, Реджи?

— Мило момиче! Нали претърсихме надлъж и нашир това проклето мочурливо блато с ужасните условия за живот без никакви цивилизовани удобства и искам да ти напомня, че не стигнахме доникъде. Никой не ни каза абсолютно нищо смислено!

— Да, скъпи, знам, но там имаше един, който *не искаше* да каже нищо смислено, сещаш ли се за кого говоря?

— А, онзи ли — отвърна англичанинът пренебрежително, — онзи проклет младок ли? Голям темерут, бих казал.

— *Кой?* — Голдфарб моментално се надигна.

— Не точно темерут, Реджи, просто неконтактен и объркан, по-скоро, но разбираше всичко, което му говорехме. Личеше му по очите.

— Какъв беше този? — запита настойчиво консултантът на ЦРУ.

— Един червенокож боец — май така се казваше, малко над двадесетте, доколкото можах да преценя. Твърдеше, че не разбира добре английски и само повдигаше рамене и клатеше глава, когато му задавахме въпроси.

— Беше облечен отвратително, бих казал — прекъсна я Реджиналд. — Май нямаше нищо освен една препаска около бедрата. Доста отблъскващо. И когато се метна на онзи кон, трябва да кажа, че начинът определено издаде липса на ездачески умения.

— Той падна. А и това облекло едва ли беше обичайното му.

— Чакай малко, *чакай* малко! — Широкият гръден кош на Голдфарб почти излизаше от другата страна на бюрото. — Тогава не ви е направил впечатление, този млад индианец, но сега се сещате за него. Защо?

— Скъпи Хай, в светлината на настоящите обстоятелства се опитвам да мисля за *всичко*.

— Имаш предвид, че той е знаел нещо, което не е искал да ви каже, така ли?

— Това е само предположение...

— Мислиш ли, че можете да го намерите отново?

— О, да. Видях го от кой вигвам излиза, кой е неговият.

— Вигвами! Те във вигвами ли живеят?

— Ами, естествено, Хаймън — отговори Реджиналд. — Те са индианци, приятел. Червенокожи, както им викате във вашите филми.

— Мирише ми на гнило — каза Голдфарб, взе телефона и започна да набира. — Вигвами! Никой вече не спи във вигвами!... Не

си разопаковайте багажа — добави той към двойката, след което телефонът погълна вниманието му. — Мани?... Свържи се с „Лопатата“ и влизайте в сражение. Вземаш и Лиър с теб в щата Небраска.

Младият индианец, гол, като изключим късата и с много древен вид кожена пола, стоеше пред големия нарисуван и украсен вигвам и крещеше: — Искам си дрехите, Мак! *Не може да се държиш по този начин! Повръща ми се вече — на всички ни се повръща! Ние не спим на мръсотията в тези скапани вигвами и не си горим ръцете, за да се опитваме да готвим на огън и използваме тоалетни, а не проклетите храсти! И като сме подхванали този въпрос, искам да ти кажа да върнеш този нещастен щурав кон на Джеронимо^[5]! Мразя коне и не яздя — никой от нас не язди, за Бога. Ние караме шевролети и фордове, а някои и кадилаци, но не и коне!... Мак, чуваш ли какво ти говоря? Хайде, Мак, отговори ми!... Виж какво, ние ценим парите и добрите ти намерения — даже и дрехите с ресни от онази фабрика в Холивуд, но това вече е прекалено, не усещаш ли?*

— Гледал ли си някога филма, който направиха за мен? — долетя от затворената шатра мощен рев. — Копелето, което ме играеше, фъфлеше и гъгнеше! Отвратително, наистина отвратително!

— Мак, точно за това говоря. Тази шантава история, в която ни въвлече, е отвратителна за всички ни. Ще се издъним и ще станем за посмешище на всички резервати!

— Не, още не сте — не сме! Въпреки че терминът „издъним“ е доста интересен.

— Не е интересен, тъпако! Вече минаха три месеца и още нищо не сме чули. Три месеца щуротии, тичаме насам-натам полуголи или в разни кожи, дето ни протриват задниците, горим си пръстите и си парим деликатните части в отровния бръшлян, когато се наложи да тичаме в храстите.

— Походните кенефи са съвсем обичайна част от военния живот, момче. В армията не може другояче.

— Това тук не е армията и аз не съм войник, и си искам дрехите.

— Въпрос на дни, синко! — прекъсна го резкият глас от вигвама. — *Ще видиш!*

— Няма да я бъде, нещастнико, не е въпрос на дни, нито на месеци, нито на година, даже. Онези старчоци във Върховния съд

сигурно си седят в кабинетите и се скъсват от смях, а аз няма да мога да практикувам след това даже и в най-загубения съд в американска Самоа... Хайде, Мак! Признай си, всичко свърши — това беше страхотна идея и трябва да кажа, че в нея имаше зрънце, само зрънце смисъл, но сега вече е абсурдна.

— Нашите добри хора са страдали от нея цели сто и дванадесет години, момче. Страдали са в ръцете на алчния и брутален бял човек. Сега ние просто ще бъдем обезщетени и ще бъдем свободни! Какво означават още няколко дни?

— Мак, та ти не си един от нашите.

— В това старо войнишко сърце всички сме свързани, синко, и аз няма да те изоставя.

— Хайде изостави ни, *моля те!* Изостави ме и си ми дай дрехите и кажи на онези двамата кретени, които ме следват неотлъчно, да ме оставят на мира!

— Прекалено си нетърпелив, младежо, и аз няма да ти позволя да настройваш нашите братя от племето.

— *Нашите* ли...? Мак, ти си патологичен случай и затова ще ти кажа нещо интересно, братко боец. Касае се за една дреболия от формалния юридически статут, с която може и да не си запознат. Преди четири месеца, когато започна цялата тази идиотщина, ти ме попита дали съм си взел изпита за адвокатска практика. Аз ти отговорих, че съм сигурен, че съм. Е, все още съм сигурен, че съм взел това проклето нещо, но ако ми поискаш документ, не съм убеден, че ще мога да ти представя такъв. Разбираш ли, не съм получил формално удостоверение от съда в Небраска и може да не го получа и в следващите два месеца, което е напълно нормално за съда и напълно неприемливо по отношение на онази каша с Върховния съд.

— *Какво...?* — донесе се от предната част на затворения вигвам продължителен и раздиращ рев.

— В тази комисия са много заети, *братко*, и освен при извънредни обстоятелства, които трябва да бъдат представени и доказани, никой неупълномощен адвокат не може да подава петиции до Върховния съд даже и като временен представител. *Казах* ти го. Ти загиваш поради невявяване в съда, дори и да имаш шанс за положително решение, което ми изглежда толкова вероятно, колкото и този индиански боец да се научи да язди тъпия си кон!

Пронизителният вой от вътрешността на купчината боядисани изкуствени кожи този път беше по-продължителен и определено по-сърцераздиращ. — Как можа да го *направиш*?

— Не го направих *аз*, Мак, *ти* го направи! Аз ти казах да регистрираш официално адвоката си, но ти отвърна, че не можеш, защото бил умрял и си щял да измислиш някого по-късно, а междуременно да използваме прецедента *non potest* от 1826 г.

— Ти го изрови този прецедент! — изрева гласът без лице.

— Да, и ти беше благодарен, а сега ти предлагам да изровиш умрелия си адвокат.

— Не мога — крясъкът внезапно се превърна в скимтене на уплашено коте.

— Защо?

— Той няма да иска да разговаря с мен.

— То пък оставаше да иска! Христе, нямам предвид тялото му, а документите, разкритията, *разследването* му. Те всичките са приемливи.

— Това няма да му хареса. — Котето се беше превърнало в озъртаща се мишка.

— Той няма да знае!... Мак, изслушай ме. Рано или късно някой от служителите на онези съдии във Вашингтон ще научи, че аз съм един хлапак, току-що завършил право, с едва шестмесечен стаж и ще се хване за главата. Даже и да си се помолил, върховният бог на съда, Върховният съдия Рийбок ще те направи на пух и перушина заради измама на свещената му институция. По-лошо — затова, че си ги направил на глупаци. Дори един или двама от подчинените му да вземат твоята страна, което, бих казал, е напълно невероятно. *Забрави, Мак! Всичко свърши.* Върни ми дрехите и ме пусни да се махна оттук.

— Къде ще отидеш, синко? — Невидимата мишка се измъкваше от вокалните окови и отново се изкачваше към кресчендо. — Искам да попитам *къде*, момче?

— Сигурно в Американска Самоа с предварително удостоверение от съда в Небраска, откъде да знам, по дяволите?

— Никога не съм предполагал, че мога да кажа това, синко.

— изкрещя надигащият се глас от шатрата — защото мислех, че си стока, но сега виждам, че не мога да те карам насила.

— Добре, Мак, какво става с дрехите ми?

— Ето ги, жълтокож койот, такъв! — покривалото от изкуствена кожа се откряна и от тъмното пространство отвътре изхвърчаха образци от предпочитаното облекло в Айви Лийг^[6].

— Казва се червенокож, Мак, а не жълтокож, спомни си. — Младежът с кожената препаска се хвърли към летящите шорти, риза, сив вълнен панталон и тъмносиня спортна жилетка. — Благодаря, Мак!

— Не още, момко, но ще има тепърва да ми благодариш! Добрият офицер никога не забравя провалилите се воители, независимо, че те никога не помагат в разгара на битката... Остави новия си адрес на онзи пияница, когото нарече Орлов Зор!

— Орлов *Взор* — поправи го младежът, махна препаската и обу шортите си. Посегна към тъмносинята си риза. — *Ти* беше този, който му помагаше да се напива. Ти помагаше на всички да се напиват.

— Пази се от неискрен индианец, който иска да настрои племето си! — изкрещя невидимият манипулатор на уопотамите.

— Я си го начукай, Мак! — извика младежът, напъхвайки краката си в мокасините марка „Бали“, а плетената вратовръзка — в джоба, след което облече жилетката си. — Къде, по дяволите, ми е Камарото^[7]?

— Маскирано е в гората зад източната морава, на шестдесет еленови крачки вдясно от високата ела на августовския бухал.

— Шестдесет *какво?* *Какви* са тия бухали?

— Никога не си бил добър на открито. Сам Орлов Зор ми го каза.

— Орлов *Взор*, и той ми е чичо, и не са го виждали да поема трезвен дъх, или да върви по права линия, откакто ти се домъкна тук!... Източната морава. Къде е тя?

— Ориентирай се по слънцето. То е компас, който никога не ще ти изневери, но покривай с прах оръжието си, за да не те издаде блясъкът му.

— *Патологичен случай!* — изкрещя младокът, докато тичаше точно на запад.

В този момент с първичен яростен рев от шатрата се измъкна една висока фигура. Покривалото пред входа шляпна и се залепи на външната стена от животински кожи.

Величественият гигант с индианска прическа, спускаща се по раменете, и с бричове от еленова кожа, украсени с мъниста,

свидетелстващи за високия му ранг, премигна срещу слънцето, пъхна в устата си една измачкана пура и захвана да я дъвче ожесточено. Бронзовото му набръчкано лице и присвитите му очи изразяваха съвършено безсилие — и може би в известна степен страх.

— По дяволите! — каза на себе си Макензи Хоукинс. — Никога не съм си мислил, че някога ще ми се наложи да правя това — Ястреба бръкна под наметката си от еленова кожа с две жълти светкавици, нарисувани отпред на гърдите, и извади пластмасов телефон. — Услуги Бостън? Искам номера на дома на Девъро. Първото име е Сам.

* * *

[1] От служителите на фБР — Б.пр. ↑

[2] WASP — White Anglo-Saxon Protestants — съкращението е станало синоним на „стопроцентов американец“, бял, англо-саксонец, протестант, т.е. чистокръвен янки — Б.р. ↑

[3] Прочута марка мотоциклети — Б.р. ↑

[4] Сър Уолтър Рейли (1552–1618) — английски пират, държавник, изследовател и поет — Б.р. ↑

[5] Джеронимо (1829—1909) — индиански вожд на апачите ↑

[6] Айви Лийг — група колежи в Небраска — Б.р. ↑

[7] Модел на „Шевролет“ ↑

ГЛАВА 5

Самюъл Дансинг Девъро шофираше предпазливо по улица „Уолтъм-Уестън“. Беше часът пик на великото преселение от Бостън в петък вечер. Както обикновено, той караше внимателно, като че ли маневрираше с триколка през бойно поле срещу заплашително приближаващи танкове, но тази вечер положението беше по-лошо от обикновено. Причината не беше в уличното движение, то беше влудяващо банално. Тя се коренеше в пулсиращата болка в очите, туптенето в гърдите и движещия се вакуум в стомаха му в резултат на остър пристъп на депресия. Беше невъзможно да съсредоточи вниманието си върху накъсания ритъм на превозните средства наоколо, но се насили да се концентрира поне върху най-близките, молейки се на бога да не се блъсне. Беше оставил прозореца си отворен и махаше непрекъснато с ръка, докато един камион не мина толкова близо, че закачи страничното му огледало; той потръпна и инстинктивно го сграбчи, представяйки си в този момент, че вижда ръката си да изчезва назад към калника.

Имаше една фраза от известен френски драматург, не можеше да си спомни нито името му, нито точните думи, която изразяваше именно сегашното му състояние. О, *Боже*, трябваше да се прибере вкъщи, в леговището си, да остави музиката да се лее и спомените да се връщат, докато отmine кризата!... *Ануи*, това беше скапаното име на драматурга — и фразата: „*Нищо друго не ми остана, освен да крещя*“, точно така беше! Между другото доста глупаво — помисли си Сам. И той се разкрещя и зави на север към изхода на Уестън. Обърна възможно най-малко внимание на шофьорите и пешеходците в близост до колата му, които го гледаха с изражението на хора, наблюдаващи акт на содомия. Продължителният писък стихна. Бе заменен от широка озъбена усмивка. В този момент Девъро натисна педала на газта и три коли пред него се удариха.

Всичко беше започнало минути след като напусна офиса и си тръгна от съвещанието с врякация корпоративен изпълнителен съвет

на някаква еднофамилна компания, затънала до ушите в лайна, от които нямаше да се измъкне без неговите съвети. Проблемът не беше в криминалните им деяния, а в глупостта им, която можеше да се сравнява само с безмерната им твърдоглавост, докато накрая Сам им даде да разберат, че ако не следват инструкциите му, в близко време той ще ги посещава в затвора, но с благотворителна цел. Макар и не направо, законът даваше да се разбере, че дядовците и бабите не могат да поставят внуците си — особено тези на възраст от шест месеца до дванадесет години — в борда на директорите със седемцифрени заплати. Беше се преборил с бесните набези на справедливия ирландски гняв и бе поел на плещите си бремето евентуално да бъде прокълнат за вечни времена. След това беше изхвърчал към любимия си бар на две пресечки от фирмата „Аарон Пинкър и съдружници“.

— А, Сами бой — беше казал барманът-собственик, докато Сам се наместваше на един стол възможно най-далече от изхода. — Виждам, че си имал тежък ден. Един-два течни цяра ще ти дойдат добре.

— Направи ми една услуга, О’Тул, оправи си малко ирландския английски. Прекарах почти три отвратителни часа с вашата банда.

50

— О, те са най-лошите, Сам! Особено онези, дето имат в къщите си по две тоалетни. Ще ти наля от твоето, ще пусна телевизора и ще си проветриш мозъка... Днес следобед няма футболен мач, затова ще превключа на новините.

— Благодаря, Тули — Девъро прие питието с благодарност и загриженият съдържател включи новините по кабелната мрежа. Предаването беше по средата. Говореха за общочовешките ценности.

— *...жена, чието себеотричащо милосърдие и топлина я поддържат винаги млада, лице, целувано от ангелите, даряващи и младост и устрем в погледа* — нареждаше звучният глас, докато камерата се приближаваше към облечена в бяло монахиня, разпределяща подаръци в детска болница в някаква раздирана от военни действия страна от третия свят. — *Сестра Ан, Милосърдната, така я наричат* — продължи гъгнещият разказвач — *но това е всичко, което светът знае за нея... Какво е името и, откъде е дошла, остава тайна, скривана, може би, с непоносима болка и саможертва.*

— Тайна, *глупости!* — беше изкрещял Самюъл Дансинг Девъро, като залитна и падна от стола си пред бара, докато ревеше срещу екрана на телевизора. — Единствената непоносима болка е *моята*, кучко!

— Сами, Сами! — извика Гейвин О’Тул, хвърляйки се през махагоновата повърхност в отчаян опит да накара приятеля и клиента си да замлъкне. — Престани да богохулстваш! Тази жена е проклета светица, а проклетата ми клиентела не е цялата от протестанти, разбираш ли проклетата ми мисъл? — О’Тул беше снижил гласа си, докато издърпваше Девъро през бара. След това се озърна. — Исусе, някои от редовните ми клиенти те чуха, Сами! Не се притеснявай. Хогън ще се оправи с тях. Сядай и *млъквай!*

— Тули, ти нищо не разбираш! — проплака бостънският адвокат. Почти хлипаше. — Тя е моята непрежалима любов до края на земните ми дни.

— Така е по-добре, така е по-добре — прошепна О’Тул — Продължавай.

— Знаеш ли, тя беше *проститутка* и аз я спасих!

— Недей да продължаваш.

— Тя избяга с чичо Цю! *Нашият* чичо Цю — и той я *поквари!*

— Чичо *кой?* Какви ги говориш, момче?

— Всъщност той беше *Папата*, той й размъти главата и я взе със себе си в Рим, във Ватикана.

— Хогън! Махни се от това, дето го подпираш, и се занимай с копелетата!... Хайде, Сами, ще излезеш през кухнята, през входа мисля, че няма да успееш изобщо!

Тази невинна случка беше причинила острата му депресия, мислеше си Девъро, докато ускоряваше колата си на север по не така натоварения път за Уестън. Не разбираше ли този невеж свят, че „тайната“ не беше тайна за болния от любов, обожаваш Сам-Адвоката, който беше върнал самоуважението на Ан-с-много-съпрузи — проститутка от Детройт, но тя беше тази, която затръшна вратите пред женитбата им, за да тръгне по стъпките на откачения Цю?... Е, добре, чичо Цю може да не е бил съвсем откачен, той просто не беше ориентиран в живота на Самюъл. Той също така беше папа Франческо Първи, най-обичаният папа на двадесети век, който бе разрешил да го отвлекат на римската Виа Апия Антика, защото му бяха казали, че

умира и беше по-добре неговият братовчед-двойник, някой си Гуидо Фрескобалди от Ла Скала Минусколо, да бъде поставен на трона на Свети Петър и да приема по радиото инструкции от истинския първожрец някъде от Алпите. Всичко беше протекло гладко! За малко. Мак Хоукинс и Цио със седмици се разхождаха край оградите на Шато Махенфелд в Зермат и обясняваха по късовълновото радио на меко казано неинтелигентния, немускален Фрескобалди какво да прави сега в името на паството си.

А след това всичко се разпадна — с гръм и трясък, почти като сътворението на майката земя. Въздухът на Алпите беше възстановил чичо Цио — папа Франческо, а Гуидо Фрескобалди беше паднал върху късовълновото си радио, шкембето му го беше разбило на малки парченца и Ватикана се озова в икономически хаос. Лекарството беше болезнено, но очевидно. За Сам Девъро обаче далеч по-болезнена беше загубата на единствената му любов, Ан-Реабилитираната, която беше слушала всичките глупости, нашепвани от чичо Цио в ухото ѝ всяка сутрин, докато играеха на дама. Вместо да се омъжи за Самюъл Лансинг Девъро, тя предпочете да се „омъжи“ за някой си Исус Христос, чиито акредитиви, трябваше да признае Сам, бяха значително по-внушителни, отколкото неговите собствени, въпреки че земните му дела не бяха чак толкова — въобще даже не бяха, ако се вземе предвид живота, който си беше избрала да води великата Ан-Реабилитираната. Боже мой, Бостън, дори и в най-лошата му светлина беше по-добър от колониите за прокажени! Е, поне през повечето време.

Животът продължава, Сам. Той е една грандиозна битка, така че не се оставяй да те влачи по течението, ако загубиш някоя и друга схватка. Размърдай си задника и продължавай напред!

Тези безсмислени думи, тази бълвоч от военни клишета беше всичко, което генерал Макензи Хоукинс, Лудият Мак Ястреба, божие наказание за всичко разумно, рушител на всичко добро и разумно, можа да предложи на Сам в моментите на отчаяно страдание.

Тя ме изоставя, Мак. Тя наистина отива с него!

Цио е страшно добър човек, синко. Той е добър командир на легионите си и ние, които познаваме самотата на командващия, се уважаваме един друг.

Но, Мак, той е свещеник, най-големият от свещениците, Папата! Те няма да могат да танцуват, да се прегръщат, да имат деца и ей

такива неща!

Добре де, може и да си прав за последните две, но Цюо страхотно танцува тарантела, да не си забравил?

Когато танцуват тарантела, те не се докосват. Въртят се насамнатам и си размахват краката, но не се приближават един до друг!

Сигурно защото миришат на чесън. Или за да не се настъпват.

Ти не ме слушаш. Това е грешката на нейния живот — ти поне трябва да го знаеш! За Бога, ти си бил женен за нея, а това ме караше да се чувствам неудобно през последните няколко седмици.

Свободно, момче. Аз съм бил женен за доста момичета и от това нито една не е станала по-лоша. С Ани беше най-трудно — и като вземем предвид миналото ѝ, това е напълно обяснимо — но тя схвана това, което се опитвах да ѝ кажа.

Какво, по дяволите, беше то, Мак?

Че би могла да бъде по-добра от себе си и все пак да бъде тя.

Простак! Девъро зави наляво, за да избегне връхлитащата мантинела отдясно. *Доста момичета*, Господи, как го е постигнал? Четири от най-красивите и надарени жени на земята са се женили за този вманиачен неудачник и след като всеки един от тези бракове е бил разтрогнат — и то не просто приятелски, а с обич, четирите бивши съпруги ентузиазирано се събрали заедно, за да сформират свой собствен уникален клуб, който нарекли „Харемът на Хоукинс“. Само едно обаждане на Ястреба бе достатъчно, за да се втурнат на помощ на бившия си съпруг по всяко време на денонощието и на всяко място по света. Ревнивки? Нищо подобно, защото Мак ги беше освободил от грозните окови, тежали на всяка от тях преди той да се появи в живота ѝ. Сам знаеше всичко това. Всяка от бившите съпруги му се беше притичвала на помощ по време на истеричните му кризи. Всяка една не просто му съчувстваше топло — дори се вживяваше в усилията да го измъкне от невъзможните ситуации, в които го беше поставял Ястреба, но освен това беше и първокласен експерт относно начините на измъкване.

Всяка беше оставила незаличими следи по тялото и в душата му. Всички представляваха за него изключителни спомени, но най-славният от всички беше пепеляворусата, със свършено тяло Ан, чиито огромни сини очи криеха далеч повече невинност от недотам невинното ѝ минало. Нескончаемият поток от въпроси на всяка

възможна тема беше толкова удивляващ, колкото и неутолимата ѝ жажда за четене на какво ли не. Понякога не можеше да разбере голяма част от прочетеното, но накрая вникваше, дори ако ѝ бяха необходими пет месеца за пет страници. Тя беше жена, която си наваксваше пропуснатите години, и нито веднъж не прояви и капка самосъжаление. Винаги даваше от себе си всичко, освен това, което ѝ е било отнето по такъв брутален начин в миналото. И, о, Боже, тя можеше да се присмее, тогава очите ѝ блестяха закачливо, но никога злобно, никога за нечия сметка. Толкова я обичаше!

И тази откачена жена беше предпочела чичо Цио и скапаните колонии за прокажени вместо прекрасния живот като съпруга на Сам Девъро, дипломиран адвокат, и неизбежно бъдещ съдия. Тя беше глупачка!

Побързай! Бързо вкъщи, влез в леговището и намери утеха в спомените за несподелената любов. „По-добре да си обичал и да си загубил, отколкото да не си обичал въобще“. Кой задник го е казал това?

Той даде газ и сви на ъгъла. Само няколко минутки и с помощта на виното и гласовете на алпийските певци, единственият му запис, щеше да се върне в пещерата на спомените, на изгубените си мечти.

Мамка му! Отпред, пред неговата къща беше... беше — беше ли...? Исусе, *тя беше!* Лимузината на Аарон Пинкърс! Беше ли се случило нещо с майка му, за което той нищо не знаеше? Може би нещастиято беше станало, докато той е крещял пред телевизора на О'Тул? Никога нямаше да си го прости!

Набивайки спирачки точно зад огромното возило на Аарон, Сам изхвърча от колата си и се втурна към шофьора на Пинкърс, появил се иззад калника на лимузината.

— Пади, какво е станало? Нещо лошо с майка ми ли?

— На твое място щях да вляза, момко.

Девъро се устреми към портата, прескочи я и се втурна към вратата на къщата, ровейки се в джобовете си за ключовете. Това не беше необходимо, защото вратата беше оставена отворена от братовчедката Кора, която присъстваше на местопроизшествието почти само телом.

— Какво е станало? — повтори сам.

— Префърцунената и онзи малкият или са се напоркали до козирката, или са под влиянието на пълната луна, при положение, че слънцето все още е на небето — Кора хлъцна веднъж и се оригна.

— Какви ми ги говориш? Къде са те?

— Горе в твоето местенце, момко.

— *Моето* местенце ли? Да нямаш предвид...

— Точно това имам предвид, умнико.

— *Никой* не може да влиза в леговището! Бяхме се *разбрали*.

— Предполагам, че някой те е излъгал.

— О, Божичко! — изкрещя Самюъл Лансинг Девъро, понасяйки се през фойето от розов норвежки мрамор и оттам по витата стълба в източното крило.

* * *

— Намали мощността за последен заход — каза спокойно пилотът и погледна навън през лявото странично прозорче на кабината, чудейки се дали жена му е приготвила за вечеря кълцания бифтек, който му беше обещала. — Подготви клапите за пълно отваряне, моля те.

— Полковник Гибсън? — радиооператорът рязко се намеси в мислите му.

— Хуут е на линията, сержант. Кажете?

— Нямате връзка с кулата, сър!

— О, извинете, току-що ги изключих. Между другото, залезът е прекрасен, получих необходимите ни инструкции и имам пълно доверие в първия ми офицер, както и в теб, велики свързочнико.

— *Включете* се, Хуут!... Исках да кажа, полковник. Пилотът извърна рязко глава към втория пилот и доста се учуди, виждайки отворената му уста и блуждаещия поглед.

— Не могат да *направят* такова нещо, по дяволите! — изкрещя той почти без дъх.

— *Какво* да направят, за Бога? — Гибсън моментално превключи на честотата на кулата. — Моля, повторете информацията. Летателният състав играеше на барбут.

— Голям веселяк сте, полковник, и кажете на този джентълмен-покорител на небесата вдясно от вас, че *можем* да го направим, защото заповедта идва директно от командването на разузнавателното авиозвено, *сър*.

— Повтарям, моля повторете. Джентълменът-покорител е в шок.

— И ние, Хуут! — дойде от кулата втори познат глас, колега на Гибсън със същия чин. — Следвайте инструкциите на сержанта относно координатите на презареждането ви.

— *Презареждане* ли...? Какви ми ги *говорите*, по дяволите? Ние сме си навъртели осемте часа! Прегледахме отблизо Алеутите и на Беринговия слязохме толкова близо до Матушката, че дори успяхме да подушим борша й. Време е за вечеря, за кълцан бифтек!

— Съжалявам, не мога да ви кажа нищо повече. Ще ви върнем обратно веднага щом е възможно.

— *Повишена готовност* ли?

— Не е Мамаша Борш, само това мога да добавя.

— Не ми е достатъчно. Да не би да идват малките светещи човечета от квазара Тинкърбелт?

— Подчиняваме се пряко на главнокомандващия Стратегическите военновъздушни сили. Това достатъчно ли е, Хуут?

— Стига ми, за да се простя с кълцания бифтек — помръкна Гибсън. — Хайде да се обадиш на жена ми!

— Добре, всички съпружески тела и живи роднини ще бъдат осведомени надлежно за промяната.

— Ей, полковник! — прекъсна го вторият пилот. — Има едно местенце там долу в Омаха, на улица „Фарнъм“, казва се „Дуги“. Някъде към осем часа на бара ще чака една червенокоса — размери приблизително осемдесет и девет — седемдесет и едно — осемдесет и шест, отговаря на името Скарлет О. Имате ли нещо против да изпратите...

— *Достатъчно*, капитан, не е ваш ред!... „Дуги“ ли казахте?

Реактивният мамут ЕС-135, известен в средите на военните пилоти още и като „Всевиждащото око“, което никога не спира безкрайното претърсване на небесата, се насочи нагоре и започна да набира височина, за да достигне първоначалните си пет хиляди метра, откъдето се отправи на североизток над реката Мисури, остави Небраска зад себе си и навлезе във въздушното пространство над

Айова. Кулата на военновъздушната база в Офът даде инструкции на полковник Гибсън да превключи на кодираната водеща честота и да се отправи на randevу с презареждащия самолет-цистерна във все още яркото западно небе.

Нямаше място за възражения. 55-о авиозвено за стратегическо разузнаване беше гостуваща част в Офът и изпълняваше глобални наблюдателни мисии, но гост или не, то, както и 544 авиозвено за стратегически шпионаж, беше подчинено на нуждите на суперкомпютъра Крей Х-МП. А той пък получаваше команди и се контролираше от ВВГКК, известен още и като Военновъздушен глобален контрол на климата, и за който малцина в Командването на стратегическите военновъздушни сили (КСВВС) вярваха, че има нещо общо с метеорологията.

— Какво става там долу? — попита полковник Гибсън по-скоро себе си, но все пак и втория си пилот.

— Какво, по дяволите, ще стане там, в „Дуги“, това бих желал да знам — отвърна ядосано младият капитан. — Мамка му!

* * *

В Пентагона, в украсения с националното знаме кабинет на всемогъщия *Министър на отбраната*, един дребен човек с изпита физиономия и леко изкривена перука, покриваща плешивината на темето му, седеше върху три възглавници зад огромно бюро и буквално плюеше в телефона.

— Ще ги побъркам! Кълна се, ще *изтискам* тези неблагодарни примитиви така, че накрая ще молят за отрова, но и *това* няма да им дам! Никой не може да ме разиграва по такъв начин... Ще държа тези 135-аци във въздуха в *пълна готовност*, дори ако трябва да ги презареждам денем и нощем!

— Аз те подкрепям, Феликс — каза леко озадаченият председател на Съвета на началник щабове. — Но не е ли редно да ги смъкваме долу поне от време на време? Ще имаш четири 135-аци във въздуха утре следобед, всичките от Офът и това е. Не бихме ли могли да си разделим товара с другите бази на КСВВС?

— Няма да стане, Корки. Омаха е контролният център и ние няма да я дадем току така! Никога ли не си гледал филмите на Дюк? Веднъж да позволиш на тези кръвожадни червенокожи да настъпят и с инч, и те се промъкват след теб и ти взимат скалпа!

* * *

Бригаден генерал Оуен Ричардс, главнокомандващ стратегическите ВВС, се взираше безмълвно в двамата мъже от Вашингтон, облечени въпреки горещия летен ден в черни шлифери, с черни очила и тъмнокафяви шапки, които не бяха свалили дори в присъствието на жената-майор от военновъздушните сили, която ги бе съпроводи до сумрачния му кабинет с плътно спуснати щори. Тези нелюбезни типове явно се придържаха към схващането за *нонсексизъм* в армията, което той никога не беше възприемал. Генералът обикновено отваряше вратата на секретарката си, а тя беше само сержант, но също така беше и жена; някои неща просто са нормални. „Не — помисли си Оуен, — на тези от Вашингтон им липсва не само възпитание, но и здрав разсъдък“. Може би на това се дължеше фактът, че носеха тежките си шлифери и тъмни шапки в горещия летен ден и не сваляха опушените си тъмни очила в сумрачния кабинет на генерала. Всички щори бяха спуснати, за да не пропускат ослепителните лъчи на изгралото слънце. „Не — помисли си Оуен, — те просто са си луди. Тъпаци!“

— Джентълмени — започна спокойно той, като се изключи лошото предчувствие, което го бе накарало да отвори най-долното чекмедже, където имаше оръжие, — вие успяхте да влезете тук благодарение на препоръчителните си документи, но не би било зле да ми ги дадете, за да ги проверя сам... *Не* посягайте под шлиферите си, иначе ще ви *гръмна* и двамата! — изрева ненадейно Ричардс, изваждайки от чекмеджето пистолета си, четиридесет и пети калибър.

— Нали поискахте служебните ни карти? — попита този отляво.

— Как очаквате да ви ги покажем? — каза десният.

— С два пръста! — нареди генералът. — Ако видя цяла ръка, ще ви размажа и двамата на стената.

— Бойните условия, при които живеете, ви правят неестествено подозрителен.

— Правилно сте схванали. Сложете ги на бюрото — И двамата го направиха. — По дяволите, това не са документи за самоличност. Това са бележки, писани на ръка!

— С подпис, който би трябвало да ви е познат — каза агентът отляво. — И телефонен номер, който сто процента ви е познат, в случай, че се задълбочите.

— Смятам първо да позвъня в кабинета на Президента — Ричардс вдигна слушалката на личната си „червена линия“, натисна четири бутона и няколко секунди по-късно се намръщи, чувайки гласа на Министъра на отбраната. — Да, сър, да, сър. Заповедите приети, сър — генералът затвори телефона и очите му се оцъклиха срещу двамата натрапници. — Целият Вашингтон се е *побъркал* — прошепна той.

— Не, Ричардс, не *целият* Вашингтон, само някои хора във Вашингтон — каза агентът вдясно с нисък глас. — Всичко трябва да се пази в максимална секретност — свръхмаксимална секретност! Заповедите към вас са утре да се направите, че оставате на земята като при навършени хиляда и осемстотин часа — командният център на СВВС ще бъде *закрит* за всякакви цели.

— *Защо*, за Бога?

— В такава ситуация да разискваме решение, което би могло да доведе до създаването на нов закон, не можем да си позволим — отвърна агентът отляво с очи, невидими зад слънчевите очила.

— *Какъв* закон? — изкрещя генералът.

— Може би прокомунистически — отвърна другият емисар от националната столица. — Те имат шпиони във Върховния съд.

— *Комунистически* ли...? Какви ми ги говорите, по дяволите? Сега няма Съветски съюз, а проклетият съд е толкова наясно, че повече не може да бъде!

— Бърза мисъл, войнико. Набий си във военния мозък само едно нещо. Ние няма да дадем тази база току така! Тя е нашият мозъчен център!

— На кого да я дадете току така?

— Ще ти кажа. Кодовото име УОПТАК, това е, което трябва да знаеш. И си го дръж под сомбрерото.

— Уоп^[1]... атака ли? Италианската армия напада Омаха, така ли?
— Не съм казал такова нещо. Ние не правим етнически инсинуации.
— Тогава какво казахте, по дяволите?
— Строго секретно, генерале. Вие поне разбирате.
— Може да разбирам, може и да не разбирам. Какво ще стане с четирите ми самолета, които ще бъдат горе?

* * *

Елиноор Девъро и Аарон Пинкърс, с безкръвни лица, зяпнали усти и неподвижни изцъклени очи седяха един до друг на двуместната кожена кушетка на Сам Девъро в кабинета с ограничен достъп. Никой не продумваше; и двамата бяха загубили дар слово; гъргорещите, несвързани и объркани звуци, излизащи от гърлото на Сам, в крайна сметка бяха дали утвърдителен отговор на въпросите, които му бяха поставили. Въпреки че бе зашеметен от взлома в леговището му, Самюъл Дансинг Девъро се беше залепил за стената и прикриваше с разперените пръсти на двете си ръце толкова от уличаващите снимки и изрезки от вестници, колкото му беше възможно.

— Самюъл, синко — прошепна Пинкърс, окопитвайки се след известно време.

— Не ме наричай така, ако обичаш! — възпротиви се Девъро. — Той ме наричаше така.

— Кой кого е наричал? — измърмори идващата на себе си Елиноор.

— Чичо Цио.

— Ти нямаш чичо на име Сий О, освен ако нямаш предвид Сиймър Девъро, който се ожени за кубинка и се премести в Маями.

— Не мисля, че това има предвид, скъпа Елиноор. Ако не ме лъже паметта на стар човек, на едни преговори в Милано разбрах, че „цио“ означава „чичо“. Вашият син казва буквално „чичо Чичо“, разбирате ли?

— Ни най-малко.

— Той говори за...

— Не го казвайте! — изпищя госпожа Девъро, покривайки аристократичните си уши.

— Папа Франческо Първи — завърши фразата си най-видният адвокат в Бостън, Масачузетс. Сега лицето му имаше цвета на шестседмичен, непрестоял в хладилник труп. — Сами... Самюъл... Сам. Как *мога*?

— Трудно е за обяснение, Аарон.

— Това е невероятно! — прогърмя гласът на Пинкърс, възвърнал обичайната си сила. — Ти съществуващ в някакъв друг свят!

— Имаш право — съгласи се Девъро, свали ръцете си от стената, падна на колене и се запридвижва сантиметър по сантиметър към малката кръгла маса пред миниатюрната кушетка. — Нали виждаш, нямах избор! Трябваше да правя всичко, което ми нареждаше този плужек...

— Включително и да отвлечеш Папата, така ли! — изхриптя Аарон Пинкърс, загубил отново гласа си.

— Престанете! — изстена Елинор Девъро. — Не искам нищо повече да чувам!

— Мисля, че е по-добре да чуем подробностите, скъпа Елинор, и простете за грубостта, но моля, млъкнете. Продължавай, Сами. Аз също нямам желание да го чуя, но в името на Бога Йехова, който владее вселената и който може би ще ни даде някакво обяснение, как стана това? Напълно очевидно е, че е станало! Пресата е била права, медиите по цял свят са били прави! Били са двама, тези работи по стените ти го потвърждават! Имало е двама папи и ти си отвялякъл *оригинала*!

— Не е точно така — каза Девъро отбранително, поемайки си дъх все по-трудно и по-трудно. — Виждаш ли, Цю си мислеше, че всичко е наред...

— Наред ли? — бузата на Аарон застрашително се доближи към повърхността на масичката за кафе.

— Ъъ, да. Той не беше добре и... ъъ, това е друга част от историята, но Цю се оказа по-умен от всички ни. Искам да кажа, че той наистина беше вътре в работата.

— Как стана това, Сам? Онзи ненормалник генерал Макензи Хоукинс стои в дъното на цялата история, нали? Има го на всичките

тези снимки. Той те е накарал да станеш най-ужасният похитител в световната история! Вярно ли описвам нещата?

— Може да се каже така, но може и иначе.

— Как стана това, Сам? Как? — настоя възрастният адвокат, вземайки от масичката за кафе един брой на „Пентхаус“, след което започна да го вее пред лицето на Елинор Девъро.

— В това списание има няколко забележителни статии... съвсем академични.

— Сами, умолявам те, не постъпвай така с мен и с прекрасната си майка тук, която те е родила в болки, а в този момент може би се нуждае от помощ извън твоята компетентност. В името на върховния Бог, на когото ще се оплача утре в синагогата, какво те беше *обсебило* така, че да те подтикне към този чудовищен акт?

— Наистина, Аарон, обсебен е сравнително точно казано за предполагаемото — повтарям, *предполагаемо* — криминално деяние, което имаш предвид.

— Не е необходимо „да имам предвид“, Сам, доказателствата по стените са пред очите ми!

— Да, въ, наистина, Аарон, не можеш да си вадиш заключения от тях...

— Какво, да не би да искаш да изпратя призовка на Папата?

— Неприкосновеността на Ватикана не ти позволява.

— Достатъчни са *само* тези снимки, за да отпаднат правилата по процедурата за доказване! На нищо ли не съм те научил?

— Вдигни главата на мама, ако обичаш.

— По-добре, че е в безсъзнание, Сам. Какво беше това за „обсебването“?

— Да, въ, наистина, Аарон, без никакъв умисъл от моя страна излязох от хранилището за данни на военното разузнаване с копия от свръхсекретни досиета, прикрепени с верига за китката ми двадесет и четири часа преди да се уволня.

— *Е, и?*

— Въ, виждаш ли, Аарон, точно на това място приятелите на Мак в армията се намесиха в процедурата. Аз бях направил малка грешка в Златния Триъгълник и бях повдигнал срещу някой си генерал Хезълтайн Броукмайкъл обвинения в трафик на наркотици, а всъщност това се отнасяше за братовчед му Етълред Броукмайкъл.

Поддръжниците на Хезълтайн бяха побеснели и доколкото те всичките бяха приятели и на Мак, се събраха около него и му оправиха играта.

— Каква *игра*? Хезълтайн... Етълред! Наркотици, Златен триъгълник! Значи направил си грешка, оттеглил си обвинението, *е и*?

— Един от тези негодници прикрепил с верижка някакво куфарче към китката ми, лепна му етикет „свръхсекретно“ и аз излязох с две хиляди шестстотин четиридесет и едно копия от свръхсекретни документи, повечето от които нямаха нищо общо с Мак Хоукинс, който невинно стоеше до мен.

Аарон Пинкър притвори очи и потъна в малката кушетка, рамото му докосваше зашеметената Елинон Девъро. — Значи ти си се оказал в негова власт за определено време — приблизително пет месеца — Аарон предпазливо притвори очи.

— Или това, или трябваше да отложат уволнението си за неопределено време..., или да прекарам двадесет години в Ливънуърт^[2].

— Значи парите са дошли от откупа...

— Какви пари? — прекъсна го Сам.

— Парите, похарчени толкова щедро за тази къща... стотици хиляди долари! Това е бил твоят дял от откупа, нали така?

— Какъв откуп?

— За папа Франческо, естествено. Когато сте го освободили.

— Не сме получавали никакъв откуп. Кардинал Игнацио Кварце отказа да плати.

— Кардинал кой?

— Това е друга история. Кварце беше щастлив с Гуидо.

— Какъв Гуидо? — изскимтя Пинкър.

— Защо крещиш, Аарон? — измърмори Елинон.

— Фрескобалди — отговори Девъро. — Братовчедът-двойник на Цио; той беше статист в някаква треторазрядна трупа в Ла Скала и понякога му даваха малки роли.

— Стига! — Уважаваният адвокат си пое дъх няколко пъти и направи всичко възможно, за да се овладее. След това, понижавайки глас, заговори възможно най-спокойно. — Сам, ти си се прибрал у дома със значителна сума пари, които не са дошли от никакъв богат починал Девъро. Откъде дойдоха тези пари, Сам?

— Тъ, наистина, Аарон, като основен партньор, това беше моят дял от капитализацията на първоначално набраните за корпорацията средства...

— Каква корпорация? — попита Пинкърс с треперещ и едва доловим глас.

— Компанията „Шепърд“...

— „Шепърд“ ли? — повтори Аарон сякаш в транс. — Парите са били набрани за тази корпорация...

— Всъщност делът на всеки инвеститор е по десет милиона долара, което означава, че инвеститорите са ограничени до четири на брой и формират ограничено партньорство с основните съдружници, като индивидуалните им рискове, естествено, са ограничени до размера на вложения капитал и се базират на проекти, обезпечаващи десет към едно възвращаемост на инвестициите... Всъщност нито един от четиримата инвеститори не държи да бъде публично известен и предпочита инвестициите му да минават за благотворителни цели в замяна на осигурена анонимност.

— Анонимност ли...? Анонимността четиридесет милиона долара ли струва?

— Всъщност тя беше много добре гарантирана. Къде бих могъл да регистрирам евентуално книгата на корпорацията, Аарон?

— Ти? Ти си бил консултант на тази пародия на бизнес-начинание?

— Не доброволно — възпротиви се Девъро. — Никога не бих го направил по собствено желание.

— О, да, онези две хиляди и не-знам-колко-си страници шпионски досиета, с които си излязъл. Иначе няма уволнение, Ливънуърт.

— Или по-лошо, Аарон. Мак каза, че имало и не толкова явни начини като *разстрелът*, ако Пентагона реши да се изпълни екзекуция.

— Да, да, разбирам... Сам, скъпата ти майка тук, която по Божия милост се намира в състояние на шок, спомена, че си й казвал, че парите ти са дошли от религиозни предмети...

— Всъщност, както изрично беше отбелязано в договора за ограничено партньорство, основният предмет на дейност на

корпорацията беше „посредничество при придобиване на религиозни предмети“, доста добре го завоалирах, смятам.

— Мили Боже — възкликна Пинкърс, преглъщайки. — И, естествено, въпросният „придобит“ религиозен предмет е била персоната на Папа Франческо Първи, когото вие сте *отвлекли*.

— Тъ, всъщност, Аарон, това, което казваш не е издържано от правна гледна точка, а още по-малко звучи убедително. Самото твърдение дори може да се счита за клевета.

— Какво говориш? Погледни си снимките по стените!

— Всъщност, аз бих предложил, ти — ти, Аарон — да ги погледнеш отново. Юридически погледнато, отвличането се дефинира като принуждение за напускане на дадено място със сила или със заплаха и задържане на лице или лица против желанието им, като освобождаването им става предмет на заплащане на някаква сума. Въпреки че, както те осведомих, предварителната стратегия беше добре обмислена и финансирана и това деяние беше на път да се извърши, то се провали и щеше да бъде отменено, ако не беше доброволното — бих казал дори, ентузиазизирано — сътрудничество на субекта на деянието! А и тези снимки едва ли показват въпросния субект като такъв под напрежение или нещо подобно, фактически той изглежда доволен и в отлично разположение на духа.

— Сам, ти като че ли живееш в стая, облицована с дебела гума! Чудовищността на това, което си извършил, не накърнява ли поне малко моралните ти устои?

— Кръстът, който съм понесъл, наистина е тежък.

— Сравнението ти едва ли е от най-подходящите... Не че искам да знам, но все пак, как успяхте да го върнете в Рим?

— Мак и Цю го измислиха. Ястреба я нарече „мисия на обратния канал“ и Цю започна да пее опера.

— Изтощен съм — прошепна Пинкърс, — единственото ми желание е този ден никога да не беше идвал и да не съм чул нито една от думите, произнесени в тази стая.

— А ти как мислиш, че се чувствам всеки един ден от моя живот? Вечната любов на моя живот ме изостави, но аз все пак понаучих нещичко, Аарон. Животът трябва да продължи!

— Колко оригинално казано.

— Убеден съм, Аарон, всичко свърши. Всичко е в миналото и сега донякъде съм доволен, че днешният ден дойде. Той ме освободи по своеобразен начин. Сега трябва да си размърдам задника и да продължа напред, знаейки вече, че този гаден изрод няма никога да ме докосне отново!

И, разбира се, телефонът извъня.

— Ако се обаждат от службата, кажи им, че съм в храма — каза Пинкърс. — Не се чувствам подготвен за външния свят.

— Аз ще го вдигна — каза Сам, надигна се и се отправи към бюрото, където телефонът извъня втори път. — Знаеш ли, Аарон, сега, когато всичко се разкри, наистина се чувствам по-добре. Знам, че с твоята подкрепа бих могъл да продължа напред и да посрещна нови предизвикателства, да открия нови хоризонти...

— Вдигни това проклето нещо, Сами. Главата ми се пръска.

— Да, разбира се, извинявай — Девъро вдигна слушалката, поздрави този от отсрещната страна, изчака докато му отговорят и след това нададе истеричен писък, изпълнен с толкова неконтролируем ужас, че майка му се надигна от кушетката, блъсна се в облата масичка за кафе и рухна на пода.

[1] Уоп — имигрант от Южна Европа, особ. италианец — Б.р. ↑

[2] Форт Ливънуърт — затворът за военопрестъпници в САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Сами! — изкрещя Аарон Пинкърс, обръщайки се ту към изпадналата в безсъзнание Елиноор, ту към сина й, който, обзет от пристъп на паника, късаше от стените всички снимки, попаднали му под ръка и ги хвърляше на земята.

— Сам, вземи се в ръце!

— Плужек! — крещеше Девъро, — Нищожество, най-презряното същество на земята! Той няма право!

— Майка ти, Сами! Може да е мъртва!

— Здраве да е, тя няма да разбере — отвърна Девъро, хвърли се към стената зад бюрото и продължи да унищожава множеството снимки и изрезки от вестници. — Той е луд, луд!

— Не казах луда, Сам, казах мъртва — продължи Аарон, коленичи с усилие и хвана в двете си ръце треперещата глава на майката, надявайки се, че жестът му ще има ефект върху сина й. — Наистина би трябвало да проявиш известна загриженост.

— Загриженост ли? Той да не би да е проявявал някога загриженост към мен? Разбива ми живота, а след това стъпква парчетата в калта!

— Не казах той, Сам, а тя! Майка ти.

— Здравсти, майче. Зает съм.

Пинкърс извади от джоба си устройството за свръзка и постави пръст върху сигналния бутон. Започна да го натиска настойчиво. Шофьорът му, Пади Лафърти, щеше да схване спешното послание. Трябваше да го схване.

Схвана го. Няколко секунди по-късно се чу как Пади нахълтва през входа на източното крило и нарежда на братовчедката Кора с най-заповедническият си сержантски глас да се разкара от пътя му, иначе ще я даде в ръцете на шайка пияни пехотинци, търсещи развлечения от полов характер.

— Намерил си с какво да ме плашиш, ирландец смотан! След малко Сам Девъро беше вързан с чаршафи за стола зад бюрото с

помощта на някогашния сержант Патрик Лафърти от Омаха Бийч, участник във Втората световна война. Беше го овързал, охлаждайки преди това страстите му под мивката. Девъро тръсна глава, премигна и се опита да придаде авторитетно звучене на гласа си.

— Нападнали са ме петима наркомани? — предположи.

— Не съвсем, Сами — каза Пади, поднасяйки чаша с вода към устните на адвоката.

— Ти ли направи това с мен?

— Нямах друг избор, Сам. Когато човек се изтощи от схватки и надскочи границата на възможностите си, го връщаш във форма както можеш.

— Ти си бил в армията, така ли? В схватки...? Бил си с Мак Хоукинс, така ли?

— Познато ли ти е това име, Сам?

— А на тебе?

— Никога не съм имал честта да се срещна лично с великия генерал, но съм го виждал! Беше поел за десет дни нашата дивизия във Франция и, да ти кажа право, той беше най-светният командващ, който тази армия е имала.

— Полудявам! — изпищя Девъро, опитвайки се да се измъкне от чаршафите, с които беше овързан. — Къде е майка ми... къде е Аарон? — попита изведнъж, озъртайки се в празната стая.

— Аз я отнесох до спалнята ѝ. Господин Пинкърс ѝ дава малко бренди, за да може да заспи.

— Аарон и майка ми?

— Бъди малко по-свободомислещ, момко... Ето, пийни си водица — бих ти сигнал малко уиски, но се опасявам, че няма да ти понесе.

— Престани! Целият ми свят се разпада на парчета!

— Стига си чепкал този въпрос, Сам. Господин Пинкърс ще ти го сглоби отново. В този окръг не е имало по-велик човек от него... Ето го, връща се. Чух, че се хлопва това, което остана от вратата.

Крехката изтощена фигура на Аарон Пинкърс се появи в кабинета. Изглеждаше, като че се завръща от щурм на Матерхорн.

— Трябва да поговорим, Самюъл — каза, отпускаяки се почти бездиханен в един стол пред бюрото. — Мога ли да те помоля да ни

оставиш насаме, Пади? Братовчедката Кора предложи да опиташ филето ѝ на скара в кухнята.

— Ами аз? — изкрещя Девъро. — Няма ли някой да ме развърже?

— Ти ще останеш където си и както си, докато не приключим разговора си, Самюъл.

— Винаги ме наричаш „Самюъл“, когато съм те ядосал.

— Така ли? Откъде-накъде ще си ме ядосал? Ти само замеси мен и фирмата в най-гнусното престъпление в човешката история от Средното Царство в Египет отпреди четири хиляди години до днес. Да си ме ядосал? Не, Сами, аз просто съм извън кожата си.

— Май ще е по-добре да изляза, а, шефе?

— Ще ти звънна по-късно, Пади. Наслаждавай се на филето си, като че ли ядеш последното ястие, което ти се полага.

— О, недейте така, господин Пинкърс — и Лафърти бързо се изниза.

Аарон заговори, скръстил ръце пред себе си.

— Бих заключил — започна спокойно, — че този, който ти се обади по телефона, не е бил никой друг освен генерал Макензи Хоукинс, прав ли съм?

— Много добре знаеш, че си прав. Този полски плъх не може да постъпва така с мен!

— Какво точно направи той?

— Разговаря с мен.

— Този вид комуникация забранена ли е от закона?

— Между нас двамата — определено да. Той се закле над Устава на въоръжените сили никога да не разговаря с мен до края на нещастния си копелдашки живот!

— И все пак, щом е посмял да наруши такава свята клетва, значи е имал да ти каже нещо много важно. Какво беше то?

— Кой го е чул? — изпищя Девъро, борейки се отново с белите ленти, придържачи го към стола. — Всичко, което чух, беше, че ще долети в Бостън да ме види и тогава откачих.

— Кога смята той да направи това пътешествие?

— Откъде да знам?

— Точно така. Ти запуши ушите си и отпуши пресилената си тревога... Все пак, базирайки се на предположението, че е имал да ти

каже нещо жизнено важно, или в противен случай не би нарушил споразумението никога да не контактува с теб, можем да заключим, че полетът му до Бостън е съвсем предстоящ.

— Също такава е моето заминаване за Тасмания — натърти Девъро.

— Точно това е нещото, което не трябва да правиш! — прекъсна го твърдо Пинкъс. — Не можеш да избягаш.

— Една *причина*! — изкрещя Сам без да го доизслуша. — Като изключим това да го убия, кажи ми само *една* причина, поради която *не трябва* да избягвам този кучи син! Той е предвестник на всяко нещастие!

— Защото ще продължи да ти виси на главата и оттам на моята като твой единствен работодател, което ме прави твой съучастник в това престъпление на престъпленията.

— Не си излязъл ти от хранилищата за данни с над две хиляди страници свръхсекретни досиета. Аз го направих.

— Този, както изглежда, опасен акт придобива почти нищожно значение, сравнен с доказателствата, които ти се опитваше да махнеш от стените... Но все пак, щом стана въпрос, имаше ли някакъв смисъл кражбата на тези досиета?

— Четиридесет милиона смисъла — отговори Девъро. — Ти как мислиш, че се е сдобил с капиталите си този излязъл от ада генерал?

— Изнудване...?

— Като започнеш от Коза Ностра, та чак до някакви британци, разни бивши нацисти, дето си изкарваха хляба с отглеждане на пилета, и арабски шейхове, които печелят от защита на инвестиции в Израел. Той забърка цялата каша и ме накара да ходя при тях.

— Мили Боже, а майка ти говореше, че всичко това били твои измишльотини! Убийци на игрища за голф, германци в птицеферми... араби в пустинята. А те били *истински*.

— Не ми се случваше често, но понякога прекалявах с картинито.

— Това също ми го спомена... Значи Хоукинс е изровил досиетата на всички тези негодници и ги е накарал да капитулират пред исканията му?

— Колко ниско може да падне човек.

— Колко изобретателен може да бъде човек?

— Къде останаха моралните ти устои, Аарон?

— Не и в полза на негодниците, Сам.

— А какво ще кажеш за доказателствата, които видя по стените ми?

— *Определено* не одобрявам.

— Каква е позицията ти, тогава?

— Едното няма нищо общо с другото. Няма връзка.

— Не и за мен.

Аарон Пинкърн си пое дълбоко дъх, замълча, после наведе глава.

— Всеки неразрешим проблем притежава адекватно решение в този или в краен случай на онзи свят.

— Предпочитам първия, ако нямаш нищо против, Аарон.

— Склонен съм да се съглася — кимна възрастният адвокат. — Ето защо ние, както ти неповторимо се изрази, ще „си размърдаме задниците и ще се отправим напред“. Засегнати са моите интереси, Сами. Би могло да се каже дори застрашени. Още повече, бих желал да обърна вниманието ти върху една тривиална истина в нашата професия... Адвокат, който защитава себе си, има за клиент глупак. Твоят генерал Хоукинс може да притежава изключителен военен мозък с всичките му там брилянтни ексцентризми, но ще те уверя съвсем скромно, че не е премервал силите си с Аарон Пинкърн.

* * *

Нагизденият с пера вожд на уопотамите Гърмяща глава изплю омачканата си пура и се върна в огромната шатра, където в добавка на обичайните индиански експонати, като разни фалшиви скалпове по стените, беше инсталирал водно легло и най-различно електронно оборудване, с което би се гордял Пентагонът, по-точно с което се беше гордял Пентагонът, преди да бъде откраднато. Въздишайки тежко едновременно от мъка и гняв, Гърмящата глава съблече внимателно страховитите си племенни одежди и ги пусна на мръсния под. Бръкна в торбичката от еленова кожа и извади оттам нова пура с неопределен произход и съмнително качество, пъкна я в устата си и започна да я предъвква. Отиде до водното легло, отпусна се върху люлеещата се повърхност и веднага загуби равновесие, падайки назад в момента,

когато пластмасовият телефон в туниката му иззвъня. Звъненето продължаваше, а той се клатушкаше насам-натам, опитвайки се да укроти вълните под себе си. Накрая успя, като се хвърли напред и заби ботушите си със всичка сила в калта. Изпълнен с ярост грабна телефона и заговори рязко:

— Какво има? В момента провеждам племенно съвещание!

— Хайде стига, Вожде, единствените племенни съвещания тука стават, когато дечурлигата разляят кучетата.

— Откъде да знам кой се обажда, синко.

— Не знаех, че някой друг има номера ти.

— Винаги бъди нащрек. Казвай какво има?

— Сещаш ли се за онези двамата англичани, които вчера дойдоха тук да разпитват за теб, дето им изиграхме „Гъпия индианец“?

— И те к'во?

— Върнали са се с още двама съдружници. Единият изглежда като избягал от клетка, а другият непрекъснато сумти.

— Сигурно са надушили нещо.

— Много се съмнявам.

— Нямам предвид подкрепленията, а онези — англичаните. Тоя ваш идиот — адвокат, Чарли Редуинг, сигурно им е издрънкал нещо.

— Хайде стига, Г. Г., той беше страхотен, като изключим това, че падна от коня. Нищичко не научиха за тебе, а онази издокараната, само го гледаше в бандажа.

— Препаска, синко, препаска. Може да е било заради коня.

— Може да е било заради препаската — предположи обажданият се.

— Подкрепленията не са били извикани заради такива глупости като „препаски“ или „бандажи“, разбираш ли ме?

— Може би...

— Те не са надушили нищо, млади момко, някой друг е надушил нещо и затова са им подсигурили външни подкрепления. Къде се намират сега?

— На щанда за сувенири. Купуват какви ли не боклуци и са много любезни, даже и говедото. Трябва да ти кажа, че момичетата — извинявай, онези скуоу^[1] — са много щастливи. Току-що получихме нова стока от Тайван.

Гърмящата глава се намръщи, запали пурата си и каза:

— Изчакай малко така. Трябва да помисля — Шатрата се изпълни с кълбета дим, когато Ястреба накрая проговори: — Британците съвсем скоро ще открият името ми.

— Предполагам.

— Значи, хвани някой от нашите онеправдани братя да им каже, че шатрата ми се намира приблизително на двеста крачки на тичаща антилопа над северната морава, след мястото, където се любят бизоните, до великите дъбове, където орлите снасят скъпоценните си яйца. Това място е усамотено, за да мога да говоря с боговете на леса и да размишлявам. Запомни ли?

— Не разбирам и дума от това, което току-що ми надрънка. Ние имаме няколко крави, но нямаме нито един бизон и орли не съм виждал през живота си, освен в зоологическата градина на Омаха.

— Признаваш ли, че има лес?

— Е, може да се каже, че има някаква келява гора.

— По дяволите, синко, просто ги прати в тази гора, става ли?

— По коя пътека? Има няколко.

— Добре разсъждаваш, момко! — възкликна Гърмящата глава. — Добра тактика. Кажи им, че ще ме намерят по-бързо, ако се разделят. Този, който стигне пръв, може да повика останалите. Те няма да бъдат чак толкова далеч един от друг.

— Като отчетем факта, че ти няма да си в гората, това не е никаква „добра тактика“, а си е жива измама. Те ще се загубят.

— А дано, синко, а дано.

— Какво?

— В светлината на естеството на това начинание, врагът използва неортодоксална стратегия. Неортодоксалността не ми пречи — ха, та аз самият съм я използвал през по-голямата част от кариерата си. В тази ситуация фронталната атака е най-доброто, което може да приложи врагът. А вместо това той обгражда фланговете ни и пуска трасиращи гранати, пълни с конски фъшкии.

— Отново загубих връзката, Вожде — каза обажданият се.

— Значи, антрополози, търсеци потомците на велико племе? — изсмя се подигравателно Гърмящата глава. — Племе от Шенандоа, диваци, представени на короната от Уолтър Рейли. Ти повярва ли на всичките тези простотии?

— Е, предполагам, че е възможно. Уопотамите са дошли някъде от Изток.

— От долината на река Хъдсън, а не от Шенандоа в северна Вирджиния. Всъщност те са били прогонени от мохоките, защото не са могли да се занимават със земеделие и не са умеели да отглеждат добитък, да не говорим, че въобще не са излизали от вигвамите си, като завали сняг. Те не са били никакво велико племе, а абсолютни несретници още от първия ден, докато не стигнали до река Мисури в средата на осемнадесети век, където са намерили истинското си призвание. Първо са се захванали с измами на дребно, а след това са корумпирали белите заселници!

— Откъде ти е известно всичко това?

— Почти няма нещо в историята на племето ти, което да не знам... Не, синко, зад тази секретна операция има някой и аз ще разбера кой е той. Захващай се за работа. Прати ги в гората!

Изминаха двадесет и три минути и членовете на скаутския екип на Голдфарб навлязоха един по един в малката, но гъста гора всеки по различна пътека. Бяха решили да се разделят, защото ценните указания, получени в бараката за сувенири, бяха отчайващо неточни и противоречиви, а тълпата кресливи скуоу се впусна в дълги разисквания коя от пътеките всъщност води до шатрата на великия Гърмяща глава, чиято обител явно имаше статута на свещен храм.

Четиридесет и шест минути по-късно всички членове на групата бяха заловени и завързани, а устите им бяха запушени с фалшиви боброви кожи. Всички получиха уверения, че няма да им се случи нищо лошо, ако не се опитват по някакъв начин да се освободят или да крещят. Ако направят нещо подобно, справедливият гняв на онеправданите ще се стовари върху главите им и по-специално върху скалповете им, които повече няма да бъдат закрепени към главите им. Най-трудното вождът Гърмяща глава — роден Макензи Лохинвар Хоукинс (второто му име беше заличено от всякакви официални документи), остави за най-накрая. Ястреба винаги беше смятал, че трябва да даде на най-трудното предизвикателство честта да бъде последна пречка. Не върви да вземеш в плен един генерал Ромел^[2] още при първото нападение срещу Африканския корпус, никак не върви.

Въпросното предизвикателство беше изключително надарено в мускулатурата, но недотам в умствената област. Ястреба го обезвреди,

като бързо се наведе два пъти и заби изпънатите си пръсти във вражеския стомах. Знаеше, че е успял, подушвайки дъха на противника. От гърлото на скаута изскочи обилен мирис на индианска храна, здравата хватка в основата на дебелия вражески врат свърши останалата работа.

— Име, чин и сериен номер, войнико!

— К'ви ги дрънкаш? — изпелтечи врагът, наречен Говедото от охраната на Гърмящата глава.

— Искам да ми кажеш името си и за кого работиш. *Веднага!*

— Нямам си нито име и не работя за никого.

— Сега ще ти заровя мутрата в земята.

— Мамка му, ти сърце нямаш ли?

— Защо? Нали се опита да ми го извадиш от гърдния кош. Хайде в мръсотията, войнико.

— Смърди отвратително!

— Вие четиримата палячовци смърдите още по-отвратително. Казвай!

— Мокро е!... О'кей, о'кей, наричат ме Лопатата.

— Ще приема и псевдоним. Кой е шефът ти?

— К'ви са па тиа глупости?

— Добре, войнико, тогава ще останеш и без другата част от стомаха си! Харесваш ли нашата почва? Опитай отново тогава, дърт почитател на червенокожи!

— Да му се не види!

— Говори повече, четка за кенеф такава! Какъв въздух под налягане ми пробутваш?

— Не можеха да пипнат топка, когато той беше наблизко. Просто се втурваше напред и разбиваше всички полузащитници! Освен може би Хебрю Херкулес...?

— Полузащитници? „Червенокожите“?... Христе — Боже! Футбол! И Херкулес... В историята на лигата е имало само един нападател като този. Хайми Урагана!

— Нищо не съм казвал! Ти го каза.

— Ти нямаш и най-малката представа какво съм казал, войнико — Ястреба говореше бързо и тихо, докато размотаваше въжетата, с които да завърже за дървото бикоподобния мъж. — Златният Голдфарб

— продължи дрезгаво под носа си. — Този кучи син аз го вербувах, когато работех в Пентагона!

— Ти го какво?

— Това не си го чул, Лопата — повярвай ми, изобщо не си го чул! Сега трябва да изчезвам оттук. Ще пратя някого за вас, идиоти такива, но *ти*, ти изобщо не си ми казал *нищо*, разбра ли?

— Не съм! Щастлив съм да ви го обещаая, господин Голям индиански вожде.

— Това е само едно малко постижение, синко, а ние сме се заели с по-големи дела. А сега много бързо ми трябва правоспособен адвокат и аз знам съвсем точно къде се намира този неблагоприятен задник!

* * *

Винсънт Манджекавало, директор на ЦРУ, се взираше в слушалката на телефона за спешни случаи в протегнатата си ръка, като че ли неодушевеният предмет беше носител на някаква зараза. Когато истеричният глас от другата страна на линията замлъкна, за да си поеме дъх, директорът на ЦРУ долепи слушалката до ухото си и заговори тихо, но твърдо: — Чуй ме, сега, гърчава печена ябълко. Правя всичко, което ми е по силите и то с талант, за който твоята шайка само може да мечтае. А това, че такива като мен не допускате в пикливите си клубове, няма да го споменавам. Искаш да се налагаш ли? Заповядай, ще има да се хия като разплескан домат, когато те гледам да потъваш в кацата с бульони... Искаш ли да научиш още нещо, кривоуст тъпако? — Манджекавало изведнъж замлъкна и след това продължи с доста по-мек и дружелюбен глас. — Кой с кого се бързика? Има изгледи всички да потънем в казана с лайната! Това, което имаме дотук, е пълна нула. Този Върховен съд е чист като помислите на майка ми — и да не чувам повече забележки от смрадливата ви групичка, много благодаря.

— Извинявай, че избухнах, старче — каза Държавният секретар от другата страна на линията. — Но ти със сигурност разбираш, че позицията ни в тези разговори на най-високо ниво, ще бъде изключително неизгодна. Боже мой, помисли какъв гаф! Как би могъл Президентът да преговаря от позицията на силата, с всички

пълномощия на кабинета си, щом на Върховния съд му е хрумнало да разреши на някакво неизвестно индианско племе да осакати предната линия на отбраната ни?

— Дай тогава до проникнем в проблема по друг начин. Може ли шефът да ги отложи, защото е болен от грип — може и от шарка — ей, това е прекалено сериозно, какво ще кажеш?

— Ще си развали имиджа, Винсънт. Няма да стане.

— Жена му е получила удар. Ще го уредя.

— Пак не, старче. Той ще трябва да превъзмогне личната трагедия и да се държи като герой — това е *аксиома*.

— Значи сме в супата... Хей, хей, мисля, че го измислих! Ако дебатите във Върховния съд са публични, представи си, че шефът каже, че *подкрепя* онова, как му викахте — петицията?

— Ти си кукуригу.

— Какъв?

— Луд! На каква основа би могъл да защити подобна позиция? Единствената, която може да заеме, ще го противопостави на конституционното разделение на властите. Ще бъде въввлечен в битката между изпълнителната и съдебната власт. Всички губят!

— Добре си се запасил с големи думи, печена ябълко. Нямам предвид да „защити“, а да „застане зад“ едни публични дебати. В смисъл, че се грижи за малкия човек — както говорят комунистите, но никога не го правят. Както и да е, той знае, че си има двадесет и две други бази в страната и още единадесет извън нея. Какъв му е проблемът, тогава?

— Оборудване приблизително за седемдесет милиарда долара в Омаха, което не може да махне оттам.

— Кой знае това?

— Централната счетоводна служба.

— Сега вече сме на твърда почва. Можем да затворим устите на тези приятели. Аз ще се погрижа.

— Ти си сравнително нов в този град, Винсънт. Докато свариш да пратиш момчетата си, информацията ще е изтекла, седемдесетте милиарда моментално ще скочат на сто. При всеки опит да подтиснеш слуховете, сумата ще се качва и ще стигне деветстотин милиарда и пред тях крахът на банковото дело ще изглежда като дребно разплащане. По същото време, понеже в този смрадлива петиция явно

има зрънце истина, Конгресът ще ни подведе под отговорност, затова че сме прикрили нещо с цел политическо облагодетелстване. Очакват ни не само глоби и затвор, но и лимузините ни ще вземат.

— Basta! — изрева Манджекавало и прехвърли слушалката на другото си не така онеправдано ухо. — Това е отвратително!

— Добре дошъл в реалния вашингтонски свят, Винсънт... Ти абсолютно ли си убеден, че няма нищо, нека го наречем „правдоподобно“, за всеки един от онези шестима идиоти от Върховният съд? Какво ще кажеш за онзи черничкия? Винаги ми се е виждал прекалено надут.

— И той се надува и ти се надуваш, но той е може би най-чистият и най-интелигентният.

— Не думай.

— А селянинът се нарежда непосредствено след него, ако случайно той е следващият в списъка ти като обект за размишление.

— Така беше, наистина — нищо лично, нали разбираш. И какво друго?

— Все още чакаме вести за онзи вожд Лудия гъз, който нарича себе си Гърмяща глава. Веднъж да го пипнем и няма да се чудим повече как да се измъкваме от цялата тази бъркотия.

— Ами? И как по принцип ще стане това?

— По принцип той като, как му викахте, ищец, трябва да се яви пред Върховния съд заедно с адвокатите си, за да присъства на съдебните прения. Такова е изискването.

— Разбира се, че ще го направи, но това с какво променя нещата?

— Представи си, че този голям вожд се прояви като пълен психар, крещящ, че цялата работа е само *майтап*? И че е изровил всичките тези исторически документи само за да направи едно радикално изявление. Какво ще кажеш, а?

— Великолепно, Винсънт! Но как можеш евентуално да го направиш?

— Ще се погрижа. Имам си някои илачи със специално предназначение. От рода на онези, дето не са съвсем одобрени от Комисията по храните и лекарствата.

— *Страхотно!* Какво чакаш?

— Трябва да открия тоя кучи син! Чакай малко, печена ябълко, пак ще ти се обадя. Звънят на другата линия.

Директорът на ЦРУ прекъсна връзката, натисна два бутона и отговори на второто повикване: — Да, к'во има?

— Съзнавам, че не трябва да ти се обаждам директно, но мисля, че това, което ще ти кажа, едва ли би искал да чуеш от друг освен мен.

— Кой е на телефона?

— Голдфарб.

— Хайми Урагана? Ш'ти кажа нещо, приятел, ти беше най-великият...

— Престани, глупако, сега се занимавам с друг бизнес.

— Да бе, да, ама спомняш ли си Суперкупата през седемдесет и трета, когато ти...

— Там бях, приятел, и много ясно, че си спомням. Въпреки всичко сега се получи ситуация, за която ти би трябвало да си осведомен, преди да предприемеш каквото и да било... Гърмящата глава се измъкна от мрежите ни.

— Какво?

— Говорих с всеки един член на скъпоценната ми групичка, чиято сметка ще ти бъде предоставена от някакъв загубен мотел във Вирджиния Бийч. Тяхното единодушно мнение може да ти се стори трудно за възприемане, но измежду всичко, което чух, това е най-свястното...

— Какви ми ги говориш?

— Този Гърмяща глава е най-общо казано, живото превъплъщение на Големия крак — предполагаемото митично чудовище, което кръстосва канадските гори и прилича много на човек.

— Какво?

— Другото обяснение е, че той е *Йети*, гнусният Снежен човек от Хималаите, прекосил континенти, за да дойде и да прокълне правителството на Съединените щати... Приятен ден.

[1] Жена, домакиня (от индиански) — Б.пр. ↑

[2] Ген. Ромел — нацистки генерал от Втората световна война ↑

ГЛАВА 7

Генерал Макензи Хоукинс, прегърбил рамене, облечен в износен дискретносив габардинен костюм, прекоси бостънското летище „Логън“, търсейки мъжка тоалетна. Намери една и връхлетя вътре с огромната си пътна чатна, остави я на пода и огледа външния си вид в дългото огледало, поставено по протежение на мивките, където двама униформени служители миеха ръцете си. „Не е зле — помисли си той, — като изключим цвета на перуката“. Беше мъ-ъ-ничко по-червена, отколкото трябваше и малко по-дълга на врата. Очилата с тънки метални рамки, обаче, бяха превъзходни; падаха върху носа и му придаваха вид на разсеян академик. Можеше да прилича на всичко друго, само не на военен — това бе същността на стратегията на Ястреба в този момент. Всички следи от миналото му трябваше да бъдат заличени; умниците в Бостън бяха доста, а той трябваше да се покрие за следващите дванадесетина часа, време, достатъчно, за да разузнае и проучи Сам Девъро в собственото му обкръжение.

Сам изглежда имаше това-онова против срещата им, затова Мак не изключваше възможността да вземе Девъро със себе си насила. Сега времето беше от огромно значение, а Ястреба се нуждаеше от съдебните правомощия на Сам във възможно най-кратък срок; не трябваше да се губи нито час, въпреки че може би щяха да са потребни много часове, за да бъде убеден адвокатът да се присъедини към свещената крава за... „Зачеркни думата «свещена» — помисли си генералът, — тя би могла да предизвика спомени, дето би било добре да останат забравени.“

Мак изми ръцете си и махна очилата, за да наплиска лицето си като внимаваше да не размести перуката, която на всичкото отгоре беше и малко широка. В чантата му имаше тубичка лепило за скалпове и когато се прибереше в хотела щеше...

Всички мисли за неподходящата перука се изпариха в мига, в който почувства до себе си присъствието на нечие тяло. Вдигна глава и видя застаналия до него униформен мъж, чиято грозна усмивка

разкриваше липсата на по-голямата част от зъбите му. Хвърли бърз поглед надясно и видя втория униформен да подпъхва гумени пречки под вратата на мъжката тоалетна. По-нататъшният бърз оглед потвърди очевидното; единствената авиокомпания, с която тия двамата можеха да имат нещо общо, не притежаваше нито самолети, нито пътници, а само белезници и килийни номера.

— Поосвеша ли се с фодичката, а старче? — каза с отчетлив испански акцент първият хилещ се нападател и дискретно приглади стърчащата от всички страни на фуражката си тъмна коса. — Не е лошо да се понаплискаш след дълъг полет, нъл'тът?

— Да бе, чофече! — изкукурига вторият нападател, чиято фуражка стоеше дразнещо накриво. — По-хубафо е, отколкото да ти накиснат глафата ф кенефа!

— Има ли смисъл от тези реплики? — попита бившият генерал, като местеше поглед от единия към другия, отвратен от гледката на разтворените им яки изпод униформените куртки.

— Май не е много добра идеята да ти напъхаме глафата ф кенефа, к'во ш' каиш?

— Тук трябва да се съглася с вас — отвърна Ястреба, внезапно осъзнавайки това, което считаше за невъзможно. — Вие да не би случайно да сте от предната линия на армейското разузнаване^[1], а?

— Имаме достатъчно мозък и сми достатъчно любезни — да не ти дадем да си пъхнеш глафата ф кенефа, което не би било толкова интелигентно, нъл'тът?

— Не мисля. Човекът, който ме очаква, не би счел за нормално да вербува бойци като вас. Учил съм го да си подбира добре хората.

— Хей, човече! — каза втората неподходящо облечена пародия. — Ти да не се опитваш да ни засегнеш? Да не би да не ти харесва начинът ни на изразяване — сигурно не сме достатъчно добри за теб?

— Я зарежете тия глупости, *soldados estúpidos*^[2]! Никога през всичките ми години служба не съм позволявал произходът, религията или цветът на кожата на някого да имат нещо общо с преценката ми за възможностите му. Издигнал съм в Офицерския корпус повече черни, дръпнати и испаноговорящи от всеки друг с моя ранг — и то не защото са били чернилки, дръпнати или латиноамериканци, а защото са били *по-добри* от останалите! Ясно ли ви е?... Вие просто не сте на тяхното ниво. Вие сте пикльовци.

— Мисля, че достатъчно си поговорихме, човече — прекъсна го първият и усмивката му изчезна, докато измъкваше изпод куртката си дълъг нож. — Пистолетите дигат много джангър — просто ми подай портфейла си, часовника и всичко друго, което испаноговорящи отрепки като нас смятат за ценно.

— Ще ми пипнете ташаците, това искам да ви кажа — изрече Макензи Хоукинс, — Но защо точно мен избрахте?

— Ето затофа! — извика оня, който вече не се хилеше, и тикна ножа пред лицето на Ястреба.

— Сигурно се шегувате! — С все същото учудено изражение Ястреба се обърна на място, хвана китката с ножа и я изви в посока обратна на часовниковата стрелка с такава сила, че оръжието моментално падна на земята. Същевременно заби левия си лакът в гърлото на онзи зад себе си и с това го принуди да заеме най-подходящата позиция за карате удар в челото. След това бързо се обърна към негодника с липсващите зъби, който лежеше на пода и държеше изкълчената си ръка:

— Добре, задници такива, това беше един малък урок по самозащита.

— Какво... човече? — измънка този на пода, който беше в съзнание, опитвайки се да докопа ловджийския си нож. — О'кей, вече нямам предимство — призна си нападателят. — Значи ще си отида пак в килията — нищо ново, а, човече?

— Я млъкни малко — изрече Ястреба, събра очите си в една точка и се замисли за момент — може пък от тебе да излезе нещо *по-добро*. Тактиката ви, например, не беше лоша, но изпълнението беше слабо. Униформите и пречките за вратите ми харесаха, показват въображение в условията на свободна интерпретация. Това, което ви липсва, е стратегията — какво ще стане, ако врагът се възпротиви с възможности, които не сте предвидили. Вие просто не сте си направили подходящ анализ, синко!... А от друга страна ще имам нужда от адютанти, които са виждали битки. Може би с малко дисциплина ще мога да използвам и вас. Имате ли превозно средство?

— Какво да имаме?

— Кола, автомобил, средство за придвижване. Не е задължително да е регистрирано на някоя жива или мъртва персона, която може да бъде издирена по номера.

— Ами имаме един потрошен олдсмобил от Средния запад, фсе още на името на една голяма клечка.

— Много добре. Тръгваме, *cabaleros*^[3]! Тридесет минути обучение и малко подстрижка, и ще си имате престижна временна работа, и то добре заплатена... Униформите наистина ми харесват — остроумни и изключително полезни.

— Ти си *loco hombre*^[4], мистър!

— Съвсем не, синко, съвсем не. Винаги съм вярвал, че правя всичко за доброто на обез правените — което всъщност е залегнало в основата на сегашното ми занимание... Хайде, вземи се в ръце и се изправи, момче, искам перфектно изпълнение и от двама ви! Помогни ми да вдигнем приятеля ти от пода и да се изнизваме!

* * *

Главата на Девъро бавно се показва от дясната половина на тежката блестяща двойна врата, водеща към труднодостъпните тавански кабинети на Аарон Пинкър и съдружници. Огледа се предпазливо първо надясно, след това наляво, повтори това упражнение и кимна. В същия момент двама яки мъжаги в кафяви костюми влязоха в коридора и застанаха с лице към асансьора в края на площадката, разделени един от друг колкото Сам да застане между тях.

— Обещах на Кора да купя малко прясна моруна на път за вкъщи — каза безизразно адвокатът на двамата си пазители, докато вървяха по коридора.

— Ще купим прясна моруна — каза мъжът от лявата страна на Сам с леко негодуващ глас и поглед, вперен право напред.

— Тя храни Пади Лафърти с филета — добави пазителят отдясно с нещо повече от леко негодувание. — На скара.

— Добре де, добре, ще спрем да вземем и две пържоли, става ли?

— По-добре вземи четири — предложи левият все така монотонно. — Смяната ни свършва в осем и онези горици ще надушат филетата.

— Ами картофи? — попита левият. — Кора пести картофите, а всички обичат картофи.

— Кора не готви картофите много добре след шест часа — каза десният, позволявайки си мимолетна усмивка на безизразното лице. — Май понякога ѝ е трудно да уцели фурната.

— Аз ще ги изпека — рече левият.

— Моят полски колега не може да живее без „картофабите“ си.

— Казва се *картофла*, *дупе* такава. Моят шведски колега е трябвало да си стои в Норвегия, нали господин Д.?

Вратите на асансьора се разтвориха и тримата влязоха вътре, където с изненада откриха двама мъже в униформа, които явно се бяха качили на тавана по погрешка, защото не направиха никакъв опит да излязат. Сам кимна любезно, обърна се към затварящите се врати, след което преbledня и очите му се разшириха от изумление. Освен ако тренираният му адвокатски взор не го мамеше — двамата униформени служители в дъното на кабината имаха малки пречупени кръстове на яките на ризите си! Правейки се, че го сърби врата, Девъро се обърна леко, за да се почеше и очите му се впиха във вратовете им. Малките черни емблеми наистина бяха свастики! Погледът му за момент се кръстоса с този на мъжа в ъгъла. Той се усмихна, но дружелюбната му усмивка малко се разваляше от отсъствието на доста зъби. Сам бързо извърна глава напред, объркването му нарастваше — после внезапно му просветна. Според жаргона на Бродуей, Бостън се смяташе за „град на експеримента“. Очевидно вървеше някаква пиеса за Втората световна война и хората си правеха предварителна реклама. И въпреки всичко тези актьори би трябвало да се позамислят, преди да излязат по улиците в такива костюми. От друга страна, често беше чувал да казват, че актьорите са хора с друг начин на живот; някои живеели с ролите си двадесет и четири часа в денонощието.

Вратите се отвориха в препълненото с хора фоайе и Девъро пристъпи навън; застана на едно място и се заоглежда, докато пазителите му го обградиха. Тримата се отправиха с бърза стъпка към изхода на сградата, разбутвайки тела и дипломатически куфарчета. До бордюра ги чакаше лимузината на Аарон Пинкъс.

— Човек може да си помисли, че се намира в Белфаст и си пази задника от смахнатите бомбаджии — каза Пади Лафърти, седнал зад волана, докато тримата му пасажери се настаняваха на задната седалка. Девъро бе сплескан между двамата юначаги. — Направо към къщи ли,

Сам? — продължи шофьорът, докато се опитваше да гмурне огромната си кола в уличния поток.

— Две спирки, Пади — отвърна Девъро, — моруна и пържоли.

— Кора си е казала тежката дума, а момко? Тя ще сготви свястно филе, само ако ѝ напомниш да го махне навреме от огъня. В противен случай получаваш някакви прегорели остатъци, плуващи в бърбън.

* * *

Макензи Хоукинс се беше вторачил през стъклото на крадения олдсмобил в регистрационния номер на лимузината пред него. На зеления фон с бели букви беше изписано името *ПИНКЪС*, като че ли това трябваше да всява страх в сърцето на наблюдателя. „Можеше да стане — помисли си Мак, — но ако името беше по-заплашително“. Въпреки всичко беше доволен, че го е забелязал пред сградата, в която работеше Сам, а пък самото име Ястреба не би могъл да забрави. Седмици наред по време на предишната работа на младия адвокат в полза на бившата им корпорация Сам непрекъснато пищеше: „*Какво би си помислил господин Пинкърс?*“, докато най-накрая Мак не можеше да го понася и затваряше някъде за по петнадесет минути истеричния адвокат, само и само да си отдъхне от него. Този следобед, обаче, краткото телефонно обаждане в адвокатския офис потвърди факта, че Сам се е прибрал у дома си и по някакъв начин — Бог знае какъв — се е помирил с Аарон Пинкърс, чието име се беше превърнало в анатема за Ястреба.

Оттук нататък се беше оказало фасулска работа да покаже на новообучените си и прилично подстригани адютанти една снимка на Девъро отпреди шест години и да им нареди да се возят непрекъснато в един асансьор, който отиваше до помещенията на тавана, докато обектът се появи и след това да го последват на дискретно разстояние, където и да отиде, като поддържат връзка с командващия ги офицер посредством уоки-токитата, с които ги беше снабдил от пътната си чанта. *Избягвайте разните идеи, кабалерос, защото присвояването на правителствена собственост се наказва с тридесет години затвор, а при мен е вашата крадена кола с отпечатъци от пръстите ви навсякъде по нея.*

Честно казано, Мак смяташе, че Сам ще се отправи към любимия си бар след работа. Не че бившият му официален посредник беше стабилен пияч — той даже и среден не беше — но едно време обичаше да пийва едно-две след тежък ден на бойното поле. Гледай ти, дявол да го вземе, беше си помислил Ястреба, като видя Сам да излиза от сградата с охрана. Докъде може да стигне човешката подозрителност и неблагодарност! От всички презрени стратегии точно на тази ли се беше спрял *конвой*! А пък да забърка и работодателя си, явно не по-малко презрения Аарон Пинкър, си беше направо предателско и определено *антиамериканско*! Ястребът не беше сигурен дали новопридобитите му адютанти не са предприели друга стратегия. От друга страна, един добър офицер винаги трябва да изстиска най-доброто от наемниците си, без значение какви профани са. И така той им хвърли един поглед, натикани от дясната му страна на предната седалка — естествено не можеше да позволи на потенциалния враг да седи зад него и да дебне из засада.

Те определено изглеждаха по-добре с приличните си подстрижки и измитите си физиономии, даже когато и двамата поклащаха главите си в такт с латиноамериканските ритми, леещи се от радиото.

— Няма ли да е по-добре да ни платиш някой и друг долар, а? — каза новоизлюпеният ефрейтор, седнал до Мак.

— Всяко нещо с времето си, ефрейтор — реших да ви направя и двамата ефрейтори, защото съм принуден да стоваря допълнителна отговорност към основните ви задължения.

Естествено, това отговаря и на по-високо заплащане... Между другото, за разпознавателни цели, как са ви имената?

— Аз съм Деси Арнас — отговори му този до прозореца.

— Аз също — каза колегата му.

— Става. Д-Едно и Д-Две, в този порядък. Слушайте сега.

— Какво сега?

— Просто *слушайте*. Врагът ми прояви неочаквана съпротива, затова от вас двамата се иска да покажете известна агресивност. Може да се наложи да се разделите и да отвлечете вражеския персонал от постовете му, като направите по този начин възможно залавянето на обекта.

— Дотук — прекъсна го Д-Едно, — схванах „иска се“, щото често го употребяват в съдебната зала, също както „отлага се поради

липса на доказателства“. За останалото не съм сигурен.

По този случай Ястреба мина на чист испански, който беше научил като млад командир на рейнджъри на Филипините, по време на войната с японците.

— *Comprende?*^[5] — попита, след като свърши.

— *Absolument!*^[6] — изрева Д-Две. — Ще нарежем пилето и ще пръснем парчетата наоколо, за да хфанем голямата фъшлива лисица.

— Много добре, ефрейтор. Това при някоя от вашите латиноамерикански революции ли си го научил?

— Не, сеньор. Мама ми четеше приказки за лофци, когато бях малък.

— Откъдето и да си го научил, използвай го... А сега, това, което трябва да направим... — Господи Боже! Какво сте си сложили на *яките*, да ви вземат дяволите?

— Какво бе, човече? — попита Д-Едно, стреснат от внезапното звуково изригване.

— И ти! — изкрещя Хоукинс, въртейки главата си наляво-надясно. — Какви са тези ризи — по-точно *яките* на тези ризи... не съм ги виждал преди!

— Преди тофа не си бяхме сложили фратофръзките — обясни Деси-Две. — Нъл' ти ни даде мангизи и ни каза да си купим по една черна фратофръзка преди да флезем в голямата сграда със смешния асансьор... И също така, фелики човече, тези ризи не са наши. Двама лоши грингофци с мотоциклети се отнесоха много недружелюбно с нас пред един ресторант на магистралата... Продадохме моторите, но си задържахме ризите. Хубафи са, нали?

— Идиоти такива! Това са *свастика*!

— Вас какво?

— Хубафи малки нещица — отбеляза Д-Две, попипвайки черната емблема на Третия Райх. — Отзад си имаме по-хубафи, големи...

— Веднага да ги разпорите от *яките* си, ефрейтори, и дръжте куртките на гърбовете си.

— Курки ли? — попита озадачено Д-Едно.

— Саката, палтата, *униформите* — дръжте си ги на гърба... — Ястреба спря по средата на изречението, защото пред тях лимузината на Аарон Пинкърс бавно потегли и зави надясно в някаква пресечка.

Мак направи същото. — Ако Сам живее някъде наблизно, значи вече мете подове, а не попълва заявления.

Въпросното наблизно представляваше къса тъмна уличка, пълна с малки магазинчета за сандвичи между входовете на захабени от времето сгради, напомнящи за претъпканите с емигранти квартали на големите градове от началото на века. Липсваха само рикшите, количките за амбулантна търговия и пискливата врява на чужди езици. Лимузината се плъзна покрай тротоара и спря пред някакъв рибарски магазин. Мак не можа да стори същото, защото до края на пресечката не се виждаше никакво свободно място за паркиране.

— Не ми харесва — каза Ястреба. — Д-Едно, ще спра за малко; излез и поогледай този рибен магазин — прави се, че си купуваш нещо за вечеря — и дръж връзка. Може да има и задна врата, но е малко вероятно; може да си разменят дрехите, обаче нашият човек ще се изгуби между парцалите на конвоя си. Въпреки всичко не можем да пренебрегнем тези възможности. Сега той е в ръцете на професионалисти, и ние трябва да демонстрираме калибъра си!

— Тая галимация да не би да значи, че трябва да държа под око този височкия от снимката?

— Точно така, ефрейтор. И не е необходимо да обсъждаш директните заповеди на началника си с такъв просташки език.

— Т'ва много ми харесва!

— Тръгвай! — изкрещя Ястреба и натисна спирачките. Д-Едно отвори вратата, измъкна се и я тръшна след себе си. — Д-Две — продължи Мак, докато караше направо — веднага щом паркирам, искам да минеш от другата страна на улицата, да се върнеш и да държиш под око и голямата кола, и магазина. Ако някой излезе оттам, много бърза и се качи в нея или в която и да е друга кола, ще ме уведомиш.

— Абе чофече, Деси-Едно нали точно тофа прафи? — попита Д-Две изваждайки уоки-токито от джоба си.

— Той може да бъде разкрит, ако наблюдателите са на място, но доста се съмнявам. Аз поддържах разстояние две превозни средства от подвижната цел, така че не смятам, че имат положителни резултати от разузнаването.

— Много смешно гофориш, знайш ли?

— Заеми позиция! — изкомандва Ястреба, зави до тротоара и моментално изгаси двигателя. Д-Две се измъкна от колата, заобиколи я и забърза ентусиазирано по улицата. — Не е зле, кабалеро — каза Мак на себе си и посегна към джоба на ризата си за пура. — И двамата имате някакви способности. Истинска стойка на тиловак.

И в този момент някой почука вежливо на страничното стъкло. На тротоара стоеше полицай и размахваше палката си. Обърквайки се за момент, Ястреба погледна към празното място на улицата пред себе си. Точно пред него имаше табелка — *Паркирането забранено*.

* * *

Сам си избра няколко парчета моруна и благодари на съдържателя-грък на заваден гръцки.

— *Афхаристо*^[7].

Отговориха му любезно:

— Паракало^[8], господин Девъро — докато плащаше сметката.

Двамата пазачи не проявяваха никакъв интерес към рибата и разглеждаха със скучаещи погледи големите зацапани плакати, изобразяващи разни острови в Егейско море. Няколко посетители бяха насядали край две пластмасови масички, всичките говореха на гръцки и изглеждаха по-заети да разговарят един с друг, отколкото да си купуват нещо. Те поздравиха други двама, които влязоха в магазина, но не и третия — мъж в странна униформа от неопределено естество. Новодошлият се отправи към последния щанд, където нямаше нищо друго освен натрошен лед, но той упорито надничаше отгоре му. След това, под изпитателните погледи на насядалите по масите старци извади от джоба си портативно радио, поднесе го до устните си и започна да говори.

— *Фашисти!* — изкрещя някакъв възрастен брадясал Зорба от масата до последния щанд. — Гледайте, той дава сигнал на *германците!*

Престарелите бивши партизани от Тесалоники^[9] като един се надигнаха да нападнат и заловят омразния враг, а в това време пазачите на Сам се втурнаха към него с извадени пистолети. Обектът на нападението на дъртите гръцки воители се отбраняваше от тях с ръце и

крака и успя да ги отблъсне, след което се втурна към вратата, където спря за секунди, понеже се фрасна в един контейнер за риба.

— *Аз познавам този човек!* — извика Девъро, изтръгвайки се от прегръдката на пазителите си. — Той имаше свастика на яката! Видях го в асансьора! Да се махаме оттук!

— Разбира се, господин Д. Ще вземем филетата от онзи пазар на Бойлстън и отиваме направо на вашето място.

— Чакай малко! — изкрещя Девъро. — Не, няма да стане така... Дайте си саката на двамата от тези приятели по масите и неколкостотин долара, за да се натикат в лимузината на Аарон и Пади да поразходи тия идиоти край пристанището... Кнут, ти излез пръв и му кажи да остави гърците в някоя пивница по пътя за къщата на Аарон, а аз ще се срещна с него там. Стош, ти повикай такси и ще оправим цялата работа.

— Това всичкото звучи страхотно, господин Д.! — изрече Стош, впечатлен от неочакваните авторитетни нотки в гласа на Сам. — Искан да кажа, сър, че все едно не говорехте вие... сър.

— Връщам се назад във времето, Стенли. Обучаван съм от професионалист. Той затяга обръча си около мен. *Наистина* го знам. Но е допуснал грешка.

— Каква грешка... сър?

— Използвал е редовни войници от армията на САЩ, за да му вършат мръсната работа. Униформата беше достатъчно проскубана, но забеляза ли стойката, високата подстрижка на врата — това копеле служи на правителството!

* * *

— *Фелики чофече, къде си?*

— *Обикалям около пресечката. Задръстих се в скапания трафик. Ти кой си?*

— *Деси-Дос, Деси-Уно е з'мен.*

— *Здрасти, велики човече. Ти си по-луд от ято кукувици. — Какво е развитието на операцията?*

— *Зарежи майтапа, човече, едвам не ме претрепах!*

— *Огнестрелна битка?*

— С риби? Я не се занасяй... с някакви изкукуригали старчоци с бради, дето не говорят никакъв английски.

— Не разбирам какво ми говориш, Д-Едно.

— И аз не разбирам много какво става наоколо. Най-вече с този кльоцав гринго, дето му гласиш нещо лошо.

— Изразявай се по-ясно, ефрейтор!

— Той прати няколко старчоци с голяма черна кола и ги облече в някакви смешни дрехи — въобразява си, че не сме го усетили. Много е тъп този гринго!

— Какво си въобразява, че не сте го усетили?

— Той чака няква друга кола. Един от неговите амиго стои отпред и съ оглежда.

— По дяволите, изобщо няма да мога да пристигна навреме. Ще го изпуснем!

— Ни съ безпокой, велики човече.

— Какво да не се безпокоя? Всеки час е важен!

— Ей човече, на колко далеч стават за говорене тези малките телефончета?

— Те са пластмасови, военни, ултракъсовълнови. До сто и петдесет мили на земя и двойно повече над вода.

— Ний няма да плувъми в никакви коли, тъй че всичко е о'кей.

— Какви ми ги говориш, по дяволите?

— Ще последваме грингото и неговите амигос.

— Ще последвате...? В името на цезаровите легиони, с какво?

— Деси-Дос, вече подпука един готин Шевролет. Ни съ бой, шъ държим връзка з'теб.

— Кола ли крадете?

— Ей, нищо не крадем. Това е както му викаш ти, добра стрътегия. Нъл' тъй, велики човече?

* * *

Пади Лафърти определено не беше очарован от тримата брадати стари гърци в задната част на лимузината на Пинкъс. Първо, смърдяха на смесица от умряла риба и баклава; второ, щракаха де що бутон им попаднеше, също като някакви луди във видеосалон; трето, изглеждаха

гротескно в саката на Сам, Стош и Кнут, които не им бяха по мярка — особено с тези бради, стигащи чак до реверите; четвърто, съществуваше голяма вероятност единият от тях да си беше изсекнал носа — даже два пъти — в кадифените завески на прозорците; пето, о, *по дяволите*, имаше ли *смисъл*? Трябваше да почисти основно колата, преди господин Пинкърс да влезе в нея.

Пади не че имаше нещо против това, което вършеше Сам; даже беше отчасти вълнуващо и определено нарушаваше монотонността на дневното му шофьорско разписание, но на Лафърти нищо не му беше ясно. фактически, цялата истина беше известна само на младока Девъро и на господин Пинкърс. Явно, Сам се е забъркал в някакви патаклами преди няколко години и сега някой го преследваше, за да си отмъсти. Това, разбира се, беше достатъчно за Пади; той много обичаше Девъро и въпреки че този адвокат с гореща кръв би могъл да се държи по-добре от време на време, всеки, който знаеше името на един от най-славните армейски мъже, генерал Макензи Хоукинс, беше нещо специално в очите на Лафърти. Твърде малко хора в днешно време имаха нужното уважение към старите воители.

Телефонът в лимузината внезапно иззвъня и рязко прекъсна героично настроените мисли на шофьора относно човека, когото помнеше от славните десет дни във Франция, когато бе поел командването на батальона им. Той извади телефона от гнездото му и каза:

— Лафърти на телефона.

— Пади, Сам Девъро е! — извика гласът от другата страна.

— Познах те, момко. Какво има, Сами?

— Надявах се да е така, но се боя, че не е. Поглеждам в огледалото от време на време. *Нас* ни следят!

— Това не се връзва, момко. Сигурен ли си?

— Определено! Обаждам ти си от един телефон на улица „Уолтъм“ — мястото се казва „Лошите другарчета на Нани и Други“.

— Хей, момко, махай се оттам. Не би трябвало да те виждат на това място. На господин Пинкърс няма да му хареса.

— Кое? Защо?

— Да не би да се обаждаш от телефона, който е на три метра от джубокса?

— Да, май е той. Виждам някакъв джубокс.

— Погледни вляво от себе си към големия дансинг.

— Да, да, ще погледна... Там има просто група танцьори — О, Боже, те всичките са голи! Жени и мъже!

— Тези са „и другите“, момко. А сега, ако бях на твое място, щях да си плюя на петите и да изчезвам оттам.

— Не мога! Кнут и Стош тръгнаха по шевролета, който ни преследваше и спря, когато спряхме и ние. Искам да ти кажа, че те са истински професионалисти, Пади. Те забелязаха „опашката“ — така казаха, „опашка“ — отърваха се от таксито и сега затягат обръча.

— Ще бъда там най-късно след десет минути, Сами! Ще оставя тези гръцки архиереи на първата бензиностанция, която ми се мерне пред погледа и ще завия на север. Знам един пряк път. Десет минути, момко!

* * *

— Велики човече, чуваш ли ни?

— Ако координатите ви са верни, съм на не повече от пет минути от вас, Д-Едно. Какво е положението, какво става?

— Имаме малка изненада за теб, велики човече.

— Пристигам!

Краденият олдсмобил се шмугна в паркинга на Нани след не повече от три минути, а от страничния прозорец се подаде главата на Макензи Хоукинс, който дъвчеше фас от пура и се оглеждаше за адютантите си. В един момент забеляза Д-Две в другия край на асфалтовата площадка. Оня размахваше нещо, което приличаше на голям съдран черен чаршаф. Докато се приближаваше с колата си към надарения си в техническо отношение адютант, видя, че сигналният флаг не беше никакъв чаршаф, а чифт панталони. Ястреба излезе от колата и докато отиваше към Д-Две, поспря за момент да намести прекалено дългата си, прекалено червена и на всичкото отгоре прекалено хлабава перука.

— Какъв е твоят рапорт, ефрейтор? — попита развълнувано Мак.

— И какво, по дяволите, е това? — добави, посочвайки панталона.

— Тфа е панталон, фелики човече, ти за какфо го помисли?

— Много добре *виждам*, че е панталон, но ти какво правиш с него?

— По-добре аз да ги фзема, отколкото лошия амиго, който обикнофено ги носи, не е ли тъй? Щом аз съм фзел тия, а Деси-Уно другите, значи дфамата тъйпи амигос ще си стоят там, където са.

— Кои двама — ескорта, конвоите ли? Къде са те... и къде е *целта*?

— Ела з'мен — Д-Две поведе Ястреба по запустялата площадка до най-отдалечената част на сградата. Там беше паркиран един шевролет, чиято врата беше невъзможно да бъде отворена, защото точно до нея се намираше огромен боклукчийски камион. Другата му врата беше също така надеждно подсигурена посредством дълга съдрана покривка за маса, завързана от единия край за дръжката, а от другия за задната броня. Вътре в колата се намираха двамата пазители на Девъро, единият отпред, а другият на задната седалка. Апоплектичните им физиономии бяха долепени до стъклата на прозорците. По-близкият оглед показваше, че двамата бяха само по слипове, а по-нататъшно обследване разкриваше два чифта обувки и чорапи сложени грижливо до резервната гума.

— Оста'йхме прозорците малко отфорени, за да могат да дишат, нъл'знайш? — обясни Д-Две.

— Добра мисъл — каза Мак. — Женевската конвенция изисква хуманно отношение към военнопленниците... Къде, по дяволите, е Д-Едно?

— Точно тук, велики човече — отговори Деси-Едно и се показа иззад резервоара на Шевролета, броейки пачка пари.

— Тия амигос ще трябва да си намерят по-добра работа. Ако не беше заради твоя човек на снимката, изобщо не си струва да се занимава човек с тях.

— Ние не лишаваме пленниците от персонална собственост, която не би могла да ни навреди — каза твърдо Ястреба.

— Върни ги в портфейлите им.

— Хей, човече — възпротиви се Д-Едно, — к'во им е персоналното на мангизите? Купувам нещо от тебе, давам ти пари. Ти купуваш нещо от мене, даваш ми пари. Персонална собственост е нещо, което всеки си пази само за себе си, нъл'тъй? Никой не си задържа мангизите, значи не са персонални.

— Губим време, но това ще ви го кажа сега. Вие и двамата проявихте образцова инициативност, бих казал дори изключителна разсъдливост в битката. Вие сте чест за униформата и аз ще ви препоръчам за повишение.

— Тва е прекрасно!

— Шъ има ли пофече мангизи, а?

— Ще се върнем на това по-късно — първо обекта. Къде е целта?

— Оня кльощавия от снимката ли?

— Точно той, войнико.

— Той е фътре с една компания, при която, ако фляза, мама и моят сфещеник ще ме заплюят! — възкликна Д-Две и се прекръсти. — *Мама mia!*

— Лошо уиски ли, а, синко?

— Лошо *entretenimiento*^[10]. Или както му фикате, отфратителност!

— Не мисля, че казваме такова нещо, момко. Искаш да кажеш, че е отблъскващо ли?

— Ами... само наполовина, другата половина не.

— Не те разбирам, ефрейтор.

— фсичко им фиси. И отгоре, и отдолу.

— Отгоре и ...? Свещени орди на Чингис хан! Да не искаш да кажеш...

— Точно т'фа искам да кажа, фелики чофече! Намъкнах се фътре да открия грингото, дето не ти харесфа... тоя таман затфаряше телефона и след тофа тръгна към големия кръгъл дансинг, където ташгуфаха фсичките тези луди хора — *des nudo*^[11], сенъор!

— И?

— Той е редовен. Гледаше мадамите, а не мъжете.

— Исусе Христе! Ние трябва не само да заловим кучия син, трябва и да го *спасим*. Мърдайте, наемници!

Внезапно, като изневиделица, един малък зелен буик изскочи откъм редицата коли на паркинга и се закова със скърцащи спирачки на сантиметри от Ястреба и неговите адютанти. От него изскочи една крехка фигура с изпито лице и потъмнели от гняв очи.

— Не мисля, че ще стигнеш далеч — каза той.

— Кой си *ти*, дребосък такъв, да те вземат дяволите?

— Малък съм на ръст, но на положение не съвсем, ако си в състояние да различаваш тези два термина.

— Да натупам ли дребния гринго без да го наранявам, а, велики човече? — каза Д-Едно, пристъпвайки напред.

— Дошъл съм при теб с мир, а не с насилие — каза бързо шофьорът на буика. — Просто да побеседваме на цивилизована основа.

— Спри! — нареди Ястреба, възпирайки Д-Едно. — Повтарям, кой си ти и какво искаш?

— Казвам се Аарон Пинкърс.

— *Ти* ли си Пинкърс?

— Самият той, сър, и предполагам, че под тази доста глупаво изглеждаща перука вие сте самият генерал Макензи Хоукинс?

— Самият той, сър — отвърна Мак и драматично, с рязък жест свали лошо стоящата перука от главата си. Посивялата му коса, подстригана според изискванията в американската армия, щръкна на всички страни, широчината на раменете му всяваше заплахата. — Какво имаме да си казваме един на друг, сър?

— Доколкото преценявам, много, генерале. С ваше позволение, генерале, аз съм ваш противник и командваш противоположната страна в малката схватка, в която се намираме. Това приемливо ли е?

— Вижте какво ще ви кажа, командир Пинкърс. Мислех, че имам превъзходни адютанти, но вие ги обградихте по фланговете. Не го отричам.

— Тогава ще трябва да направите преоценка на мнението си, генерале. Аз не обградих *тях*, а обградих *вас*.

— Бихте ли повторили, сър?

— Хората ви са блестящо обучени, признавам. С радост бих наел който и да е от тях. Работата в рибния магазин, групирането в сенките на входовете по тъмната улица — и това, което ме удиви, запалването на мотора без ключ, само с просто вдигане на капака на колата пред нас! Въпреки обширните ми познания искам да попитам как го направиха?

— Просто е, *comandante* — каза Д-Две със светнали очи. — Там има три жички, дето трябва да се освободят и след тофа да се допрат...

— Достатъчно! — изрева Ястреба, вторачен в Аарон Пинкърс. — Ти каза, че си обградил *мене*, дърт негоднико.

— Струва ми се, че сме на една и съща възраст — прекърсна го известният бостърски адвокат.

— Не и там, откъдето идвам аз!

— Може би не, ако не броим шрапнела в грърбнака ми от Нормандия — каза тихо Пинкърс.

— Вие сте бил...

— В Трета армия, генерале. Но нека да не се отклоняваме. Аз обградих *вас*, защото наскоро се запознах с военното ви досие и с вашата неортодоксална, но винаги успешна тактика. Търбваше да го направя за доброто на Сам.

— Точно Сам е човекът, с когото трябва да се видя.

— Ще се видите, генерале. И аз ще слушам внимателно всяка произнесена от вас дума.

В това време с вагнерова тържественост лимузината на Пинкърс се появи в началото на паркинга. Очевидно забелязвайки буика на работодателя си, Пади Лафърти зави наляво и подкара бързо по паважа, след което гумите му изсвириха, спирайки на три метра от малката групичка от страни на сградата. Шофърът изскочи от колата, шестдесет и три годишното му яко тяло бе стегнато и готово за схватка.

— Отдрърпнете се, господин Пинкърс! — изрева Пади. — Не знам какво правите тук, сър, но тези негодници няма да ви докоснат!

— Загрижеността ти е похвална, Пади, но не е необходима демонстрация на сила. Съвещанието ни протича миролюбиво.

— Съвещание ли...?

— Съвет на главнокомандващите, бих казал... Господин Лафърти, мога ли да ти представя великия генерал Макензи Хоукинс, за когото може и да си чувал?

— Исусе, Марийо и Йосифе — прошепна шофърът, пронизан от страхопочитание до мозъка на костите си.

— Великият човек наистина ли е *h'enerale grande*^[12]? — каза Деси-Едно също толкова впечатлен.

— *El soldato magnifico!*^[13] — добави Деси-Две бавно, без да откъсва учудения си поглед от Ястреба.

— Не мога да повярвам — изпелтечи Пади, останал почти без глас. — Мислех си за вас само преди няколко минути, сър, чух славното ви име от устата на един уважаван бивш млад воин. — Изведнъж шофьорът застана в стойка мирно и отдаде чест с дясната ръка. — Артилерийски сержант Патрик Лафърти е на вашите услуги и под вашето командване, сър!... Тази чест надхвърля и най-смелите ми мечти...

Тогава се чу писъкът, отначало заглушен от движението по близкото шосе, но усилващ се до момента, в който тичащите крака стигнаха до тях. — Пади, Пади! Видях лимузината! Къде си, Пади?... За Бога, Лафърти, отговори ми!

— Тук съм, Сам. Марш насама, *войнико!*

— Какво? — Девъро зави задъхан покрай ъгъла на сградата. Преди да успее да нагоди зрението си към сенките, Патрик Лафърти изджавка с авторитетния си сержантски лай. — *Мирно*, момче! Представям те на един от най-великите мъже на нашето време, генерал Макензи Хоукинс!

— Здравсти, Сам.

Девъро за момент се парализира, способен да издава само ниски гърлени звуци през зяпналата си уста. Очите му диво шареха насамамата в пълна паника. Изведнъж, със скоростта на подплашен фазан, възбуденият адвокат се обърна и затича през паркинга, размахвайки безразборно ръце и ревейки срещу залязващото слънце.

— След него, адютанти!

— Пади, спри го, за Бога!

Адютантите на Ястреба се оказаха по-бързи в краката от старичкия шофьор на Аарон Пинкъс. Деси-Едно залови Сам в опасна близост до спуснатата задна част на един тежкотоварен камион, докато в същото време Деси-Две го хвана за главата, свали вратовръзката му и му я затъкна в устата.

— Момко — изкрещя възроденият артилерийски сержант Патрик Лафърти — *недостоеен*, такъв си ти! Това ли е начинът да изразиш уважението си към един от най-свестните мъже, обличали някога униформа?

— Мммффф! — възпротиви се Самюъл Дансинг Девъро и затвори безсилно очи.

[1] Непреводимо, игра на думи (англ.), intelligence означава едновременно разузнаване и интелигенция ↑

[2] Глупави войници (исп.) — Б.пр. ↑

[3] Cabaleros — господа (исп.) ↑

[4] Велик човек (исп.) — Б.пр. ↑

[5] Разбрахте ли? (исп.) ↑

[6] Всичко (исп.) ↑

[7] Благодаря (гр.) — Б.р. ↑

[8] Моля (гр.) — Б.р. ↑

[9] Солун ↑

[10] Забавление (исп.) — Б.р. ↑

[11] Голите (исп.) — Б.р. ↑

[12] Великият генерал (исп.) ↑

[13] Ненадминатият воин (исп.) ↑

ГЛАВА 8

— Добър базов лагер, командир Пинкърс, наистина много добър — обяви Макензи Хоукинс, излизайки от спалнята на хотелския апартамент, където се беше преместила конференцията. Сивият костюм на бившия генерал бе заменен от украсената с мъниста уопотамска туника от еленова кожа — естествено, без короната от пера. — Вижда се, че сте високопоставен служител.

— Държа това място за бизнес-срещи, а и Шърли харесва адреса — каза Аарон с отсъстващ вид, задълбочен в многобройните страници, натрупани на бюрото пред него. Очите му иззад дебелите стъкла на очилата се бяха разширили от учудване. — Това е *невероятно!* — добави той тихо.

— Е, сър, при положение, че съм бил с Уинстън в Чекърс — прекъсна го Ястреба, — на ваше място не бих се изразил толкова силно. Просто казах, че е хубаво.

— Откъде взехте това? — извика Аарон внезапно, свали очилата си и загледа Макензи настойчиво. — Кой е този блестящ правист и историк, който го е сътворил?

— Той — отвърна Ястреба, сочейки към сепнатия Девъро, седнал на една кушетка на три метра от тях. Ръцете и краката му бяха свободни, но не и устата, залепена с осемсантиметров скок. Разбира се, генерал Хоукинс беше настоял да намажат устните на Сам с вазелин, за да не влизат в противоречие с Женевската конвенция за военнопленниците. Истината беше, че вече никой не издържаше да слуша изобличителните речи на Девъро, включително и адютантите на генерала — Деси-Едно и Деси-Две, които стояха зад кушетката изправени и с ръце на хълбоците.

— Самюъл ли изработи това? — попита невярващ Пинкърс.

— Ами, всъщност не той самият, но тук е неговият дух, така че в пълен смисъл отговорността е негова.

— Мммффф! — се чу приглушеният, но все още яростен протест откъм кушетката. После Сам се хвърли напред, но се спъна и падна с

лице към пода. Правейки яростни гримаси, той запълзя напред, докато генералът издаваше заповедите си.

— Адютанти, готови за атака!

Същински добре обучени командоси, Деси-Едно и Две прелетяха над кушетката. Бутайки Сам обратно на пода и двамата погледнаха нагоре към Ястреба за по-нататъшни инструкции.

— Много добре, господа.

— Не бих се учудил, ако сте ги наели от контингента, който сам сте обучавали, генерале — каза одобрително Пинкър и се изправи зад бюрото. — Рейнджъри ли са?

— Образно казано — отговори Макензи. — Те са специалисти по охрана на летищата... Пуснете го да стане, момчета. Сложете го на стола пред бюрото и го дръжте там.

— Генерале — изрече Пинкър, — ако смятате, че е възможно, мисля, че е време да ограничим тази конференция между вас, Самюъл и мен.

— Напълно съм съгласен, сър — съгласи се Ястреба. — Трябва да открием дискусиите насаме и да включим и този младеж.

— Може би ще се съгласите да го завържете за стола?

— Сега не е необходимо, аз съм тук... Адютанти, свободно! Ходом марш към трапезарията.

— Хей, велики човече, ама страхотни сме, нали?

— Печелиш, ефрейтор. Сложете по нещо в търбусите си и се обадете пак тук след един час — Макензи бръкна в джоба си, извади портфейл, отброи няколко банкноти и ги подаде на Д-Едно. — Прибавям това към възнаграждението ви заради изключителната ви ефективност.

— Тфа ли са ни мангизите? — попита Д-Две.

— Това са за текущи разходи, ефрейтор. В добавка към мангизите ви, които ще дойдат по-късно. Повярвайте на думата на един офицер.

— О'кей, гранде генерале — отвърна Д-Едно. — Ние не взимаме евтино, но ти кога ще даваш?

— Не искам да виждам и най-малка следа от неподчинение, младежо. Като оставим настрана това, че близкото ни сътрудничество в тази мисия позволява известно другарство, други може и да не погледнат така на нещата.

Деси-Едно и Две вдигнаха рамене и се запътиха към вратата. Първият свери времето на трите часовника, наредени на лявата му ръка.

— Ето, генерале — каза Аарон. — Сами сме.

— Мммффф! — измуча Девъро.

— Включих и тебе, Самюъл. Като имаш предвид, че можех да избира да те пренебрегна, не виждам причина за недоволството ти.

— Стига си хленчил, синко — нареди Ястреба. — Ако обещаеш да не измъчваш повече слуха ни, можем да махнем тъпата лепенка от устата ти. Ръцете ти са свободни... Не се притеснявай чак толкова, устата ти си е все още на мястото си, за искрено мое съжаление. — Отначало бавно, а след това с бърз, мъжествен замах Сам отскубна лепенката, изохка за момент и продължи да криви устни, като че ли да се увери, че все още функционират. — Имаш вид на кльоцаво прасе на фурна — добави Макензи.

— *А ти* изглеждаш като вмирисан на пури индианец, избягал от вигвам под карантина! — изкрещя Девъро, скачайки от стола. — Ти като какво се явяваш? И какво искаш да кажеш с това, че аз съм бил отговорен за този боклук на бюрото на Аарон? Нито съм те виждал, нито съм те чувал от години, долен червей такъв!

— Ти все така проявяваш склонност да ставаш малко нервен при напрегнати ситуации, нали момко?

— Искам да кажа нещо в негова защита, генерале — прекъсна ги Пинкъс. — В съдебната зала се държи ледено студено и заеква само когато е необходимо за ефект.

— По дяволите — избухна Сам, — в *съдебната зала* знам какво върша! Когато съм покрай този негодник и изчадие адово, *никога* не знам — или защото не ми е казал, или защото ме е *излъгал* по най-долен начин!

— Бъркаш терминологията, младежо. Това се нарича дезинформация за твое добро.

— Това се наричат *фъшкии*, с цел собственото ми унищожение! Отговори ми сега на въпроса: Защо аз да съм отговорен — не, чакай малко — за *какво* съм отговорен точно аз? Как е възможно да съм отговорен за каквото и да е, като не сме говорили един с друг от години?

— Отново в интерес на истината — включи се любезно, но твърдо Пинкърн, — генерал Хоукинс потвърди, че ти си отговорен само другояче, ти си субект с духовно влияние във възможно най-свободна интерпретация, благодарение на което се ограничава или почти се изключва всякаква отговорност и дори съучастие в начинанието.

— Престани да си играеш на адвокат пред този чудовищен мутант, Аарон. Единственото право, което му е познато, прави законите на джунглата да изглеждат като изискан чай в английска градина с рози. Той е напълно първобитен човек без капка морал!

— Моля — Аарон се намеси за пореден път, повдигайки извинително рамене към генерала и сбърчи вежди, — разрешете ми да направя опит да му обясня, генерале. Като адвокат на друг адвокат, приемате ли?

— Всеки от нас, командващите, най-добре знае как да се оправя с персонала си, сър — отвърна Макензи. — Честно казано, хранех надежда, че вие може да изчистите фланговете си и да дойдете под моите знамена. Ето защо ви показах сърцето на операцията, но, естествено, не съм ви запознал нито с тактиката, нито с правилата, по които се развива действието.

— Отлична първоначална стратегия, генерале. Поздравявам ви.

— *Поздравявате* него? — изкрещя все още зашеметеният Девъро. — Какво толкова е направил, да не е превзел Рим?

— Това вече го правихме с теб, Сам — каза тихо Ястреба, — не си ли спомняш, синко?

— Това е тема, която настоявам да не се засяга в мое присъствие, генерал Хоукинс — заяви твърдо Аарон. — Същината на въпроса се отнася за материала, донесен ми от генерала. Признавам, нямах време да го прочета щателно, но от това, с което бегло се запозна тренираното ми око, изучаващо такива документи вече почти петдесет години, той е смайващ. Рядко ми се е случвало да чета по-убедително изложение. Правният историк, който го е съставил, е имал търпението и въображението да се догади за отменените или пропуснати редове от законодателните дебати, знаейки, че някъде трябва да са съхранени допълнителни документи, които да попълнят липсващите данни и да подредят пропуснатите парчета от мозайката. Ако всичко това действително съществува, заключенията ще бъдат просто *неподлежащи на разискване*, подкрепени от копията на автентичните

документи! Откъде изобщо се е добрал до тях източникът ви, генерале?

— Това са само слухове, разбира се — отговори, мръщейки се скептично Ястреба, — но съм чувал, че биха могли да бъдат изровени единствено от запечатаните исторически архиви в Бюрото по индианските въпроси.

— Запечатаните архиви...? — Аарон Пинкъс отправи остър поглед към генерала и бързо седна на стола си, след което взе няколко страници, повдигна ги към очите си и започна да изучава не съдържанието им, а нещо друго. — Велики Аврааме, — прошепна той. — Познавам тези водни знаци... излезли са на свръхчувствителна копирна машина!

— Само най-доброто, командире — каза Хоукинс и веднага след това млъкна. Стана ясно, че съжالياва за думите си. Погледна бързо към Сам, който го наблюдаваше внимателно и прочисти гърлото си. — Предполагам, че тези умни глави — тези начетени типове, имат най-доброто оборудване.

— Почти никога — избоботи с нисък и равен глас Девъро.

— Няма значение, генерале — продължи развълнуваният Пинкъс. — Тези два листа, върху които са възпроизведени историческите документи, всъщност представляват копия на оригиналните фотокопия — фотографии на фотографиите!

— Бихте ли повторили? — Ястреба започна да предъвква пурата в устата си.

— Преди появата на копирните машини, когато не е било възможно просто да изгладят старите или повредени пергаменти, да съберат парчетата им едно до друго и да прекарат отгоре им лъч светлина, за да се получи достоверно факсимиле, са били правени снимки, а след това фотокопията са били въвеждани в архивите, заменяйки разпадащите се оригинали.

— Командире, не съм сигурен, че тези технически абракадабри са ми интересни...

— Би трябвало да са ви интересни, генерале, — прекъсна го Аарон. — Напълно е възможно анонимният ви правен източник да се сблъскал със заговор с десетилетна давност. Но също така е възможно откритието му да се базира на откраднати доказателства, съхранявани

от дълго време в запечатаните сейфове на правителствените архиви, поради причини, засягащи дълбоко интересите на държавата...

— Какво? — измънка разсеяно Хоукинс, с пълното съзнание, че сега Сам Девъро се е втренил в него.

— Водните знаци на тези архивни фотокопия издават една рядко използвана хартия със стоманени нишки, предназначена да устои на разрухата на времето и условията в сейфовете. Всъщност, струва ми се, че е била изобретена от Томас Едисон около началото на века и е била въведена за ограничено използване в архивите към хиляда деветстотин и десета или единадесета.

— Защо *ограничена* употреба? — запита Девъро неохотно през стиснати зъби, продължавайки да гледа в Ястреба.

— Всичко е относително, Самюъл. В онези дни бюджетният дефицит, когато го е имало, е бил ограничен до не повече от неколкостотин хиляди долара, и дори тези суми са карали Потомак да замръзва. Подсилените със стомана страници на тези снимки са били изключително скъпи и прехвърлянето на хиляди и хиляди исторически документи върху тях би разорило хазната. Ето защо са били избрани само ограничен брой.

— Кои документи влизат в този ограничен брой, Аарон? Пинкър се обърна към генерал Макензи Хоукинс с тон почти като на съдия, произнасящ присъда.

— Документи, определени от правителството да останат извън човешки взор минимум сто и петдесет години.

— Ами, *по дяволите!* — Ястреба тихо подсвирна и плесна с ръка по еленовата кожа. — Истинска златна жила — добави той, поглеждайки благосклонно към Сам. — Синко, не се ли гордееш да бъдеш „духовният подбудител“, както се изрази тук присъстващият превъзходен командир, на този грандиозен проект?

— *Какъв* е този шибан проект? — изстреля Девъро. — И за *какво* „духовно подбудителство“ става въпрос?

— Ами, Сам, нали знаеш, че ти едно време все говореше за онеправданите хора на тази земя и колко малко се прави за тях? Аз наистина уважавах възгледите ти, синко, наистина.

— Ти никога не си уважавал нещо или някого.

— Това вече не е истина, момко, и ти го знаеш — възмути се Макензи и заплаши с показалец Девъро. — Спомни си всичките ти

разговори с момичетата. Всяка една от тези прекрасни дами ми се обаждаше, за да изрази искреното си уважение и обич към теб. Особено Ани, която...

— Изобщо не ми споменавай това име! — изкрещя Сам, захлупвайки с ръце ушите си.

— Мили Боже — измънка Пинкърс, — аз се оттеглям от това събеседване.

— Но, чуй ме, синко. Аз потърсих онеправданите, хората, които са били подтиснати от системата и посветих всичките си усилия за възстановяване на правдата. Някак си мислех, че ще бъдеш горд с мен. Бог знае, че се опитах — Ястреба сведе глава в отворената яка на уопотамската си туника от еленова кожа и заби нещастно поглед в покрития с мокет под на хотелския апартамент.

— *Престани* да се правиш на палячо, Мак! Не знам какво си направил или си се опитал да направиш, знам само, че *не искам* да знам!

— А може би е необходимо, Сам.

— Само... една минутка — Пинкърс ги прекъсна, загледан в изпълнения с искрено съжаление Ястреб. — Мисля, че е време да бръкна в прехвалената си торба с професионални познания и да извадя един специфичен, макар и рядко използван казус. Наказанието за неправомерна намеса в запечатани правителствени архиви е тридесет години затвор.

— Не думай! — каза генералът, явно претърсвайки с поглед синия мокет за някаква фигурка по него.

— Точно така, генерале. И доколкото тази информация не ви оказва видимо въздействие, с радост заключавам, че консултантът ви е имал пълното право да изучава документите, на които се позовава тази петиция.

— *Погрешно!* — изрева Сам. — Той ги е *откраднал!* *Всичко това* пак е бъркотия с военното разузнаване! Тази позорна издънка на човешкия род, тази чудовищна военна грешка, този легендарен крадец го е направил *отново!* Сигурен съм, защото познавам това изражение на мръсно малко момченце, което си подмокря леглото и после ти заявява, че под завивките вали. *Той* го е направил!

— Е, генерале — продължи Аарон, поглеждайки над рамката на очилата си. — Изглежда обвинението повдига резонен въпрос,

доколкото отнася настоящите обстоятелства към предхождащо деяние, потвърдено от самия вас и отнасящо се до откраднати разузнавателни досиета.

— Виждате ли, командир Пинкърс — започна Макензи като премигна няколко пъти и изви устните си в израз на озадачение. — Тази специализирана вербална главоблъсканица ми завъртя главата. Да ви кажа честно, не схванах и половината от това, което казахте.

— *Лъжец!* — изкрещя Сам и внезапно се разпя с дразнещ глас като дете, предизвикващо друго дете. — Под завивките вали-и. Под завивките вали-и...!

— *Млъкни, Самюъл!* — възмути се възрастният адвокат и се обърна към Ястреба с твърд и авторитетен глас: — Вярвам, че бързо ще разсеem това съмнение, генерале. Досега професионалната ми учтивост не ми позволяваше да настоявам за името на неимоверно талантливия ви консултант, но се боя, че сега се налага. Той би могъл да отхвърли обвинението, отправено от младшия ми съдружник и да изясни нещата.

— Едва ли ще е редно, сър, един командващ офицер да иска от друг да издаде тайна — изправи се генералът със стоическо изражение на лицето. — Тези неща подходат на низшите ешелони, където честта не е толкова на почит и гръбнаците са от всичко друго, но не и от стомана.

— Хайде, генерале, наистина, на кого би могло да навреди това? Нали това толкова блестящо и убедително изложение, което прочетох, все още не е предявявано пред никой съд. Вие нямате подкрепа на адвокат, а и липсва каквато и да е реакция от страна на правителството — Аарон спря да говори и се засмя тихо. — В противен случай, всички щяхме да разберем, защото цялата юридическа система, както и Министерството на отбраната, щяха да спрат да функционират и всички, имащи нещо общо с тях, щяха да надигнат вой до небесата. Така че, сам виждате, генерале, няма нито да загубите, нито да спечелите от това... — добросърдечното изражение на Пинкърс внезапно замръзна на лицето му. То бавно изчезна, очите му се разшириха и цветът на лицето му придоби пепеляв оттенък. — Мили Боже, моля те не ме изоставяй — прошепна той, взирайки се в напълно незаинтересованото изражение на Макензи Хоукинс. — О, Господи, то е било внесено!

— Да кажем, намери пътя си към мястото, закъдето беше предназначено.

— Това със сигурност не е бил някой легитимен съд?

— Някои казват, че е така.

— Но в медиите не се е появило нищо? Повярвайте ми, те биха си прегризали един на друг гърлата, за да се докопат до такава изключителна информация. Та това е катастрофа!

— Може и да има причина за това.

— Каква причина?

— Хаймън Голдфарб.

— Хаймън кой?

— Голдфарб.

— Това ми звучи познато, но наистина нямам и най-слаба представа...

— Той е бивш футболист.

За няколко секунди лицето на Аарон Пинкъс се подмлади с двадесет години: — Искате да кажете, Хайми Урагана? И Хебрю Херкулес...? Наистина ли го познавате, Мак — исках да кажа... генерале, разбира се.

— Дали го познавам? Аз вербувах този щур евреин.

— Вие го какво?... Той не само беше най-великият нападател на лигата, но разчупи представата за евреите като за прекалено предпазливи хора. Той беше лъвът на Юдея, ужасът на защитниците — един Моше Даян на американското футболно игрище!

— А също така и мошеник...

— Какви ги говорите?

— Той свърши доста работа — неофициално — за правителството, фактически, може да се каже, че аз го въведох в този бранш, всъщност.

— Бихте ли се доизяснили, генерале?

— Казано накратко, във връзка с едни оръжейни спецификации имахме проблем с няколко цапнати усти, но не можехме да ги разкрием, въпреки че знаехме откъде изтича информацията. Натъкнах се на Голдфарб, който тъкмо си беше направил консултантска кантора по въпросите на мерките за сигурност — леле-мале, снимката му по потник би смразила и Годзила — и му възложих да се заеме с проблема. Би могло да са каже, че той и наемниците му успяват да

проникнат и там, където онези от Службата на главния инспектор не могат и да припарят.

— Генерале, какво общо има Хаймън Голдфарб с тишината, последвала невероятното ви изложение. Вместо това би следвало да се развихрят демонски безчинства?

— Ами стават и такива работи. Неговата известност се разпространи със скоростта на пламък от огнехвъргачка и всички в града започнаха да търсят услугите му — най-вече един срещу друг. Списъкът на клиентите му от правителствените учреждения буквално преповтаря справочника „Кой кой е“. Той има множество силни приятели, които не биха признали дори, че са чували за него, даже и да ги скубеш косъм по косъм. Страхотни обвинения надвисват само с едно повдигане на веждите от негова страна... Виждате ли, точно тогава разбрах, че сме налетели на златоносна жила.

— Златоносна жила...? — Аарон тръсна глава, опитвайки се да спре звъна на цимбали в черепа си. — Мога ли да ви помоля да обясните по-подробно?

— Неговите хора са по следите ми, командире Пинкърс. Имаше схватка, обектите бяха заловени и заставени да мълчат — прочетох ги всичките като разтворена книга.

— Залавяне... мълчание, книга? Те са по следите ви...?

— След като заявлението на племето уопотами беше подадено — дълго след това! Което означава, че петицията е била възприета насериозно, но са крили новината под тогите си. И така, какво правят те междувременно? Наемат Хайми Урагана да им реши проблема. Намери, залови и унищожи! Ясни са ми като разтворена книга.

— Но, генерале, едно обикновено съдилище с всичките му дела и отлагания и... — физиономията на Пинкърс още веднъж се вкамени и думите излязоха от устата му като едва доловим дъх — О, мили Боже, това не е било...? Не е ли било?

— Нали знаете правилата, командире. Ищецът срещу държавата има директен достъп, зависещ единствено от достоверността на аргумента.

— Не... *не може* да сте го направил!

— Боя се, че го направих. Незначително допълнително убеждаване на няколко чувствителни юристи и се отправихме директно към голямата вана.

— Каква вана? — извика напълно объркалият се Девъро. — Какви лъжи се опитва да пробута този нравствен дегенерат?

— Ужасявам се, защото може и да ги е пробутал някъде много високо — каза Аарон с немощен глас — Той е отнесъл тази блестящо построена петиция, основана на материали, откраднати от запечатаните архиви, директно към Върховния съд.

— *Шегувах се*, нали?

— Заради всички нас, ще ми се да се шегувах — Пинкърс внезапно възвърна гласа и стойката си. — Сега обаче ние можем да стигнем до дълбините на тази лудост. Кой е вашият официален адвокат, представител на ищеца, генерале? Едно просто телефонно обаждане би ми открило името му.

— Едва ли ще е така, командире.

— Тоест?

— Пристигнах тук едва тази сутрин.

— Просто отговорете на *въпроса* ми, генерале! Официалният адвокат, ако обичате!

— Той — отвърна Ястреба, посочвайки Сам Девъро.

ГЛАВА 9

Винсънт Франсис Асизи Манджекавало, известен във висшите кръгове като Вини Бам-Бам и също така с кодовото име Рагу, директор на Централното разузнавателно управление, се разхождаше нервно в кабинета си в Ленгли, Вирджиния, с озадачено и объркано изражение. Не разбираше нищо! Къде беше провалът? Планът беше толкова прост, толкова неуязвим и железен... А е равно на Б, а то от своя страна на В. Това означаваше, че А е равно на В. Но някъде там, в това просто уравнение, Хаймън Голдфарб и хората му бяха затрили наемниците си, а личният пратеник на Винсънт, неговата сянка в бизнеса, беше успял да се изгуби! *Големият крак! Ужасният снежен човек!* Какво му ставаше на Урагана, да го вземат мътните! Каква чавка беше изпила прехваления му мозък? И къде е онази нещастна отрепка, която лично той беше успял да отърве от огромните дългове във Вегас и го беше назначил на солидна държавна работа, заповядвайки на момчетата от казиното да зачеркнат завинаги дълговете му в интерес на националната сигурност? Беше изчезнал, синковецът му със синковец, мамка му и прасе! Но *защо?*

Малкият Джоуи Погребалния саван страшно се беше зарадвал, когато големият му тежкокалибрен приятел се обади. Преди използваша Джоуи да следи безделниците от доковете на Бруклин до изисканите клубове на Манхатън. Тогава Джоуи се справяше отлично. Той можеше да застане където си иска и никой да не го забележи. Джоуи се сливаше дори с тапетите толкова бързо, както и с тълпата в метрото. Той беше роден талант. А като се добави сивото му и безизразно лице... Но къде, по дяволите, беше той? Би трябвало да му е известно, че ще се чувства много по-добре със своя приятел Винсънт. В крайна сметка цифрите срещу името му във Вегас можеха да бъдат възстановени толкова бързо, колкото и изчезнаха. А хората от казино „Тукседос“ отново щяха да надушат следите му. Винсънт не виждаше смисъл в изчезването му. В нищо не виждаше смисъл!

И тогава телефонът иззвъня. Той беше скрит в най-долното дясно чекмедже на бюрото му. Манджекавало се втурна към него. Беше инсталирал линията собственоръчно, през нощта, с помощта на специалисти, далеч по-опитни от така наречените експерти в правителствената Агенция по тайните комуникации. Никой от правителството не знаеше номера. Той беше запазен за важни хора, които наистина вършеха работа.

— Да — излая директорът на ЦРУ.

— Малкият Джоуи е, Бам-Бам — изрече далечният глас по телефона.

— Къде ходиш, бе? Да ти го начукам, говедо! Къде ходиш тридесет и шест часа? Ден и половина те чакам!

— Защото всяка минута от това време съм прекарал в разкарване от едно шибано място на друго, още по-шибано. Главата ми се замая!

— Какви ги говориш?

— Между полетите ми със самолет и разплащанията ми с шофьори, които са готови да ми се изхратят в лицето, и докато подкупвах едно пенсионирано ченге, дето ме беше окошарило навремето, за да направи една съвсем малка проверка при старите си приятели, та да открият някаква шантава лимузина с още по-шантав номер, не ми остана и секунда време да ти се обадя.

— Добре, добре. Разкажи ми сега какво точно се случи. Намерили ли нещо, което да може да ми свърши работата?

— Ти ако не можеш, аз мога. В тази мозайка има повече откачени парченца, отколкото в порция салата и определено струва повече от онези там цифри във Вегас.

— Хей, Джоуи, „онези там цифри“ надвишаваха дванадесет хиляди!

— Това, което имам, струва поне двойно повече, Бам-Бам.

— Хайде да не използваш това име, а? — каза с мек тон Манджекавало. — Просто не подхожда на този високопоставен кабинет.

— Хо-хо, Вини. Доновете май не трябваше да те пращат на училище. Губиш скромността си и не проявяваш никакво уважение.

— Зарежи това, Джоуи. Ще се погрижа за теб, кълна се в гроба на баща си.

— Баща ти е жив. Видях го миналата седмица в „Цезар“. Бръмчи доста нависоко във Вегас, само че не е с милото ти майче.

— *Баста...* Да не би да е в Лодърдейл?

— Номера на стаята ли искаш?

— Достатъчно, Джоуи. Придържай се към бизнеса или онези цифри ще стигнат до петдесетте хилядарки, *capisce?*^[1] Сега, какво става там!

— Добре де, добре, само изпробвах температурата на водата. Добре, Вини, добре... Какво стана ли? *Какво не стана*, Вини? — Малкият Джоуи си пое дъх и започна: — Както беше предвидил, Голдфарб изпрати един екип в онзи индиански резерват. Още когато видях Лопатата да минава през вратата на онази декоративна ограда от колове и оттам през измисления им вигвам с надпис „Добре дошли“, ми стана ясно всичко. Направо отиде на щанда за храната, говедото му с говедо. Леле как плюска тоя вол! Онзи кльощавият гибон, дете непрекъснато се секне, се мъкнеше зад него. Издутината на джоба му май не беше от носна кърпичка. След това се поразходих и подслушах други двама приятели на Лопатата. Те говореха на някакъв смешен английски и разпитваха за Гърмящата глава, дете и теб те интересува... Значи аз изчаках на прилично разстояние и изведнъж четиримата глупаци изхвърчаха от щанда за кльопане и се понесоха по калния път, където всеки пое в различна посока. Разбираш ли, по различна пътека!

— Какво означава „пътека“? Че има повече кал ли?

— Помогна ми, Бам-Бам. Кал, храсти, дървета — гора, ако си я представяш.

— Да бе, по дяволите, все пак там е резерват.

— И така — чаках, чаках — продължи бързо Малкият Джоуи.

— Аз също чакам, смотаняк такъв — срязва го Манджекавало.

— Добре, добре, най-накрая онзи индианец, голямата клечка, изскочи тичешком от гората. Сигурно той беше Гърмящата глава, защото от главата до гъза му се спускаха ленти и пера. Той продължи да тича надолу по калния път, след това сви надясно, стигна до някаква смешна палатка и влезе вътре. И тогава видях това, което ти казвам, Вини. Не можах да повярвам на очите си. Голямата клечка излезе след няколко минути, само че *не беше* същият.

— Какви ги дрънкаш, бе.

— Наистина, Вини. Беше същият червенокож, но и не беше. Изглеждаше като счетоводител с очила и обикновен костюм. Беше с някаква глупава перука, дето не му стоеше както трябва и носеше голяма брезентова чанта... Чантата ми подсказа, че той се измъква от резервата, а външният вид ми подсказа, че няма намерение да бъде индианец.

— Това дълга история ли ще бъде, Джоуи? — попита с обвинителен тон Манджекавало. — Давай към същността.

— Ти искаш да ме сплашиш с цифрите, а аз искам да ти докажа, че това, което имам, струва много повече. Добре, но ще разкажа направо за летището в Омаха. Там той си купи билет за първия самолет за Бостън. И аз направих същото. Обаче, това е много важно Бам-Бам, докато бях на гишето, показах на девойчето една от почти истинските си карти на федерален агент и му казах, че правителството се интересува от онзи огромния с перуката. Струва ми се, че глупавата му перука я убеди, защото така се разтопи от желание да ми помогне, че стана нужда да ѝ обяснявам, че трябва да говори по-тихо и да не казва на никого. Както и да е, взех името от кредитната карта на големия червенокож.

— Дай ми го, Джоуи! — възкликна Директорът на ЦРУ и взе веднага молив в ръка.

— Разбира се, Вин. То е — М, малко „а“, малко „к“, Хоукинс, Г-е-н, точка, празно място, след това САЩ, следва голямо О, точка, з, точка. Записах го, но нямам представа какво означава.

— Това означава, че името му е Хоукинс и е генерал в оставка... Мамка му и генерал!

— Има още нещо, Вини, и е по-добре да го чуеш.

— Трябва, Джоуи, трябва. Продължавай.

— Реших да се лепна за него и го проследих в Бостън. Там беше голяма лудница. На летището той се намъкна в мъжката тоалетна, където се срещна с двама мексиканци в униформи, каквито не съм виждал. Тримата се качиха в един олдсмобил с регистрация на Охайо или Индиана и подкараха нанякъде. Много бързо бутнах петдесетачка на един таксиджия, дето тъкмо му свършваше работното време и му казах да кара след тях. След това пък стана съвсем шантаво!...

Този индиански вожд с вид на счетоводител ги закара в една бръснарница и после, о, боже, отидоха в някакъв парк край гората и

накара двете мексикански чушки да маршируват по тревата. Вождът непрекъснато крещеше.

— Да не би този пенсиониран генерал да е от Осмо?

— Какво говориш, онези бяха готови да скачат на крака, ако се появи бетонобъркачка и да отдадат чест на камионите.

— Непрекъснато пишат за такива неща. И нашите донове са същите. Колкото по-големи клечки стават, толкова по-откачени са. Помниш ли Дебелия Салерно?

— Леле-мале, как да не си го спомням. Нали той отиде в албанската легация и им пропищя ушите заради дискриминацията в тяхната страна.

— Точно затова ти го казах, Малък Джоуи. Защото ако този М, малко к., Хоукинс, о.з. генерал Тути-фрути е Гърмящата глава, значи си имаме работа с още един Дебел Салерно, който иска да опищи Вашингтон, заради някакви си въшливи индианци.

— Той да не би да е *италианец*, Вини.

— Не, Джоуи, той дори не е индианец. И какво стана тогава?

— И тогава голямата клечка и двете му чушки се качиха отново в колата. Точно тогава се наложи да бутна на онази хиена — шофьора, на който му „била свършила работата“. Отидоха ми още петдесет. А онези подкараха към една от оживените улици и там си останаха. Спряха първо пред един магазин за мъжка конфекция, а след това влязоха в някаква сграда. Счетоводителят-вожд остана в колата. И точно тогава дадох две петдесетачки на онзи пръдлив задник, който се размърдя, че жена му го чакала и ако закъснеел, щяла да го бие с тигана по тиквата. И имаше право донякъде... Измина повече от час и точно тогава една дълга тъмносиня лимузина спря пред сградата, трима мърльовци влязоха в нея, последвани от чушките. Двете коли тръгнаха и тогава ги изпуснах, но не се притеснявай.

— Твоето сърце ще спре много бързо да бие, ако не ми кажеш защо не трябва да се притеснявам!

— Вярно е, че ги изпуснах, но все пак взех номера на голямата тъмносиня лимузина и в същото време, представяш ли си, спомних си името на ченгето от Бостън, което ме окошари преди двадесет години. Надявах се да е все още жив.

— *Мразя дългите разкази, Джоуи!*

— И отидох в къщата му, която не беше нищо особено за човек, прекарал толкова години на държавна служба и вдигнахме една-две наздравици за отминалите дни.

— *Джоуи, вбесяваш ме!*

— Добре де, добре. Наех го да раздвижи старите си връзки за пет стотачки и да разбере кой е притежателят на лимузината със смешна табела и ако е възможно да разбере къде се намира тя в момента... Можеш ли да си представиш, Бам-Бам, той отговори на първия ми въпрос между двете чаши уиски.

— *Джоуи, не мога да те понасям!*

— *Calma, calma*^[2], Бам-Бам. Той веднага ми каза, че лимузината принадлежи на един от големите бостънски адвокати. Някакъв адвокат на име Пинкърс. Евреин, признат за голяма риба, уважаван от дребните и от едрите, и от честните и от не чак толкова честните. Той е безгрешен, да ми прости Господ, Вини, ама това е вярно.

— Той е един шибан мръсник, ето какво е той! Какво още ти каза ченгето.

— Че от двадесет минути лимузината е паркирана пред хотел „Четири сезона“ на Болтън Стрийт.

— А нещо за другата кола с вожда. *Къде е той*, по дяволите?

— Не знам, Вини, но моето ченге получи информация за регистрацията на олдсмобила. Няма да повярваш, Бам-Бам. Това направо е *невъзможно!*

— Опитай се, Джоуи, опитай се!

— Той принадлежи на Вицепрезидента.

* * *

— Магдален? — извика Вицепрезидентът на САЩ, след като затръшна телефона в домашния си кабинет. — Къде е нашия скапан олдсмобил?

— Върнаха го вкъщи, съкровище — отвърна Втората дама от дневната.

— Сигурна ли си, гълъбче?

— Разбира се, пържолко. Онзи ден прислужницата ми каза, че градинарят се озорил, докато го изкара на магистралата. А там колата

спряла и не е поискала да помръдне.

— Господи, и там го е изоставил?

— Не, трапчинко моя. Готвачът се обади в гаража и са го изтеглили. Защо питаш?

— Онзи противен човек от ЦРУ, точно този, дето не мога да му произнеса името, току-що се обади и ми каза, че са видели колата в Бостън. Карали я закоравели престъпници. Пита ме кога сме я дали назаем. Можем да си имаме неприятности...

— Ти какво, *будалкаш* ли се с мен? — извика Втората дама, нахлувайки в стаята. Косата ѝ беше навита с розови ролки.

— Сигурно някое копеле е откраднало шибаната кола — не остана по-назад Вицепрезидентът.

— Сигурен ли си, че *не си* я дал назаем на някой от твоите приятели, задник такъв?

— За Бога, не! Само някой от *твоите* дрисльовци би я поискал, кучко такава!

* * *

— ИстERICните обвинения няма да ни доведат доникъде — заяви твърдо все още развълнуваният Аарон Пинкъс. В това време Макензи Хоукинс обкрачваше Сам Девъро. Коленете на генерала придържаха раменете на адвокатата към пода, а върху лицето на Сам отвреме-навреме се посипваше пепел от пура. — Предлагам всички да успокоим топката, както казват младите хора, т.е. да се опитаме да вникнем в позицията на всеки един от нас.

— Какво ще кажеш за наказателен взвод, след като ми отнемат правоспособността? — избълва Девъро.

— Хайде стига, Сам — каза Ястреба с убеждаващ тон. — Вече не правят така. Тъпата телевизия оплеска работата.

— А, забравих, ти си го обяснявал вече — връзката с обществеността. Да, спомням си. Тогава даде да се разбере, че има и други начини. Например, излети за риба за трима, от които се връщат двама. Или пък лов на патици в някое блато, откъдето внезапно изскачат дузина мокасини, но никой предварително не е знаел, че наоколо има отровни змии. Покорно благодаря, психопат такъв.

— Опитвах се просто да те държа в течение на нещата. За твое добро е синко, защото те обичам. Както и Ани те обича до ден днешен.

— *Казах ти*, изобщо не споменавай *това име* в мое присъствие!

— Ако позволите, генерале — прекъсна ги Пинкърс иззад бюрото.
— Това, което той отказва да направи в момента е да се запознае подробно с обстоятелствата, а е длъжен да го направи.

— Мислите ли, че ще го понесе, командире.

— Вярвам, че е по-добре да опита. Ще опита ли, Самюъл, или ще трябва да извикам Шърли и да ѝ обясня, че в момента не съм си в къщи, защото ти си присвоил лимузината ѝ, натъпкал си я с весели гърци и си ме принудил като твой работодател да се занимавам с личните ти неприятности, които от един момент са прераснали в мои неприятности.

— Предпочитам да се изправя пред наказателен взвод.

— Мъдро решение. Разбрах че Пади трябва да прати кадифените завеси на химическо чистене... Пуснете го, генерале, и му разрешете да заеме моето място.

— Дръж се прилично, Сам — каза Хоукинс, изправяйки се внимателно на крака. — Нищо не се постига с насилие.

— Това твърдение е във фундаментално противоречие с цялостното ви съществуване, господин Терминатор — Девъро стана от пода и тръгна към бюрото.

Пинкърс стана от стола и Сам се тръшна в него с поглед, прикован в работодателя си.

— Какво трябва да гледам и какво трябва да търся, Аарон? — попита той.

— Ще ти нахвърля набързо проблема — отговори Пинкърс, отправяйки се към барчето с огледала в една от нишите. — Но преди това ще ти донеса малко превъзходно тридесетгодишно бренди, един лукс, който прекрасната ти майка и аз съвсем скоро опитахме заедно. Сам, съгласи се, че имаш нужда от известна доза успокоително, както и ние след изморителната експедиция в „замъка-леговище“. Бих могъл да ти дам и по-щедра порция, защото тя едва ли ще навреди на трезвата ти мисъл, щом започнеш да четеш това — Аарон напълни чашата с тъмнокафяв ароматен коняк, отнесе го внимателно до бюрото и го постави пред служителя си. — Ти си на път да прочетеш невероятното и след като го направиш, Сам, е нужно да вземеш най-

важното решение през живота си. Нека Авраам да ни прости, защото аз също трябва да взема важно и в същото време бързо решение.

— Зарежи тези метафизични дрънканици, Аарон! Какво трябва да търся? Кажете ми накратко.

— Някога, млади приятелю, правителството на САЩ е откраднало земите на уопотамите чрез серия машинации. Сключените преди това споразумения са били обявени за несъществуващи. Всъщност са били погребани в запечатаните архиви на Бюрото по индианските въпроси във Вашингтон.

— Кой са тези уопотами, по дяволите, Аарон?

— Индианско племе, чиито територии са се простирали на север по протежението на Мисури до форт Калхун, на запад са стигали до Кедровото плато, на юг до Плаещата вода, а на изток до Ред Оук сити в Айова.

— И какво толкова има? Реалното историческо владение е било компенсирано с подходяща за времето си сума и това е било потвърдено от Върховния съд, струва ми се в 1912 или 1913 година.

— Твоята невероятна памет както винаги е на висота, Сам. Но имаш пропуск, лапсус, така да се каже.

— Аз никога не греша. Аз съм перфектен — в правен смисъл, искам да кажа.

— Ти спомена за споразумения, които са огласени и документирани.

— Какви други видове има?

— Такива, които са били погребани, Сам. Това, което се намира пред теб, е истинското. Прочети го, приятелю и след час и половина ме извести за твоето ценно становище по въпроса. Междувременно пий брандита, но пестеливо... В най-горното чекмедже има листове и моливи, а декларацията започва с папката от лявата ти страна. Ще искаш да си водиш бележки, убеден съм, Сам — Аарон се обърна към Ястреба. — Генерале, струва ми се, че е добре да оставим Сам насаме с документите. Имам чувството, че всеки път, когато погледът му попадне върху вас, мисълта му се насочва в съвсем друга посока.

— Сигурно защото съм облечен в племенните одежди.

— Да, убеден съм, че има връзка. По повод на външния ви вид — какво ще кажете, Пади, исках да кажа сержант Лафърти, да ни откара в

едно малко ресторантче, което често посещавам, когато нямам желание да се срещам с любопитни типове.

— Момент, командир Пинкър. Ами Сам? Той прекара един тежък боен ден и в стомаха му сигурно марширува цяла армия.

— Нашият млад приятел е напълно запознат с начините за използване на рум-сървиса, генерале. Сметките му потвърждават този негов опит... Между другото, в този момент той не изглежда гладен.

Това беше самата истина. Със зяпнала уста и широко разтворени очи Девъро се беше нахвърлил върху първите страници на декларацията. В ръката му стърчеше молив, а самата тя беше отпусната на жълтите листа за водене на записки. Той изтърва молива, който изтрополи върху бюрото и прошепна:

— Никой от Нас няма да оцелее. Не могат да си позволят да ни оставят живи.

* * *

На три хиляди мили западно от Бостън, щата Масачузетс, и малко на север се намира почтеният град Сан Франциско, щата Калифорния. Няма да бъде изненада, ако разберем, че болшинството от новодошлите в Бей Сити от Източното крайбрежие са бивши обитатели на Бостън. Някои демографи приписват заслугата на величественото пристанище и казват, че това е основният фактор, привлякъл тези бегълци от Ню Ингленд. Други твърдят, че причината е в осезаемия академичен дух, поддържан от множеството университетски градчета и усърдно множащите се кафенета, в които се обсъждат всякакви теми, присъщи и на Бостън. Има и трети. Те настояват, че магнетизмът се крие в нарастващата и нерядко окуражаваща толерантност към различните начини на живот, която допада на нестандартната бостънска душевност. Например бостънските избиратели застават с радваща чистосърдечност зад мнение, противоположно на общонационалното. Тези думи нямат нищо общо с нашата история, ако изключим това, че личността, с която ще се запознаем, както и някой си Самюъл Дансинг Девъро, бяха завършили право в Харвард.

Всъщност тази личност се беше срещала със Самюъл Девъро. По едно време „Аарон Пинкър и съдружници“ активно се интересуваше от нея и желаше да я привлече на работа при себе си. За щастие или пък за нещастие тя намери друго поле за изява, защото бе пропита изцяло от съзнанието, че е член на едно малцинство, а това чувство дълбоко озадачаваше както бостънските професионалисти, така и академичните сноби. Тя не беше черна. Не беше еврейка, азиатка, южноамериканка, нямаше родствени корени нито в Средиземноморието, нито в земите на Бенгал или край Арабско море. За нейното малцинство нямаше нито клубове, нито общества, нямаше фондации, защото...никой не ги *смяташе* за група, заета със себе си и своята публична известност. Те просто бяха тук и вършеха своята работа, каквато и да беше тя.

Тя беше индианка.

Името ѝ беше Дженифър Редуинг, като „Дженифър“ заменяше „Изгрев“. Според нейния чичо, вожда Орлов взор, името ѝ беше дадено, защото беше излязла от утробата на майка си с първите лъчи на слънцето в Мидландската болница в Омаха. В годините, в които подрастваше, тя разбра, че тя, а по-късно и брат ѝ, са измежду най-надарената част от младото поколение на уопотамите и по този случай Съветът на старейшините отпусна необходимата сума, за да ѝ осигури добро образование. И след като се възползва от този подарък с целия талант, който имаше, тя едва изчака последните изпити, за да се върне в Запада — възможно най-на запад, където хората не очакваха *индианците*^[3] да носят сарита и да си лепят червени точки по челата.

Всъщност установяването ѝ в Сан Франциско беше по-скоро случайност, отколкото нещо планирано. Тя се бе върнала в Омаха, беше си взела изпитите пред Общинската комисия и бе наета на работа от една престижна правна фирма, когато се случи инцидентът. Един от клиентите, известен фотограф, беше получил поръчка от списание „Нешънъл Джиографик“ да направи серия снимки в модерен индиански резерват и нещо като фотографско есе за самобитната фауна. Неговите снимки щяха да бъдат противопоставени на други от миналото, като целта беше да се покаже унищожаването на фауната, позната някога на коренните жители на страната. Този фотограф беше похотлив професионалист и когато получи поръчката, се отчая от мисълта, че трябва да прави снимки на някакъв умиращ животински свят. Кой се интересуваше от това? Но с известна доза въображение

можеше да промени всичко. Например с един автентичен гид на всички снимки, да речем „Червената“ Редуинг, сочна мадама в характерни пози, навеждаща се насам и натам... Той познаваше зашеметяващата адвокатка. Офисът ѝ се намираше до този на неговия адвокат и фотографът нямаше да ѝ прости, ако му се отдадеше възможност.

* * *

— Чуй, Ред^[4] — започна фотографът една сутрин, след като подаде главата си в офиса ѝ. Той употреби прякора, използван от нейните приятели, който произлизаше от фамилното ѝ име, а не беше асоциация с цвета на кожата ѝ. — Какво ще кажеш, ако изкараш няколко стотачки.

— Ако е това, което веднага си помислих, добре е да слезеш веднага долу при Дути — беше ледения ѝ отговор.

— Сладур, не ме разбра правилно.

— За теб се чува какво ли не.

— Не, честно. Става въпрос за съвсем почтено предложение от името на „Джиографик“.

— Те показват голи африканки, но нещо не мога да си спомня голи бели жени. Ходя редовно на лекар и зъболекар^[5], така че съм запозната с публикациите.

— Бъркаш, лейди. Аз просто търся един живописен гид за есето си, посветено на индианските резервати. Един адвокат, възпитаник на Харвард, по случайност се явява член на индианско племе. Този именно адвокат може да направи разликата между четен с внимание материал и разсеяно прелистване на страниците.

— О?

Ударът беше направен. Ако оставим факта, че Ред беше една изключително обещаваща млада адвокатка, тя също така беше изключително наивна в областта на професионалната фотография. В горещото си желание да помогне на народа си, тя се беше съгласила да позира в дрехите, избрани от самия фотограф. Отказа само да се снима по бикини и с пъстърва в ръка. Тя и не помисли да погледне снимките, преди да бъдат отпечатани, за да ги одобри. Имаше и още нещо. Беше

хванала фотографа да снима, когато се беше навела над тялото на убитата от електрическа жица катеричка. Снимката по всяка вероятност щеше да разкрие голяма част от щедрия ѝ бюст изпод широката блуза. Заради тази вол-ност тя тресна един юмрук на фотографа и изнервена обяви сеанса за приключен, фотографът коленичи пред нея и закрещя:

— Свършихме, бейби, но моля те, *моля те*, направи го още веднъж!

Статията се появи и абонаментът на „Нешънъл Джиографик“ рязко се увеличи. Тя попадна пред взискателния поглед на Даниъл Спрингтрий — наполовина навахо, старши съдружник в „Спрингтрий, Баел, и Карпас“, адвокатска фирма, практикуваща в Сан Франциско. Той веднага се обади на Ред в Омаха и ѝ обясни случая си. Той беше основан на собственото му чувство за вина. Реактивният самолет „Рокуел“, който беше собственост на фирмата, беше изпратен в Омаха, за да вземе Редуинг. Тя трябваше да се яви в Сан Франциско за предварително събеседване. В момента, в който Ред видя, че Спрингтрий на седемдесет и четири години все още е влюбен в жена си, тя реши, че е време да напусне, фирмата ѝ в Омаха беше жестоко разочарована, но безсилна. След публикацията броят на клиентите им се беше утроил.

* * *

Тази сутрин Редуинг, младшият съдружник на адвокатска кантора „Спрингтрий, Бас и Карпас“, за която доста хора предвиждаха скоро да стане „и Редуинг“, си мислеше за неща, отдалечени на светлинни години от проблемите на племето. В този момент телефонът ѝ иззвъня и секретарката съобщи, че брат ѝ я търси.

— Чарли ли?

— Да. Казва, че е спешно и аз му вярвам. Дори нямаше време да ми каже колко съм красива, като чу гласа ми.

— Господи, не съм го чувала от седмици...

— Месеци, госпожо Ред. Харесва ми, когато се обажда. Смилете се над мен, шефе. Той толкова ли е хубав, колкото зашеметяваща сте вие? Искам да кажа — това семейна черта ли е?

— Вземи половин час повече обедна почивка и ми дай да говоря с брат си — Редуинг натисна светещия бутон. — Чарли, скъпи, как си? Не съм те чувала повече от... месец.

— Бях зает.

— Със стажа ли? Как върви?

— Свърши. Приключи.

— Това е хубаво.

— Така е. Прекарах известно време във Вашингтон.

— Това е още по-хубаво — възкликна сестра му.

— Не. Не е така. Даже е зле. По-зле, *най-зле*.

— Защо, Чарли? Една добра фирма ще бъде чудесно начало за теб... Знам, че не би трябвало да ти казвам, но ти и без друго ще научиш след няколко дни. Един стар приятел от Съда в Небраска ми се обади и каза, че не само си издържал изпита, братче, но си се представил блестящо. Какво ще кажеш, а? Гений такъв.

— Това няма никакво значение, сис^[6], вече няма никакво значение. Като ти казах, че всичко приключи, имах предвид себе си и всичките ми намерения за добра кариера. Аз съм съсипан.

— За какво говориш?... Да нямаш предвид пари?

— Не.

— Някое момиче?

— Не, мъж.

— Чарли, никога не съм *подозирала!*

— За Бога, не това!

— Какво тогава?

— Не е ли по-добре да обядваме някъде, сис?

— Във Вашингтон ли?

— Не, тук. Аз съм долу, във фойето. Не исках да се качвам горе — колкото по-малко работа имаш с мен, толкова по-добре за кариерата ти. Първо ще отида на Хаваите, след това ще поработя на корабите и може би ще стигна до Американска Самоа. С малко късмет, разбира се. Там едва ли получават цялата информация.

— Стой където си, перушинена тикво! Кака ти слиза и ще ти избие бръмбарите от главата.

Шокираната Дженифър Редуинг се взираше внимателно в седналия срещу нея млад мъж. Тя като че ли беше онемяла и за да наруши мълчанието, брат ѝ повдигна рамене.

— Много ви е хубаво времето тук в Сан Франциско.

— Вали като из ведро, идиот такъв... Чарли, защо не ми се обади, преди да се забъркаш с този психопат?

— Помислих си го, но знам колко си заета, а и в началото всичко изглеждаше като някакъв голям майтап и всички много се забавлявахме. Онзи шут пръскаше пари, ние се напивахме от време навреме. И изведнъж всичко свърши и аз се озовах във Вашингтон.

— Представяне пред Върховния съд с фалшива самоличност, *това е!* — прекъсна го сестра му.

— Това беше само цирк, Джени. Всъщност аз нищо не съм направил... освен, че се срещнах с двама от съдиите на съвсем неформална основа.

— *Срещал си се с...*

— Хоукинс ми каза да се навъртам от време-навреме във фойето, облечен в племенната наметка и еленови кожи. Казвам ти, чувствах се като последен глупак. И един ден някакъв огромен съдия-негър се приближи до мен, стисна ми ръката и каза: „Знам откъде идваш, младежо“, а след седмица пък съдия от италиански произход сложи ръка на рамото ми и сподели малко тъжно: „Тези от нас, които са дошли отвъд океана, често ги третират не по-добре от вас“.

— Господи! — промърмори Редуинг.

— Там имаше страшно много хора, сис — добави бързо брат й. — Беше фрашкано с юристи и туристи. Цели тълпи.

— Чарли, аз съм адвокат с опит, пледирала съм пред Върховния съд. Защо просто не ми се обади по телефона?

— Предполагам, че една от причините беше, че сигурно много щеше се разстроиш и щеше да ме направиш на нищо. Но истинската причина беше следната — смятах, че ще успея да накарам Мак Клоуна да се откаже от цялата работа. Обясних му, че каузата е обречена на провал, заради моето положение, което ще неутрализира всякакъв успех, ако има такъв. Идеята ми беше да оттеглим незабавно иска, на базата на по-късни разкрития и да оставим държавата да си измие ръцете. Щяха да отхвърлят случая с голяма бързина.

— Какво отвърна този Хоукинс на предложението ти?

— Това е проблемът — нямах възможност да изкажа тази идея в цялост. Той изобщо не ме изслуша. Само крещеше и накрая бях такъв

пикльо, че избягах. Казах си, че ще му се обадя по-късно, примерно на сутринта и ще се опитам да преговарям с него.

— Направи ли го?

— Беше си отишъл. Изчезнал. Джони Телешкия нос — помниш ли?

— Все още ми дължи куп пари.

— Ами Джони беше нещо като адютант за специални поръчения и охрана на Мак и той ми каза, че Хоукинс е отлетял за Бостън. Намекна ми, че ако някой се обади от Вашингтон или изпрати поща, Джони незабавно трябва да се свърже с Мак на един телефон в Уестън, това са покрайнините на Бостън.

— Знам къде е. Прекарала съм няколко години в Кембридж. Не си ли спомняш? И ти обади ли му се?

— Опитвах се четири пъти. Всеки път чувах някакъв истеричен женски глас и дочувах някакви обвинения, които бяха свързани с папата.

— Това е нормално. В по-голямата си част бостънци са католици и в тежки времена търсят утеха в църквата. Нищо друго ли нямаше?

— Не, след последното обаждане, колкото пъти и да опитвах, даваше заето. Това ме накара да мисля, че лудата дама е изтръгнала кабела на телефона.

— Което също означава, че Хоукинс е в Бостън... Имаш ли номера?

— Знам го наизуст — той го изрецитира и въздъхна. — Аз съм загубен.

— Все още не, Чарли — каза Ред, гледайки брат си. — Моите интереси в това задънено положение също не са малки. Аз съм твоя сестра, но съм и адвокат. Ти си едно прекрасно хлапе и Бог да ми е на помощ, аз те обичам — тя даде знак на келнера, който се появи на секундата. — Донеси ми телефон, ако обичаш, Марио.

— Няма да ме виждаш през следващите години — подхвана отново братът. — Веднъж да стигна до Хонолулу или Фиджи, ще си намеря работа на корабите и...

— Млъкни, Чарли — каза Ред, докато Марио включваше телефона. Тя избра номера и след секунда заговори: — Пеги, отново съм аз. Можеш да си вземеш два часа обедна почивка, но преди това

трябва да свършиш две неща. Първо намери името и адреса на персоната, притежаваща този телефон в Уестън, Масачузетс.

Тя каза телефона, докато Чарли го изписваше на салфетката.

— След това ми резервирай билет до Бостън в късния следобед. Да, Бостън казах. Не, няма да съм тук утре и за да предотвратя следващия ти въпрос ти казвам, че няма да изпратя брат ми да ме замества, защото ти ще го поквариш за пет минути... О, Пег, направи ми и резервация в хотел. Виж в „Четири сезона“. Там си бяхме направили партито на срещата на колегите от Университета.

— Джени, какво правиш? — извика Чарли Редуинг, докато сестра му затваряше телефона.

— Съвсем очевидно е — летя за Бостън, а ти няма никъде да мърдаш от апартамента ми, ще се държиш прилично и ще чакаш на телефона. Единствената друга възможност, която ми остава, е да те арестувам за измама и неплащане на пресрочени заеми — или е по-добре да се обадя на един мой приятел и клиент, за да те наглежда. Честно казано, смятам, че ще предпочетеш затвора.

— Отказвам да се подчиня на терористичните ти заплахи и повтарям: Къде отиваш, по дяволите?

— Ще открия този психопат Хоукинс и ще го спра. И не само заради теб, а заради себе си и нашите хора.

— Знам. Ще станеш за смях на всички в резервата. И това му го казах на Мак.

— Далеч по-лошо, братле. *Далеч* по-лошо. Всичко това, което ми наговори, води до катастрофа. Военновъздушната база в Офът е гвоздеят в грандиозния проект на този побъркан генерал. Като оставим настрана колко налудничаво звучи, ти смяташ ли, че онези голиати ще седят и секунда спокойни при най-малкия намек дори, че някой се опитва да засегне интересите на държавата?

— Какво могат да направят освен да не му обърнат никакво внимание. А може да ме затворят за измама. Искам да кажа — какво *могат* наистина да направят?

— Могат да извъртят такъв закон, Чарли, че да унищожат племето. Ще започнат с отчуждаване на земята, която имаме, и така ще разпръснат обитателите. Та нали точно така постъпиха при построяването на магистралите. И го направиха политици, които нямаха чак толкова голямо влияние. Какво са те в сравнение с

безграничната мощ на Командването на Стратегическите ВВС на САЩ?

— Ще ни разпръснат... — тихо повтори братът.

— Ще изпратят хората на майната си, ще ги набутат в къщи, пълни с пльхове или в тесни апартаментчета, но възможно по-далеч един от друг — отвърна с кимване Ред. — Това, което в момента притежаваме, може и да не са райските градини, но поне е *наше*. Голяма част от старците са живели там през целия си живот. Това са човешки съдби, скрити зад сухата правителствена статистика, която по всяка вероятност узаконява националните интереси.

— Може ли Вашингтон да направи това?

— Само с мръдване на пръста, с кимване на главата и готово. Щом е застрашена сигурността на Командването на Стратегическите ВВС, няма да се спрат пред нищо.

— Пак те питам, сис — какво можеш да *направиш* в Бостън?

— Ще съдера задника на един генерал в оставка, братчето ми, и на всичките, които са около него.

— По какъв начин?

— Това ще реша, когато ги открия, но подозирам, че ще бъде нещо толкова шантаво, колкото е идиотска цялата им шайка... Да речем заговор, скроен от враговете на демокрацията с цел да поставят почитания великан на колене и да унищожат възможностите на нашата любима Америка да нанася изпреварващ удар навсякъде по света. А оттам — връзка с тероризма, с фанатичните араби, с недоволните евреи, с хардлайнерите в Пекин и сектата на Муун, фара-хан, фол-уел, към тях и Харе Кришна, Фидел Кастро и Бог знае какво още. Тази планета е претъпкана със смърдяща риба. Гарантирам ти, че в предварителното разследване ще хвърля срещу тях целия възможен спектър от грехове.

— *Предварително?*

— Много добре ме чу.

— Това, което ми каза, е голяма *шуротия*, Джени!

— Знам, Чарли, но и те са *същите*. Всеки може да предяви официално обвинение срещу всекиго в свободното общество. Това е едновременно лудостта и величието. Не е важно самото обвинение, а заплахата от публичност... Мили Боже, нямам търпение да отида в Бостън!

-
- [1] Разбираш ли (итал.) — Б.пр. ↑
- [2] Спокойно, спокойно (итал.) — Б.пр. ↑
- [3] Indian (англ.) означава едновременно индиец и индианец — Б.пр. ↑
- [4] Red (англ.) — червен. — Б.пр.; Редуинг (Redwing) — Червено крило. — Б. е. ред. ↑
- [5] Шега за безплатните списания в чакалните — Б. е. ред. ↑
- [6] Съкратено от сестра — Б. е. ред. ↑

ГЛАВА 10

Деси-Едно за трети път почука на хотелската врата и повдигна рамене. Деси-Две му отвърна също с повдигане на рамене.

— Сигурно нашият фелик човек, страшният генерал, е духнал някъде, а?

— За к'во?

— Нали ни дължи мангизи?

— Не мисля, че би го направил!

— И на мен не ми се ще, човече, ама той ни каза да се фърнем след един час, нъл'тй?

— Може да е умрял. Може онзи още по-страшен гринго, дето крещи през цялото време, да е очистил и него, и оня малкия старец.

— Дай тогава да разбием фратата.

— И да вдигнем толкова джангър, че гринго-полицайте да ни хванат и да им ядем още сума ти време тъпата гринго-храна? Ти измисляш хубави планове, но нямаш способности. Сецаш ли се к'во искам да кажа?

— Кажи?

Деси-Едно извади от джоба си ножче с множество остриета, странен военен инструмент, неподдаващ се на описание.

— По-добре да „асимилираме“, К'ВОТО и да означава това — Майсторът по отваряне и запалване на шевролети се приближи до вратата и хвърли един бърз поглед из коридора. — Няма да разбиваме тая врата. Тия малки пластмасови ключалки не са никакъв проблем — те си имат едно малко *plàstico* езиче.

— Откъде знаеш толкофа много за хотелските ключалки, бе човече?

— Работил съм много пъти като сервитьор в Маями, човече. Гринговците ти звънят за рум-сървис и докато им занесеш таблата, те вече толкова са се напоркали, че не могат да открият вратата, а ако върнеш обратно таблата, опищяват цялата кухня. По е хубаво да знаеш да отваряш врати, нъл'тй?

— В много хубаво училище си учил.

— Преди това съм работил на паркинг — Деси-Едно с триумфална усмивка намести бялото пластмасово езиче в процепа на ключалката и отвори бавно вратата. — *Сеньор!* — възкликна той към фигурата вътре — *О'кей* ли си, човече?

Сам Девъро седеше зад бюрото като изпаднал в транс, изцъклените му очи бяха приковани в страниците пред него.

— Радвам се да ви видя отново — каза тихо и в никаква връзка с това, върху което беше съсредоточил вниманието си.

— За малко да строшим вратата от тропане, бе човече! — извика Деси-Едно. — *К'во ти става?*

— Моля да не ми трошите отново главата — дойде монотонен отговор. — Поел съм върху себе си тежестта на целия свят — нямам нужда от вас.

— Айде стига бе, гринго — продължи Деси-Едно, приближавайки се към бюрото. — В т'ва което направихме, нямаше нищо лично, човече. Ние просто изпълнявахме заповедите на гранде хенерале, нъл'знайш?

— Гранде хенерале има хемороиди в устата.

— Не е хубафо да се приказфа така — възпротиви се лицемерно Д-Две, присъединявайки се към съдружника си, след като затвори вратата. — Къде са генерала и онзи дребния?

— Какво... кой? А, те отидоха на вечеря. Защо не отидете да им правите компания?

— Щото той ни каза да се върнем след един час, а ние сме добри солдадос!

— А... да, добре. Не мога да го коментирам.

— К'ви ги плещиш? — попита Д-Едно, съсредоточавайки поглед върху адвоката като някой, изучаващ с микроскоп разплескана амеба.

— Какво?... Вижте какво, момчета, сега съм малко зает. Да, прави сте, не възприемам това, което се случи като нещо лично. Повярвайте ми, бил съм там, където се намирате в момента.

— К'во означава това? — попита Д-Едно.

— Ами, Мак е силна личност; той може да бъде доста убедителен — Сам премигна няколко пъти и се облегна назад, извивайки врат като че ли да облекчи за момент напрежението, което изпитваше, и продължи: — Той е голям, твърд, груб и всемогъщ — и

кара хората като вас и мен да му танцуват по гайдата, когато би следвало да се позамислим... Вие двамата, вие сте царе на улицата, а аз, аз съм цар в правото и въпреки това той ни забива в калта.

— Хич не ме интересува какви фъшкии имаш предвид, човече, той кара мен и моя амиго тук да се *чувстваме* по-добре, к'во ша кажеш *по този въпрос*?

— Да, знам — каза уморено Девъро и отново обърна поглед към страниците пред себе си. — Щом наистина го харесвате, това е хубаво.

— Откъде идва той, човече? — попита Деси-Едно.

— Откъде идва ли?... Откъде да знам, по дяволите? От армията, откъде другаде?

Деси-Едно и Две се спогледаха.

— Кажи му да ти каже хубафо името — каза Деси-Две.

— О'кей — Деси-Едно се обърна отново към заетия адвокат.

— Сеньор Сам, направете както каза моят приятел?

— Какво да направя?

— Да напишете името на гранде хенерале.

— Защо?

— Защото, ако не го направиш, човече, пръстите ти няма вече да работят толкова добре?

— Ще се подчиня с удоволствие — каза бързо Девъро, взе молива и откъсна един лист от тефтера си. — Ето ви го — добави той, изписвайки името и чина на генерала. — Боя се, че нямам адреса и телефонния му номер, но по-късно ще можете да попитате наказателните органи.

— Ти май гофориш мръсотии за гранде хенерале, а? — попита Деси-Две подозрително. — Защо не го харесваш? Защо бягаш и му крещиш и се опитваш да се биеш с него, а?

— Защото аз бях един лош човек, отвратителна личност — изкрещя Сам с обвинителен тон и протегна патетично ръце.

— Той беше толкова добър с мен — нали видяхте колко добре разговаря с мен — а аз бях такъв егоист! Никога няма да мога да си го простя, но аз разбрах грешката си и ще се опитам да я поправя, като свърша работата, която той иска от мен — изисква от мен... Утре сутринта отивам на църква да помоля Господ да ми прости, че се държах толкова отвратително към един велик човек.

— Хайде, сенъор Сам — каза Деси-Две с божествено всеопрощаващ глас. — Никой не е безгрешен през цялото време. Исус, и Той го е разбрал, нали?

— Така е — отвърна Девъро и продължи под носа си: — Познавам една монахиня, която би подложила на изпитание дори Неговата способност да съчувства.

— К'ВО каза, човече?

— Казах, че сте прави.

— Тва е хубаво — прекъсна го Деси-Едно, — но аз и Деси-Две имаме доста работи за мислене, та затова ще приемем думата на един религиозен човек, че гранде хенерале е о'кей.

— Боя се, че не разбирам.

— Гранде хенерале ни дължи динеро...

— Искате да кажете пари?

— Точно това искам да кажа, гринго, и ние искаме да му се доверим, но трябва да сме *позитиво*. Значи ти ще кажеш на гранде генерале, че ние ще дойдем утре пак за нашите мангизи, о'кей?

— О'кей, но защо не го изчакате — отвън, разбира се?

— Защото, както казах, трябва да помислим и да си поговорим...

— Хайде, амиго — каза Деси-Едно, изпъна лявата си китка изпод ръкава и хвърли поглед на трите си часовника. — Казвам ти, аз не мога повече да се доверявам на *никого!*

С тези епохални думи Деси-Едно и Деси-Две напуснаха апартамента, помахвайки топло на Сам, докато затваряха вратата. Девъро тръсна глава, отпи от брендите и се върна към купчината листи на бюрото.

* * *

Зората се разпукна над Бостън, щата Масачузетс, за най-голямо раздражение на Дженифър Редуинг, която беше забравила да спусне пердетата на прозореца. Ослепителните лъчи на ранното слънце прободоха клепаците ѝ и я събудиха... Четири часа сън не бяха достатъчни, даже и при нейната енергия, но обстоятелствата изключваха излежаването. Тя стана, дръпна пердетата, запали нощната

лампа до леглото и прегледа менюто на рум-сървиса. Вдигна телефона, поръча си закуска и се замисли за предстоящия ден.

Всичко се свеждаше до това да осуети плановете на някакъв си нещастен бивш генерал Макензи Хоукинс и боклуците около него, които и да бяха те. Но тя *щеше* да го направи, *щеше* направо да ги омотае в мрежите на наказателния кодекс без значение какво *щеше* да й струва това, без значение, че винаги беше презирала изнудването. Днес беше различно. Въпреки че до гроб *щеше* да бъде благодарна на племето и народа си — благодарността й се изразяваше в това да следи за инвестициите им и да внася една трета от доходите си на тяхната сметка — тя беше бясна, затова че външни хора се опитват да използват историята на племето и наивността му за собствена облага. Малкият й брат, Чарли, беше прав, въпреки че бе изтълкувал яростта й погрешно. Тя *щеше* всичките да ги направи на нищо — цялата им шайка, чиято корумпираност не се побираше в човешките представи!

Закуската пристигна заедно с известна доза успокоение. Трябваше да се съсредоточи. Единственото, което имаше, бяха телефонен номер и адрес в Уестън. Не беше много, но беше началото. Защо не минаваха по-бързо тези часове? По дяволите, искаше да започне!

* * *

Беше пет и половина сутринта и Сам Девъро, с полузатворени кръвясали очи, беше приключил с декларацията на уопотамите, както и тридесет и седем страници с бележки по нея в тефтера си.

О, Господи, трябваше да си почине, та дори и само за да може да намери някаква смислена перспектива, ако такава въобще съществуваше в цялата тази идиотска бъркотия! Главата му се пръскаше от стотици факти със и без връзка с положението, дефиниции, заключения и противоречия. Само една почивка би възстановила често възхваляваните му способности да осмисля и анализира. В момента те бяха толкова замъглени, че се съмняваше дали би могъл да се справи с нещо, дори ако беше в детската градина, а още по-малко да разубеди Санфорд, или неизвестно как му беше името, да не го бие. Тогава и двамата бяха на шест години и нещо се

беше случило на площадката за игра. Той се зачуди какво ли бе станало с това извънгабаритно приятелче; несъмнено беше свършил като генерал в армията или като терорист. Сигурно също като „Лудия“ Мак Хоукинс, който в настоящия момент спеше в спалнята за гости на хотелския апартамент и който носеше отговорността за странните двеста листа, пълни с неизбежна беда, представени на вниманието на Аарон Пинкър и Самюъл Ласинг Девъро, който вече се бе примирил с мисълта, че никога няма да облече съдийска тога — освен може би като последно желание, преди да бъде разстрелян в килиите на Пентагона по заповед едновременно на Президента, Министерството на отбраната, ЦРУ, Управлението по контраразузнаване и Дъщерите на американската революция. Ами Аарон — бедният Аарон! Не стига, че трябваше да се разправя със студено накъдрената Шърли, но освен това той също беше прочел декларацията на Мак, което само по себе си беше достатъчно, за да му осигури вечно забвение.

Всемогъщи Христе, *Командването на Стратегическите военновъздушни сили!* Ако тези вековни дървета във Върховния съд дадат дори частична подкрепа на искането — а това беше иск, както към съвестта, така и към законността — цели части, ако не и цялото КСВВС щеше да стане притежание на някакво малобройно мизерно индианско племе със загубеното име уопотами! Законът уточняваше: „Всички по-късни структури и материали, намиращи се на узурпираното или откраднатото реално владение, принадлежат на ощетената страна или страни.“ Мамка му!

Трябваше да си почине — може би дори да поспи, ако беше възможно.

„Исусе, изтощен съм!“ — помисли си Девъро, като ставаше от стола, след което се насочи със залитане към спалнята, отбелязвайки смътно, че Аарон е бил така любезен да запали нощната лампа. Затвори вратата здраво и се съсредоточи върху обувките си: коя от тях да събуе първо и как? Дилемата беше разрешена, когато стигна до леглото и се стовари отгоре му с обувките и със затворени очи. Заспа незабавно.

И тогава от гълбините на абсолютния вакуум до него достигна някакъв стържещ настойчив звън, който непрекъснато се усилваше. Той посегна към телефона, отбелязвайки, че кварцовият часовник до леглото показва осем и четиридесет. — Да? — измърмори.

— Тук е предаването „Грабвай печалбата!“ — изкрещя възторжено някакъв глас от другата страна на линията. — Тази сутрин звъним в хотели, избрани произволно от най-страхотната баба, последният член на нашата велика публика и това сте вие, късметлията, късметлията! Трябва само да ми отговорите кой е високият брадат президент, произнесъл Гетисбъргската реч^[1] и печелите сушилни за дрехи! Какъв е вашият отговор, *страхотен* господине?

— Вървете по дяволите — отвърна Сам, премигвайки срещу светлината, струяща от прозореца.

— Спри лентата! Някой да намери джуджетата с фокусите и да ги изкара пред публиката...

Девъро остави слушалката и се прозя, трябваше да стане и да прочете бележките си и тази перспектива никак не го привличаше. Нищо вече не го привличаше в обозримото бъдеще, изпълнено с черни дупки и пукнатини, в които щеше да пропадне и да се гърчи в агония за вечни времена. *Проклетият Хоукинс!*

* * *

Защо трябваше този вманиачен военен кучи син да се появява отново в живота му... Къде беше Хоукинс? Не беше обичайно този жизнерадостен боен кон да посреща утрото с нещо по-малко от боен вик с пълно гърло. Да не би да беше умрял в съня си — не, някои неща бяха прекалено хубави, за да се случат в действителността. Мак щеше да пребъде вечно, тероризирайки поколения след поколения мирни невинни хора. Въпреки всичко, Мак и тишината бяха опасна комбинация; нищо добро не можеше да се очаква от един мародер. И така, Сам се надигна от леглото, учуден, че обувките все още са на краката му и тръгна с неуверена походка към вратата. Отвори я предпазливо и видя насреща си фон Маниак, разположен по хавлия зад бюрото на Аарон.

— Вземаш си сутрешната доза четиво ли, Мак? — попита саркастично Девъро, преминавайки в дневната на апартамента.

— А, здрасти, Сам — каза топло Хоукинс и свали очилата си, като че ли беше някакъв приятно разсеян пенсиониран академик. —

Добре ли спа? Не те чух кога си станал.

— Стига си ми пробутвал тъпите си лафове, безогледен питон такъв. Сигурно си слухтял цяла нощ и ако имаше дървета и беше тъмно, сигурно щях да осъмна с примка на гърлото.

— Не, синко, ти наистина имаш погрешно мнение за мен и това ме наранява дълбоко, повярвай ми.

— Леопардът се ражда на петна и си умира на петна. Ти си леопард.

— Е, това струва ми се е по-добре отколкото питон, а?... Там на масата има сок и кафе, а също и две кифли. Вземи си, повишава кръвната захар сутрин, а това е страшно важно за организма.

— Да не би да си се впуснал в старческата медицина? — запита Девъро, насочвайки се към таблата от рум-сървиса. Наля си малко черно кафе.

— Аз няма никога вече да бъда млад, Сам — отвърна Хоукинс с тъжна нотка в гласа.

— Тъкмо за това си мислех, макар и по малко заобиколен начин. И знаеш ли какво реших? Реших, че ти ще живееш вечно като безсмъртна заплаха за планетата.

— Това е впечатляващо сравнение, синко. Има заплахи добри и не чак толкова добри и аз ти благодаря за статуса, който си ми отредил.

— Исусе, ти си невъзможен! — измърмори Девъро, отнесе кафето си до бюрото и седна в стола пред него. — Мак, откъде *намери* целия този боклук? *Как* се добра до него? *Кой* го сглоби в едно цяло?

— О, не съм ли споменава!

— И да си, шокото ми състояние изключва да съм го чул... Нека започнем с материалите от запечатаните архиви. *Как?*

— Виж, Сам, опитай се да вникнеш в психологическия портрет на тези от нас, цивилни и военни, които вършим черната работа на правителството. Опитай се да вникнеш в парадокса, в който обикновено се оказваме след дълги години служба...

— Зарежи преамбюлните фъшкии, Мак — прекъсна го рязко Девъро. — Кажи го направо.

— Ние превъртаме.

— Това се казва направо!

— Докарваме си половината, ако се събира и толкова, от това, което бихме си докарали в частния сектор и повечето от нас вярват, че

поне правим нещо важно — осигуряваме финансовия просперитет на нацията. Нарича се „принос“, Сам, истински богоугоден принос за системата, в която вярваме...

— *Стига*, Мак. Това всичкото съм го чувал вече. Вие също така получавате страхотно добри пенсии и разни пенсионни привилегии като тези да пазарувате на изплащане на половин цена и щедри застраховки. А и не е тайна, че е почти невъзможно да ви уволнят по некадърност.

— Гледната ти точка е изключително стеснена, Сам, и е приложима за някои, но не и за преобладаващото мнозинство.

— Добре — каза Девъро, отпи от кафето си и впери твърд поглед в Ястреба. — Ще го приема. Току-що ставам след тричасов сън, чувствам се съсипан и лесно мога да бъда излъган. Сега, кажи ми как се сдоби с документите от архивите?

— Помниш ли „Броуки“ — не Етълред, а Хезълтайн, този на когото ти прикачи голямата тенекия?

— И до четиристотин и десет години да доживея, пак ще отнеса в гроба със себе си тези абсурдни имена... Ако *си спомняш*, те, или точно той, ме тласна по пътя към ада заедно с генерал Луцифер, като ме накараха да изляза от хранилищата с данни с две хиляди секретни страници досиета.

— Да, между другото, има връзка. Виждаш ли, когато армията не даде на Броуки третата му звезда — заради тебе, младежо, заради объркването с имената — той оседла бойния си кон и каза „Аз изчезвам!“ Но момчетата там горе в Отбраната се разтърсиха наоколо, за да открият служба за стария Броуки, нещо, което не изисква огромно напрежение в умствената област, но гарантира прилична заплата, така че Броуки да може да поувеличи пенсионните си вноски, а и двете неща той напълно заслужаваше.

— Не ми казвай — прекъсна го Сам. — Бюрото по индианските въпроси. *Големият* кабинет.

— Винаги съм казвал, че ти си най-умният лейтенант, когото съм срещал, момко.

— Бях майор!

— Временно, и беше разжалван от приятелите на Хезълтайн. Не си ли чел заповедта за понижение?

— Прочетох си само името и датата... Значи нещата се повтарят — ти и коварният Броукмайкъл наистина сте отново в живота ми... Очевидно Броуки — обграден с почести от бойните си другари — е счел за необходимо да пусне малко свеж въздух в няколко прашни архивни хранилища и да прелисти известен брой запечатани досиета.

— Няма нищо по-обичайно от това, Сам — възпротиви се Ястреба. — В хода на това разследване бяха проведени много проучвания преди акцията да бъде сметена за необходима. Разбира се, фактът, че Броуки се намираще там, имаше известен стимулиращ ефект в началото и няма да отрека, че ми е оказал помощ при достъпа до цялата тази индианска история, но месеците проучвания бяха необходими, за да се разкрият някои, меко казано, странни далавери, които крещяха за агресивни решения.

— Решения като това да се вмъкнеш незаконно при запечатаните архиви без юридически правомощия и гаранции, които биха ти били осигурени като законна страна в евентуално дело.

— Сега, синко, е по-добре да провеждаш дадени операции извън светлината на прожекторите.

— Като да обереш банка или да избягаш от затвора ли?

— Пресилваш нещата, Сам. Това са криминални деяния, аз ти говоря за поправянето на едно голямо престъпление.

— Кой го написа? Структурата, начинът на изразяване, аргументите, преценките... твърдото отхвърляне на съществуващото положение?

— О, това не беше трудно, само малко трудоемко.

— Какво?

— По дяволите, в книгите по право има всякакви видове клишета, както и надут език за изразяване на прости неща, такъв, че можеш да откачиш, опитвайки се да проследиш безсмислиците, но звучи много официално.

— Ти ли го направи?

— Ами да. Просто работех наопаки, от простото правех мъгляви фрази и влагах малко справедлив гняв по усет, където е необходимо.

— Исусе Христе!

— Разливаш си кафето, Сам.

— Това е декларация, достойна за учебник!

— Ами, нищо не знам за това, но все пак, благодаря ти, синко. Просто я написах изречение по изречение, като всеки път сверявах надлъжно и напречно с тези книжки за училищата по право. Да му се не види, всеки би могъл да го направи, ако има на разположение двадесет и един свободни месеца, за да го напише и ако не му се пръсне главата от всичките тези абракадабри. А сега разля и останалото си кафе, момко.

— Може и да повърна — каза Девъро с треперещ глас, надигайки се от стола. Върху панталоните му, в областта на някои органи имаше петно.

— Сам, да ти донеса ли торбичка с лед, аспирин — а може би чаша от онова хубаво бренди?

— Не, недей да ми носиш, ти извор на злото на планетата. Ще слушаш моето решение.

— *Разрешение ли...?* Това е мой жаргон, момко!

— Замълчи — продължи Девъро, отивайки към вратата на апартамента, където се обърна. Нещастното петно от кафе върху светлите му панталони се беше разпростряло съвсем злонамерено. — На това място решавам, че часът на нашата конференция ще бъде от следобедните, а конкретното време ще бъде взаимно договорено с последваща комуникация по телефона.

— Къде отиваш, синко?

— Там, където мога да намеря блажена самота и да си събера мислите. Имам да си мисля за много неща, господин Чудовище. Отивам си в леговището, ще си взема душ за около един час и след това ще седна в любимия си стол и ще размишлявам.

— *Какво?*

— Ще се видим по-късно, генерал Задник — Девъро излезе в коридора и се запъти към близките асансьори.

Вратата на асансьора се отвори и Девъро пристъпи вътре, кимайки бързо по навик, към другия пътник, някаква жена. И след това я погледна. Внезапно *светкавица* ослепи очите му, а в ушите му изтрещя *гръмотевица*. Животът и кръвта мигновено се възвърнаха в ходещия труп, какъвто представляваше само преди секунди. Тя беше великолепна! Бронзова Афродита с бляскава тъмна коса и излъчващи светлина очи с озадачаващ цвят; с лице и тяло, изваяни от Бернини! Тя отвърна на вторачения му взор със скромнен бърз поглед, докато очите ѝ

не се спряха на голямото мокро петно, обграждащо подутината на панталоните му. Глух и сляп за всичко, освен за красотата ѝ и отчасти за слабостта, обхванала коленете му, Девъро прошепна:

— Ще се омъжиш ли за мен?

[1] Гетисбърг — място на решаваща битка по време на Гражданската война (юли 1863) и на речта на Абрахам Линкълн, посветена на Националните гробища ↑

ГЛАВА 11

— Още една крачка напред и ще си сляп цял месец! — със скоростта на животно, преследвано от ловна хайка, привлекателната жена с бронзовата кожа отвори чантичката си и измъкна оттам малък метален цилиндър. Вдигна го пред себе си с протегнатата ръка, флакончето със спрей беше насочено право към лицето на Сам.

— *Не!* — изкрещя Сам и вдигна ръце над главата си. — Съжалявам! *Моля ви!* Извинявам се! Не знам какво ме накара да кажа това... изплъзна ми се от устата без да искам, като резултат от стрес и изтощение — просто психически инцидент.

— Изглежда като че ли сте имал и физически такъв — каза жената леденостудено и спря за секунда погледа си надолу към панталоните на Девъро.

— Какво? — Сам прекрасно разбра какво има предвид тя. — О, Боже, кафето — това беше *кафе*... е кафе! Виждате ли, работих цяла нощ, а и този откачен клиент — вие сигурно няма да повярвате, но аз съм адвокат — и той ме беше подлудил, и тъкмо си пиех кафето, когато най-накрая *не издържах*, не го издържах и си разлях кафето. Просто исках да се махна оттам — виждате ли, толкова бързах, че си забравих сакото! — Девъро млъкна изведнъж, защото си спомни, че беше без сако; беше го дал на някакъв брадат грък. — Всъщност... няма значение, всичко е прекалено гротескно.

— Същата мисъл ми мина и на мен през ум — каза жената, разглеждайки Сам внимателно и, явно удовлетворена, пъкна обратно в чантата си флакончето със спрея. — Ако наистина сте адвокат, предлагам ви да потърсите помощ преди съдът да ви го каже.

— Смятат ме за превъзходен адвокат — каза отбранително Девъро, но шарещите му ръце, опитващи се да прикрият мокрите панталони развалиха донякъде образа му. — Наистина съм такъв.

— Къде, в Американска Самоа ли?

— Моля?

— Нищо, напомняйте ми за един човек.

— Ами — започна Сам, малко поуспокоен и напълно сконфузен.
— Той сигурно никога не е изглеждал такъв идиот като мен в момента.

— Не бих заложила голяма сума пари на това твърдение.
Асансьорът забави ход.

— *Наистина* съжалявам — повтори Девъро, докато излизаха във
фоайето на хотела.

— Моля. Да ви кажа честно, съжалявам, че се шокирах. Никога
не са ме изненадали така преди.

— Значи мъжете в Бостън са си загубили зрението — каза Сам с
такъв възторг и невинност, че никой не би могъл да открие нещо лошо
в думите му.

— *Наистина* ми напомняте за него.

— Надявам се, че асоциацията не е твърде неприятна.

— За момента, горе-долу наполовина... Ако откривате някое
сутрешно заседание, сложете си друг панталон.

— А, не, изпадналото в стрес ловно куче ще си вземе едно такси
и ще си отиде вкъщи, за да превърже раните преди следващата гонка.

— И аз ще взема такси.

— Разрешете ми поне да дам бакшиша на портиера, като по този
начин подплатя извиненията си с няколко банкноти.

— Точно като адвокат го казахте. Може и *наистина* да *сте* добър.

— Не съм лош, жалко, че нямате нужда от професионален съвет.

— Съжалявам, но *наистина* не ми е необходим.

Вън на тротоара, след като се беше отнесъл подобаващо с
портиера, Девъро задържа вратата на таксито, докато тя се качваше
вътре.

— В светлината на глупавото ми държане не предполагам, че ще
искате да се видим отново.

— Няма връзка с държането ви, съветнико — отвърна сирената
на утринните сънища, отвори още веднъж чантичката си и този път
извади някакво листче — за облекчение на Сам, — тук съм само за
два-три дни, а съдебният ми календар е претъпкан.

— Извинявайте тогава — продума озадачено Девъро.

И тогава дамата на утринната светлина се обърна към шофьора и
му даде посоката. — *Всемогъщи* Христе! — прошепна шокиран Сам и
неволно затвори вратата.

Заседание... съветник... съдебен календар! Адресът, който даде тази кучка беше на собствената му къща!

* * *

Седнал угрижено на края на стола си в Овалния кабинет, Президентът на Съединените щати беше разгневен, *наистина* разгневен, държейки слушалката на телефона в ръка. — Хайде, Рийбок, недей така, наакан кучи сине! Върховният съд трябва да поеме *някаква* отговорност, ако се появи и най-малка вероятност онези острови-агресори в Карибско море да ни духнат под опашката, а да не говорим за свръхсилите в Централна Америка!

— Господин Президент — започна напевно председателят на Върховния съд, — нашата система на господство на правото в едно свободно общество изисква експедитивна намеса на закона за възстановяване на справедливостта, като действието за постигане на тази цел трябва да бъде светкавично и да води до адекватно компенсиране на щетите. Ето защо исканията на уопотамите трябва да бъдат огласени. Ще ви дам за пример фразата „отложената справедливост е отказана справедливост“.

— Това съм го чувал и преди, Рийбок. Не си го измислил ти.

— Така ли? Аз съм бил вдъхновителят, без съмнение. Известен съм с тези неща. Така са ми казвали.

— Да, та във връзка с това, господин съдия...

— С кое, с умението ми да вдъхновявам ли? — прекъсна го шефът на Върховния съд. — Кажете, моля!

— Не, по-скоро имах предвид нещата, с които сте известен — поправи се президентът. — Току-що разговарях с Винсът Мандже-е... Манджа-а — онзи там горе в ЦРУ.

— Навремето, когато бях млад прокурор, господин Президент, той беше известен като Вини Бам-Бам.

— Шегувате ли се?

— Никой не се шегува, когато става дума за такива прякори, сър.

— Сигурно. Божке, това ми звучи така, като че ли донякъде омаловажава оксфордската му степен.

— Каква степен?

— Това не е важно, Рийбок, но е истинско съвпадение, че ти изобщо спомена за ранните си години като прокурор...

— Съвсем *млад* прокурор, господин Президент — поясни Върховният съдия.

— Да, на Винсът това му е ясно. Той дори каза, че независимо, че са минали толкова години, ние всички трябва да се подсигурием отнякъде, защото тази уопотамска история ще възбуди национални дебати. Ще се вдигне голяма патаклама.

— Боя се, че това е ваш проблем, господин Президент, обща отговорност на изпълнителния и законодателния бранш — Върховният съдия замлъкна и добави, сподавяйки хилежа си: — В твоята пазва е, бейби — *ха-ха*.

— *Рийбок*, това го чух!

— Ужасно съжалявам, сър, някакво насекомо ми влезе в носа... Просто се опитвам да ви обясня, че ние не сме активистки *съд*. Ние не правим законите, ние ги *спазваме*, поддържайки традицията на стриктните тълкуватели.

— Да му се не види, знам — каза с известно разочарование президентът. — И точно това кара Винсът да се чувства подтиснат. Личните становища на всички ви ще бъдат на вниманието на студенти, редактори на вестници, комунисти, на вниманието на всички! И вие може да си навлечете неприятности, Рийбок.

— *Аз?... Аз не подкрепям това проклето нещо!* Моите здравомислещи колеги и аз ще се борим, докато не закопаем онези идиоти, които парадират с предаността си към закона и продължават да ни навират във физиономиите такива боклуци като „колективна съвест“, например. Ако се наложи да се предадем, първо ще ги изритаме от Върховния съд и те го знаят. Христe, да не би да мислите, че ще се дам на тези диви и щастливи аборигени и магарешки фъшкии за пет цента? Та те с нищо не са по-добри от *чернилките!*

— Точно така смята и Винсът...

— Какво смята?

— Изглежда, че още като млад помощник-прокурор сте имал определен модел на обвинение в делата, с които сте се захващал.

— Бяха обект на завист на цялата кантора!

— Почти всичките срещу черни и латиноамериканци — допълни го Президентът.

— Да, по дяволите, и им разгоних фамилиите! Те са тези, които вършат престъпленията.

— *Всички?*

— Може да го кажем и по такъв начин... тези, които аз исках да преследвам за доброто на страната. Като имат углавно престъпление в досието си, не могат да гласуват.

— Винсът и това го каза.

— *Какво?*

— Че сте един от най-твърдите тълкуватели и сте против уопотамите, дори ми казаха, че изобщо не сте пожелал да прочетете декларацията. Това, защото „не са по-добри от *чернилките*“ ли е? Наистина ли искате да влезете в учебниците като Върховен съдия — расист, който има намерение да гласува срещу едно правдоподобно доказателство заради цвета на кожата на ищеца и то, когато е необходимо да се вземе преломно решение?

— Кой би си *помислил* такова нещо? — попита вече изнервеният експерт по конституционно право. — Моите разпити ще бъдат пропити с жалост, която обаче ще бъде пренебрегната от обективната реалност в лицето на Върховния съд, който, убеден съм, ще отхвърли искането с поне три гласа. Страната ще разбере. Искането трябва да бъде огласено.

— Таз лайняна магарешка история дали ще издържи срещу писмени свидетелства, че си предявявал обвинения изключително срещу представители на тъмнокожи малцинства като помощник-прокурор — особено пък, ако тези записи разкрият, че нерядко ти сам си избирал служебния защитник, а за повечето от тях случаят е бил едва ли не първият им?

— О, Боже...! Могат ли да *излязат на бял свят* такива документи?

— Не, ако дадеш на Винсът време да ги унищожи. От съображения за националната сигурност, естествено.

— *Може ли да го направи?*

— Казва, че може да го уреди.

— Навреме ли?... Не знам какво ще кажат колегите ми, ако забавя огласяването на исканията. Не мога да си позволя да бъда недисциплиниран, това може да се възприеме като... Боже опази... подозрително.

— Винсънт също разбира това.

— Колко време смята той, че ще му бъде необходимо, за да... да речем, да отстрани погрешно интерпретираните материали, които биха могли да доведат до неверни заключения?

— Казва, че, за да си свърши работата както трябва, му е потребна година...

— Съдът *ще се вдигне на бунт!*

— Но ще се опита да го направи за една седмица.

— Има я.

Манджекавало се облегна на стола си и запали угасналата си пура „Монте Кристо“ като временно удовлетворен човек. Той беше видял светлината, когато всички други, включително и Хайми Урагана, виждаха само тъмнината на пълния хаос. И така, мърльовците във Върховния съд, които може би клоняха на страната на уопотамските аборигени, бяха стерилно чисти, значи трябваше да има някакъв друг начин да си осигури малко време, за да залови този фалшив Гърмяща глава или да го надупчи като решето, или така да му разбълника главата, че онзи ще припка да оттегли цялата работа, обявявайки я за това, което е — една грандиозна измишльотина.

И така, сега разполагаха с още една седмица. А една седмица беше достатъчна щом Малкия Джоуи Савана беше сгащил натясно генерала от Осма секция с уопотамските перушини, който си беше замъкнал задника в Бостън, където, както е известно на всички, с обезпокояваща честота се случваха разни инциденти. Манджекавало издуха три свършени колелца дим и погледна часовника си, украсен с диаманти. На Савана му оставаха още две минути до края на уговореното време за сутрешното обаждане; невидимият телефон избръмча в най-долното чекмедже на бюрото. Той се наведе, отвори чекмеджето и го вдигна.

— Да?

— Малкият Джоуи е, Вин.

— Без дълги истории, Джоуи. Знаем, че миналата нощ си си взел стая до тази на евреина. И?

— Голямо раздвижване, Вин! Големият Генерал индиански вожд е тук с евреина. Миналата нощ излязоха за два часа. През това време войниците на вожда се върнаха, разговаряха с *някой друг* вътре и си тръгнаха преди вожда и евреина да се върнат. След това дъртият

евреин напусна и остави вожда с този, който беше вътре, но преди това доста покрещяха.

— Искаш да ми кажеш, че гнездото на тези отвратителни конспиратори се намира точно до твоята стая, така ли?

— *Точно така*, Бам-Бам!... Извинявай, Вин, просто така ми идва на езика, нали знаеш, още от миналите дни.

— *Баста*. Какво друго? Въпреки че мисля, че имаме всичко, което ни трябва. Можеш ли да разбереш кой е този, който е бил вътре — поне донякъде, а?

— Охо, Вини, съвсем не беше отчасти, аз го видях. Той е някакъв психо.

— Какво искаш да кажеш?

— Както винаги, държа си вратата отворена два сантиметра, може и три, може и четири...

— И това го прави психо, така ли...?

— Не, Вин. Панталоните му.

— А?

— Беше се изпонапикал! Имаше големи мокри петна чак до коленете — и от двете страни. Искам да кажа, че се показва пред хората с пикнята по панталоните! Ако това не го прави психо, то кажи ми тогава какво, а, Бам-Бам?

— Той е бил за заблуда, ето какво е бил — заключи проницателният директор на ЦРУ. — Тук в това място, му викат „оперативен бушон“ — Интеркомът на Манджекавало светна; беше секретарката му. — Имам само две секунди на разположение, Малък Джоуи. Опитай се да разбереш кое е това влечуго с напиканите панталони, о'кей?

— Аз знам, Вини! Отидох до рецепцията и се направих на негов приятел, който го търси във връзка с някаква лична трагедия и го описах, макар че не направих голяма работа от панталоните му...

— *Джоуи!* — изрева Манджекавало. — Кой е той?

— Името му е Девъро и по-добре да ти го продиктувам по букви. Той бил страхотен адвокат във фирмата на големия евреин.

— Той е един гнусен анти-американски предател, ето какво е — изрече директорът. Докато записваше името, телефонът отново иззвъня; посетителите му ставаха нетърпеливи. — Стой на линия и си отваряй очите, Малък Джоуи. Аз ще държа връзка — Манджекавало

затвори и прибра секретния си телефон обратно в чекмеджето. След това звънна два пъти на секретарката си. Това означаваше, че може да приеме подчинените му. Докато правеше това, взе един молив и изписа с печатни букви още едно име под това на Девъро. *БРУКЛИН!* Беше дошло времето на твърдите професионалисти!

Полковник Брадли Гибсън, пилот на все още неприземилия се ЕС-135, „Търсещото Око“, изкрещя в радиото си: — Вие, идиоти такива, *ходили ли сте на обяд на последния квазар преди Юпитер?* Киснем тука горе вече петдесет и втори час, презаредиха ни три пъти и ни се извиниха на шест езика, два от които ги нямаше даже в шибаните компютри! А сега, *какво става*, по дяволите?

— Чуваме ви силно и ясно, полковник — дойде отговорът от кулата за управление на полетите в Офът, използваща УТЧ обхват, известен другояче като Ултра Тропопаузна Честота, която, за нещастие, често ловеше анимационни филмчета от Монголската телевизия, но пък имаше много чист обхват над Тихия океан.

— Веднага ми докарайте на радиото най-главния ни шеф, или ще изчезна от екраните ви и ще се отправя за Паго Паго. После ще взема жената и децата! *Писна ми — на всички ни писна!*

— По-спокойно, полковник, има още пет самолета почти на вашия хал. Помислете и за тях.

— Ще ви *кажа* какво мисля за тях. Мисля, че ще се срещнем на път за австралийския регион, ще кацнем на някой затънтен остров, ще шитнем на търг на битака всичките електронни боклуци от самолета и ще вземем толкова пари, че ще можем да си основем собствена държава!... А сега повикайте на микрофона онзи клоун командира!

— На линията съм, полковник Гибсън — каза един отчетлив глас по радиото. — Тук имам непрекъснат канал към всички машини във въздуха.

— Подслушвате, а, генерале? Това не е ли противозаконно?

— Не и в този случай, хвъркатко... Хайде стига, Гибсън, а как мислиш, че се чувствам *аз?*

— Аз мисля, че задникът ви се чувства превъзходно в някой фотьойл вътре в някоя сграда на твърда земя, ето така мисля, че се чувстваш, Оуен.

— Предполагам, че също така мислиш, че аз съм издал тези заповеди, нали? Е, добре тогава, ще те посветя в една малка тайна,

свързана с националната ни сигурност: Беше ми наредено отгоре — код Червено *Плюс*.

— С риск да се повтора, какво става, *по дяволите*?

— И да ти кажа, няма да повярваш, но и няма да мога да ти кажа, защото не схванах и думичка от онова, което казаха шлиферите.

— Какви са тези *шлифери*?

— Пак няма да ми повярваш. Тук долу е горещо като в ада, а те си стояха с шлиферите и с шапките и не отварят вратите на дамите.

— Оуен... *Генерал* Ричардс — каза пилотът твърдо, но любезно, — посещавал ли сте скоро болницата на базата?

* * *

В кабинета си командирът на КСВВС въздъхна и отговори на пилота, намиращ се на 800 мили на запад, на височина 13 000 метра. — Всеки път като звънне проклетият червен телефон ми се иска да изляза.

И, естествено, червеният телефон избръмча и червената му лампичка започна да премигва на равни интервали. — Мамка му, ето го пак!... Задръж така, Хуут, и не отивай никъде.

— Няма да отменя полета към затънтения австралийски остров, Оуен.

— О, я млъквай — заповяда командирът на КСВВС и вдигна червения телефон. — Генерал Ричардс слуша — каза авторитетно той, без да се чувства така.

— Свали ги долу, Скоти! — изкрещя полухленчещият, полуастматичен глас на Министъра на отбраната. — Свали ги долу всичките!

— Моля, бихте ли повторил, господин министър?

— Казах да ги върнеш обратно всичките, генерале! Тук малко ни се поразхлаби около врата, така че стойте долу, докато не ти се обадя и след това бъдете подготвени да вдигнете горе цялата *флотилия*!

— флотилия ли казахте, сър?

— Много добре ме чухте, как ви беше там името!

— Не, господин министър — каза Ричардс и внезапно почувства как го обхваща неописуемо спокойствие. — Вие ме чуйте, *сър*. Току-

що дадохте последната си заповед на „този как му беше името“.

— *Какво казахте, господине?*

— Много добре ме чухте, сър и чинът ми е „генерал“, което няма нищо общо с цивилното „господине“, не че единият или другият термин ви говорят нещо.

— Проявявате *неподчинение* ли?

— В пълния смисъл на думата. Защо търпим такива вашингтонски помияри като вас е нещо, което никога няма да разбере.

— Да не ти е лошо, войниче?

— Да, гади ми се от теб, дребен хленчещ плъх с перука на главата, гади ми се от вас, тъпите политици, които си въобразяват, че знаят за моята работа повече от мен, който съм с тази униформа вече тридесет години! Можеш да си заложиш дирника, ще ги сваля долу всичките, *Скоти*, и щях да го направя и да се беше обадил, и да не беше!

— *Уволнен си, войнико!*

— Що не си завреш в кенефа и главата, и перуката, и всичко, *цивилен тъпак* такъв. Не можеш да ме уволниш, това не е ли прекрасно? Можеш да ме освободиш, и, за Бога, надявам се, че ще го направиш, но не можеш да *ме уволниш*. Така пише в договора ми. Дочуване и ти желая скапан шибан ден! — Генералът затръшна червения телефон и се върна отново на УТЧ радиовръзката. — Там ли си още, Хуут?

— Тук съм и ви чух, *гражданино Ричърдс*. Готов ли сте да изчистите кенефите за наказание?

— А този негодник готов ли е за моята пресконференция?

— Правилно... Доколкото се досещам, май се прибираме.

— Всички. *От този момент нататък* се възвръщаме към нормална оперативна дейност.

— Обади се на жена ми, ако обичаш.

— Ще се обадя на дъщеря ти; тя като че ли се държи по-мъжки. Жена ти смята, че са те свалили някъде над Монголия и пази като скъп последен спомен една чиния с кълцан бифтек.

— Прав си. Говори с хлапето. И й кажи да си слага по-дълги поли.

— Край на връзката, полковник — генерал Оуен Ричардс откачи УТЧ приемника и се облегна на стола, доволен от себе си. По дяволите

кариерата, това, което направи днес, трябваше да го стори още преди много време. Пенсионирането не беше чак толкова страшно, въпреки, че трябваше да си признае — нямаше да му е толкова лесно да окачи униформата на манекен от кедрово дърво. Той и жена му можеха да отидат да живеят, където пожелаят — един от пилотите бе споменал, че Американска Самоа е страхотно местенце. И все пак, за него щеше да бъде тежък удар да остави единственото нещо, което обичаше, като не се броят жена му и децата. Военновъздушните сили бяха неговият живот — *да вървят по дяволите!*

И, естествено, червеният телефон изригна, Ричардс го вдигна и отприщи пламъците. — Какво искаш, шибан *плешивецо?*

— Триста чуми и сто вещици, генерале, така ли се отговаря на дружелюбно телефонно обаждане?

— Какво? — Гласът му беше познат, но Ричардс не можеше да се сети на кого е. — Кой се обажда, по дяволите?

— Струва ми се, че се водя ваш Върховен главнокомандващ, генерале.

— *резидентът?*

— *Можеш да заложиш чорапите си.*

— *Господи, наистина сте вие!*

— „Вие“ е по-добре в граматично отношение, Оуен. Сигурен съм, защото секретарката ми така каза.

— *Извинявайте, сър!*

— Няма нищо, генерале. Аз съм този, който се извинява. Току-що затворих телефона на Министъра на отбраната...

— Разбирам, сър. Освободен съм от командването.

— Не, Оуен, *той* е освободен. Е, не съвсем, но вече няма да взема никакви решения, отнасящи се до вас, преди да се консултира с мен. Той ми каза какво сте му наговорили и искам да ви кажа, че дори аз не бих могъл да го формулирам по-добре и с помощта на най-добрите си съчинители на речи. Ако пак имате проблеми, обадете се направо на мен, става ли?

— Става, господин Президент... Хей, вие *добре* ли сте?

— Да речем, че току-що съм изритал един мършав гъз — но, за Бога, не ме цитирайте.

* * *

Сам Девъро плати десет долара на портиера, за да надуе свирката си и да му намери колкото се може по-бързо такси. Цели три минути не можа да хване нито едно, въпреки че две бързо преминаха покрай него. Шофьорите бяха забелязали панталона му. Той се върна отново при портиера, докато една двойка пристигна пред паркинга. Би могло да се каже възмутена двойка, защото Сам изхвърли багажа им от колата и не обърна никакво внимание на протестите им, устремен единствено да се хвърли в купето и да изкрещи адреса си в Уестън.

— *Защо спиращ, да те вземат мътните?* — извика Девъро, след като бяха изминали няколко пресечки.

— *Защото, ако не спра, ще се нахакам в този пред мен* — отвърна шофьорът.

Беше настъпило сутрешното улично задръстване в Бостън, както винаги, влошено още повече от умопомрачителните еднопосочни улици, които принуждаваха незапознатите шофьори да изминават по петнадесет километра, за да стигнат до адрес на двадесет метра от тях.

— *Знам един пряк път към Уестън Роуд* — каза Сам и се надвеси над предната седалка, прегръщайки облегалката ѝ. — *Страшно бързам.*

— *Виждам по панталона ти, че веднъж вече си „избързал“.* Ако още веднъж имаш „бързане“, разкарай се оттук!

— *Не — не, това е кафе! Разлях една чаша кафе!*

— *Що ли се разправям? Имаш ли нещо против да се облегнеш на седалката* — така пише в застраховките ни?

— *Разбира се* — каза Сам и се дръпна леко назад — *просто искам да ти кажа, че е спешно, наистина!* Една дама, на която не знам името, се отправи към къщата ми и аз трябва да стигна там преди нея. Тя тръгна преди няколко минути с едно друго такси от паркинга пред хотела.

— *Естествено* — каза шофьорът с философско презрение. — *Взела е адреса ти от портфейла през нощта и сега си въобразява, че може да изкопчи малко пари като се представи на госпожата. Кога ще се научите, шарани такива?... Хей, там отпред има задръстване. Ще завия по Чърч стрийт и оттам по Уестън Роуд.*

— *Точно това е прекият път, за който ти говорих.*

— С малко повече късмет ще я настигнем — тълпите туристи не го знаят.

Най-после таксито сви по улицата, където се намираше резиденцията на Девъро. Сам погледна брояча и остави сметката, както и щедър бакшиш на предната седалка. Отвори вратата, изскочи на тротоара и не видя никакво друго такси наблизо.

Беше *успял*. Как щеше да изненада тази жена сега! Това щеше да бъде изненадата на живота ѝ. Това, че една жена владее някакъв минимум думи в областта на правото и това, че е толкова красива — с лице и тяло излезли направо изпод четката на Ботичели, не ѝ дава право да дава *неговия* адрес на таксиметровия шофьор и да отправя някаква неясна официална заплаха без дори да се представи, както е прието! Не, Самюъл Дансинг Девъро, адвокат от висока класа, не беше расъл в саксия... Може би *трябваше* да си смени панталона. Той се запъти към входа за леговището си, когато входната врата се отвори и се показа братовчедката Кора, махна му с жар, прекалена дори и за нея.

— Какво има? — попита той, прескочи бързо бялата ограда и се затича към стъпалата със смътното предчувствие за предстояща беда.

— Какво *има* ли? — повтори вбесено Кора. — Може би няма да е лошо *ти* да ми кажеш какво си свършил, освен това, което се вижда и направо — довърши тя, поглеждайки панталона му.

— О, о — това беше всичко, което дойде на ум на Сам.

— Предполагам, че това е началото...

— Какво е станало? — прекъсна я Девъро.

— Преди няколко минути тази дългокраката, със слънчевия загар, дете сякаш е излязла от някоя реклама на калифорнийски плаж, дойде тука и започна да разпитва за някаква отвратителна личност, дете не струва и приказките, изхабени за нея. Ами, Сами, аз си помислих, че майка ти ще получи удар, но дългокраката дама с това лице, дете можеш човек да *убиеш* заради него, я успокой и сега и двете са в дневната и затвориха вратата.

— И какво още, *да те вземат дяволите*?

— Искам само да ти кажа, че майка ти отиде в килера да си вземе каната за чай, но не ми поръча никакъв чай.

— *Глупачка* — изкрещя Девъро, прекоси тичешком мраморния коридор, отвори рязко двойната френска врата и нахълта вътре.

— *Wie?* — извика Дженифър Редуинг и подскочи от брокатения стол.

— *Wie!* — изкрещя разгневеният син и адвокат. — Как стигнахте толкова бързо дотук?

— Живяла съм в Бостън. Знам някой и друг пряк път.

— Някой и друг ли...?

— *Tu!* — изпищя Елинон Девъро, надигайки се от брокатената кушетка със зяпнала уста и поглед, вторачен в Сам. — *Панталоните* ти, отвратително невъздържано момче!

— Това е кафе, майко!

— Кафе е — потвърди бронзовата Афродита. — Така каза.

ГЛАВА 12

— Ето, сега имате общите очертания на международния изнудвачески картел „Сам-и-Мак“, крепящ се на неповторимата способност на генерала да копае дълбоко надолу и да излиза оттам с мръсни компрометиращи материали — каза Девъро. Бяха се преместили в леговището му. Кабинетът беше вече разчистен от всички снимки и изрезки от вестници, а майка му беше сметнала за наложително да си отиде в леглото. Сам седеше зад бюрото си, а Дженифър Редуинг на стола пред него.

— Мога да го окачества единствено като *невероятно* — тя бавно отвори чантичката си. — Мили *Боже*, четиридесет милиона долара!

— Без спрей! — изкрещя Девъро и скочи от стола си.

— *Без спрей* — потвърди Редуинг и извади пакет цигари. — Това е един порок, който всяка седмица се опитвам да оставя, но все се случва нещо от този сорт, но чак като *това* — никога... Този път се предавам.

— Трябва да си наложиш по-строга дисциплина.

— Съгласна съм с това, съветнико, но не мисля, че положението ти ти дава право да се чувстваш по-голям светец от мене. Имаш ли пепелник или да подпалия тая скъпа възглавничка?

— Щом си решила твърдо... — каза Сам и отвори чекмеджето, изваждайки два пепелника и пакет цигари.

— Да се върнем на ниските удари под кръста, господин Девъро — Двамата адвокати запалиха цигарите си и Дженифър Редуинг продължи: — Тази петиция до Върховния съд е пълна глупост и вие би трябвало да го знаете. Интересите на племето не могат да бъдат защитени чрез този лекомислен иск, който като цяло отива прекалено далече.

— Искът съвсем не е лекомислен — противопостави се Сам. — Реално погледнато, той няма шанс, но делото на племето срещу държавата е доста правдоподобно.

— Какво? — Редуинг кръстоса поглед с Девъро, а димът от цигарата ѝ замръзна във въздуха, като уловен на моментална снимка. — Сигурно се шегуваш.

— Ще ми се да е така. Животът щеше да е къде-къде по-лесен.

— Повтори ми пак, ако обичаш.

— Доказателствата, изровени от запечатаните архиви се оказаха автентични. Териториалните споразумения, уговорени на добра воля, са били заменени от узаконено изселване без никакво зачитане на първоначалните съглашения — и на съществуващите права върху земята.

— „Узаконено изселване“ ли? Накарали са ги да се преместят?

— Точно така. И правителството не е имало правото да принуждава употамите да напуснат земите си. Поне не без да заведе дело във федералния съд, на което да присъстват всички официални представители на племето.

— Как са могли да *направят* такова нещо? Без съд, без съдебно решение? Какво им е дало *право*?

— Правителството е излъгало — специално по отношение на Споразумението от 1878-а, сключено между употамите и четиринадесетия Конгрес.

— Но как?

— Министерството на вътрешните работи, очевидно с известна помощ от страна на Бюрото по индианските въпроси, е твърдяло, че такова споразумение никога не е съществувало и че то е измислица, съчинена от ненормални алкохолици, които си наливат огнена вода в гърлата, докато се кълчат край огньовете си... Изложението отива дотам да прави предположения относно естеството на пожара, унищожил първата банка в Омаха през 1912-а.

— Това ми е познато — каза Редуинг, смръщи вежди и загаси цигарата си.

— Би трябвало. Точно там употамите са пазили всички документи на племето.

— Какви са предположенията?

— Че е бил запален от федерални агенти, действащи по заповед от Вашингтон. Предполага се, че крадци са проникнали в банката посред нощ, отнесли са всички пари и ценности и са изчезнали без

следа. И въпреки това, преди да избягат, явно са решили да подпалят банката, което е съвсем глупаво.

— Глупаво, но не непознато, господин Девъро. Патологичните случаи не са рядко явление, а омразата към банките има дълга история.

— Приемам, но когато първоначалното огнище на пожара е определено като подземния етаж на банката, където са били съхранявани папките с документи, и се твърди, че папките са били извадени и разхвърляни и помещенията са били напоени с газ, това те кара да се замислиш, не е ли така? Освен това, казват, че това е било най-краткото преследване, отбелязвано в криминалните хроники, при условие, че престъпниците са били видяни в Южна Америка. Естествено, аз току-що ти представих един бърз, повърхностен поглед върху нещата.

— Това е ужасно правдоподобно — прекрасната индианка-адвокат внезапно разтърси глава. — Това не може да отиде по-нататък, трябва да го разбереш.

— Не съм убеден, че може да бъде спряно — каза Сам.

— Разбира се, че може! Този катастрофален създател на неприятности Хоукинс, може просто да го оттегли — повярвай ми, Върховният съд обожава оттеглянията, дори и брат ми го е разбрал, докато се е мотал там.

— Значи *той* е въпросният?

— Кой въпросен?

— Младежът от племето, който е работил с Мак, но не бил си взел изпита пред комисията.

— Как да *не го е взел*? Искам да те уведомя, че най-малкото ми братче — моят *брат* — си е взел изпита и то с най-високата оценка.

— *И аз* си взех така моя.

— Явно — каза Редуинг без особен ентузиазъм. — Изглежда и ти си издялан от същото шантаво дърво.

— Той ли е този, за когото ти напомням? Това ли имаше предвид тогава?

— Това, което имам предвид, съветник, е, че твоят проклет генерал Хоукинс си е намерил още един Самюъл Девъро за последната си катастрофална веселба.

— Брат ти в армията ли е бил?

— Не, бил е *на разположение* — не на когото трябва... да се върнем на лудия генерал.

— Всъщност това е военният му прякор.

— Защо ли не се изненадвам ни най-малко? — Дженифър започна да рови за втора цигара в чантичката си.

— Хей, съветник — заговори Девъро, докато Редуинг изваждаше пакета. — Беше тръгнало добре: дръпнахте си два пъти и я изгасихте. Аз направих същото.

— Защо не оставиш на мира моя случай, *съветник*! Не желая да говоря за промиването на твоя мозък, нито за моите слабости, искам да говоря за Хоукинс и апела му към Върховния съд и как можем да го предотвратим!

— Всъщност, официалният термин не е „апел“, защото в никакъв съд не е било произнесено решение, което да изисква обжалване, както при апелативните процедури...

— Не *смей* да ме учиш на право, *напикан панталон такъв*!

— Това беше кафе и аз си смених панталоните, и ти се съгласи, че е било кафе.

— Това е апел в най-широкия смисъл на думата, апел за поправяне на несправедливост — каза Редуинг донякъде отбранително.

— Значи се съгласяваш с Мак. Ако всичко, което ти казах, издържи едно щателно разследване *от твоя страна*, значи спрямо твоите хора е било извършено престъпление. Не смяташ ли, че то трябва да бъде „поправено“?

— Ти на *чия* страна си? — възпротиви се коренната американска красавица.

— В настоящия момент съм адвокат на дявола и се опитвам да подтисна естествените си тежнения. Искам да знам какво мислиш ти.

— Не разбираш ли? Това, което мисля аз, няма значение! Аз обичам народа си и не искам той да пострада... Хайде Девъро, бъди реалист. Някакво малко индианско племе срещу безграничната национална сила на КСВВС — как ще оцелеем? Самите странични явления на една такава възможност, независимо има ли тя шанс или не, могат да доведат до прокарването на нови закони, чрез които земята ще бъде отчуждена от славното правителство, хората ни ще бъдат разпръснати — и всичко това ще прерасне в икономически и расов

геноцид. И това няма да е първият път, когато го изпитваме на главите си.

— Точно затова не си ли струва да се бориш? — попита Сам с безизразно лице. — Въпреки всичко?

— Теоретично, да, разбира се, и в огромното мнозинство от случаите, *активно*. Но не и в този. Нашият народ не е нещастен. Той си има земя, на която живее, както и прилични правителствени субсидии — които *аз* превръщам в инвестиции с доста добра възвращаемост — и изведнъж да бъдат подложени на законно насилие — защото точно това ще се случи — *насилие* — аз просто не мога да го допусна.

— Мак не би се съгласил с теб. Той е ексцентрик и насилието от всякакъв вид не е заплаха за него, а по-скоро нещо добре дошло... А сега, госпожице Редуинг, говоря от името на изплашеното си его и подозирам и от името на най-великия адвокат, когото познавам, и по-конкретно, моят работодател, някой си Аарон Пинкърс — не мисля, че ние също ще се споразумеем с вас. Виждате ли, ако се спуснем до същността на нещата, ние сме служители на съда. Било е извършено едно грандиозно престъпление и не би било най-подходящо да извърнем глави. Не и ако наистина вярваме, че сме това, което сме. Точно това имаше предвид Аарон, когато ми каза, че и двамата трябва да вземем своето най-важно решение в живота си. Дали ще се извърнем или ще подкрепим истината, въпреки че това би могло да ни унищожи професионално, но дълбоко в душите си ще знаем, че сме прави?

Дженифър Редуинг гледаше Сам с широко разтворени очи, преглътна няколко пъти и прошепна: — Ще се ожените ли за мен, господин Девъро?... *Не!* Не исках това да *кажа!* То е същото като това, което ми каза в асансьора! Изпуснах се, *изпуснах се* психически!

— Хей, добре де добре. Госпожице... госпожице — имаш ли малко име? В крайна сметка, аз го казах пръв — глупавото изпускане, искам да кажа.

— Хората ми викат Ред.

— Не е заради косата ти. *Христе*, това е най-великолепният лъскав абанос, който съм виждал през живота си.

— Заради гените — каза Редуинг, надигайки се бавно от стола. — Прадедите ми са яли доста червено бизонско месо. Казвали са ми,

че придава генетично блясък и лъскавина.

— Не ме интересува какво ѝ придава лъскавина — каза Девъро и също стана бавно, след което заобиколи бюрото. — Ти си най-красивата жена, която съм срещал в живота си.

— Външният вид често лъже, Сам — мога ли да те наричам Сам?

— Това е добър заместител на „идиот“ — каза Девъро, обгръщайки я с ръце. — *Ти си великолепна!*

— *Моля те*, Сам, това е толкова относително. Ако съм се почувствала привлечена от теб — а очевидно съм — то не е заради привлекателното ти лице или заради стройното ти тяло, които не могат да бъдат пренебрегнати, а заради твоята почтеност и великата ти любов към закона.

— О, да, *разбрах го!* Наистина го разбрах!

— Не си позволявай волности, Сам. Моля те, *недей*.

— Никога, *никога!* — И, естествено, проклетият телефон иззвъня. Ръката на Девъро се стовари върху бюрото, закачи основата на апарата и накара слушалката да подскочи и да излезе от гнездото си; той я вдигна ядосано. — Това е запис — каза Сам със силен и равен монотонен глас. — Свързали сте се с Погребална къща Лугоци, но тук няма никой, който да се вдигне и да отговори на обаждането...

— *Зарежи*, момко — прекъсна го резкият ръмжащ глас на Макензи Хоукинс, — и си отвори добре ушите. Подложени сме на атака и мишената си ти, така че искам от теб бързо да се покриеш.

— Слушай какво, атрофирал мозък такъв, оставих те едва преди два часа и инструкциите ми бяха да не бъда обезпокояван до следобед! За твоя информация, това е след дванадесет *на обяд*...

— Не, Сам, *ти* ме слушай — не му даде да се изкаже Ястреба, чието спокойствие говореше за неподправена загриженост. — Махни се от къщата си. Веднага.

— Откъде накъде, по дяволите?

— Защото нямаш нерегистриран номер и това означава, че адресът ти фигурира в телефонния указател.

— Същото се отнася и за още няколко милиона човека.

— Но само двама от тях са чували изобщо за уопотамите.

— *Какво?*

— Ще го кажа само още един път, синко, защото нито един от нас не може да си позволи да губи време. Не знам как се е получило — това не е начинът на действие на Хайми Урагана. О, по дяволите, той би изпратил един или двама долнопробни изнудвачи, но не и *рейнджър* — а точно такъв си имаме в тила, човек, изпратен да нанесе големия удар.

— Не е ли малко рано за натряскване, Мак?

— Чуйте *това*, лейтенант — каза Хоукинс. Сега гласът му беше спокоен, но и студен. — Моят адютант Деси-Едно, който, неизвестно за мен досега, временно е бил нает в региона на Ню Йорк — и поспециално в испанската част на Бруклин — е забелязал във фоайето на хотела един човек, когото е виждал от разстояние и преди това, по време на предишната си временна служба. Един много *лош* човек, лейтенант. И понеже боецът ми е съвестен и подходящо облечен, той е застанал до него на рецепцията и го е чул да разпитва по заобиколен начин за двама джентълмени. Имената им били Пинкърс и Девъро.

— *Мамка му...!*

— Точно така, момко. Този лош индивид се е обадил на някого по телефона, след което е наел стая два етажа под нас... Не ми харесва това обаждане, Сам.

— На *мен* също.

— Току-що разговарях с командир Пинкърс и бяхме единодушни. Вземай майка си и онази шантава жена, за която ми каза, че ти е роднина и изчезвай оттам. Не можем да си позволим заложници.

— *Заложници?* — изпищя Девъро, хвърляйки бегъл поглед на великолепната Ред Редуинг, която го наблюдаваше озадачено. — Боже Господи, прав си.

— Рядко бъркам в такива случаи, синко. Командир Пинкърс нареди да се отправиш към онова занемарено местенце на паркинга, където се срещнахме двамата, а той ще изпрати артилерийския сержант да ви вземе веднага щом го локализира.

— Тръгваме, но ще се наложи да използвам ягуара на майка ми. Стош още не ми е върнал колата, така че кажи на Пади да се оглежда за ягуар... Ами ти, Мак — не че ми пука, честно казано — но нали този лош човек е само на два етажа под теб?

— Наистина съм трогнат от твоята загриженост, синко, но имам малко време на разположение да вдигна бивака и да прибера всички

хартии.

— Откъде знаеш?

— Деси-Две направи нещо на ключалката на вратата на този кучи син и сега тя не може да се отключи нито отвън, нито отвътре. Единственият начин да се измъкне е или от прозореца на петия етаж, или след като персоналът на хотела махне цялата врата, която под хубавата дървения е армирана със стомана и си е направо капан.

— Добре тогава, ние изчезваме *оттук*, Мак — отвърна припряно Девъро. — Както каза, не можем да си позволим да губим време — С тези думи Сам затръшна телефона и се обърна към Ред Редуинг. — Изправени сме пред сериозен проблем — каза той и обгърна раменете й. — В духа на прекъснатия ни разговор, ще ми се довериш, нали? *Моля те!*

— Емоционално или интелектуално? — попита с внезапно съмнение правният опонент.

— Те са неотделими. Възможно е да ни вдигнат задниците във въздуха. Ще ти обясня по-късно.

— Спомена нещо за изчезване оттук, така че какво *чакаме*?

— Трябва да вземем мама и братовчедката Кора.

— Както са казвали някога дедите ми — нека се втурнем като северни ветрове преди бледоликите да са ни обградили с гърмящите си пръчки!

— Боже, това е страхотно! — Кое?

— „Северните ветрове“, „гърмящите пръчки“!

— Не и ако си се родил в племе, приятел. Хайде! Ти вземи братовчедката Кора, а аз ще взема майка ти.

— Не е ли по-добре обратното?

— Шегуваш ли се? Майка ти ти няма и капчица доверие.

— А би трябвало, аз съм й син.

— Ще го отрече, повярвай ми.

— Но аз те обичам — и *ти* ме обичаш. Нали се съгласихме!

— Бяхме се отнесли и двамата — най-вече ти, а аз, аз бях трогната интелектуално. Ще го разискваме по-късно.

— Това е най-нараняващото нещо, което съм чувал от теб досега.

— Хайде да тръгваме. Последният път, когато видях Кора, тя се намираше в килера и проверяваше какво има в чайниците. Ти намери

нея, а аз ще докарам майка ти. Ще се срещнем в гаража. Вземи ключовете на ягуара.

— В гаража ли...?

— Забравяш, че съм индианка. Ние обикаляме целта, преди да я нападнем. Белите никога няма да се научат.

— Страхотно!

— О, я млъкни. Хайде да *тръгваме!*

Кора обаче отказа да помръдне и когато Сам намекна, че може наистина да заплашват физически живота ѝ, далечната братовчедка на един от чичовците му отвори едно тайно чекмедже с магнитна ключалка и извади оттам не един, а два Магнума, калибър 357, и двата заредени, и заяви, че тя е истинският защитник на къщата.

— Не *вярвам* на пистолети, Кора!

— Вярвай на каквото си искаш, Сами. На далечната попийваща братовчедка ѝ плащат, за да се грижи за това място и ти няма да ми попречиш, разбра ли, *приятелче?*

— Приятелче ли...? Няма да мога да спра двете „приятелчета“, които ще бъдат тук след не повече от пет минути.

— Винаги говориш смешно, Сами.

— Казвал ли съм ти някога, че те обичам, Кора?

— Два пъти, Сами, когато се беше натряскал до козирката. А сега ти и тази със страхотните крака хващайте майка ти и изчезвайте... И нека добрият Бог на протестантите се смили над тези негодници, които ще се опитат да влязат. В краен случай, обаче, може и да дрънна на полицията; нека и *те* да си заслужат хляба.

Жълтият ягуар с Редуинг, прегърнала полуприпадналата Елинор на задната седалка, набра скорост по платното. На втория ъгъл се разминаха с дълга черна лимузина. Въпреки угризенията, Девъро натисна педала на газта, убеден, че Кора е равностоен противник на двама нещастници с пистолети, които имаха глупостта да търсят непознат адрес в голям черен автомобил посред бял ден. Измислената му братовчедка от другия клон на фамилията би могла да ги гръмне с Магнумите си. Откъде ли ги беше взела?

— Сам, майка ти трябва да отиде до банята! — каза Редуинг дванадесет минути по-късно, люлеейки в ръцете си Елинор Девъро.

— Майка ми никога не го прави. Този вид неща са за другите хора. Тя никога не ходи до банята.

— Тя казва, че това го има във фамилията — има предвид панталонът.

— Ще бъдем при Нани след няколко минути. Кажй й да стиска.

— „Лошите приятели на Нани“ ли? — изкрещя адвокатката от племето уопотами. Там ли отиваме?

— Ти да не би да го знаеш?

— Когато бях студентка имахме два пъти тук упражнения по правно ориентирана... ориентация. Курс по конституционна цензура, нещо от този сорт... Не можеш да я заведеш там! Отворено е двадесет и четири часа в денонощието.

— Нямам избор, съветник. Само на две-три минути е оттук.

— Тя ще си умре от неудобство!

— Нищо, има възможност да хвърли вината върху семейната традиция.

— Ти си едно момченце, понесло в себе си демоничното семе на злите духове.

— Това не ми звучи никак добронамерено, Ред. Искам да кажа, че не е в съзвучие със задушевия разговор, който проведохме в кабинета ми.

— Вече ти казах, бях се увлякла. Чух думи, които не бях чувала дълго време — много дълго време. Практикуването на правото често е в противоречие с любовта към правото. За момент бях загубила контрол над перспективното си мислене, а аз не обичам да губя контрол.

— Леле, много съм ти благодарен. Излиза, че една малка разходка в гълбините на душата може да те преобрази, без значение кой е „идиотът“, който е допринесъл за това, така ли?

— Аз мисля, че една малка разходка в гълбините на душата би била от време на време много полезна в нашата професия.

— Тогава ти си истински адвокат.

— Да.

— Към коя фирма?

— „Спрингтрий, Баел и Карпас“, Сан Франциско.

— Христе, та те са истински акули!

— Радвам се, че разбираш... Колко остава още? Майка ти едвам шепне и вече е много зле.

— Не повече от минута... *Ей*, ами да я закараме в болница! Искам да кажа, ако наистина...

— В никакъв случай, съветник. Това ще я постави в още по-голямо неудобство, отколкото Нани. Чайникът беше празен.

— Това още някакво клонче от племенното дърво на мъдростта ли е?... Не, сигурно не е. Кора също спомена нещо за чайници — а и *ти*.

— Някои неща господин Девъро като раждането, например, са ясни само на жените.

— Още един път, благодаря — за любезното обръщение каза Сам и свърна в паркинга на „Лошите приятели на Нани и други“.

— Май трябваше да спреш *колата!* — изкрещя Ред Редуинг, докато Сам подминаваше навеса пред входа на свърталището на Нани — Върни се сега около тридесет метра назад!

— Твоите хора заравят пленниците си до шията в мравуняци — измърмори Сам.

— Това е една възможност, която ще имам наум — каза Редуинг, отвори вратата и внимателно изкара Елинон Девъро от колата. — Размърдай се и ми помогни, иначе рейнджърът от Бруклин ще бъде най-малката ти грижа!

— Добре де, *добре* — Сам направи това, което му казаха, а най-накрая хвана майка си под дясната ръка и тримата влязоха в претенциозната сграда, осеяна навсякъде със снимки на голи мъже и жени. — Май не трябваше да оставям колата отвън — предположи с половин уста Сам.

— Бърза мисъл, съветник — съгласи се Редуинг не без нотка на сарказъм. — След две минути може и да я няма... Аз ще се оправя с Елинон, а ти стой там и чакай оня, Пади ли беше, не знам какъв.

— Елинон ли?

— Ние жените по-бързо усещаме сродните си души от мъжете. По-интелигентни сме... Хайде, Ели, сега ще се справиш.

— *Ели ли?* — изуми се Девъро, докато шеметната индианка отвеждаше навътре майка му. — Никой не й вика Ели...

— Хей, веселяк! — чу се дрезгавият глас на някакъв огромен и набит мъж на средна възраст, подобен по-скоро на човекоподобна маймуна, отколкото на човек. Явно беше пазач и бияч по

съвместителство. — Точно тук нямаме *празни* места за паркиране. Разкарай тоя скапан ягуар!

— Веднага, началник — Сам се помъкна обратно към колата под неодобрителния поглед на ветерана на Нани от Специалните войски.

— Аз не съм ченге — каза възрастното подобие на човек, докато Девъро седеше зад кормилото. — Не считайте това за полицейско ограничение, сър.

— Разбрано, сър — Сам запали двигателя. — Трябва да сте от дипломатическия корпус — добави и тръгна напред към паркинга, където направи едно кръгче и спря.

Олеле... не, *два пъти* олеле! — отбеляза Сам в момент на умствен проблясък. Ако Вашингтон носеше някаква отговорност за атаката срещу Мак, то тя включваше унищожаване и на всички *около* Ястреба. А рейнджърът беше използвал имената на Пинкърс и Девъро на рецепцията! Как се беше получило *така*, по дяволите? Хоукинс беше пристигнал в Бостън само преди осемнадесет отворителни часа и според собствените му признания, никой във Вашингтон все още не беше чувал за някой си Сам Девъро, а още по-малко за Аарон Пинкърс! Тогава как? Даже и при днешните свършени средства за комуникация, един източник трябваше да разполага с един факт или едно име, за да го предаде на втори източник. Как са научили името му тогава? Мили Боже, имаше само един отговор — Ястреба е бил проследен! Следят го дори и сега, в този момент!

Къде беше Пади? Христе, трябваше да предупреди Мак! Някъде близо до него, невидим за Ястреба, имаше втори човек, наблюдаващ всяко негово движение и не беше нужно криминално въображение, за да се досетиш, че тази негова втора неизвестна личност държеше връзка с рейнджъра, разположил се два етажа под Мак... Пади, къде си?

Сам погледна към навеса; нямаше и следа от Редуинг или майка му — застаряващият също беше изчезнал. Може би, ако беше достатъчно бърз, щеше да успее да се свърже с Хоукинс в хотела. Тъкмо се готвеше да запали двигателя, когато, за негова най-голяма изненада огромният бияч изскочи отвътре и се насочи тичешком към Девъро. Той махна на Сам да се придвижи към входа. *О, Господи, нещо се е случило с мама!* Девъро запали и закова спирачки пред входа точно за 2,4 секунди.

— Какво има? — изкрещя на примата, който сега се усмихваше.

— Абе, момче, що не ми каза, че си с госпожица Редуинг? Тя е една славна малка девойка, ша знайш, а аз сигурно нямаше да съм толкова нелюбезен, ако знаех, че си й приятел. Моите извинения, приятел!

— Ти я познаваш?

— Виждаш ли, това скапано заведение е притежание на овдовялата ми снаха. Глупавият ми син има нещастieto да купи този бардак и да го очистят при една престрелка, а мис Редуинг и дружките й от Хааваад обвиниха градската управа и ми осигуриха по-голяма пенсия. К'во мислиш за това?

— Нямам никакви мисли и никакви обяснения за събитията, които се развиват с шеметна скорост около мен...

— Да бе, хубавата мис каза, че може да изглеждаш малко объркан — и че не трябва да обръщам внимание на панталоните ти.

— Аз ги смених! Тя много добре го знае!

— Не ме интересуват подробности, момко, но чуй какво ще ти кажа. Излизай сега оттук и иди при дамите. Аз ще наглеждам тоя лимон.

— Вътре ли?

— Да не мислиш, че са в някоя яхта в бостънското пристанище, бе, момко?

Напълно озадаченият Девъро излезе от колата и едва не падна на тротоара, когато лимузината на Аарон Пинкъс с грохот връхлетя в паркинга, насочи се с пълна скорост към жълтия ягуар под козирката, след което се закова на милиметри от него.

— Сами! — извика Пади Лафърти от отворения прозорец. — О, здрасти, бе, Били Гилиган, как си?

— Справям се, Пади — отвърна омилоственият Кинг Конг. — А ти, бе, хлапак?

— Сега като виждам, че си взел под твое покровителство момчето ми, вече съм по-добре.

— Той твой ли е?

— Мой и на моя добър работодател.

— Взимай си го тогава, Пади. Той е малко чалнат, да знаеш. Аз ще гледам и двете коли.

— Били бой, няма да повярваш на това, което ще ти кажа.

— И какво е то, Пади?

— Не само че срещнах човека, но и го карах до мен на предната седалка и проведохме много съдържателен разговор с него, Били?

— *Папата* ли, Пади? Твоят еврейин е докарал Папата?

— По-голям човек от него, Били!

— Ами, откъде да знам наистина — освен един, разбира се, но за него не може и да става въпрос.

— Позна, приятел! *Самият генерал Макети Хоукинс!*

— Не ми го казвай, Пади, сърцето ми ще спре и ще пукна...

— Наистина, Били Гилиган! Самият той от плът и кръв и е по-голям и по-велик отвсякога. Помниш ли как си говорехме във Франция, когато прекосяхме горите на Марна. „Дайте ни Лудия Мак и ще пробием шибания обръч на Крауц!“. И тогава той се появи за десет дни и сам застана начело, *начело*, Били, и се разкрещя като луд и ни каза, че можем да го направим, защото сме по-добри от тези негодници, които искат да ни оковат във вериги! *Спомняш ли си*, Били?

— Най-славните дни от живота ми, Пади, — отвърна Гилиган и сълзи потекоха от очите му. — Ако не броим нашия Бог Исус, той може би е най-великият човек, който Господ е пращал някога на земята.

— Мисля, че той е в беда, Били. И то тук, в Бостън!

— *Не и* докато ние сме живи, Пади. Не и докато в Седалището на Възпоменателния Легион на Пат О'Брайън има и един дишащ ветеран... А бе, Пади? Какво стана с твоят момче? Проснал се е на цимента.

— Припаднал е, Били. Май им върви по семейна линия.

— *Мммффф...!* — се чу безсъзнателния протест от гърлото на Девъро.

ГЛАВА 13

— Самюъл Лансинг Девъро, стани веднага и се дръж както подобава! — изкрещя лейди Елинор със завиден авторитет, като се има предвид, че се беше хванала за ръката на Дженифър Редуинг за по-голяма стабилност.

— Хайде, Сам — каза Пади, — хвани ми ръката, момко.

— Че той е по-лек от снаха ми, бе Лафърти — добави Били Гилиган.

— Били, ще те помоля да не употребяваш неуважителни термини.

— Откъде ли пък съм научил тия неуважителни термини, бе Пади? — попита Гилиган и се захили, докато двамата пренасяха Девъро в лимузината. — Не се притеснявай, ще ти кажа. От самия дърт пръч, Пинкъс, момко. Помниш ли, когато ти и той минахте насам и ние...

— *Достатъчно*, Били, и благодаря ти за помощта. Ключовете са в ягуара и ще ти благодаря още веднъж, ако го преместиш на някое място, където да го наглеждаш.

— О, не, Лафърти! — възпротиви се Гилиган. — Смятам да повикам следващата смяна и да отида право във Възпоменателното седалище на Пат О'Брайън и да събера членовете. Ако най-великият генерал, целувал някога боен меч, наистина е в беда, то той може да разчита на нас.

— Ние не можем да *направим* нищо, Били, докато генералът и господин Пинкъс не ни дадат заповед. Ще те държа в течение, давам ти честната си артилерийска дума.

— Славно да е името му! Да видя самия велик човек, генерала от Армията на Съединените щати, Макензи Хоукинс!

— О, това ужасно име! — избухна Елинор Девъро.

— Напълно те подкрепям, Ели — съгласи се Редуинг.

— *Мммффф* — долетя и приглушено ръмжене от задната седалка на лимузината.

— Не им обръщай внимание, Гилиган, момичетата нещо не са добре... Но, Били, аз не съм обещаващ, че ще видиш лично великия мъж. Казах само, че ще опитам.

— И аз не съм ти обещаващ, че няма да продам ягуара, Пади. Само казвам, че ще се опитам да не го правя.

— Заповядайте, дами — прекъсна го Лафърти и му хвърли един смъртоносен поглед. — Ще ви заведе в „Риц-Карлтън“, където господин Пинкът вече е направил някои дискретни приготовления...

— Пади! — извика свестилият се донякъде Девъро от задната седалка. — Трябва да се свържа с Мак... той не знае какво става! — Адвокатът припъзля към пластмасовия телефон на автомобила.

— Дами, ако обичате? — усмихна се мазно Пади и помогна на Дженифър да настанят внимателно Елинор на задната седалка, след което затвори вратата след тях. После седна зад кормилото и забеляза, че Сам има някакви проблеми с централата на хотел „Четири Сезона“.

— Какво искате да кажете с това всички обаждания до апартамента на Пинкът са прехвърлени в друга стая? — крещеше Девъро.

— Успокой се, момче — каза Лафърти, докато палеше двигателя. — С мед ще постигнеш повече, отколкото с оцет.

— Апартаментът на Пинкът, ако обичате. Да, знам, че всички разговори са прехвърлени в друга стая — Девъро затаи дъх. Най-накрая отговори някакъв хленчещ писклив глас.

— Малкия Джоуи е — каза някой, който не можеше да се разбере дали е мъж, жена, хермафродит или джудже. — К'во искаш?

— Струва ми се, че съм се свързал с грешна стая — отвърна Сам, като се стремеше да запази самообладание. — Опитвам се да открия генерал Макензи Хоукинс, два пъти носител на Медала за чест на Конгреса, герой на армията на Съединените щати и близък приятел на всички от Генералния щаб, както и на Президента, който незабавно би наредил да бъде нападнат хотела, ако животът на генерала е застрашен по някакъв начин, под някаква форма или способ!

— Ясно. Искаш да говориш с голямата клечка... Хей, Мики, тебе търсят.

— Никога няма да бъдеш повишен, ако проявяваш такова неподчинение, Малък Джоузеф! — се чу ръмжащият глас на Ястреба.

— Командире Пинкърс, вие ли сте?

— ... Малкия *Джозуеф* ли? Мак, какви ги *вършиш*, по дяволите?... Няма значение, нямаме време — ти си под *наблюдение*! Някой те *следва по петите*, откакто си в Бостън!

— Много добре, лейтенант Девъро, имаш напредък. Искам да кажа, че вече можеш да съобразяваш не по-зле от един печен сержант, въпреки всичките ти държавни изпити.

— Ти *знаеше* ли?

— Ами че то беше очевидно, след като адютантът ми докладва какво е чул на рецепцията.

— Но, нали каза, че *не си* знаел как се е получило!

— Тогава *не* знаех, но сега *знам* и, разбира се, не е Хайми. Не беше трудно да открия този приятел, вратата му беше открената точно три сантиметра.

— За Бога, какво искаш да кажеш?

— Току-що ти казах, а ти трябва да освободиш тази линия. Очакваме едно друго обаждане.

— От *кого*?

— Командирът Пинкърс, разбира се.

— Той е на път за „Рий“.

— Ни най-малко, синко. Той и адютантите ми провеждат рейд за набавяне на помощни материали.

— Кой е този Малък *Джозуеф*, по дяволите... Извинявай, майко.

— Той е един симпатичен старец — отговори Ястреба, снижавайки гласа си почти до шепот, — с размера и формата на един добър нощен съгледвач, особено в хълмистата местност, но се боя, че възрастта и темпераментът му вече не подхождат на заниманието му... Това не ми е удобно да му го кажа, естествено. Може да му съсипе самочувствието, нали разбираш, лейтенант.

— Абсолютно нищо не разбирам! *Какво* занимание?

— Онези копелета с раираните костюми явно имат проблеми с дефицита — продължи генералът толкова бързо и тихо, че Девъро едвам го разбра. — Мамка му, синко, *ние* никога не сме се притеснявали за такива неща!

— Той е от *Вашингтон*, така ли?

— Точно така — каза Ястреба угрижено, но донякъде с нетърпение да приключи разговора. — Командир Пинкърс обясни, че е

от жизнено важно значение да напуснем тази стая, за да можем да отричаме.

— Да *отричаме ли*?

— Чао, Сам — линията прекъсна.

— Какво става? — попита настойчиво Редуинг и се надигна от задната седалка.

— Добре ли е великият и славен генерал, момко? — извика Лафърти.

— Не знам, Пади, наистина не знам.

— Да не ме будалкаш, момко?

— Какво *знаеш*, Сам — зададе спокойно и предразполагащо въпроса си Дженифър, като истински обигран адвокат. — Успокой се за малко и си събери мислите.

— Престани с любезния си разпит, ако обичаш, защото точно това правя в момента. Опитвам се да схвана какво става, но това не е лесно; то е просто лудост.

— Дай тогава да обмислим заедно заключението ти, съветник.

— Да, Ред, по-добре би било... Мак очевидно държи положението в ръце и аз предполагам, че е открил човека, който го е следил. Той е прекалено опитен, за да е другояче — и е научил, че преследването е организирано от Вашингтон.

— О, мили Боже...!

— Точно както предчувствах. Това са най-лошите новини, които можехме да чуем.

— Какви по-точно, съветник?

— Доколкото подразбирам, съветник, искат да ни влошат здравето. Емисарите им в Бостън носят огнестрелно оръжие.

— Няма да *посмеят!* — изкрещя Редуинг.

— Необходимо ли е да ви припомням Уотъргейт или аферата с контрите в Иран, или, за да допълним списъка, *половината избори в Чикаго от 1920-а насам*? „Няма да смеят“ го няма в тези случаи. И даже да го има, направи сравнение между парите, похарчени за всичките тези исторически безобразия и тези, които харчи само за един *месец* КСВВС. Ние им отнемаме *милиарди!* Да не си въобразяваш, че нашите щедри батальони от предприемачи в областта на отбраната, както и техните представители в цялата страна — доставчиците от Лонг Айленд та чак до Сиатъл — ще стоят и ще

гледат, когато има макар и нищожна вероятност да се ограничат всичките тези доходни пера? Исусе, и една десета от процента от бюджета на отбраната да се отреже, те ще започнат да вият за кръв. Такова нещо може да отвори фабриките им за вампири.

— Ти предполагаш, че Върховният съд е включил декларацията на уопотамите в програмата си за разисквания.

— Не е необходимо да е включена. Достатъчна е и една изпуснатата дума, че ѝ е обърнато внимание, или, още по-лошо, че е била отложена за *евентуални* бъдещи дебати.

— Това винаги е началото на едно сериозно по-нататъшно разглеждане — прекъсна го Редуинг.

— Точно така. И в единия, и в другия случай чичковците с дебелите портфейли и техните политически наемници ще организират контраатака.

— Чакай малко, Сам — помоли Редуинг, сложила едната си ръка на главата на Елинон, а другата на рамото на Девъро. — В рамките на Конгреса, една контраатака би се изразила в говорители или адвокати, които да изложат вижданията си пред Конгреса или Сената, но не биха изпратили рейнджъри!

— Така е, но Конгресът не е в сесия, а аз подозирам, че настоящата ситуация се третира със сигурност като „Случай А“.

— Разбирам какво имаш предвид. Рейнджърите са налице. Значи, по един или друг начин, информацията е изтекла... О, Господи, те ще трябва да ни накарат да замълчим всичките!

* * *

— Хей, *коменданте*, к'фо ша кажете? — попита Деси-Две, застанал гордо във вечерен фрак и оглеждащ се одобрително в огледалото на едно преуспяващо магазинче за официално облекло, започнало бизнеса си не без вещата помощ на „Аарон Пинкър и съдружници“.

— Прави добро впечатление — отговори Аарон, седнал в едно кадифено кресло, което не можеше да се движи, защото на блестящия черен под беше постлан дебел копринен килим. — Къде е съдружникът ти, другият ефрейтор Арнас?

— Ние фече сме *сержанти*, коменданте!

— Дълбоките ми извинения, но къде е? Трябва да действаме бързо.

— Ами, нали разбирате, дамата, която мереше панталоните, е от Пуерто Рико и аз мисля, че те...

— Нямаме време...

— Деси Уно! — изкрещя сержант Д-Две. — феднага, чофече! Деси-Едно се появи иззад сгъваемата врата на пробната с донякъде овчи вид, последван от една щедро надарена от природата тъмнокоса девойка, която намери за необходимо демонстративно да опъне и провери сантиметъра си, докато си наместваше блузата. — *Коменданте* — каза Д-Едно с широка усмивка, при което отчетливо изпъкнаха липсващите му зъби. — Трябваше да измерим по-отблизо панталона. Моите бедра са като на *тореадор*! Какво да направя? — Той също беше облечен във фрак и не подлежеше на оспорване, Деси-Едно също правеше страхотно впечатление.

— Изглеждате великолепно, сержант Арнас — отбеляза Пинкърс. — А сега към моя зъботехник, който каза, че разполага с четиридесет — петдесет протези, две или три, от които би могъл да ти залепи в устата за около час.

— Т'фа е много хубаво. Той с какфо се занимафа?

* * *

— Джоузеф, омръзнаха ми твоите увъртания, малък приятелю — каза Ястреба, седнал на стола зад хотелското бюро, докато Джоуи Савана си лежеше на леглото с ръце под главата. — Бих могъл да ти счупя пръстите един по един и да те принудя да ми кажеш кой си и откъде идваш, но винаги съм намирал тези неща за прекалено жестоки, както и противоречащи на женевските конвенции. Но, ако продължаваш така да се опъваш, няма да ми оставиш избор, нали така Джоузеф?

— Цял живот гледам тъпащи като тебе, Мики Ха Ха — отвърна Малкият Джоуи, без да се впечатли кой знае колко.

— Знам кой ще го направи и кой не... О, вие учихте войниците да трошат глави по време на бунта в Бруклин като че ли са чинии за

пица, обаче се обзалагам сто процента, че никой от вас не иска това да му тежи на съвестта, освен ако залога не е много голям.

— *По дяволите* — изрева Хоукинс и се надигна заплашително от стола. — Моята съвест не е такава, каквато си мислиш!

— Ако беше така, досега да си ме изкормил, а доколкото не съм още изкормен... Ти си като ония фашисти от Салерно. Тогава бях само едно мръсно хлапе, но винаги правех разликата. Ако ме намереха, щяха да се разкрещят до небесата *esecuzione*^[1]!, а след това щяхме да си поговорим и щяха да кажат кого го интересува — войната свърши, така че го пуснете да си ходи. А някои от тях бяха най-добрите магарета в Италианската армия.

— *Армията...? Войници? Салерно!* Ти си бил...

— Четвърта Армия, Марк Кларк, тъпако. Доколкото виждам сме на една и съща възраст, с тази разлика, че ти може би изглеждаш по-добре. Та както ти казах, бях един нещастен редник, докато не разбраха, че говоря италиански по-добре от преводачите и тогава ме облякоха в цивилни дрехи и ме повишиха временно в младши лейтенант, защото си помислиха, че мога да им свърша работа и ме изпратиха на север в радиоинформационните съоръжения за свръзка. Не беше кой знае каква сделка. Имах си много лири и всичките сандвичи и вино, които си пожелаех и ме хванаха само три пъти — и ставаше така, както вече ти казах.

— *Джоузеф!* — извика Ястреба. — Та ние сме *другари!*

— Ако си някой шибан педи, разкарай се от мен, Мики!

— Не, Джоузеф, аз съм *генерал!*

— Знам това, тъпако.

— А ти си младши лейтенант!

— Това вече не се брои. Когато шефовете с многото звезди ме сбараха в Рим, че си живея живота, отново ме разжалваха в редник. Бях ви вече непотребен на вас, лайняни глави такива.

Телефонът иззвъня. Макензи го погледна между два изкъси погледа към редник Малък Джоузеф и след това го вдигна. — Тук временния базов лагер! — изрева той.

— Бих ви предложил да замените това с някой не толкова военен израз — каза от другия край на линията Аарон Пинкърс. — Адютантите ви са готови. Научихте ли това, което трябваше да разберем?

— Боя се, че не, командире. Той е един добър стар войник.

— Няма да се насилвам да вниквам в това твърдение. Ще действаме ли тогава?

— Ще действаме, сър!

* * *

Вътре в буика на Аарон Пинкъс изтупаните Деси Едно и Две, като устите и на двамата бяха донякъде поразтеглени от пластмасовите ченета, седяха на тясната задна седалка, всеки се гледаше одобрително и току прокарваше ръце по гладкия тъмен плат на новия си костюм и най-вече по сатенените ревери.

— Сега, запомнете, сержанти! Правете се, че не разбирате и думичка английски — каза Аарон зад кормилото, докато завиваше по Бойлстън Стрийт. — Вие сте испански дипломати в Съединените щати и сте много важни хора.

— Т'ва е фуваво — прекъсна го Деси-Едно, който доста съскаше и фъфлеше, поради намесата, извършена в устата му. — Но ние все още не знаем как ще предизвикаме този *vicioso*^[2] да се разяри толкова срещу нас.

— Ще се престорите, че сте го взели за някой друг, сержант, това вече го *говорихме*. Като го видите във фойето, ще се втурнете към него, ще го сочите и ще крещите, че той е някакъв престъпник, когото издирват в Мадрид.

— Да, т'ва го минахме — каза Деси-Две. — И нас т'ва не ни харесва. *Vicioso*, както всички *viciosos* има пистолет, човече, и той ще ни даде да *разберем* това!

— Той изобщо няма да има възможност да ви стори нещо — отвърна Аарон на предявения протест. Генералът ще бъде точно зад него и ще се намеси незабавно — ще го „обездвижи“, стори ми се, че употреби точно тази дума. Вие нали имате доверие на генерала?

— О, да, ние го харесваме — отвърна Деси-Едно. — Ние наистина харесваме този луд *hombre*. Той ша ни вкара в армията!

— Той също така ни накара да ни се смръзне лайното на летището, амиго. Ето затова аз му имам доверие. — Деси-Две продължи да клати глава, докато опипваше гънката между краката на официалния костюм. — Тоя мъж е имал големи *testículos*^[3], бе.

— И след т'ва к'во, коменданте? — попита озадаченият Деси-Едно.

— Генералът беше съвсем прав, макар че се изрази по странния си и неповторим начин — отвърна Пинкърс и се долепи към бордюра зад колоната таксито, наредена пред входа на хотел „Четири Сезона“. — Нито едно правителство не би дръзнало да предизвика друго приятелско правителство, като изкара на показ някои провали в мерките за сигурност, особено на държави със стратегическо значение. Те биха могли да закрийт посолствата си и да последват други усложнения!

— Точно т'ва не ми харесва — намеси се Деси-Едно. — Ние не искаме да закрийт испанското посолство, макар че никога не сме били в Испания, особено пък, ако трябва да ни застрелят. На нас няма да ни харесат последствията.

— Генералът ви даде думата си.

— Той ще трябва да се представи дяволски добре!... И след това какво?

— Ами най-добрият начин да ви обясня е, да ви кажа, че хората, които са изпратили този отвратителен човек в Бостън по петите на генерала, ще бъдат принудени да преосмислят методите си.

— Нищо не разбирам.

— Те толкова ще се изплашат, че ще отменят всички подобни нападения. Хоукинс е абсолютно точен в геополитически смисъл. Нашите бази в Испания — и най-вече тези за самолетите — трябва да бъдат задържани.

— Оле, коменданте!

* * *

Макензи Хоукинс издаде заповедта си: — Започвайте да къртите вратата, сега! Искам я разбита след пет минути, разбрахте ли това, капитане?

— *Разбрано*, генерале — отвърна по телефона гласът на административния директор на хотела. — Но вие ми обещахте, сър. Ще получа снимка, на която вие и аз сме заедно, нали *така*?

— С удоволствие, синко, и ще си сложа ръката на рамото ти, все едно сме прекосили заедно Рейн.

— Исусе Христе. Аз съм на небето, преди да съм легнал да мра!

— Сега, капитане! Нападението го изисква.

— Четири минути и осем секунди, генерале!

Хоукинс натисна вилката на телефона и набра номера на телефона в буика на Пинкърн. — Командире?

— Да, генерале?

— Ще бъда долу след пет минути. Къде сте заели позиция?

— Три коли след входа.

— Добре. Установете се пред рецепцията и си сверете часовниците. Нулева позиция между тринадесета и седемнадесета минута. *Разбирате ли?*

— Не сте съвсем неясен, генерале. Разбрах ви.

* * *

— Обажда се човекът от Вашингтон, който трябва да те контролира — каза тихо и бързо в слушалката Макензи Хоукинс с нисък глас.

— Който *какво?* — попита мъжът, настанил се два етажа по-надолу със също толкова нисък глас, но не толкова тихо.

— Само ме слушай. Мишената се опитва да се измъкне — моят информатор ми каза, че е позвънил на пиколото да му смъкне багажа.

— Кой си *ти*, майка му стара?

— Твоята свръзка с Вашингтон и ти би трябвало да ми благодариш, а не да ме ругаеш. Побързай. Последвай го.

— Залостен съм! — изкрещя трескаво неосъществилият се атентатор. — Тази шибана врата се заклеци, сега я оправят!

— Изчезвай, не можем повече да си позволим да бъдем замесени.

— *Мамка му!*... Чакай малко, май я отвориха!

— Побързай — Ястреба затвори телефона и погледна надолу към Малкия Джоуи Савана, който беше седнал на ръба на леглото. — Да не би да имаш намерение да ми кажеш, че не си знаел, че този човек е в хотела?

— Какъв човек? — възпротиви се Джоуи. — Ти си тъпак на тъпаците, Мики Ха Ха. Май ти е необходима помощ, големи приятелю, може би нещо от сорта на едно хубаво местенце със зелени морави и железни огради и много доктори.

— Знаеш ли, Малки Джоузеф, аз ти вярвам — каза генералът. — Това не е първият случай, когато командването държи в тайна от наемниците някои аспекти от операцията. — С тези думи Ястреба стана и излезе; чуваше се как се отдалечава по коридора...

* * *

Аарон Пинкъс придружи двамата дипломати във фракове до рецепцията и гордо обяви, че неговите гости ще обитават известно време апартамента му и извънредно любезното отношение към тях ще бъде оценено не само от техния домакин, а и от правителството на Съединените щати.

Всички на рецепцията се втурнаха да оказват внимание на високопоставените посетители и когато се разбра, че и двамата не говорят английски, призоваха един пиколо, родом от Пуерто Рико, да съдейства в качеството на преводач. Пиколото, чието име беше Раул, извънредно много се зарадва на първото си общуване с Деси-Едно, което се състоеше от следното (в свободен превод):

— *Хей, човече, откъде гепи тая готина униформа с тия лъскави копчета? Да не си в Армията?*

— *Не бе приятел, разнасям куфари. Прикрепен съм към вас, за да могат гринговците да разбират какви ги говорите.*

— *Хей, това е страхотно! Ти откъде си?*

— *П.Р.*

— *И ние!*

— *Не, не сте, вие сте големи клечки, дипломати от Мадрид! Така каза шефът.*

— *Това е за пред гринговците, човече! Хей, по-късно може да си направим едно готино парти, какво ще кажеш?*

— *Хей, човече, там, където ще бъдете, има всичко!*

— *А момичета дали има? Добри момичета, разбира се, защото моят съдружник е много религиозен.*

— *Ще намеря това, което му трябва, и ще намеря това, което ще ни трябва на нас. Остави на мен, човече.*

— Какво казват, Педро? — попита шефът на смяната.

— Раул, сър.

— Ужасно съжалявам. Какво казаха?

— Оценяват високо добрите обноски и извънредната любезност, проявена от всички нас. И са особено благодарни, че сте наредили скромният Раул да ги придружава по време на целия им престой.

— Не ще и дума! — възкликна помощник-мениджърът. — Ти говориш изключително добре за един... за един новопристигнал по нашите брегове.

— Вечерно училище, сър. Курс за преквалифициране на имигранти в Бостънския университет.

— Обърнете малко внимание на този млад човек, джентълмени. Той е нещо по-различно!

— *Тоя е най-големия задник от всичките. Това място е добро, той няма да се задържи и месец.*

— *Кажу ни нещо, което да не знаем, Педро!*

— Може би — прекъсна разговора им Аарон Пинкърс, — ще пожелаете да разгледате това великолепно фоайе. То е наистина уникално... Бихте ли превели, ако обичате, Раул.

— С най-голямо удоволствие, сър.

* * *

Внезапно откъм асансьора се появи някакъв набит мъж с трескави очи. Той се огледа наоколо и бързо се придвижи към едно удобно място близо до изхода, откъдето очевидно щеше да може да наблюдава фоайето. Невидима за него, от сенките излезе една висока фигура с посивяла коса и индиански жакет от еленова кожа и направи няколко крачки в посока на силно развълнувания мъж, след което спря на метър от него.

— *Caramba!*

— *Madre de dios!*

Пронизителният дует изпълни фоайето, защото двамата мъже във фраковете крещяха с пълно гърло и сочеха набития мъж до изхода.

— *Homicido!*

— *Asesino!*

— *Criminal!*

— *Demendare el policía*^[4]!

Шокираният недружелюбен джентълмен, който беше станал обект на обвиненията на фраковете, се спусна да бяга, но беше спрял на момента от високия мъж в индиански костюм, който го повали с един удар във врата и хвана главата му в мъртва хватка, докато в същото време забиваше коляното си в опашката на обвиняемия.

— *Сержанти!* — изрева Ястреба. — Командир Пинкърс заповяда да се евакуираме!

— И то възможно най-бързо — добави Аарон откъм вратата. — Хотелската охрана точно попълваше формулярите за откраднатата собственост в кабинета, но вече излязоха и са повикали полицията. *Бързо!*

— Ами какво ще правим с *vicioso*, генерале?

— Когато се събуди ще го боли гърба месец-два. Чудя се дали мафията си има санаториуми.

— Бихте ли *побързали* и тримата, ако обичате!

— О'кей, команданте — каза Деси-Едно и се огледа наоколо в мелето. — Хей, *Паул!*

— *Si, Señor Embajador?*^[5] Вие сте страхотни!

— Ще ти се обадим по-късно, човече! Сигурно ще искаш да дойдеш с нас в армията, а?

— Може, амиго. Там е по-спокойно, отколкото тук. Адиос! Буикът на Аарон Пинкърс набра скорост по Бойлстън стрийт, зави на първия завой и се отправи към хотел „Риц-Карлтън“.

— Какво е *това*? — изкрещя внезапно Ястреба, виждайки Деси-Едно да слага четири портфейла на седалката между себе си и Деси-Две.

— К'во е това? — попита невинно Д-Едно и вдигна невинен поглед към генерала.

— Това са портмонета — портфейли — четири броя!

— Там беше егати голямата тълпа — предположи Д-Две. — Моят приятел хич не се е постарал днеска, защото той се справя много по-добре.

— Мили Боже — каза Пинкърс зад кормилото и отново го облада чувство за самосъжаление. — Охраната на хотела... всичките тези формуляри за открадната собственост.

— Не може да *правите* така, сержант!

— *Аз не съм* чак такъв въшливец, генерале. Тва е само странична дейност, както му викате вие, гринговците.

— О, велики Аврааме — помоли се тихо Аарон, — аз наистина трябва да си наложа да бъда спокоен, кръвното ми се е качило в небесата.

— Какво става, командире Пинкърс?

— Нека просто да кажем, че това не е бил един нормален работен ден за мен, генерале.

— Искате ли аз да шофирам?

— О, не, благодаря ви. Всъщност шофирането отвлича мисълта ми от тези неща — Аарон се пресегна към радиото и го включи.

Звуците на концерта за флейта на Вивалди изпълниха малката кола и накараха Деси-Едно и Две да се спогледат неодобрително, а Пинкърс да диша по-равномерно и дълбоко, дарявайки му няколко мига душевен покой. Обаче само няколко мига. Изведнъж музиката прекъсна и развълнуваният глас на водещия замени успокояващия Вивалди с разтърсваща новина-светкавица.

— *Прекъсваме тази програма, за да ви поднесем един извънреден бюлетин. Само преди няколко минути хотел „Четири сезона“ е станал сцена на един извънреден инцидент. Обстоятелствата все още не са изяснени и потвърдени, но в хотела явно е имало безредици. Те са протекли във фойето. Включваме по телефона нашия кореспондент от мястото на събитието, Крие Никърс, който по това време е обядвал в хотела — водещият замлъкна и добави без да иска: — Обяд в „Четири сезона“? С нашите заплати...?*

— *Не обяд бе, кретен!* — намеси се втори глас, дълбок и резониращ. — *Жена ми смята, че съм в Марбълхед...*

— *В ефир си, Крис!*

— *Просто се шегувах, драги слушатели... но нямаше и капка хумор в това, което се случи тук преди пет минути. Полицията се опитва да уточни фактите, но това не е лесна задача. Това, което ни е известно до момента, е, че букетът действащи лица сякаш е*

излязъл от филм на Хичкок... Известен бостънски адвокат, двама испански дипломати, някакъв внушителен индианец с бизонска сила и най-накрая един, известен като езекутор на мафията. Идентифицирани са имената само на първия и на последния. Те са небезизвестният адвокат господин Аарон Пинкърс и някой си Цезар Бочегалупо от клана Борджио в Бруклин, Ню Йорк. За първия се предполага, че е избягал с двамата испански дипломати. Господин Бочегалупо е задържан под стража и, според официалните рапорти, непрекъснато крещи, че иска да се види с адвоката си, за когото твърди, че е самият Президент на Съединените щати. Дори да оставим настрана политическите пристрастия, ние всички знаем, че Президентът не е адвокат.

— Благодаря ти, Крис, благодаря ти за твоя извънреден репортаж и ти желая късмет в Марбълхед.

— Всичко свърши, тъпо коп... — Вивалди се завърна, но не можа да стори нищо за кръвното на Аарон Пинкърс.

— Авраам наистина ме е изоставил — прошепна първият адвокат в Бостън, щата Масачузетс.

— Това го чух, командире! — изкрещя Макензи Хоукинс. — Той може и да е, но поне докато леопардите имат петна, аз няма да ви изоставя! Ще посрещнем огъня заедно, ще го обърнем върху тях и ще ги взривим, стари приятелю!

— Възможно ли е — попита бавно Аарон Пинкърс, поглеждайки към Ястреба, — вместо мен да е бил моят дайбюк^[6] в човешка форма?

[1] Екзекуция (итал.) — Б.р. ↑

[2] Ненормален (исп.) — Б.р. ↑

[3] Тестиси (исп.). — Б. е. р. ↑

[4] Убиец, атентатор, преследван от полицията (исп.) — Б.р. ↑

[5] Да, господин посланик (исп.). — Б. е. р. ↑

[6] Злонравен дух в еврейския фолклор ↑

ГЛАВА 14

Дженифър Редуинг затвори тихо вратата на спалнята и пристъпи към писалището в дневната на апартамента в „Риц-Карлтън“, запазен от Аарон Пинкърс.

— Майка ти заспа — каза тя, докато седнаше на стола срещу Девъро, който се беше разположил на кушетката. — Най-после — добави тя и погледна към Сам.

— Предполагам, че няма да е от кой знае каква полза, ако ти кажа, че майка ми не винаги е така поркана.

— Ако аз ти бях майка, Самюъл, и бях научила за моя син това, което тя е научила през последните няколко дни, нямаше да изтрезнея през следващите пет години!

— Не пресилваш ли малко нещата?

— Ще се отрека от думите си само, ако ти решиш да се принесеш в жертва публично, като всички приходи отидат за подпомагане на майките, изкукуригали по вина на поколението си.

— Значи тя доста неща ти е разказала — каза Сам и се опита безуспешно да избегне недружелюбния поглед на красивата дама.

— Там, в къщата, ми каза само някои фрагменти, но за последния половин час се наслушах на внушително количество ужаси — ето затова може да си ме чул да заключвам вратата, както ме посъветва майка ти... Наемни убийци на игрища за голф, английски предатели, нацисти в птичи ферми, араби, които си препечат тестиси от агнета в пустинята — Боже Господи, и отвличане на папата! Ти си подтикнал този луд генерал да изкара четиридесет милиона долара от крадени досиета на разузнаването — но чак пък толкова! Исусе Христе, Папата! Не мога да го повярвам...

— Те всъщност не са едно и също, знаеш ли. Христос и Папата, искам да кажа. Спомни си, че аз принадлежа на англиканската църква, въпреки, че не мога да си спомня с точност откога не съм ходил на църква.

— Хич не ми пука дали си от англиканската църква или си някаква лунна капка от тибетския зодиак, ти си патологичен случай, съветник! Ти нямаш право да се разхождаш по улиците, а още по-малко — да бъдеш служител на съдебната институция!

— Държиш се враждебно! — отбеляза Девъро.

— Аз напълно съм откачила и побесняла! Пред тебе ненормалният ми брат изглежда като невинно агънце!

— Обзалагам се, че ще се разберем с него.

— О, сигурно, даже го виждам. Редуинг и Девъро...

— Девъро и Редуинг — прекъсна я Сам. — Аз съм по-възрастен и с по-голям опит.

— ... адвокатска фирма, която връща правото в Каменната ера!

— Май тогава е било много по-ясно — кимна Сам, — Просто не са можели да издълбаят на камъните всичките тези засукани фрази.

— Дръж се малко по-сериозно, идиот такъв!

— Не съм идиот, Ред. Един драматург е казал, че понякога идва момент, когато не ти остава нищо друго, освен да крещиш.

— Позоваваш се на Ануи, но той е казал също така: „Носителко на живота, донеси светлина“. Аз бих заместила „живот“ със „закон“ — и за няколко секунди в твоята къща повярвах, че ти също вярваш в това.

— Ти си чувала за Ануи? Мислех, че съм единственият човек, който...

— Той никога не е бил адвокат — прекъсна го Дженифър, — но е обичал закона, и по-точно, езика на правото, и е превърнал голяма част от него в поезия.

— Плашите ме, индианска лейди.

— Искрено се надявам. Защото имаме един много опасен проблем на главите, съветник.

— Ако имаш предвид супербъркотията на Мак, си права — адски е ужасяващо. Но имам чувството, че ще минем между капките.

— Радвам се, че си толкова убеден — отбеляза Редуинг. — Защото аз не съм.

— „Убеден“ не е правилната дума, Ред. Нека да кажем, че съм фаталист. Съдбата може би ще бъде благосклонна към нас, ако не за друго, то поне заради комбинацията Аарон Пинкър и Макензи Хоукинс

— двама от най-способните мъже, които познавам. И ако ми се случи нещо, значи аз самият не съм на тяхното ниво.

— Ти искаше да кажеш нещо и за мен?

— Ти, лейди... В разстояние на няколко часа, от онзи глупав момент в асансьора, до сега, в този хотелски апартамент, ние преминахме през много неща.

— Предполагам, че това е най-безцветното твърдение в професионалната ти кариера — прекъсна го бързо и тихо Редуинг, все още вперила поглед в него.

— Знам, знам, но се случиха някои работи...

— Ами, не думай!

— С мен — довърши Сам — Наблюдавах те по време на това, което психиатрите вероятно биха нарекли „моменти на върховно напрежение“ и ми хареса всичко, което видях. За един човек могат да се научат страшно много неща при такива обстоятелства... Може да откриеш прекрасни неща.

— Започна да става прекалено сладникаво, господин Девъро — каза Дженифър, — и аз съм съвсем сигурна, че не му е сега времето.

— Точно сега му е времето, не виждаш ли? Ако не го кажа сега, когато го чувствам толкова силно, по-късно може и да не го кажа. Може просто да се изплъзне, а аз не искам това да се случи.

— Защо? Защото споменът за — как точно го каза майка ти — а, да, „вечната любов на живота ти“, някаква милостива монахиня, която избягала с *Папата*, се е върнал отново при теб? Това поредната ти лудост ли е?

— То е част от това, за което говорех — настоя Сам. — Защото този спомен избледнява, усещам го. Миналата нощ ми идваше да убия Мак, само защото е споменал името ѝ, но сега това няма значение за мен. Поглеждам теб и вече не виждам лицето ѝ, а това означава много.

— Да не би да искаш да кажеш, че такава личност наистина е съществувала?

— Да.

— Съветник, имам чувството, че се намирам по средата на някакъв филм на ужасите.

— Добре дошла в света на Макензи Хоукинс. И не бързай да ставаш от стола, защото ужасите могат да слязат от екрана. Как мислиш, защо брат ти си е плюл на петите? А как мислиш, защо

направих всичко възможно, включително като замесих и Аарон Пинкърс, за да се опитам да избегна повторна среща с Ястреба?

— Защото това е пълна лудост — отвърна бронзовата Афродита и погледът ѝ омекна. — Но все пак, твоят блестящ господин Пинкърс *не* е пожелал да отреже лудия генерал. Той явно държи непрекъснатата връзка с него и *работи* за него, при положение, че и двамата знаем, че той би могъл най-безапелационно да прекрати тази връзка само с едно обаждане във Вашингтон и да изчисти от себе си подозренията за съучастие. Ами *ти*, наблюдавах те, когато говореше по телефона в колата; беше излязъл от кожата си от загриженост, независимо от възраженията ти по този въпрос. *Защо?* Каква е тази сила, която упражнява върху вас *двамата* този човек?

Сам наведе глава.

— Предполагам — истината — каза той тихо.

— Каква *истина*? Това е хаос!

— Да, това е така, права си, но зад него стои истина. Както с папа Франческо. То започна като най-долното престъпление в историята на човечеството, както го нарече Аарон, но зад него имаше нещо друго. Този прекрасен човек беше скован от хората около него, които се ръководеха само от собствения си егоизъм. Те се стремяха към властта, а не към прогреса. Чичо Цио искаше да отвори широко вратите, откренати от Йоан Двадесет и трети, а те искаха да ги затворят.

Ето затова Цио и Ястреба станаха такива приятели там, в Алпите. И затова направиха това, което направиха.

— В *Алпите* ли? Какво са *направили*?

— По-спокойно, съветник. Ти попита и аз отговарям с ограничено, но достатъчно количество факти. Самите Алпи не са съществени, можеше и да е някой апартамент в Джърси сити. Съществена е истината и това е коварният план на Мак. По каквито и заобиколни пътища да минава мисълта му, той стига до някоя фундаментална истина, винаги, уверявам те и то с някой грандиозен налудничав план... Твоят народ е бил лъган, лейди, и той се е добрал до неопровержими доказателства за злостното деяние. Без съмнение, дори самото осветляване на това деяние от юридическа гледна точка ще донесе милиони. Още повече милиони ще бъдат пръснати от тези, които отхвърлят тези доказателства. Но по никакъв начин не може да се отрече намерението на генерала, което лежи в основата, ако

източниците му са автентични... Аз не мога, Аарон не може, и в крайна сметка и ти не можеш.

— Но аз *искам* да го отрека! Не искам народът ми да mine през цялата тази месомелачка! Повечето са доста възрастни, а другите нямат достатъчно образование, за да се занимават с тази заплетена история. Те ще се объркат и несъмнено ще се поддадат на нечий натиск, и в крайна сметка ще *пострадат*. Това не е правилно!

— О, ясно — каза Сам и седна отново на кушетката. — Дай да държим щастливите цветнокожи в плантацията, за да си пеят там спиричуълите^[1] и да си яздят мулетата.

— Как *смееш* да ми говориш такива неща!

— Ти току-що го каза, прекрасна индианко. Ти си се измъкнала оттам и от надменната висота на професионалното си положение в Сан Франциско постановяваш, че низшите същества не са годни да строшат оковите, които ги държат на дъното.

— Изобщо не съм казала, че не са годни. Казах, че не са *готови*! Ние строим още едно училище, наемаме най-добрите учители, които можем да си позволим, обръщаме се към Корпуса на мира, изпращаме все повече и повече деца извън резерватите, за да получат добро образование. Но това не става за един ден. Не можеш да превърнеш един онеправдан народ в политически грамотно общество за един ден, това отнема години.

— Вие не разполагате с години, съветник, трябва да го направите точно сега. Ако сега пропуснете възможността, колкото и крехка да е тя, такава едва ли ще се появи повече. Мак е прав в това отношение. Ето затова е организирал всичко по този начин — всяко оръдие на мястото си, прикрито, а командният щаб на недосегаема позиция, но упражняващ пълен контрол.

— Какво означава цялата тази тирада?

— Предполагам, че Ястреба би го нарекъл нещо от сорта на „Ударна сила делта“, „Нулев час“.

— О, разбира се. Сега напълно разбирам!

— Изненадваща атака, Ред. Без предупреждение, никакви вестници и медии за прикритие, никакви адвокати, тръбящи за похода си към Върховния съд — всичко, организирано с остротата и бързината на кама.

— А Конгресът, дори и да го пришпорват, работи със скоростта на костенурка — довърши дамата адвокат. — Като по този начин твоят луд Ястреб ще си остане там, където е.

— Като по този начин ще остави уопотамите там, където са — коригира я Девъро. — На това му викат „сам да си напишеш некролога“.

— Може да се нарече и „директен асансьор за ада“ — каза Редуинг, стана и отиде до хотелския прозорец с изглед към градския парк на Бостън. — Това може да се случи, Сам — продължи тя, клатейки бавно глава. — Те не биха могли да го понесат. Сладкодумните политици с лимузините си и с реактивните си самолети ще се спуснат върху тях като ято птеродактили и ще ги съсипят с алкохол и сладки приказки... И аз няма да мога да ги спра, никой от нас няма да може да ги спре.

— От нас?

— Ние сме към една дузина хора, хлапета, за които Съветът на старейшините реши, че са „оготова“ — по-умни от останалите, мисля, че това е най-краткият превод, въпреки че не изразява достатъчно същината — и на нас ни бяха дадени възможности, недостъпни за останалите хлапета. Ние всички постигнахме значителни успехи. С изключение на тримата или четирима, които нямаха търпение да бъдат асимилирани и да си купят беembeта, ние сме една общност, която се грижи за интересите на племето. Всички правим каквото ни е по силите, но дори ние няма да можем да ги защитим.

— Прав ли съм в предположението си, че ти си ударната мощ на тази специално подбрана група?

— Така смятам. Аз съм много привързана към племето си и мога да им помогна със съвети, съобразени със закона.

— Използвай тогава опита си преди фактът да е станал реалност.

— По какъв начин?

— На колко от останалите вундеркинди на племето си можеш да се довериш? — отвърна с въпрос на въпроса ѝ Сам.

— На брат ми Чарли, разбира се, когато няма бръмбари в главата... и може би на още шест или седем човека.

— Сформируйте тогава едно корпоративно обединение за попечителство, одобрено от всички членове на вашия Съвет на

старейшините, с цел никаква сделка на племето от икономически характер да не може да бъде сключвана или извършвана от никое друго лице, с изключение на изпълнителните директори на гореупоменатото обединение.

— Това ни поставя в положението на заговорници, преди да е било предприето каквото и да е официално действие — възпротиви се Редуинг.

— Какво действие? Били ли сте уведомени за някакво официално действие?

— Страхотно си прав, че аз съм била уведомена. От брат ми Чарли, откачения, и моя нов съмишленик, Сам, подмокрения панталон.

— Ами послъжи малко тогава. Или това, или директният асансьор към ада.

Редуинг се върна обратно до бюрото, спря, слагайки ръце на хълбоците си и изви глава към тавана в дълбок размисъл. Това беше една провокираща поза, на която Девъро незабавно реагира.

— Необходимо ли е да правиш това? — попита той.

— Какво да правя? — попита уопотамската Афродита и наведе поглед към Сам.

— Ти може и да си обезсърчаваща мъжките сърца дама, но ти липсва хормонът тестостерон.

— Какви ми ги дрънкаш, да те вземат дяволите?

— Ти не си мъж.

— Страхотно си прав, че не съм — Редуинг бързо промени предизвикателната си поза. — О, я стига, съветник. Гледай си там монахинята и не се занимавай с мен.

— Нотка на ревност ли долавям? Това ще е най-хубавият знак, на който съм се надявал — Сам внезапно започна да пее с фалшив глас песничката. — *Ре-евно-ост, чувам те, моя ре-евно-ост...*

— Млъкни, за Бога!... Това е нещо, което Чарли би могъл да направи.

— Какво би могъл да направи Чарли?

— Да сформира корпоративното обединение — каза Редуинг, отиде до бюрото и вдигна телефона. — Може да използва услугите на секретарката ми и да нахвърли всичко за един ден.

— *Ей* — извика Девъро и скочи от кушетката, — ти избери номера, но може ли аз отгук да се представя като твой секретар?

— Защо?

— Искам да чуя гласа на бедния нещастник, който се е оставил Ястреба да го оплете в мрежите си като мен. Наречи го извратеност, но аз *наистина* се издигнах над предложението ти за женитба. Какво ще кажеш?

— Моля, заповядай — каза Дженифър и набра номера.

— Как му е пълното име? — попита Сам, застанал до зашеметяващата индианска адвокатка. — За да си помисли, че съм истински секретар.

— Чарлз... Залез... Редуинг.

— *Будалкаш* ме.

— Той се е родил с последните лъчи на залязващото слънце и нямам намерение да търпя глупавите ти забележки по този въпрос.

Дженифър набра номера и подаде слушалката на Девъро. Няколко секунди по-късно Сам отвърна на тихото „ало“ от другата страна на линията. — Чарлз Залез Редуинг ли е?

— От името на Орлов Взор ли се обаждате? — каза братът. — Нещо при вас не е както трябва ли?

— Орлов Взор ли? — Девъро закри микрофона с ръка и се обърна към Дженифър. — Той каза „Орлов Взор“. Какво означава това? Някаква индианска парола ли е?

— Той ни е чичо. Ти употреби второто име на Чарли, което не е известно на много хора. Дай ми да говоря с него.

— *Вцепених* се като чух гласа му.

— На Чарли? Защо? Той е много свястно хлапе.

— Все едно, че чух *собствения* си глас!

— Две точки за белия човек — каза Редуинг и взе слушалката. — Здравей, глупчо, голямата ти сестра се обажда и сега ще направиш *точно* това, което ти казвам и не смей да предприемаш нищо спрямо секретарката ми или ще те преповия, както съм го правила едно време, но ще ти липсват някои части. *Ясно* ли е, Чарли?

Сам се върна на кушетката, но след това размисли и се запъти към огледалното барче, вградено в стената и заредено с всякакви видове алкохол. Докато Редуинг тъпчеше брат си с инструкции, той си забърка няколко сухи мартинита.

— *Ето!* — каза Дженифър, затваряйки телефона и се обърна, като очакваше да намери Девъро на кушетката, но вместо това спря

погледа си на бара, където великият смесител изпълняваше алхимичния си ритуал. — Какво правиш?

— Облекчавам си болката, или поне така мисля — отговори Сам и пъхна една малка виличка в буркана с маслини. — Аарон ще пристигне всеки момент, а рано или късно и Мак — ако успее да се измъкне от „Четири Сезона“... Не може да се каже, че очаквам тази конференция с нетърпение. Искаш ли и ти един пирон?

— Не, благодаря, защото точно така ще ми се отрази. Направо ще ме прикове към пода. Боя се, че това също е част от гените ми, така че ще се въздържа.

— Наистина ли? Аз мислех, че е глупав мит — индианците и Огнената вода.

— Ти да не мислиш, че Покахонтас^[2] щеше да погледне втори път този смачкан англо-саксонец Джон Смит, ако не е била фиркана до козирката? При тези достойни мъже наоколо.

— Считам това за прорасистка забележка.

— Залагам си главата, че е било така.

* * *

Еlegantният управител на елитния „Фонинг Хил Кънтри Клуб“ на източното крайбрежие на Мериленд прошепна на помощника си, когато забеляза набития мъж, който в този момент влизаше през импозантния главен вход:

— Роджър, момчето ми, ти току-що присъства на преминаването на поне дванадесет процента от богатството в тази страна през тези врати.

Мъжът мина покрай тях и леко кимна.

— Шегуваш се — каза по-младият, гладко избръснат помощник, облечен както шефа си във фрак, но без бяла роза на ревера.

— *Ни най-малко* — продължи управителят. — Ще има частна среща с Държавния секретар в Златната стая. Никакви обеда, никакви напитки освен минерална вода, нищо. Съвсем делово. Преди един час дойдоха двама мъже от Държавния департамент и изследваха цялата стая сантиметър по сантиметър за електронни подслушватели, за да са убедени, че няма да съществуват никакви записи.

— Какво мислиш, че е това, Морис?

— В тази стая се намират главите на „Монарх Макдауъл Еъркрафт“, „Петротоксик Амалгамейтид“, „Зенит Бол Беърингс Уърлдуайд“ и „Смитингтън-Фонтини Индъстриз“, като специално последната се простира от Милано до Калифорния.

— *Леле!* А кой е петият?

— Той е от Бостън и дърпа конците на повече портфейли, отколкото Министерството на финансите.

— Какво мислиш, че ще правят?

— Ако знаех, сигурно щях да стана богат.

* * *

— *Муус!* — викна Уорън Пийс, като видя собственика на „Монарх Макдауъл Еъркрафт“ на вратата и сърдечно му стисна ръката.

— Лявото ти око пак е в орбита, Уорти — каза бизонът. — Проблеми ли имаме?

— Не е нещо, с което да не можем да се справим, съотборнико — отвърна нервно Държавният секретар. — Кажи „здрости“ на тълпата.

— Здравейте, стари момчета — каза Муус и започна да се здрависва с останалите около масата.

— Радвам се да те видя, момко — каза Дузи от „Петротоксик Амалгамейтид“.

— Закъсняваш, Муус — каза русокосият Фроги^[3], собственик и изпълнителен директор на „Зенит Бол Беърингс Уърлдуайд“. — А аз бързам. В Париж са изобретили някаква нова сплав и тя би могла да ни донесе милиони от договори с отбраната ни.

— О, страшно съжалявам, жабешка мутричке, но не можах да оправя времето над Сен Луис. Пилотът ми настоя за промяна на маршрута... Здравсти, Смити, как са дамите в Милано?

— Все още *чезнат* по теб, Муус! — отвърна Смитингтън-Фонтини. Яхтсменът с наполовина британски и наполовина италиански произход беше облечен в бял костюм и раирана моряшка блуза, обкичена с лентички, бележещи спечелените регати.

— Добре, започвам — каза Държавният секретар и седна на мястото си, почуквайки трескаво лявото си слепоочие, за да върне

блуждаещото си око на мястото му. — Информирах ви по секретната линия, че нашият добър приятел и мой стар съученик, Президентът, ми постави задача да разреши италианския проблем в ЦРУ.

— Крайно време беше някой да се заеме с него — отбеляза Дузи от „Петротоксик“. — Доколкото разбирам този човек е на път да се превърне в заплаха.

— И все пак, откакто е поел поста, той си върши работата — каза Муус. — От деня, в който той стъпи в Ленгли, нашите компании не са имали сериозен проблем с профсъюзите. Където и да се появи заплаха, бившите му колеги се появяват в лимузините и заплахата изчезва.

— Страшно разумен момък — призна Муус от „Монарх Макдауъл Еъркрафт“ и кимна с глава.

— Няма спор — включи се и Дузи. — Той наистина разбира, че успехът на тези, които са по-добри от него, може да означава подобрене за самия него. Истинска икономическа теория, неопровержимо доказана.

— И освен това — каза наследникът на „Смитингтън-Фонтини“, — към кого друг биха могли да се обърнат повечето от нас? Той е един извънредно патриотичен американец. Той осъзнава, че всеки проект за отбраната *трябва* да бъде одобрен по всяко едно разходно перо, без значение какви въпроси и съмнения поражда това, защото намеренията винаги са основани на ценни... изследвания, да, *изследвания*.

— Прав си, прав си!

— *Добре* — намеси се Държавният секретар Пийс и вдигна треперещата си дясна ръка, която моментално сграбчи с лявата и постави обратно на масата. — Чудесните му качества, които го направиха такава ценна придобивка, може също така да се окажат причините, заради които той би се превърнал в едно голямо неудобство.

— *Защо?*

— Защото всеки от нас е преговарял многократно с него.

— Записите от тези преговори са погребани — каза леденостудено Фроги. — Дълбоко.

— Не и за него.

— Какво се е *случило*? — попита бостънският Брики.

— Свързано е с една друга неприятна история, пред която сме принудени да се изправим лице в лице.

— О, *Господи!* — прошепна Дузи. — Аборигените... Този съд с тримата изкуфели старци с ляв уклон и една чернилка още ли се занимава с тях!

— Да — потвърди Уорън Пийс с едва доловим глас. — В опитите си да сложи край на този глупав маскарад Манджекавало проследи лудите обвинители чак до Бостън и след това извика свои бивши наемници от Ню Йорк. Един от тях беше заловен.

— О, велики виолетови върви от вмирисани въшливи волски вътрешности! — извика Брики. — *Бостън?*

— Четох за това — каза Муус. — Имало е безредици в някакъв хотел и престъпникът, който е бил арестуван, е казал, че неговият адвокат е Президентът.

— Не знаех, че бившият ти съучастник е адвокат, Уорти — каза Дузи.

— *Не е* адвокат. Но щом е било споменато името му, при разследването може да се докаже, че в дъното стои Манджекавало.

— И какво очаквате от нас, господин Държавен секретар?

— попита русият Фроги със студен глас и спря последователно погледа си върху всеки един от насядалите около масата.

— Щом сте поверили такъв отговорен пост на един закоравял престъпник, ще трябва да си понесете последствията.

Настъпи тишина. Най-накрая Муус от „Монарх Макдауъл“ заговори:

— Мили Боже, той ще ни липсва.

— Значи се споразумяхме? — попита Уорън Пийс.

— Ами, *разбира се*, стари момко — отвърна Дузи и повдигна невинно вежди. — Какъв друг път ни остава?

— Всички пътища водят право в моята прекрасна банка на Бекон хил! — извика Брики. — Той е една *маймунска* мърша!

— Той е заплаха за *всеки* от нас! — изкрещя Смитингтън-Фонтини. — Мафиотски бос в сърцето на разузнавателните служби, който *ни* познава и може да ни назове по *имена!*

— Кой ще го *каже?* — надигна глас Муус. — По дяволите, някой трябва да го *изрече!*

— Аз ще го *изрека* — отвърна Фроги с равен глас. — Винсънт Манджекавало Бог *да го прости...* Нещастен случай, разбира се. Нищо, което да буди и най-смътни подозрения.

— Но как? — попита Държавният секретар.

— Аз мога да ви отговоря — каза Смитингтън-Фонтини и сложи с безучастен вид дългата си цигара в цигарето. — Аз съм единственият собственик на „Милано-Фонтини Индъстриз“ и къде другаде, ако не в Милано, биха могли да се открият хора, склонни към такъв вид дейност срещу няколко стотици милиона лири? Нека кажем... че бих могъл да го уредя.

— Твърд момък!

— Свестен човек.

— Много добре го каза!

— Когато всичко приключи — възкликна Уорън Пийс, чието ляво око почти си беше застанало на мястото, — сам Президентът ще те награди с медал за заслуги!... В камерна церемония, разбира се.

— Той как е успял *изобщо* да се справи със слуховете? — попита бледоликият обитател на Ню Ингланд.

— Аз пък изобщо нямам желание да знам — отговори съученикът на Президента. — Бих желал да ви припомня по повод на кандидатурата на чаровния господин Манджекавало, че тя беше идея на предизборния щаб на Президента, повечето от членовете на който седят около тази маса. Сигурен съм, че сте си помислили, че Сенатът никога няма да го одобри, но той го одобри и ето ви го сега... Джентълмени, вие самите сте отговорни за това, че в креслото на директора на Централното разузнавателно управление седи един кръстник от мафията.

— Но по какъв начин бихте могли евентуално да предпазите нашето момче в Овалния кабинет, като прехвърлите цялата отговорност за Манджекавало върху нас? — с леден глас се обърна Фроги към Държавния секретар. — Всички ние ще отречем категорично това.

— Ами — задъха се искрено Уорти и лявото му око отново заприлича на желязно топче, подскачащо между два магнита, — получи се така, че притежаваме пълните записи от срещите на предизборния щаб.

— *Как така?* — избухна бледоликият Ню Ингландски banker. — Нямаше никакви секретарки и не са *правени* никакви записи!

— Записани са на магнетофон, момчета — отговори шепнешком шефът на Държавния департамент.

— *Какво?*

— Чух го нашето лоялно копеле от добро семейство! — изкрещя Муус. — Той каза, че ние сме били *записани на магнетофон!*

— Микрофони, активизиращи се от човешки глас — каза Секретарят не много по-силно отпреди. — Под масите — навсякъде, където сте се срещали.

— Какво каза?... Навсякъде, където сме се *срещали* ли? физиономиите около масата се сковаха в гневно учудване; след това един след друг се надигнаха.

— *Моята къща?*

— *Мостикът на езерото?*

— *Вилата ми в Палм Спрингс?*

— *Кабинетите във Вашингтон?*

— Навсякъде — прошепна отново Уорън Пийс с побледняло лице.

— Как можа да *направиш* такова нещо? — изрева ъгловатият Смитингтън-Фонтини със застанала накриво вратовръзка и насочено напред като истинска сабя цигаре.

— Ти презрян негодник, въобще не се надявай повече да пристъпиш прага на моя клуб — изкрещя русият Фроги.

— Предлагам ти да отмениш всичките си планове за тържеството на нашия випуск, ти презряна фурнаджийска лопата! — последва ги Дузи.

— От този момент нататък, приемам оставката ти като член на Метрополитънската общност! — натърти Муус.

— Но аз съм почетен председател!

— Вече не, не си. Тази вечер ще разpratим доклади за шокиращото ти държание. Да речем, сексуална разпуснатост, с жени и с мъже. Ние не можем да се отнасяме снизходително към такива неща! Не и нашите хора!

— Муус, Фроги, Дузи и ти, Смити! Как може да постъпвате така с мен? Та вие говорите за моя *живот*, за всичките тези неща, които са скъпи на сърцето ми!

— Трябвало е да се замислиш преди това...

— Но аз нямам *нищо общо* с това. За Бога, недейте да унищожавате вестносеца, заради вестта, която е донесъл! Виновен е Арнолд Субагалу, Началникът на кабинета на Президента.

— Изобщо не мога да се сетя кой е този. Със сигурност не е от нас. Какво той?

— Той ми каза да ви кажа за записите на срещите ви. Той ги е направил!

— Че защо ще го прави?

— Защото той е срещу всички и всичко, което би могло да бъде потенциална заплаха за Белия дом — отбеляза Фроги. — Той е успял да предвиди всички значителни бъдещи проблеми и да вземе съответни предпазни мерки...

— По един страшно неджентълменски начин! — прекъсна го Брики.

— Като ни принуждава да правим точно това, което правим в момента — довърши русият циник, поглеждайки златният си часовник „Жирар-Перего“. — Като премахне Манджекавало с наши сили, той елиминира проблема, който самите ние сме създали, без да въвлече в това Президента... Този Субагалу е един извратен кучи син!

— Добре — каза Фроги. — Времето ми е ограничено и тъй като Смити разреши един жизненоважен проблем, предлагам да оповестиш другата неприятност, за която спомена преди малко. Говоря, естествено, за тази безочлива декларация до Върховния съд, която би предала Омаха на *такобуните*, или каквито и да са там, по дяволите.

— Уопотамите — поправи го Секретарят. — Доколкото знам, те са издънка на Хъдсънските мохоки, които са ги прогонили, защото не са искали да излизат изобщо от шатрите си, когато е валяло сняг.

— Хич не ни пука *кои* са или *какво* са правили в мръсните си иглута...

— Шатри.

— Ще *млъкнете* ли всички? — изкрещя Фроги. — Имам среща в Париж точно след седем часа... А сега, господин Секретар, какви стъпки предприехте вие, за да унищожите тази абсурдна декларация и нейното публично разгласяване? По какъвто и начин да се представи пред обществеността, ще доведе до разследване от страна на Конгреса. А това ще отнеме месеци и тогава и най-малкото нищожество ще започне да си дава мнението в Сената и в Камарата на Представителите. Тази перспектива е недопустима! Тя може да ни струва *милиарди*!

— Нека ви кажа първо лошите новини — отговори Държавният секретар, който вече удряше лявото си слепоочие с цяла длан, опитвайки се да овладее кръжащото си ляво око. Наехме най-добрите и патриотични шпиони с цел да научат нещо за тези малоумни съдии, които са обърнали внимание на смрадливата декларация. Не стигнахме до никъде. Дори започнахме да се чудим как са завършили факултета по право — никоя група прависти не е чак толкова чиста.

— Пробвахте ли Голдфарб? — попита Дузи.

— Първо, *първо* с него! Той се предаде.

— Той никога не се предаваше за Суперкупата. Разбира се, той е евреин и аз не бих могъл да го поканя на вечеря в „Юнион клуб“, но той беше страхотен нападател... *Той* не е могъл да открие никаква мръсотия, така ли?

— Нищо. Самият Манджекавало ми каза, че Хайми Урагана е изгубил — цитирам — „по-голяма част от твърдоглавците си“. Даже е казал на Винсънт, че този Вожд Гърмяща глава бил или канадския „Голям крак“, или хималайския „Йети“, Гнусния Снежен човек!

— Златният Голдфарб е минало — заяви тъжно изпълнителният директор на „Петротоксик“. — Ще си продам всичките картинки от дъвки „Ураган“ в най-скоро време. Мама и татко винаги са ми казвали да изпреварвам ситуацията на пазара.

— *Ако обичате!* — изръмжа русокосият притежател на „Зенит Уърлдуайд“, и погледна още веднъж златният си ръчен часовник — Какви са тогава *добрите* новини?

— В опростен вид — отвърна Пийс, чието ляво око сега се държеше що-годе прилично. — Нашият бъдещ споминал се директор на ЦРУ ни показва начина. Вносителите на уопотамската декларация — поименно някой си Вожд Гърмяща глава и неговите адвокати — трябва да се явят пред Върховния съд за устен разпит преди каквото и да е решение на съда. — *Е, и?*

— Той изобщо няма да стигне до там — *те* изобщо няма да стигнат до там.

— Какво?

— Вини Бам-Бам използва връзките си с мафията. Ние ще направим нещо по-умно.

— Какво?

— Имаме намерение да развържем някои елементи от Специалните ни войски, част от които са все още в клетки — и да посочим стръвта — този Гърмяща глава и съдружниците му... Нали виждате Манджекавало — бъдещият Манджекавало-Бог-да-го-прости — е прав. Елиминирайки причината, елиминираме и последствията.

— Страхотен сценарий!

— А ние знаем, че този кучи син Гърмящата глава и неговите съмишленици — комунисти са в Бостън. Просто трябва да ги открием, него и смрадливите му антипатриотични колеги.

— Но, можете ли да го направите? — попита леденостуденият, заангажиран с Париж, Фроги. — Дотук, не виждам да сте направили кой знае какво като хората.

— То практически е направено — отвърна Секретарят, чието ляво око най-сетне се беше успокоило напълно. — Този ужасен човек, когото арестуваха в Бостън, Цезар Непроизносимия, понастоящем се намира в една клиника на Държавния департамент във Вирджиния и е инжектиран със серум на истината. Преди да е свършил днешният ден ще знаем всичко, което знае *той*. И, Смити, аз мисля, че трябва незабавно да се хванеш на работа.

— Това... може да се уреди.

* * *

Алджърнън Смитингтън-Фонтини слезе от лимузината си на едно невероятно място. То представляваше крайпътна бензиностанция на подстъпите към Грейсънвил, щата Мериленд, реликва от времената, когато местните фермери са пълнили в ранна утрин резервоарите на камионите си и са прекарвали часове наред, спорейки разгорещено помежду си за времето, падащите цени на пазара и най-вече за нашествието на аграрната индустрия, която биеше погребалните им камбани. Смити поздрави бензинджията, който седеше на изпочупения си плетен стол до предната врата.

— Здравсти, веселяко. Влизай направо вътре и използвай телефона... Остави си парите на плота, както обикновено, и, както обикновено, аз изобщо не съм те виждал никога през живота си.

— Дипломатическа сигурност, нали разбираш, старче?

— Кажи го на жена си, а не на мен, момко.

— Не ти прилича на положението да се държиш безцеремонно.

— Хей, нямам проблеми с това — с всяка жена, във всяко положение...

— *Наистина ли?* — Смитингтън-Фонтини влезе в сградата на малката бензиностанция. Отиде наляво, където имаше един напукан и покрит с мръсотия гетинаксов плот; имаше също така и един столетен телефон. Той го вдигна и набра номера. — Надявам се, че времето е подходящо — каза той.

— А, сеньор Фонтини! — отвърна гласът от другата страна на линията. — На какво дължа честта? Надявам се, че в Милано всичко върви както трябва.

— По-добре от очакваното, както и в Калифорния.

— Радвам се, че можем да ви предложим услугите си.

— Няма да се зарадваш толкова, като разбереш какво бе разпоредено. Измежду останалите гнусотии това просто е отвратително.

— Е, хайде, какво може да е толкова сериозно, че да заслужи тези определения?

— *Екзекуция!*

— *Che cosa? Кого?*

— *Тебе.*

— Мен... Мръсни кучи синове! — изрева Винсънт Манджекавало. — Долна сбирщина *копелета!*

— Трябва да се разберем за мерките. Аз предлагам кораб или самолет, с възможност за завръщане.

Вбесеният Вини Бам-Бам трескаво натискаше бутоните на телефона, скрит в най-долното чекмедже на бюрото. Два пъти си удари кокалчетата до кръв, защото не прецени правилно разстоянието до острите дървени ръбове на страничните стени. Излая номера на хотелската стая, с която искаше да се свърже.

— *Да-а?* — каза със сънен глас Малкия Джоуи Савана.

— Размърдай си шибания дирник, Джоуи, целият сценарий се измени!

— Какви ги говориш?... Ти ли си, Бам-Бам?

— Тези шибани хвалипръцковци с коприненото бельо току-що заповядаха моята *eseciuone!* След всичко, което *направихме* за тях!

— Сигурно се шегуваш! Да не би да е грешка? Те говорят на такъв любезен език, че изобщо не можеш да разбереш дали искат да ти забият нож в гърба или да ти целунат гъза...

— *Basta!*^[4] — изрева Директорът на ЦРУ. — Чух това, което чух и то е *злато!*

— Мамка му! К'во ша правим?

— Запази спокойствие, Малки Джоуи. Аз ще изчезна за известно време, може седмица, може и две — сега разработваме подробностите — но точно сега ти получаваш нова задача. И трябва да я свършиш *както се полага*, Джоуи!

— Кълна се в гроба на майка ми...

— Дай на някой друг. Майка ти доживя до прекалено дълбока старост.

— Имах една племенница. *Монахиня...*

— Нея Църковният съвет я изхвърли, не си ли спомняш? Нея и шибания водопроводчик!

— Добре де, добре! Леля ми Анджелина... тя се спомина след като беше яла стриди при Умберто и никога не е имало по-голяма светица от нея. В *нейния* гроб!

— Достатъчно — изрече Винсънт Франсис Манджекавало — приемам клетвата ти.

— А аз ще благодаря на Бога за напътствията ти, Бам-Бам. На кого трябва да отнема мизерния животец?

— *Обратното*, Джоуи. Ще ги пазиш живи!... Искам да ми уговориш среща с този Гърмяща глава и съдружниците му. Нещо изведнъж станах голям поклонник на каузата им. Вече прекалено често и прекалено жестоко започнаха да тъпчат тези малцинства. Това е недопустимо.

— Сигурно чавка ти е изпила шибания *мозък!*

— Не, Малки Джоуи, на тях им го е изпила.

[1] Непреводимо — религиозни песни и музика (англ.). — Б. е. р.

↑

[2] Покахонтас — индианска принцеса, за която се говори, че спасила от екзекуция капитан Джон Смит — Б.р. ↑

[3] От frog — жаба (англ.) ↑

[4] Стига (ит.). — Б. е. р. ↑

ГЛАВА 15

Вратата на апартамента в „Риц-Карлтън“ се отвори с гръм и трясък и Деси-Едно и Две нахълтаха в стаята с развени бели вратовръзки и поли на фраковете, готови за битка. Девъро изгърва мартинито си, Дженифър Редуинг скочи от стола и се хвърли на пода с генетичен рефлекс.

— *Много добре*, адютанти! — изрева облеченият в еленови кожи Макензи Хоукинс, след като влезе с бодра крачка в апартамента, последван от ошашавения Аарон Пинкъс. — Няма налице враждебна акция, така че можете да застанете свободно. В стойка „свободно“ са приемливи нормални пози.

— Деси-Едно и Деси-Две се разплуха. — Не чак *толкова* нормални, сержанти! — Д-Едно и Д-Две на секундата се стегнаха.

— Така е по-добре — похвали ги Ястреба. — Очи нащрек! Готовност за атака!

— К'во искаш да кажеш сега? — попита Деси-Едно.

— Незабавното подчинение е първият признак на добрия войник. Този дългия и кльощавия го забравете, наблюдавайте жената! Те обикновено носят гранати под полите си.

— Ти, допотопно мръсно *копеле*! — изкрещя Редуинг, изправяйки се на крака, след което започна да пригладжа косата и роклята си. — Ти, *изчадие*! Ти, долнопробна реликва от петоразреден военен филм, за какъв се *мислиш*?

— Изпитана тактика — каза под сурдинка Мак на адютантите си. — Порой от словесни обиди — така те гледат да ти отвлечат вниманието и да ти забият нож в гърба.

— А аз мога ли да ти забия на *тебе* един между краката, вървяща кофа за боклук такава! И как *смееш* да носиш тези дрехи?

— Вижте, вижте — продължаваше да гъгне Ястреба, премятайки пурата из устата си, — сега се опитва да ме забаламоса — наблюдавайте ръцете й, момчета. Тия цици, дето ги има, сигурно са пластични експлозиви.

— Аз ще проверя, хенерале! — извика Деси-Едно, фокусира поглед върху целите. — К'во ш'кажеш?

— Още една крачка към мен — каза Редуинг, сниши рамене, сграбчи дръжката на чантичката си от стола, бързо я отвори и измъкна флакончето спрей — ...и ще ослепееш за един месец — довърши и размаха оръжието си срещу двамата издокарани адютанти и уопотамски облеченият им шеф. — Само пробвайте и ще ми подсладите не само деня, а и цялата седмица.

— *Чакайте* малко! — възкликна Аарон, намествайки очилата си, за да огледа по-добре красивата жена с бронзов тен. — Аз ви познавам... Преди седем или осем години... — Харвард... списание „Лоо Ривю“, ...вие бяхте сред най-добрите във вашия випуск... изключителен анализ на цензурата в рамките на конституционното право.

— Да, господин Пинкър, вие проведохте събеседване с мен и аз бях много благодарна и поласкана от вашия интерес.

— Но вие ни предадохте, скъпа. Защо се получи така?... Разбира се, че не сте задължена да ми отговорите, защото това не ми влиза в работа, но ми е любопитно. Имам смътни спомени, че разпитвах съдружниците си към коя фирма във Вашингтон или Ню Йорк сте се ориентирала — честно казано, имах намерение да звънна във въпросната фирма и да им кажа какъв късмет са извадили. Обикновено Вашингтон и Ню Йорк обират каймака от университетите. Всъщност сега си спомням, че вие отидохте в една малка, но преуспяваща фирма в Омаха.

— Там съм родена, сър. Както вече сигурно сте се досетил, аз съм член на племето уопотами.

— Само предполагам, но да си призная, надявах се, че вие може да отхвърлите заключението ми. Животът щеше да бъде по-малко хаотичен, ако това въобще е възможно.

— Не е, господин Пинкър. Аз се казвам Дженифър Редуинг и съм дъщеря на уопотамите. И също така изключително се гордея с този факт.

— Но къде тогава срещнахте Самюъл, за Бога?

— В един асансьор — тази сутрин — в хотел „Четири сезона“. Той беше извънредно изтощен... твърдеше, че е изтощен и направи няколко недотам умни забележки.

— И това е било достатъчно, за да ви накара да тръгнете с него, така ли, госпожице Редуинг?

— Тя се отправи към собствения ми дом — намеси се Девъро.

— Аз ѝ се извиних — дори дадох бакшиш на портиера вместо нея — и след това чух как тази луда дама дава собствения ми адрес на шофьора на таксито! *Ти* какво би направил Аарон?

— Очевидно, щях да я последвам.

— *Последвах я.*

— Отидох у тях, господин Пинкъс, защото това беше единствената нишка, която имах, за да се свържа с това изчадие адово, което стои до вас!

— Не е ли една ядосана малка кобилка? — отбеляза патетично Ястреба.

— Да, генерал Хоукинс, вие сте точно такъв, какъвто казах. И съм ядосана, Генерале, но *не съм* „малка кобилка“, както сам ще разберете, когато приключа с вас. В съда или извън съда, ще ви изгриза задника!

— Словесна атака, сержанти. Стойте нащрек.

— О, я млъквай, ти нискоchel широкогъз тотем такъв.

— Ей, Ред — намеси се Сам с нова чаша мартини в ръка. — Успокой се, спомни си за корпоративното обединение.

— Да се *успокоя* ли? Само като го погледна и ми иде да крещя!

— Той притежава свойството да действа така на хората — измърмори Девъро, отпивайки.

— Един момент, моля — каза Пинкъс, повдигайки ръка. — Стори ми се, че чух нещо, което трябва да бъде изяснено — почтеният адвокат се обърна към Сам. — *Какво* корпоративно обединение! *Сега* пък какво си направил?

— Просто един съвет *pro bono*^[1], Аарон. Ти би го одобрил.

— Може би вие ще обясните, госпожице Редуинг?

— Удоволствие е за мен, господин Пинкъс. Особено заради другия ви гост, генерал неандарталеца. Може да се наложи да му превеждате, но се надявам, че той ще ме разбере в основни линии, ако не за друго, то поне, защото вече няма да има възможност дори да припари.

— Достатъчно лаконично — каза Аарон, чието изражение силно напомняше това на Айзенхауер, когато е научил за отстраняването на

Макартър^[2].

— Просто блестящо, господин Пинкърс. Дори множеството грешки не могат да омаловажат този план. Идеята беше на Вашия служител. Трябва да му го призная.

— Виж какво, малка индианска кобилке...

— *Моля ви, генерале!*...

— Ти мислиш, че вниманието ми може така лесно да бъде отклонено от он'ва дето ѝ е под блузата, а, човече?

— *Достатъчно, сержант!*...

— *Жълти глупаци и малки глупаци, и малки агънца хрупат бръшля-ан!*...

— Самюъл, престани!

— Синко, разливаш си питието...

— Вие се готвехте да ме въведете в някои детайли на идеята, родила се в мозъка на моя не съвсем адекватен в момента служител, скъпа госпожице Редуинг.

— Много просто, господин Пинкърс, понеже племето уопотами е регистрирано като юридическо лице, в настоящия момент се създава корпоративно обединение със съгласието на Съвета на старейшините. Те ще заявят, че всички правни въпроси ще бъдат разисквани единствено чрез изпълнителните директори, като всички страни, споменати в предишни документи, се считат за недействителни от настоящия момент. Накратко, изброените поименно изпълнителни директори ще бъдат колективен адвокат на племето.

— Това звучи доста добре, малка госпожице — каза Ястреба. — Какво означава?

— Означава, генерале — отвърна Редуинг, приковала леденостуден поглед върху Хоукинс, — че никой, повтарям, *никой* друг, освен изпълнителните директори на обединението на уопотамите, няма право да взема каквито и да е решения, или да подписва каквито и да било споразумения, засягащи интересите на племето — и по този начин да облагодетелства себе си.

— Ами, трябва да кажа, че това ми изглежда страхотно хитра защита — каза Хоукинс и махна от устата си сдъвканата пура. След което внезапно източих шия, като че ли нещо го обезпокои. — Но, предполагам, че следващия въпрос ще бъде — на тези изпълнители може ли да им се има доверие, госпожице?

— Извън всякакво съмнение, генерале. Има двама адвокати, няколко лекари, един президент на международна фондация, двама борсови брокери и един известен психиатър, при когото вие определено трябва да си запишете час. Ще добавя още, че те всички са истински потомци на уопотамите и най-накрая, че аз съм ръководителят, както и говорителят, на корпоративното обединение. Някакви други въпроси?

— Да. Само един. Това ли е, което иска Съветът на старейшините?

— Разбира се. Те се ръководят от нашите съвети, а ние ще бъдем непреклонни. Така че, както добре разбирате, генерал Хоукинс, дори и вашият лишен от всякакъв разум, тотално деструктивен план да напредне и със сантиметър, *ние*, а не вие, ще упражняваме пълен контрол с цел да сведем до нула разрушителния ефект върху невинни хора, от които вие искате да извлечете неимоверни облаги. По отношение на декларацията вече нямаш думата, маниак такъв.

В изражението на Ястреба се четеше не само болка, а и дълбока лична обида. Сякаш светът, който той беше съградил тухла по тухла с грижовност и дълбока обич, го е отхвърлил. Той изведнъж заприлича на самотен стар човек с ограбена душа, забравен от всички герой, който единствено заради личното си достойнство отказваше да се предаде на горчивината. — Прощавам ви за вашите неоснователни подозрения и за невъздържания ви език — каза той бавно, — защото вие наистина не знаете какво вършите.

— О, *Господи!*

— Тия май ни будалкат, а, генерале? — попита Деси-Две.

— Тогава тия гринговци май трябва да се разходят на въздух, а, човече? — каза Д-Едно. — През прозореца, о'кей?

— Не, джентълмени — възпротиви се Хоукинс тихо. В гласа му се долавяха задгробните нотки на светец. — Тази велика жена надяна мундира на командира и в крайна сметка аз не мога да направя нищо, за да облекча тази нейна ужасяваща отговорност...

— Ето започва се — прекъсна го Сам, хванал мартинито си с два пръста, за да залови една маслина. — Настана време за погребални химни, приятели.

— Синко, ти наистина бъркаш в мнението си за мен...

— Това си ми го пробутвал и преди, Мак. Само, че аз нещо не се връзвах.

— А защо да не ми се даде още един шанс, момко?

— Давай, братко заек.

— Госпожице Редуинг — Ястреба кимна с глава като главнокомандващ, който се запознава с друг главнокомандващ. — Аз уважавам и разбирам вашия скептицизъм относно моя принос към каузата на уопотамите. Но нека оставим това на мира. Като осиновен син на племето, аз приемам всички решения на мъдрия Съвет на старейшините. Облагите за моята личност нямат нищо общо, аз просто искам справедливостта да възтържествува.

Дженифър Редуинг беше зешеметена. Жестоката битка с гиганта мегаломан се беше свела до това да вкара в правия път едно миловидно, ранено пале с малко повече юридически капани.

— Ами... генерале... честно казано, не знам какво да кажа — Дженифър прекара ръка през косата си с отбранителен жест. — Моля ви, разберете, сър — започна, насилвайки се да погледне стария воин, който беше отдал толкова много на страната си — страната им. — Аз съм изключително предпазлива, може би прекалено предпазлива, по отношение на моя народ, защото нашата история, както и на всички индианци в Америка, гъмжи от несправедливости. Във вашия случай не бях права. Извинявам се. Моля да приемете извинението ми, то е искрено.

— *Успя!* — извика Девъро, поглъщайки остатъка от мартинито си. — Гневният лъв се маскира като мокро коте и ти се хвана.

— Самюъл, достатъчно! Не чу ли какво каза този човек?

— Чувал съм го в стотици вариации...

— Затваряйте си устата, съветник! Той е *славен* мъж и току-що се съгласи с всичко, което исках.

— Ти забрави за заобиколните пътища, съветник — каза Сам, отправяйки се отново към бара. — Предстои ни да извървим неравни пътища, приятели.

И, естествено, хотелският телефон иззвъня. Аарон Пинкърс тръсна глава едновременно с досада и гняв, отиде бързо до бюрото и вдигна нахалния инструмент.

— Да?

— Кой е този, с когото говоря в момента? — запита пискливият глас от другата страна. — С големия юдейски правист или с големия изкукуруигал генерал?

— Аарон Пинкър е на телефона и съм адвокат, ако това отговаря на въпроса ви.

— Достатъчно ми е, чифутино. Намерих те по лимузината ти.

— Моля?

— Ами това е дълга история, и аз бих ти я разказал, но Бам-Бам не обича дълги истории, а и да ви кажа право, нямате много време.

— Не разбирам и дума от това, което ми казахте.

— Ами виждаш ли, преди години имаше един дрисльо, който ме беше окошарил, но сега си играем заедно шах и като се вземе предвид факта, че той все още има приятел чета в града, подразбрал е, че търсят точно твоята лимузина, саpиссе?

— *За какво говорите?*

— Май ще е по-добре да говоря с оня дивия, а? Кажи на тоя задник да си извади пурата от устата и да дойде да говорим.

— Струва ми се, че е за вас, генерале — каза Пинкър бавно и неохотно. — Някакъв доста странен приятел, който говори като пиле — поне както си *представям*, че говори едно пиле.

— *Пробив!* — извика генералът, отправяйки се с бързи крачки към бюрото и сграбчи слушалката, след което моментално закри с длан микрофона и осведоми останалите. — Старите воители, дори и боклуци, никога не се губят. *Ти ли си, Малки Джоузеф?*

— Трябва да поговорим, тъпако. Всичко се промени. От моя страна, вие вече не сте лошите момчета, но другите лоши момчета са по петите ви.

— Бъди малко по-конкретен, Джоузеф.

— Няма време, тъпако! Големият човек иска да си уреди среща с теб след ден или два, но той за малко трябва да се преструва на умрял, така че аз съм ви връзката.

— Да се преструва *на умрял* ли, Джоузеф...?

— Кълна се в гроба на леля ми Анджелина. Вашингтон наруши правилата на играта и големият човек временно загуби... Той ми каза да ти кажа, че онзи мърльо, чийто гръб ти обезвреди, но чийто врат не можа да счупиш като хората във фойето на хотела, си е изказал и майчиното мляко в някаква фабрика за химия във Вирджиния.

Понастоящем те знаят, че ти и твоята банда сте тук в Бостън и момчетата с коприненото бельо са развързали — ето, записал съм си го — СВН-тата и са ги насъскали след вас.

— *СВН-тата* ли? Ханибал в слонско лайно! Той *СВН* ли каза?

— Не бих могъл да съм в грешка, защото той ми го повтори поне три пъти и аз не знам какво означава това.

— Най-големите зверове на света, Малки Джоузеф. Аз съм ги обучавал, така че би трябвало да знам. Специалните части — *Непоправимите*. Те все още са в затворите и все още се опитват да убият, който им попадне с изключение на готвачите и медицинските сестри.

— Сега си наред ти и малката ти група, тъпако. Бяха ми необходими тридесет и една минути, за да ви откроя — а колко ли ще им е потребно на шибаните командоси, като пристигнат в Бостън, което те може би са направили? Махайте се оттам и ми се обади в този рай на рум-сървиса, след като сте извън огъня на друсаните глави... и недейте да използвате тази шибана лимузина с тая шибана табела! — Джоуи Савана затвори и Ястреба се обърна към адютантите си.

— *Евакуация!* — изрева той. — Обясненията по-късно — сега няма време за тях. *Адютанти*, свийте две возила от паркинга на хотела и ни пресрещнете на югоизточния ъгъл. — Мак изгледа рязко Аарон Пинкър, докато Деси-Едно и Две излитаха през вратата, а след това премести погледа си към Сам Девъро и накрая към Дженифър Редуинг. — Питате ме защо се боря с лицемерието на силните на деня, защо вадя меча срещу тези, които корумпират и манипулират, все едно дали са отпреди един век или от сега. Нека го кажа направо, по дяволите! Някой там горе е пуснал на свобода шайка психопати, натоварени с една-единствена мисия, чийто успех ще им позволи да кръстосват свободно улиците и да вилнеят из тях... Мисията е да бъдем убити, *всичките*. *Защо?* Защото сме хвърлили светлина върху едно престъпление, извършено срещу един невинен, *манипулиран* народ преди повече от сто години, поправянето на което би струвало на манипулаторите *милиарди!*

— *Да ти се не види* и изначалната истина! — каза Девъро, изхвърляйки мартинито си в мивката. — Хайде да се махаме оттук!

— *Полицията*, генерале! Аз съм един уважаван човек тук в Бостън. Те със сигурност ще ни защитят.

— Командире Пинкърс, в тази схватка със сили, лишени от всякакъв разсъдък, цивилните институции са безполезни. Как мислите съм взривявал гари от Нормандия та чак до Кай Сонг?

— Просто не мога да го повярвам — каза Редуинг, опитвайки се да запази спокойствие. — Няма да го повярвам!

— Ти ли няма да повярваш, малка индиански кобилке? Може би трябва да ти припомня за Източните компании, които обещаваха на твоите хора в цялата Среднозападна равнина, че ще бъдат преместени в далеч по-добри земи, а всичко, което намериха там, беше пустинна почва и вледеняващ вятър. Нищо не се е променило, млада лейди!

— О, Исусе! — извика Дженифър, втурвайки се към вратата на спалнята.

— Какви ги вършиш? — изкрещя Девъро.

— Майка ти, идиот такъв!

— О, да, разбира се — каза Сам, премигвайки. — Има ли малко кафе под ръка?

— Няма време, синко!

— Помогни на госпожица Редуинг, Сами.

— Поне не сме вече на Самюъл...

— Не мисля, че има избор — каза Аарон Пинкърс.

* * *

Петимата бегълци от „Риц-Карлтън“ стояха наредени един до друг на югоизточния край на хотела и чакаха пристигането на Деси-Едно и Две. Усмиваха се с пресилена любезност на преминаващите хора и правеха всичко възможно да не изглеждат като квинтет възрастни правонарушители. Редуинг крепеше достолепната Елинор, докато последната се бореше с думите на песента „Индиански любовен зов“.

— Млъкни, майко! — прошепна Сам.

— Това е дъщерята, която винаги съм искала да имам...

— Вземи се в ръце, мамо. Тя може да се окаже по-добър адвокат от мен, а ти не би желала това.

— Аз не мисля, че ти си толкова печен.

— *Тишина!* — заповяда Ястреба, стоящ най-близо до ъгъла на сградата. Пинкът стоеше точно до него. Една кола Лин-кълн таун беше свила пред козирката на входа на хотела, докато в същото време Деси-Едно и Две излизаха на улицата с двете присвоени коли от паркинга. — *Запазете* всички тишина! — продължи Ястреба, докато той и Аарон наблюдаваха четиримата мъже в черни шлифери, които излизаха от линкълна. Колата веднага се отдалечи и паркира до вратите на градския парк, а в това време четирите черни шлифера влязоха с бърза крачка в хотела. — Д-Едно, отпред и центъра! — каза Ястреба със силен шепот. — Повтори!

— Д-Едно — отпред и центъра...

— Виждаш ли онази кола там? Онази пред вратите на парка.

— Че как да не я виждам. Отпред седи един гринго.

— Искам го обездвижен, а колата обезвредена, разбираш ли какво ти казвам?

— Не е толкова трудно. Той да отиде да спи, а аз да изтръгна шнуровите — т'ва се прави всяка нощ в Бруклин. Освен ако не го искате мъртъв, което, честно, генерале, аз не правя.

— За Бога, не! Искам да им изпратя послание. Те искат да ни гръмнат задниците, момко, а аз ще им покажа, че не могат да го *направят!*

— Ще стане, генерале. След т'ва к'во?

— Върни се в хотела, в апартамента на господин Пинкът, но покрый фланговете си. Четирима мъже в тъпанарски черни шлифери се качиха горе да ни светят маслото... Докато дойдеш, аз сигурно ще съм разкарал поне трима от тези негодници, но ти все пак се погрижи за четвъртия.

— *Хей!* Само ти ли ша са забавляваш? Аз ша взема три, *ти* вземи един!

— Харесва ми духът ти, синко.

— Ами Деси-Две?

— Ще ти обясня след малко — каза Хоукинс, обръщайки се към Аарон Пинкът. — Кажете ми, командире, имате ли някое място, за което никой да не знае, нещо като скривалище, където водите, да речем, непривилегировани жени, които, биха се радвали на вашата компания?

— Вие луд ли сте? Вие не познавате Шърли!

— Добре, разбирам... Но някъде все пак трябва да има някое не толкова оживено място, където бихме могли да останем за ден-два.

— Ами, фирмата купи навремето една скиорска хижа до границата с Ню Хемпшър, защото един от най-надеждните ни клиенти беше изпаднал в огромно затруднение — там рядко вали сняг...

— Това е добре! Ще се присъединим към вас там.

— Но откъде ще разберете къде се *намира*?

— Много просто, команданте — намеси се Деси-Едно, — Деси-Две чопна само автомобили, дето си имаха *telefonos* вътре. Записахме *numeros* и на двете. — Д-Едно извади къс хартия с два номера, изписани напярко. — Виждаш ли? Моят амиго, той има същото.

— Вие двамата сте наистина забележителни. Много ще ми бъде приятно, ако ми се обадите...

— Не е време за медали, командире! — прекъсна го твърдо Ястреба. — Мисията ни не е приключена. Вземете Сам, майка му и индианката и ги закарайте в Ню Хемпшър. Сега, хайде да се махаме *оттук*! Сержантът ми и аз имаме да вършим работа!

* * *

Първите два черни шлифера изобщо не разбраха какво им се случи. И двамата бяха се прикрили близо до вратите на апартамента, който преди малко напуснаха Ястреба и компанията му, и двамата бяха издебнати от Ястреба откъм стълбището, приведени в безсъзнание и лишени от всичките им дрехи, включително и от слиповете. Третият неуспял убиец се опитваше да отвори вратата, но заниманието му беше прекъснато от един пийнал гост на хотела, който минавайки покрай него се извъртя и отпрати в долната част на гърба му един парализиращ удар *чи-сай*. Четвъртият Хоукинс остави на адютанта си, Деси-Едно. В крайна сметка в това се състоеше отговорността на командващия — да вдъхва увереност на подчинените си. Всъщност това се превърна в урок по търпеливост, едно от най-важните качества, които трябва да притежава добрия разузнавач, мислеше си Мак. Той чакаше в сянката на вратата, до която лежеше в безсъзнание голият убиец от СВН. Д-Едно се появи безшумно и тръгна също така тихо към средата на коридора, където притисна гърба си към стената срещу

апартамента на Пинкъс. В продължение на осем минути, които се сториха на Деси-Едно цял час, той остана неподвижен и едвам дишащ, докато вратата през две врати от неговата се отвори и един мъж в черен шлифър излезе, хванал автомат в ръката си.

— *Iguana, Jose!* — изрева Д-Едно и така изненада неосъществилия се убиец, че той изобщо не разбра как оръжието беше изритано от ръката му, нито пък разбра как бе проснат в безсъзнание от един бърз и тежък юмрук в средата на челото му.

— Изключително! — каза генералът, излизайки от сенките. — Знаех си, че има нещо в теб, синко.

— Защо не го направи ти, за Бога?

— Практика на бойното поле, момко! Всички така сме се издигнали.

— Можеше да ме убие!

— Аз имах пълна вяра в теб, сержант. Ти си съвсем готов за курса на Военното разузнаване за напреднали.

— Т'ва хубаво ли е?

— Ще поговорим по-късно. Сега трябва да съблечем тоя палячо до голо и да се махаме оттук. Всички сме между чука и наковалнята, адютант. Трябва да се съсредоточим върху следващите си ходове. И за мен, и за теб това е присъединяването към останалите някъде там на север.

— Няма проблеми, генерале. Преди да дойда тук, говорих с моя амиго по *telefono* в колата. Където и да идат, Деси-Две ще стои в автомобила, за да ми каже къде са.

— Добра тактика, синко... — Ястреба млъкна при звука на отваряща се врата. Двойка гости на хотела на средна възраст, излязоха от стаята си. — Бързо! — прошепна Мак и посегна да вдигне проснатото на пода тяло. — Изправи го, като че ли току-що е драйфал.

— Той излезе ей от оная врата, генерале. Още е отворена!

— Да тръгваме! — Хоукинс и адютантът помъкнаха куцащата фигура към отворената врата под изумените погледи на гостите на хотела.

— Долу има *страхотна* сватба, амигос! — извика Деси-Едно, поглеждайки назад. — Искате ли да ви вземем на купона?

— Не... не, благодарим — каза възрастният мъж и побърза да отведе жена си към асансьорите.

* * *

Скиорската хижа в подножието на Хуксет, щата Ню Хемпшър представляваше една недодялана, занемарена и усойна постройка, която и в най-добрите си времена не би била удостоена с повече от две звезди дори и в непретенциозна, туристическа брошура. Но все пак тя беше убежище и имаше и електричество, и отопление, и телефон. А също така се намираше на по-малко от час от Бостън и по тази причина „Аарон Пинкър и съдружници“ я намираха за съвсем прилично извънградско убежище за адвокати, работещи по трудни дела. Тя беше станала толкова необходима, че Аарон беше решил да не я продава, а да я преустрои и ремонтира.

— Ние трябва да върнем тези две коли — каза загрижено Пинкър на Ястреба, докато сядаха един срещу друг в дълбоките кожени кресла в бившето фойе на хижата. — Полицейските бюлетини ще бъдат разпратени навсякъде.

— Няма защо да се безпокоите, командире. Моите адютанти ще ги префасонират за нула време.

— Не е в това работата, генерале. Това е сериозна кражба, а Сам и аз сме, нека да ви припомня — служители на съда и бяхме доброволни съучастници. Наистина настоявам.

— О, по дяволите, *подробности!* Добре, ще пратя сержантите да ги откарат обратно и да ги оставят на една пресечка от хотела.

— Много ви благодаря, генерале.

— След това може да вземат за временно ползване други две возила...

— *Моля ви*, това не е необходимо! фирмата ми има постоянен договор с една агенция за коли под наем и моят шофьор Пади може да докара тук един автомобил, а някой негов приятел още един.

— Ще трябва да докарат и адютантите ми. Още нямам готовност да ги освободя.

— Разбира се. При така стеклите се обстоятелства, аз бих се чувствал още по-добре, ако тези двама младежи са наоколо. Ето, ще ви напиша адреса на агенцията, всички могат да се срещнат там — Пинкър бръкна в джоба си и извади един бележник.

— Аарон, погрижихме се за всичко! — каза Девъро малко по-силно, отколкото беше необходимо, влизайки във фоайето, мебелирано в алпийски стил заедно с Дженифър Редуинг. — Този магазин в Хуксет изпрати цяла кошница боклуци, а Ред каза, че може да готви.

— Как обясни присъствието ни тук?

— Казах, че целият ни първокласен колектив си съдира задниците с един куп проблеми по условни присъди.

— Защо условни?

— Те си мислят, че това звучи секси. За достоверност.

— Господин Пинкърс? — намеси се Редуинг, поглеждайки ядно към Сам за шестнадесети път през изминалите дванадесет часа. — Бих желала да използвам телефона ви, за да се обадя в Сан Франциско. Ще заплатя сметката, разбира се.

— Скъпа моя, вие бихте могла да изградите една изключително доходоносна кариера в моята фирма, но можете да не ме обезпокоявате с такива отвличащи вниманието маневри като плащане на сметки. Ще намерите спокойно място в бившия кабинет на управителя — той не е бил кой знае какъв управител и кабинетът му също не е кой знае какъв, но ще бъдете на спокойствие и никой няма да чува разговора ви.

— Много ви благодаря — Дженифър се обърна и тръгна натам, където ѝ посочи Пинкърс Хоукинс се надигна от креслото си. — Ще отида да намеря адютантите си. Реших да отида в Бостън с тях. Малкия Джоузеф каза, че иска среща. Затова трябва да го изненадам преди официалната ни конференция... Това ли е мястото, където дават коли под наем? — Аарон кимна и Ястреба тръгна към вратата. — Ще се прибера сам. Дотогава искам тук да има две коли.

— Добре, генерале. Когато госпожица Редуинг приключи, ще се обадя на Пади и ще задвижа нещата.

— Бърза мисъл, командире.

— Бих станал и бих козирувал, генерале, но не мисля, че ще се справя.

* * *

Редуинг затвори вратата на миниатюрния кабинет зад рецепцията, седна зад бюрото и вдигна телефона. Избра номера на

апартаментата си в Сан Франциско и остана изненадана от факта, че от другата страна вдигнаха веднага. На линията се чу развълнуваният глас на брат ѝ.

— Да?

— Чарли, аз съм...

— Къде ходиш, по дяволите? Опитвам се да се свържа с теб от часове!

— Прекалено абсурдно, невероятно и шантаво е, за да се впускам...

— Можеш да приложиш всяко едно от тези прилагателни и към това, което научих аз! — прекъсна я малкият ѝ брат. — Това ненормално копеле ме е изпреварило — всички ни — измамени сме!

— Чарли, успокой се — каза Дженифър, която противно на думите си почувства как кръвното ѝ се вдига. — Успокой се и говори бавно.

— И двете са невъзможни, сис!

— Опитай, Чарли.

— Добре, добре — В Сан Франциско, брат ѝ пое няколко пъти шумно и дълбоко дъх и направи всичко възможно да говори разбираемо. — Без моето знание, без някой да ми е казал нещо, преди няколко седмици нашият вожд Гърмяща глава е убедил Съвета на старейшините посредством някакъв мазен адвокат от Чикаго, да го провъзгласи за единствен и абсолютен арбитър на племето уопотами за срок от шест месеца.

— Той не може да *направи* това!

— Направил го е, сестричке. Заверено от нотариус и напълно законно.

— Той сигурно им е дал нещо в *замяна*!

— Един милион долара, които да бъдат поделени между петимата членове на съвета и още милиони, които трябва племето да получи в шестмесечен срок.

— *Корупция!*

— Нещо ново няма ли да ми кажеш?

— Ще се борим в съда!

— Ако оставим настрана това, че ще загубим, ще направим старците за посмешище, а и много ще задлъжняят.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Да започнем например с това, че чичо Орлов взор е купил един старчески дом в някаква пустиня в Аризона за най-възрастните членове на племето, в който няма да има водопровод през следващите стотина години. Или леля Еленов нос, която е инвестирала от името на жените в племето в някаква петролна сонда на Четиридесет и първа Улица и Лексингтън Авеню в Ню Йорк Сити, или може би, братовчедката Антилопови крака, която е купила контролния пакет акции на една спиртна фабрика в Саудитска Арабия, където не само не произвеждат алкохол, но не го и консумират!

— Та те всичките са над *осемдесет* години!

— И са признати като умствено здрави, което е потвърдил и съдът в Омаха.

— Не мога да повярвам, Чарли. Прекарах с Хоукинс по-голямата част от следобеда и след едно разгорещено начало се сработихте. Само преди два часа той беше толкова искрено разкаян, толкова убедителен. Той ми каза, че нашето корпоративно обединение е правилно нещо, и, че той ще се подчини на всичко, което одобри Съветът на старейшините.

— А защо не. Нали той е Съветът на старейшините.

[1] За добро. ↑

[2] Дъглас Макартър — амер. генерал по време на Втората световна война ↑

ГЛАВА 16

Дженифър изхвъркна от малкия кабинет във фойето и експлодира в пространството пред себе си:

— Къде е той? — гласът ѝ предвещаваше гръмотевична буря, а в очите ѝ бляскаха светкавици. — Къде е този кучи син?

— Очевидно имате предвид Сам — отвърна Аарон Пинкърс и посочи вратата, водеща към кухнята. — Той каза, че си е спомнил къде е скрил една бутилка джин, за да не могат да я открият колегите му.

— Не, не говоря за този кучи син, имах предвид другия! Бизона идиот с медения език, на когото предстои да изпита върху себе си яростта на сиуксите и команчите едновременно, въплътена в една дъщеря на уопотамите.

— Нашият генерал ли?

— Къде е този негодник?

— Ами, с дълбоко съжаление, но и с известно облекчение, ще ви съобщя, че той отиде в Бостън с двамата си адютанти. Спомена нещо за среща с някакъв човек на име „Малък Джоузеф“, който по всичко изглежда е персоната, която му се обади в „Риц-Карлтън“.

— Знаете ли какво е направил този ужасен човек?

— Прекалено много ужасии, за да се поберат в енциклопедия със среден размер, предполагам.

— Той е купил нашето племе!

— Каква изключителна постъпка! Как е било възможно да го направи?

Редуинг разказа на известния бостънски адвокат всичко, което беше научила от брат си, Чарли.

— Може ли да ви задам един-два въпроса, може би и три?

— Разбира се — каза Дженифър и се тръшна в коженото кресло до Пинкърс. — Измамиха ни — добави тихо и обезкуражено. — Наистина ни измамиха!

— Не е задължително, скъпа моя. Да започнем със Съвета на старейшините. Те сигурно са мъдри и славни хора, но били ли са

официално посочени като законни представители на племето уопотами?

— Да — измънка Ред.

— Моля?

— Идеята беше моя — каза Дженифър малко по-високо, с отчаяние в гласа. — Това им възвърна гордостта, от която те отчаяно се нуждаеха, и аз изобщо, изобщо, не съм предполагала, че те ще вземат някое важно решение без да се допитат до мен или в случай, че пренебрегнат мен, поне до някой друг от нашата група.

— Да, виждам. А има ли някъде в договора клауза, споменаваща, че избраните деца на племето могат да контролират решенията на Съвета на старейшините?

— Не, това би било унижително. Както и при източните народи, „лицето“ е страшно важно за индианците. Ние просто бяхме сигурни — поне така предполагаме — че ако възникне някакъв проблем, един от нас ще бъде извикан... Откровено казано, аз.

— Звучи правдоподобно.

— Разбира се.

— Но официално, в документите няма никаква клауза, която да хвърля светлина и да уточнява функциите на вашата група?

— Не... Казах вече, това би наранило гордостта им. Да включим такова условие би означавало, че има друг съвет над Съвета на старейшините, а племенната традиция не би го позволила. Сега вече разбирате ли какво искам да кажа? Този ужасен човек притежава пълен контрол над племето. Той може да говори и върши каквото си пожелае от негово име.

— Предполагам, че винаги ще можете да го привлечете под съдебна отговорност за измама. Но, ако направите това, ще трябва да разкриете истината, а това е изключително неизгодно по очевидни причини. Освен това вашият брат има право — може и да загубите.

— Господин Пинкър, Съветът на старейшините се състои от пет човека — четиримата са на по осемдесет години, а петият е на седемдесет и осем. Никой от тях няма необходимата подготовка да се занимава с такава сложна правна материя.

— На тях не им е необходима „подготовка“, госпожице Редуинг. Те просто трябва да са достатъчно компетентни да разберат тази

сделка, предимствата от нея и отговорностите. Аз мисля, че те отлично са разбрали всичко и веднага са приели предложението.

— А аз мислех, че това е невъзможно!

— Хайде стига, скъпа моя, един милион долара в брой и обещание за още много милиони в кратък период от време! В замяна на какво? На временното притежание на това, което те добре знаят, че не представлява нищо повече от една церемониална титла, в най-добрия случай. Изкушението е било прекалено голямо... „Дайте да позволим на белия човек да се позабавлява няколко месеца, какво толкова лошо ще стане?“

— На сделката не са присъствали всички членове на племето — настоя Дженифър.

— Не е било необходимо. Ако всички делови преговори изискваха цялостно представителство на всички засегнати страни, нашата икономическа система щеше да се срине и вие го знаете.

— Но не и когато става въпрос за измама.

— Наистина, но как ще докажете, че е имало измама? Доколкото разбирам, той е обещал милиони на базата на една евентуална промяна на положението на племето, което би ги направило по-богати отколкото са си ги представяли и в най-разюзданите сънища, а след това е подкрепил предложението си с един милион долара суха пара на ръка, както се казва.

— Те не са разбрали! Те не са осъзнали, че той има намерение да ги направи ищци в най-взривоопасното дело срещу федералното правителство в националната история. — Господи, Командването на Стратегическите ВВС!

— Очевидно нито един от тях не е проявил и най-малко любопитство относно това как той възнамерява да ги направи толкова богати. Те с охота са взели милиона и са го похарчили — доста необмислена постъпка, бих казал... И, простете, госпожице Редуинг, но съм убеден, че брат ви е бил напълно в течение на намеренията на генерала, фактически той до голяма степен е бил съучастник...

— Той е мислел, че всичко това е една голяма шега! — извика Дженифър и се наведе напред. — Безобидна шега, която би осигурила на племето много пари, приток на туристи и голяма веселба!

— Значи Върховният съд е веселба, така ли...?

— Той не е и предполагал, че работата ще стигне до Върховния съд — каза Дженифър отбранително. — И освен това не е и подозирал за единия милион и за сделката на Хоукинс със Съвета. Той е бил подведен!

— Липсата на комуникация между приятелски настроени страни не е основание за обвинение в измама или заговор.

— Искате да кажете, че Старейшините умишлено са укрили информация от брат ми, така ли?

— Боя се, че е така. Както и той от тях.

— И, ако ние, нашата група, внезапно се намеси...

— За което нямате законното право — прекъсна я любезно Аарон.

— ...и разкажем цялата история — продължи Дженифър с постепенно разширяващи се от неверие очи, — това ще бъде сметнато за една себична акция от наша страна, за да се доберем до парите им, ако изобщо нещо е останало от тях!... Господи, всичко се обръща против нас! Това е лудост!

— Да, скъпа моя, лудост — като синоним на Ястреб. Генералът е трябвало да стане адвокат.

Високият възрастен джентълмен в дълго кафяво габардинено пардесю и мека черна шапка изглежда току-що бе пристигнал от някое от многобройните университетски градчета около Бостън. Може би беше професор. Осанката му излъчваше достойнство, но въпреки това изглеждаше малко стъписан от лукса във фойето на хотел „Четири сезона“. Той продължи да се оглежда насам-натам иззад големите си очила с рогова рамка, като от време на време спираше погледа си върху асансьорите. След кратка безцелна разходка той се отправи именно натам.

Разбира се, в наблюдението на Ястреба нямаше нищо безцелно. Предварителното разузнаване беше отбелязало всеки сенчест ъгъл и всяко по-закътано място за сядане. Един опитен боец никога не навлизаше във вража територия преди да провери терена. Нямаше изненади, така че генералът влезе в асансьора и натисна копчето на етаж на Малкия Джоузеф.

— Рум-сървис — каза Ястреба, след като почука на вратата.

— Вече получих! — извика гласът от вътрешността. — ...О, ябълките и крушите, накиснати в спирт и подпалени ли?

Мислех, че ще ги донесете по-късно! — Вратата се отвори и изненаданият Джоуи Савана успя само да възкликне. — Ти! Какво правиш тук, по дяволите?

— Всички преговори между главнокомандващите се предхождат от подготвителни срещи между преките им подчинени за изясняване на плановете — отвърна Ястреба и влезе в стаята. — Доколкото считам настоящите си адютанти за неадекватни за тази задача — единствено по лингвистични причини — вместо тях дойдох аз.

— Тъпако, ти си един задник на количка за сервиране! — извика Савана, затръшвайки вратата. — И без това ми е бръмнала главата, само ти ми липсваш.

— Ама ти се хапват ябълки и круши *фламбе*, нали?

— Да, много са вкусни, комбинацията от загорели плодове е чудесна, а ароматът е един изключителен букет, също като този на една стара фабрика.

— Какво?

— Мирише хубаво. Леле-мале, майка ми щеше да изскочи от гроба си, ако мажеше да ме види, че ям подпалени круши, а татко ми щеше да ме прати право в лудницата! Но какво ли са им разбирали главите, мир на праха им — Джоуи се прекръсти, след това погледна към генерала и заговори рязко. — Сега да оставим настрана приятната размисъл, какво правиш ти тук?

— Току-що обясних. Преди да проведе официалната среща с началника ти, бих желал да изясня по-голямата част от характера на ландшафта. Рангът ми го налага и аз го изисквам.

— Можеш да налагаш и да изискваш каквото си пожелаеш, генерале, но големият човек не ти е някакво шибано войниче. Искам да кажа, че той е там горе с архангелите от правителството.

— Случвало ми се е да се срещам и с такива, Джоузеф, и по същата тази причина искам Г-две, сто и едно, или няма да има никаква конференция.

— Какво е това, номер на кола ли?

— Това е пълна справка за този, с когото *в момента* си уреждам среща.

— Леле-мале, кълна се в гроба на леля ми Анджелина, за твое добро е!

— Това ще преценя аз.

— Не мога да ти кажа нищо без позволение.

— Ами я си представи, че започна да ти изтръгвам ноктите един по един, а, Малки Джоузеф?

— Хайде стига де, това вече го минахме. Под лайняната си обвивка може и да си твърд, но в никакъв случай не си някой истеричен нацист... Ето, *ето* ги ръцете ми. Искаш ли да позвъня да донесат едни клещи?

— *Престани*, Джоузеф... Малката волност не трябва да излиза извън рамките на тази стая!

— Ако искаш да ми кажеш, че не искаш клещи, забрави го. Същото го казах и на поне една дузина *capitanos* в армията на Мусолини — тази тлъста пача!

Телефонът иззвъня.

— Това *вероятно* е свръзката ти, Джоузеф. Понякога истината е най-доброто разрешение. Кажи на шефа ти, че съм тук — точно *тук*, с теб!

— Времето съвпада — каза Савана, поглеждайки часовника си. — Сега той трябва да е сам.

— Направи както ти казах.

— Имам ли избор? Че няма да ми изтръгнеш ноктите — няма, но огромните ти лапи върху нежното ми гърло са съвсем друго нещо — Малкия Джоуи отиде до телефона на нощното шкафче и го вдигна. — Аз съм — каза той — и големият Генерал Тъпак е на три метра от мен, само че не знае с кого ще говори, а аз държа на пръстите си, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Дай ми го, Джоуи — каза спокойният глас на Винсънт Манджекавало.

— *Ето* — извика Савана и подаде слушалката на Хоукинс.

— Тук Командир Х — каза Ястреба в микрофона, — доколкото разбирам, разговарям с Командир У.

— Вие сте генерал Макензи Хоукинс, сериен номер две-нула-едно-пет-седем, Армия на Съединените щати, два пъти носител на Медала за Чест на Конгреса и най-големият трън в задника на Пентагона, с който той някога се е примирявал. Точен ли съм?

— Ами, някои от преценките ви са доста пресилени... Кой сте вие, по дяволите?

— Аз съм един човек, който само до преди един ден искаше да ви види в гроба — с всички военни почести, разбира се — но, който сега ви иска съвсем жив. Достатъчно ясно ли се изразявам?

— Не, не се изразяваш ясно, вашингтонско копеле такова. Защо мина на другата страна?

— Защото *ония*, които ви искаха некролозите, сега искат моя, а на мен това определено не ми харесва.

— Значи ти си бил палячото, който изпрати онзи дрисльо *Цезар Не-знам-си-кой-си* в „Четири сезона“?

— За мой най-голям срам и позор, аз бях.

— По-спокойно, синко, провалът не беше твой, а негов. Той просто беше много тъп, а аз имам двама отлични адютанти.

— *Какво?*

— Не бих желал да си прекалено жесток към себе си. Командирът винаги трябва да е подготвен за неочаквана външна намеса. Това е част от обучението по теория на вероятностите във Военната академия.

— Какви ми ги говориш, *по дяволите?*

— От което се досещам, че ти просто не си от военен материал. А аз какво друго бих могъл да кажа?

— Можеш просто да слушаш, ето какво... Аз съм много опечален, че определени хора, за които смятах, че много ме уважават, искат да ме видят в същия този гроб, за който се разбрахме, че е предназначен за теб — само че сега те искат и аз да съм там с *теб*, което съвсем не ми е по вкуса, *caricse*? Искам вие да останете жив и в добро здраве, за да мога аз да постъпя с тези типове така, както и те с мен. А именно, да погребат копелетата.

— Не става, командире У. Ако говорите за разправа с крайни последствия сред цивилен персонал, ще ми бъде необходима пряка заповед от Президента, подписана също така и от председателя на Съвета на началник-щабове и от Директора на ЦРУ — ако ви е ясно какво означава това.

— Не се шегувате, нали?

— Не очаквам от вас да знаете каква е процедурата...

— А аз пък не искам от вас това, което току-що казахте! — прекъсна го рязко Манджекавало. — Не съм опрял до вас за няколко дребни и прости удара. Това, което съм наумил на тези перлено бели

тиквички, е чисто изтезание. Искам ги унищожени, смазани, съсипани — част от бездомниците с кредит колкото на Скитника Пит!

— Скитника ли?

— Той навремето чистеше писоарите в метрото на Бруклин — ето това искам за тези копелета! Искам в останалата част от мизерния си живот тези нещастници да чистят писоарите в *Кайро*!

— Бих споменал, Командире У, че като млад капитан в пустинната война срещу Ромел, аз доста се сприятелих с египетския офицерски корпус...

— *Basta!* — извика Манджекавало, но моментално се усети и снижи глас. — Извинете ме, велики, *велики* генерале. Подложен съм на голямо напрежение, нали ме разбирате?

— Не може да си го позволявате — направи му забележка Ястреба. — Всички се чувстваме по този начин, но на вас не ви е позволено да се предавате. Помнете, че вашите хора търсят у вас смелостта, която може би не им достига. Стегнете се и я *покажете*!

— Ценя дълбоко тези ваши думи — каза засрамено Вини Бам-Бам, — но сега трябва да ви предупредя...

— СВН-тата ли имате предвид? — прекъсна го Хоукинс. — Малкия Джоузеф предаде предишното ви послание и понастоящем ситуацията е под контрол. Вражките части са обезвредени.

— *Какво?* Те вече са ви открили, така ли?

— За по-голяма точност, командире, ние първи ги забелязахме и предприехме подходящи действия. Моите сили са на съвсем сигурно място и ще останат там далеч от сцената на бойните действия.

— *Какво стана?* Къде са СВ-тата?

— СВН-тата — поправи го Ястреба, — *Непоправимите*. А не тези другите смели, нормални мъже, които аз съм обучавал и които са дали толкова много. Това са психопатите, от които не можахме да се освободим.

— Но къде са те?

— Ами, понастоящем сигурно са в затвора, до един с обвинение за оскърбление на обществения морал, а ако не са, значи четирима чисто голи мъже тичат нагоре-надолу по стълбите на хотел „Риц-Карлтън“ и се крият, за да не ги види никой... О, а петия член на групата, също гол, е без съмнение още в линкълна си, който няма да потегли, защото има повреда.

— *Мамка му!*

— Вярвам, че това послание ще бъде предадено във Вашингтон безпрепятствено и по най-бързия начин... А сега, да се върнем на тактиката, командире. Вие очевидно сте в течение на моите планове, а какви са вашите?

— Същите като вашите, генерале. Спрямо едно малко и наивно племе от невинни коренни жители на САЩ е било извършено едно отвратително и мръсно деяние и щедрата богата нация трябва да им възстанови дължимото... Дотук харесва ли ви?

— Право на мушката, боецо!

— А сега, това което не ви е известно, генерале, е, че известен брой съдии от Върховния съд намират декларацията на адвоката ви за що-годе убедителна. Те в никакъв случай не представляват твърдо мнозинство, но я обсъждат помежду си.

— *Знаех си!* — намеси се триумфиращо Ястреба. — Ако не беше така, нямаше да опрат до Златния Голдфарб — когото също съм обучавал.

— Да не би да познавате Хайми Урагана?

— Дяволски добър мъж, силен като слон и умен като оксфордски отличник.

— Добре, добре — продължи Манджекавало, — но поради положението с КСВВС и съображения за национална сигурност, Съдът още осем дни няма да позволи декларацията да бъде обявена, а в деня преди това да стане, вие и вашият официален адвокат ще трябва да се явите на закрито заседание за устен разпит. Това се прави, за да ви се даде възможност окончателно да предявите искането си.

— Аз съм подготвен за това, Командире У. Подготвен съм почти от цяла проклетата година! Приветствам поканата. Аз съм чист.

— Да бе, но Пентагонът, Военновъздушните сили и особено доставчиците на отбраната не са. Те искат вашия задник, генерале, мъртвия ви задник.

— Ако контингентът, изпратен днес следобед от тях в Бостън, бележи еволюцията им в областта на бойните умения, то аз ще се запътя към Върховния съд и ще вляза там в пълна парадна уопотамска униформа.

— *Исусе!* Казвали са ми, че те били най-жестоките и най-побърканите убийци. Изключение правела една група, която държат

затворена зад високите стени в някаква смешна ферма, където те играели на волейбол, прехвърляйки пазачите през мрежата. Викат им „Гнусната четворка“ — те са следващите, които ще пуснат по петите ви.

— В такъв случай — каза Ястреба — предполагам, че бихте могъл да ни изпратите попълнение от един взвод. Да ви кажа истината, Командире, аз разполагам само с двама оперативни подчинени за защита на позициите.

— В това е проблемът, генерале. При едни нормални обстоятелства бих могъл да изпратя цял екип опитни командоси, които да ви отбраняват, но сега няма време — такава операция изисква известна подготовка, защото секретността трябва да е пълна, в противен случай *всички* ще изгубим.

— Това ми звучи досущ като изявление на някое гадно копеле с раиран костюм, господин Безименен.

— Няма такова нещо... кълна се в гроба на леля си Анджелина...

— Това е лелята на Малкия Джоузеф.

— Семейството ни е голямо... Слушайте сега, бих могъл да събера двама или трима *много* близки сътрудници, на които може да се разчита да мълчат като свети монаси, но повече от това ще представлява проблем. Отсъствието им ще бъде забелязано, ще започнат да задават въпроси, вероятно ще плъзнат и слухове от рода на: „За кого работеше той?“ или „Че той изглеждаше прекрасно вчера, какво искаш да ми кажеш с това, че е в болница?“ Прекалено много въпроси от този род ще изникнат, ако ви дам по-голяма охрана и заедно с тях може да изскочи на повърхността и моето име, а това не трябва да става!

— Да не би да сте затънал в някакви гущерови лайна, Командире У?

— *Казах ви*, сблъсках се със собственото ми отстраняване. Аз съм *finito*, костите ми вече са морска сол!

— Страшно съжалявам, боецо... Гор е главата, командире, докторите не винаги знаят всичко.

— *Моите* доктори знаят, защото не разбират и бъкел от медицина!

— Аз имам друго, може би трето виждане по въпроса...

— Генерале, *ако обичате!* Става въпрос за това, което ви обясних преди малко. Известни сили очакват да ме видят вкочанен до един, два дни и така и ще стане. — По-точно, така ще *изглежда*, че е станало — защото докато съм умрял ще мога да работя във ваша полза, така както и в моя собствена.

— Аз не съм кой знае колко религиозен човек — заключи дълбокомислено Ястреба. — Честно казано, видял съм доста пролята кръв, заради онези фанатици, които се кълнат, че ще убиват всеки, който не мисли като тях. Историята е пълна с такива фъшкии, но аз не си падам по тях. Всички ние произхождаме от онзи червей, изпълзял навремето от водата или от онази светкавица, която е вкарала примитивен мозък в главите ни. Така че никой няма правото да претендира за изключителност.

— Това дълга история ли е, генерале? Защото, ако е, нямам време да я изслушам.

— По дяволите, не, кратка е. Ако вие сте мъртъв, командире, то тогава сто процента не младата тревичка на гроба ви ще е тази, която ще действа от ваше име. Нещо не ми се връзвате в представата като кандидат за възкръсване.

— Исусе Христe!

— Дори и той да е успял, за вас не ми се вярва, боецо.

— Аз няма да съм мъртъв, генерале — просто ще изчезна като че ли съм мъртъв, *capisce?*

— Не съвсем.

— Както ви казах, сега работим по този въпрос. Жизнено важно е моите врагове — *вашите* врагове — да помислят, че аз съм вече извън сценария...

— Какъв сценарий?

— Този, който завършва с мъртвия ви задник и тези на всички около вас, които са замесени в уопотамските ви фъшкии!

— Ще се направя, че не съм чул тази ваша забележка.

— У плете ми се езика, кълна се — о, забравете я! Искях да кажа благородното ви дело в защита на онеправданите хора, така харесва ли ви?

— Точно на мушката, командире.

— Вижте сега, докато аз съм уж мъртъв и вън от сценария, моите хора ще работят на Уолстрийт. Те ще раздуят цената на акциите на

КСВВС до небето на базата на внезапна преоценка от страна на Пентагона. А след това вие ще влезете във Върховния съд и те ще се сгромолясат — също като атомна бомба върху кредитите си, които се опират на проекти, и тогава момчетата от хайлайфа, които няма да могат да си платят сметките, ще отидат да чистят кенефи в Кайро! Чатнахте ли, генерале? И двамата получаваме това, което *искаме!*

— Струва ми се, че долавям у вас определена враждебност спрямо тези хора.

— Така е, *Вожде Гърмяща глава!* Те искат да ни заврат в калта — *всички нас!*... Ще координираме действията си чрез Малкия Джоуи. Дръжте връзка с него.

— Трябва да ви кажа, командире и ще го кажа тук, пред Джоузеф, аз наистина мисля, че той не отдава никакво значение на всекидневната координация. Единствената възможност да се свърже човек с него е, когато не звъни на рум-сървиса.

— *Лайняна глава!* — изрева Джоуи Савана.

ВАШИНГТОН ПОСТ

ДИРЕКТОР НА ЦРУ ИЗЧЕЗНАЛ БЕЗСЛЕДНО В МОРЕТО

КРАЙБРЕЖНИ ПАТРУЛИ ПРОВЕЖДАТ БЕЗРЕЗУЛТАТНО 18-ЧАСОВО ИЗДИРВАНЕ ПО КРАЙБРЕЖИЕТО НА ФЛОРИДА. ЧАСТНА ЯХТА ПОПАДНАЛА В БУРЯ

Нос Уест, 24 август — Винсънт ф. А. Манджекавало, директор на ЦРУ и гост на яхтата „Дадено Бейби“, се смята за загинал в морето заедно с капитана и екипажа на 34-футо-вия плавателен съд, напуснал Нос Уест вчера сутринта в 6:00 часа за злополучно риболовно пътешествие. Според метеоролозите внезапната субтропическа буря се извила откъм Муертос Кейс приблизително в 10:30 сутринта и почти веднага се насочила на север, далеч от бреговата линия, но право на пътя на яхтата, която се е била отправила на изток към рибните полета при кораловите рифове. Издирването от страна на Крайбрежната патрулна авиация и патрулните

кратери ще приключи на разсъмване, но надеждата да намерят оцелели е малка, тъй като се предполага, че яхтата се е разбила в рифовете и е потънала веднага.

След като чу новините, Президентът направи следното изявление: „Добрият стар Винсънт, голям патриот и превъзходен военноморски офицер. Ако е трябвало да си отиде, то аз съм убеден, че би одобрил морските глъбини за свое последно земно убежище.“

Във Военноморския флот, обаче, няма досие, което да потвърждава, че господин Манджекавало е бил военноморски офицер или поне е служил във флота. Когато това му бе съобщено, Президентът направи следната кратка забележка: „Моите стари момчета трябва да приведат в ред досиетата си. Вина е служил в театъра на карибските операции заедно с гръцки партизани на патрулни лодки. Триста чуми и сто вещици, какво им става на тези новоизлюпени моряци?“ Военноморският флот не е дал отговор.

БОСТЪН ПЛОУБ

ПЕТИМА КУЛТОВИ НУДИСТИ АРЕСТУВАНИ В „РИЦ-КАРЛЪН“

ЧЕТИРИМА НАМЕРЕНИ ГОЛИ НА ПОКРИВА. ПЕТИЯТ НАПАДНАЛ БЯГАЩ ЗА ЗДРАВЕ В ГРАДСКИЯ ПАРК. ВСИЧКИТЕ ТВЪРДЯТ: „ПРАВИТЕЛСТВЕН ИМУНИТЕТ“ ВАШИНГТОН ШОКИРАН

Бостън, 24 август — След серия инциденти, по време на които внушителен брой гости на хотел „Риц-Карлтън“ твърдят, че са видели голи фигури, тичащи по коридорите по различно време, бостънската полиция обгради четирима голи невъоръжени мъже, проправили си път към покрива на сградата. Най-неочаквано те помолиха за дрехи, без да дадат обяснение за голотата си, и на всичкото отгоре твърдели, че притежават имунитет от националните служби за сигурност и полагат усилия да ликвидират

врагове на САЩ. Пети гол мъж бил укротен от бостънски бегач за здраве, професионален борец, известен като Джос Хамърлокър^[1], който казал на полицията, че нападателят се опитал да му съблече анцуга със сила. Нашето запитване в ЦРУ предизвика единствено неприятна изненада и мигновено бе отречено каквото и да било участие в инцидента. Високопоставен анонимен източник в Държавния департамент, обаче, предположи връзка между бостънската петорка и южнокалифорнийска секта, чиито членове вършели престъпления единствено в пълна голота, като пеели „Там някъде над дъгата“ и размахвали малки американски знаменца. „Те са извратени типове“, каза анонимният източник, „иначе не биха размахвали такива знаменца. Това сигурно са нейни последователи. Та така!“

[1] Трошач на челюсти (англ.) ↑

ГЛАВА 17

Беше нощ и един набит мъж с тъмни очила и червена перука, която му беше голяма и му падаше над ушите, се отправи надолу по тясната, мрачна улица на няколко пресечки от рибарските пристани на Нос Уест, Флорида. От двете страни се редяха малки викториански къщи, скупчени близо една до друга. Мъжът се взираше в номерата от дясната страна, докато откри търсения адрес. Къщата се различаваше от тези до нея и срещу нея само по едно. Прозорците на останалите светеха, дори и прикрити от перденца с волани или венециански щори, а в този дом имаше една единствена слаба светлина и то в стаята до стълбището, която се намираще в задната част на малката постройка. Това беше част от визуалната парола; тук трябваше да се проведе тайното рандеву.

Мъжът с червената перука се изкачи по трите тесни стъпала и се долепи до вратата. След това почука, както беше уговорено преди това — едно почукване, пауза, четири бързи, последвани от още една пауза и още две бързи потупвания. Вратата отвори огромен носорог. Винсънт Манджекавало веднага позна един от своите куриери, когото използваше от време на време. Той имаше съвсем подходящия прякор „Мийт“^[1] и както винаги беше облечен с бяла риза, бяла копринена вратовръзка и черен костюм.

— Ти ли си най-добрия до когото опряха в това шибано извънредно положение?

— Хей, Вини — това си ти, нали, Вини?... Разбира се, че си ти, надушвам чесъна и долния ром.

— *Basta!* — изшептя ветеранът от карибския военен театър, като влизаше вътре. — Къде е *consigliere*^[2]? Искам да го видя веднага.

— Никакви *consiglieri* — намеси се един висок и строен мъж, появявайки се от една странична врата в затъмнения вестибюл, — никакви донове, никакви адвокати на мафията, никакви оръдия на Коза Ностра, ясно ли е?

— Кой си пък ти, по дяволите?

— Изненадан съм, че не разпознаваш гласа ми...

— А... *ти* ли си?

— Да — каза облеченият в бяло сако с жълто шалче Смитингтън-Фонтини. — Говорили сме си стотици пъти по телефона — продължи елегантният англо-италианец, — но никога не сме се срещали лично, Винченцо. Ето ви ръката ми — а вие мил ли сте си напоследък вашата?

— Имаш доста здрави ташаци за целия този маскарад, Фонтини, това ще ти кажа — отвърна Манджекавало, изпълнявайки най-краткото ръкостискане от времето, когато Джордж Патън^[3] се е срещнал с първия руски генерал. — Откъде намери Мийт?

— Да речем, че той се е оказал най-слабо светещата звезда в твоето съзвездие, а пък аз съм експерт по небесна навигация.

— Това не дава отговор на въпроса ми.

— Да кажем тогава, че доновете от Палермо до Бруклин не искат да имат нищо общо с това начинание. Те ни дадоха благословията си, но в основни линии сме оставени на собствените си сили. *Те* подбраха съдружниците ти тук.

— Има някои неща на Уолстрийт, които трябва да свърша. Това е въпрос на лична чест и себеуважение, като се има предвид това, което е било решено в ущърб на физическото ми благополучие. Вярвам, че това ще бъде разбрано — от Палермо, та чак до Бруклин.

— Съвсем определено, Винченцо, въпрос на лична чест, но с *подобаващи* средства. Повтарям, никакви пистолети, никакви гробове, фамилиите не трябва да бъдат замесвани. Въпреки че те са твои, а *не мои съдружници*, аз държа да бъда информиран за вашите ходове. В крайна сметка, стари момко, аз платих за скапаната яхта, която взривихме на рифовете, както и за неизвестния екипаж от Венецуела, който пратихме със самолет обратно в Каракас.

— *Мийт* — каза Манджекавало. — Що не отидеш да си направиш един сандвич?

— С какво, бе Вини? В кухнята на тоя приятел има само някакви стари бисквити, дето се разпадат като ги докоснеш и сирене, дето мирише на мръсни крака!

— Просто ни остави насаме, Мийт.

— Дали да не се обадя за една пица...

— Никакви телефони — прекъсна го космополитът-индустриалец. — Защо не отидеш да хвърлиш един поглед на задния

двор? Ние не бихме желали никакви натрапници да ни попречат, а на мен са ми казвали, че ти си специалист по *предотвратяването на подобни действия*.

— Не се безпокой, никакви натрапници няма да има — каза поласканият служител, отправяйки се към кухнята. — Имам очи на прилеп — никога не се затварят.

— Прилепите не са чак толкова добре със зрението, Мийт.

— Майтапиш ли се?

— Не се бързикам.

— Как върви всичко? — попита Смитингтън-Фонтини, след като Мийт излезе.

— Ефективно и по разписание. Утре рано на разсъмване крайбрежните патрули ще открият тленни останки, както и няколко спасителни жилетки и разнообразни лични вещи, включително твоята носеща се над водата херметична табакера с инициалите ти. Естествено, издирването ще бъде прекратено и ти ще имаш уникалната чест да прочетеш всички прекрасни неща, които хората, дето те презират, казват за теб след смъртта ти.

— Хей, знаеш ли, че някои от тези неща може и да са съвсем искрени, не си ли си го помислял някога? Искам да кажа, че аз се ползвам с известно уважение сред определени кръгове.

— Не и в нашата група, стари момко.

— Ето ти пак тези безсмислици със „стария момък“. Ами, добре тогава, нека ти кажа, перко такъв, ти си имал късмет, с аристократичната си майчица, с мозък в главата си, малко повече от шеметната титла, до която се е добрала в Чайния град без дори и де е мечтала някога за това. Ако не е била тя, единствения отбор, който щеше да притежаваш щеше да е някоя шайка смотаняци, които ритат кръгла топка по улиците на Ливърлейк или Ливърпул.

— Без връзките на Смитингтънови в банковите среди Фонтини никога нямаше да станат международен консорциум.

— А, ето защо е добавила Фонтини към фамилията си, за да знаят хората кой държи парите.

— Това няма да ни доведе доникъде...

— Просто искам да ти покажа къде седиш, *Смити* — точно така, не стоиш, а седиш! Значи след това голямо крайбрежно претърсване ще ме опеят, а след това какво ще стане?

— Когато му дойде времето, ти ще бъдеш намерен на някой от далечните външни островчета в архипелага Драй Тортугас. Двама от венецуелците ще се присъединят към теб и ще се кълнат, непрекъснато призовавайки Господа за свидетел и благославяйки Него, себе си и теб, че само благодарение на твоята смелост и упоритост всички са спасили живота си.

— Не е зле, никак даже не е зле. Може пък и въпреки всичко да си се метнал на майка си.

— Мисля, че си прав, що се отнася до артистичността — съгласи се усмихнато индустриалецът.

— А сега, какво ще правим с Гърмящия гъз? Как ще задържим него и шантавите му индиански приятел чета над земята? Не ми вършат никаква работа в пръстта.

— Точно тук ще се включиш ти. Очевидно само ти можеш да влезеш в контакт...

— Правилно — намеси се Манджекавало. — Те всички са на едно място и никой освен мен не знае къде са и така и ще бъде.

— Тогава, няма да има и защита. Как да защитаваме група, за която не е известно къде се намира.

— И това съм го измислил. Ти ми кажи какво си наумил и ако ми хареса, ще се обадя на свръзката и ще организираме среща.

— Преди да долетиш тук ти ми каза по телефона, че генералът и съдружниците му се намират, както го каза, „в сигурен подслон“.

— Да бе, наистина се надявам, че е това, което означава, защото така го каза и големият войник.

— Защо да не запазим настоящото положение на нещата?

— Какво положение?

— Сигурния подслон — каза бавно Смитингтън-Фонтини, като че ли разясняваше очевидното. — Защо не ги оставим там, където са?

— Аз въобще нямам понятие къде е това!

— Толкова по-добре... А свръзката ти знае ли?

— Би могъл да разбере, ако предостави някой достатъчно убедителен довод на Гърмящия гъз.

— По телефона ми каза, че той се нуждаел от — какво беше? — а, да, „допълнителни подкрепления“. Това достатъчно убедително ли ще бъде?

— Ще цуна някоя свиня, ако не е така. Точно това му трябва... Кого си набелязал?

— Да започнем с твоя служител с неповторимото име, Мийт...

— Пас — отхвърли Манджекавало. — За него съм приготвил друга работа. Кой още?

— Ами, тогава може да имаме проблем. Както вече ти споменах, нашите *radrones* от близо и от далеко са непреклонни в условието си, че към никоя от фамилиите не трябва да води връзка, която може да бъде проследена, както в случая с Цезар Бочегалупо. И тъй като нормалните пътища са затворени за теб, предлагам ти да вземеш хора от единствения достъпен източник. И по-точно, *наемници*.

— *Кои?*

— Професионални наемни войници. Те обикновено са утайката на човечеството, но се бият само и единствено за мангизи и не дават пукната пара, за която и да е друга кауза, освен *тази* на парите.

— Къде да ги откроя тези божи агънца? Искам защита във възможно най-кратки срокове.

— Позволих си своеволието да ти донеса една дузина характеристики от една вашингтонска агенция на име „Работна сила Плюс Плюс“. Един от моите служители в Милано ме уведоми, че всичките кандидати могат да бъдат на разположение до двадесет и четири часа, като изключение е възможно единствено за двама, които утре сутринта благополучно ще се измъкнат от затвора.

— Харесвам стила ти, Фонтини — каза временно починалият директор на ЦРУ. — Къде са характеристиките?

— В кухнята. Ела с мен. Можеш да кажеш на Мийт да наблюдава предната част на двора.

Десет минути по-късно, седнал зад солидната чамова маса, разпръснал папките с характеристики пред себе си, Манджекавало реши. — Тези тримата.

— Винченцо, ти си наистина забележителен — изрече Смитингтън-Фонтини. — Самият аз бях избрал двама от тези тримата, като оставим настрана това, че точно тези двамата в този момент подготвят бягството си от затвора и ще бъдат изключително признателни за незабавното си назначаване. Обаче този третият е освидетелстван психопат, американски нацист до мозъка на костите си.

— Хвърлил се е пред някакъв автобус...

— Не е било автобус, Винченцо, а патрулна кола, която е откарвала приятеля му, друг психопат, който бил арестуван, защото се е разхождал по Бродуей в пълна униформа на Гестапо.

— Ще рискувам... Кога мога да ги получа в Бостън?

— Ами, за първите двама ще знаем сутринта, след утринната проверка в затвора, а пък нашият нацист вече пръхти от нетърпение, защото е привършил лимита на крадената кредитна карта от някаква тлъста акула, която хвърлил навремето в Иист Ривър.

— Започвам да го харесвам — не заради политическите му възгледи, не си падам по тази смрад, но той може да ни бъде от полза. Както ти каза, трябва само да ударим барабана и да изстреляме сигнална ракета. А ако другите двама успеят да се измъкнат, то направо ще ни дойдат като манна небесна, за да помогнат на каузата ни. Основното нещо е, че трябва да се задействаме по най-бързия възможен начин и да ги изстреляме в Бостън, а и този сигурен подслон, къде ли се намира и той, по дяволите... Нали знаеш, напълно е възможно точно в този момент онези тикви във Вашингтон да са взели вече генерала на мушката.

— Съмнявам се, стари момко. Щом ти не знаеш къде са, а и свръзката ти също не знае, то как би могъл да ги намери Вашингтон?

— Нямам никаква вяра на тези с коприненото бельо. Те не се спират пред нищо, нищожества такива.

* * *

В едно от дискретно осветените сепарета в „Бар и Грил“-а на О’Тул, намиращ се едва на две пресечки западно от фирмата „Аарон Пинкър и съдружници“, младият, елегантно облечен banker продължаваше настойчиво благовъзпитаната си атака срещу секретарката на средна възраст, подкрепяйки намеренията си с трето мартини.

— О, наистина не трябва да правя така, Бинки — възпротиви се жената и се изхили глуповато, прекарвайки нервно ръка през дългата си посивяваща коса. — Това наистина не е редно.

— Кое не е *редно*? — запита подвижната реклама на облеклата „Брукс Брадърс“. — Казах ти какво *изпитвам*.

— Толкова много от нашите адвокати се отбиват тук след работа... а освен това, аз те познавам само от час и нещо. Хората ще говорят разни работи.

— Нека си говорят, сърце мое! Какво те засяга? Аз изложих случая си съвсем ясно и държа да ми отвърнеш със същото. Тези инфантилни идиотки, с които се предполага, че трябва да излиза мъж като мен, просто не ме *интересуват*. Далеч повече предпочитам зрелите жени, жени с опит и богата душевност... Ето, наздраве. — И двамата вдигнаха чашите до устните си, обаче само един преглътна и това не беше банкерът от Айви Лийг. — А, искам да те питам една дреболия по работа, любов моя... Кога мислиш, че нашият изпълнителен комитет ще може да се срещне с господин Пинкърс? Става въпрос за няколко милиона и много се нуждаем от съвета му.

— Бинки, казах ти... — На това място внезапно замислената секретарка неволно събра погледа си и хлъцна последователно четири пъти. — ...Господин Пинкърс не ми се е обаждал през целия ден.

— Не го ли знаеш къде е, сърце мое?

— Изобщо не знам — изобщо — но неговият шофьор, Пади Лафърти, ми се обади да предупредя агенцията за коли под наем, че са ни необходими две коли.

— *Наистина ли? Две?*

— Спомена нещо за скиорската хижа в Хуксет. Това е в Ню Хемпшир, до границата на щата.

— А, така ли, е това няма отношение към разговора ни, просто досаден бизнес... Ще ме извиниш ли за минута, сладурано. Както се казва, имам някои неотложни нужди.

— Искаш да дойда с теб ли?

— Не съм убеден, че това е приемливо, вълнуваща сърцето ми лейди, ах ти.

— *Ау-у!* — изписка секретарката, атакувайки мартинито си.

Бинки банкерът се надигна от масата и отиде бързо до телефона на входа на заведението на О'Тул. Пъхна монета и набра номера; от другата страна моментално вдигнаха.

— Чичо Брики?

— А кой друг? — отвърна собственикът на най-голямата кредитна институция в Ню Ингленд.

— Обажда се племенникът ти, Бинки.

— Надявам се, че си заслужил издръжката си, младежо. Иначе не те бива за нищо друго.

— Чичо Брики. Бях *наистина* блестящ!

— Сексуалните ти завоевания не ме интересуват, Бинки. Какво научи?

— Скиорска хижа в Хуксет. До границата с Ню Хемпшир.

Бинки банкерът така и не се върна на масата и изпълненият с разбиране О'Тул пхна спиртосаната секретарка в едно такси, плати сметката до нейната обител и помахаша за довиждане на сконфузената физиономия зад стъклото с една-единствена дума: — Нищожества.

* * *

— Брики се обажда, стари момко. Скиорска хижа в Хуксет, Ню Хемпшир, приблизително на тридесет мили северно от границата, по маршрут деветдесет и три. Казвали са ми, че в тази околност има само две такива места, така че няма да е толкова трудно да се открие. Там ще има два автомобила със следните регистрационни номера... — Банкерът от Ню Ингълънд с пепелявия тен на лицето издиктува номерата и изслуша благосклонно похвалата, отправена му от Държавния секретар.

— Много добре, Брики, точно като в доброто старо време, нали така, стари момко?

— Надявам се да е така, защото ако оплескаш и това, изобщо не смей да се вястваш в нашата общност!

— Не се притеснявай, старче. Наричат ги „Гнусната Четворка“ и определено са *зверове!* Излитат за летище Логън след не повече от час... Мислиш ли, че Смити би се съгласил отново да приеме яхтата ми в неговия клуб?

В подножието на Хуксет, щата Ню Хемпшир, минаваше полунощ, когато един черен микробус с изключени светлини се спусна тихо по шосето и още по-тихо спря пред павирания подстъп към бившата скиорска хижа. Вътре шофьорът с татуировка на изригващ вулкан на челото, която се виждаше ясно под лъчите на лятната луна, се обърна към тримата си съдружници в задната част на превозното средство: — Камуфлаж! — каза лаконично той и тримата бръкнаха в

черните си брезентови чанти, извадиха черни маски и ги нахлузиха в пълен синхрон върху главите си. Шофьорът направи същото. — Максимално въоръжение! — продължи татуираният командир на частта със зловеща усмивка под плетената маска. — Искам ги мъртви, всички мъртви! Искам ужас, искам мор; искам да видя кръв и сгърчени мутри, всички тези прекрасни неща, за които така добре сме обучени!

— Както винаги, майоре! — просъска едното човешко подобие и със заучено движение измъкна автомат МАК-10 и пет пълнителя с по осемдесет ленти с патрони всеки, общо хиляда и шестстотин скоростни изстрела.

— Помощна огнева мощ! — продължи майорът, хвърляйки поглед около себе си, доволен, че втората му команда вече е изпълнена. Ръцете отново бръкнаха в брезентовите чанти и кръглите гранати бяха закрепени към бойните пояси. — *Радиопредаватели!* — разнесе се последната команда и бе моментално изпълнена. Миниатюрните уокитокита бяха извадени и напъхани в джобовете. — Да тръгваме! Север, юг, изток и запад, ясно?

Последва хорово потвърждение и четиримата се изнизаха от микробуса, залегнаха по корем и запълзяха всеки в указаната посока. Тяхната мисия беше смъртта и смъртта беше спасението им от всичко. *По-добре смърт, отколкото безчестие!*

* * *

— Виждаш ли т'ва дет' го виждам и аз, амиго? — зададе въпрос Деси-Две на Деси-Едно. Двамата бяха застанали под един клен и изучаваха околността, осветена слабо от бледата луна. — Тва е глупост, нали?

— Не трябва да си толкова жесток към тях, както казват гринговците — отвърна Деси-Едно. — Тях никога не им се е налагало да пазят нощем пилетата или агнетата от лоши съседи.

— Както казва хенералът можем да им дадем някой и друг урок, но друг път. Сега трябва да напра'им т'ва, дето той иска да пра'им... Също така денят беше труден за нашите нови приятели и ние не искаме да ги будим. Те имат нужда от сън, нъл' тъй?

— Точно тъй. Ще се оправим и сами, о'кей?

— О'кей — и двамата се шмугнаха в сенките. — Но, помни, амиго, недей да ги нараняваш много лошо. Хенералът каза, че трябва да сме цивилизовани към военнопленниците.

— Абе, човече, ние да не сме зверове! Хенералът също така каза да държим изразуменията от Женевил.

— Абе, човече, моят любим падре обичаше да ми казва, когато ходех в Стария Сан Хуан: „Око за око, момче, но се постарай да риташ пръв — право в ташаците“.

— Истински Божи човек, амиго. Хайде да вървим!

* * *

— Говори майор Вулкан — каза тихо в радиото си фигурата в черна маска, пълзейки по южния маршрут към скиорската хижа. — Обадете се по ред на номерата.

— Две Изток докладва, майоре. Никаква активност, вражеска или някаква друга.

— Номер Три?

— Три Север, сър. На втория етаж има някаква светлина. Може ли да я гръмна?

— Не още, боецо, но когато ти кажа, атакувай всички вътре. Това вероятно са проклети извратеняци, които се гледат, докато си обменят телесни флуиди.

— Да, сър! Искам пръв да ги гръмна! Може ли, майоре?

— Добър дух, боецо, но само, когато дам заповед. Продължавайте да се приближавате.

— Ами аз, сър? — включи се отново Две Изток. — Три Север е шибан олигофрен! Помните ли, когато пазачите го откриха да дъвче оградата със зъби?... На мен трябваше да дадете първото убийство!

— А твоето на мен! — прекъсна го Три Север. — Не забравяйте, майоре, Две Изток беше този, който омете всички ягоди, предназначени за вас на веселбата миналия четвъртък!

— Има нещо вярно в думите ти, Номер Три. Така ми се ядяха ягоди.

— Не съм го направил аз, майоре. Четири Запад беше... Признай си, копеле мръсно!

— Е, Четири Запад? — каза Вулкан. — *Открадна* ли ми ягодите?
Тишина.

— Обади се, Четири Запад! — продължи майорът. — Липсата на отговор признание за вината ли е? *Отговори*, нещастнико. Ти ли открадна ягодите ми?

Тишина.

— Четири Запад, Четири Запад! *Отговори!*

Тишина.

— Радиото му е повредено — заключи Вулкан. — Тъпи, проклетите пентагонски търговски посредници! Купуват тези скапани „токита“ за крупната сума четиринадесет хиляди парчето, когато същите радиотъпотийки ги има по двадесет и седем долара на черно!... Четири Запад, чуваш ли ме? — Тишина. — О'кей, Три Север на какво разстояние си?

Тишина.

— Три Север, обади се! — продължителна тишина. — По дяволите, Три Север, *отговори!* — Нищо. — Тъпи копелета, сети ли се някой от вас, нещастници такива, да си провери *батериите*? — Отново нищо. — Две Изток, докладвай веднага.

Тишина.

— Какво става, бе, да му го начукам? — разбесня се не на шега майор Вулкан, забравяйки начаса необходимостта от безшумна комуникация. — Ще ми отговори ли някой от вас, негодници такива? — Тишина, нарушена секунди по-късно от един дружелюбен глас.

— Радвам се да се запозная с теб — каза Деси-Едно, като излезе от сенките и се надвеси над натрапника с черната маска. — Вие сте военнопленник, амиго сър, и с вас ще се отнасят справедливо.

— *Какво?* — Майорът посегна към оръжието си, но движението му беше прекалено, прекалено бавно. Върхът на ботуша на Д-Едно се заби в челото му, точно в центъра на татуирания вулкан.

— Не исках да правя това, господин Пленник, но ти май искаше да ме нараниш, а т'ва не е никак хубаво.

Дженифър Редуинг внезапно се събуди — нещо се беше случило; тя го почувства, чу го! Разбира се, че щеше да го чуе, съгласи се тя. Някъде отвън се дочуваха глухи стонове и гърлени крясъци. Ранени кучета? Животни в капан? Тя изхвърча от леглото и изтича до прозореца без да може да повярва на това, което видяха очите ѝ.

* * *

Сам Девъро дочу някакви далечни звуци и затрупа бучащата си глава с втора възглавница. Закле се пред себе си някъде за петстотен път, че след като излезе от „Бар и Грил“-а на О’Тул повече няма да пие. Обаче звуците продължиха без да се впечатляват от клетвата му и след като отвори очите си, които бяха всякакви други, но не и ясни, той разбра, че шумът няма нищо общо с психическото му състояние. Надигна се с клатушкане от леглото и отиде до прозореца. *Мамка му!*

* * *

Аарон Пинкъс сънуваше Шърли, една разярена Шърли, чиято коса беше навита на единадесет хиляди розови ролки, всяка от които крещеше срещу него със своя собствена уста, която непрекъснато се отваряше и затваряше със скоростта на автоматично оръдие. Да не би да се беше върнал отново на Омаха Бийч?... Не, той се намираше в любимата си спалня в старата хижа. Какъв беше тогава този джангър? Бавно се надигна от удобното си легло и накуцвайки отиде до прозореца. *Боже на Авраама, какво си сторил!*

* * *

Макензи Хоукинс отвори очи, все още премятайки в устата си пурата, която беше поставил там рано сутринта. Какво беше това, по дяволите? *Виетнам? Корея? Исусе!* Къде бяха адютантите му? Защо не го бяха предупредили за вражеската *атака*?... Не, осъзна се той, усещайки мекия допир на възглавницата под главата си — в полевите лагери няма възглавници! Къде *беше* тогава?... Легиони на Ханибал, намираше се в скиорската хижа на Командира Пинкъс! Той изскочи от удобното цивилно легло, презирайки се, че си е позволил подобен лукс, и изтича по наполеонки до прозореца. *Чингис хан, прости ми, но дори и ти не би могъл да го измислиш!*

Като минувачи, възнамеряващи да дадат показания относно ужасните последствия от грандиозна катастрофа, временните обитатели на бившата скиорска хижа се запуснаха надолу по различните стълбища към алпийското фоайе. Те бяха любезно поздравени от Деси-Едно и Две, които носеха на ръце един голям поднос за кафе, на който бяха наредени четири автомата МАК-10, двадесет пълнителя, шестнадесет гранати, четири миниатюрни радиопредавателя, две огнепръскачки, четири инфрачервени бинокъла и една разглобена яйцевидна бомба, която би могла да вдигне във въздуха четвърт от щата Ню Хемпшир.

— Не ни се щеше да ви будим — каза Деси-Едно, — но хенерала каза, че трябва да зачитаме правата на военнопленниците... Ние се опитахме, но аз мисля, че те са с много лоши характери. Тия пушки и другите неща, обясняват какво искам да кажа... А сега, велики хенерале, може ли сержант Деси-Две и аз да поспим?

— *Мама му стара*, момчета, вече сте *лейтенанти*! Ама какво е това отвън, по дяволите?

— Моля, *señores y señoras*^[4], погледнете сами! — каза Деси-Две и отвори входната врата. — Ние решихме, че на *изразумението от Женевил* нищо няма да му стане, след като видяхме всичките тия пушки и други неща.

Отвън, на поправения скиорски лифт, поне на пет метра над земята висяха с главата надолу четири полюшващи се тела със запушени усти и овързани с въжета крака.

— Смъкваме ги долу всеки час и им даваме вода — каза Деси-Едно с усмивка. — Ето по този начин ний наистина съотнасяме добре с военнопленниците си.

[1] Meat — месо (англ.) ↑

[2] Съветник на фамилия от мафията ↑

[3] Джордж Патън (1885–1945 г.), амер. генерал, герой на Първата и Втората световна война ↑

[4] Дами и господа (исп.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 18

— *Какво?* — изпищя Държавният секретар и крясъкът му накара стенографката от службите за сигурност да подскочи на стола, при което стенографският ѝ бележник отхвъркна право към главата на работодателя ѝ. Той го улови с лявата си ръка, с която удряше слепоочието си, за да спре маниакалното кръжене на лявото око. — *Направили са какво?... Как?* Не го *вярвам!* — Секретарят започна да удря стенографския бележник последователно в слепоочието си и в ръба на бюрото, докато накрая страниците се разпердушиниха и изхвърчаха от пружината, която ги придържаше.

— *Моля ви!* — примоли се стенографката, която обикаляше от известно време около него и ловеше хвърчащите листове.

— Това са свръхсекретни^[1] бележки, *сър!*

— Е да, но циците^[2] ти не са секретни, нали? — изкрещя обещеният разноглед държавен лидер близо до полудяването. — Живеем в някакъв смахнат свят, госпожице! *Вие* имате страхотни цици, но всички *ние* сме смахнати!

Изведнъж стенографката се изпъчи и като впи поглед в шефа си, каза спокойно, но твърдо:

— Престани, Уорън! Успокой се.

— Уорън ли?... Какъв е този Уорън? Аз съм господин Секретар — винаги *господин Секретар!*

— Ти си Уорън Пийс и, ако обичаш, затвори телефона, иначе ще се обадя на сестра ми и тя ще каже на Арнолд Субагало, че си откачил.

— О, Боже — *Арнолд!* — Уорън Пийс, моментално прикри с ръка слушалката. — Забравих, Тереза, честно, просто *забравих* за момент!

— Аз съм Регина Трухарт, а по-малката ми сестра Тереза е помощничка на Субагало.

— Много съм зле с имената, но никога не бъркам циците — извинете, имах предвид *физиономите!* Само не казвайте на сестра си.

— *Ти* кажи на този, който е от другата страна, че ще му се обадиш по-късно, защото ти е необходимо време да си събереш

мислите.

— *Не мога!* Той се обажда от уличен телефон от затворническия лагер в Куонтико!

— Нареди му да ти остави номера и да стои там, докато му се обадиш.

— Добре, Цицорке — Тереза — Регина — госпожо Секретар!

— *Престани, Уорън.* Направи каквото ти казвам! Държавният секретар изпълни командите на Регина Трухарт, захлупи с ръце лицето си върху бюрото и се разрева. — Някой ме е прецакал и аз съм свършен! — подсмъркна той. — Изпратили са ги обратно в лагера в торби за трупове! — *Кого?*

— „Гнусната Четворка“. Това е ужасно!

— Значи са *мъртви* — които и да са те.

— Не, в брезента са били пробити дупки. По-лошо от мъртви — те са *обезчестени!* Всички сме обезчестени! — Пийс надигна обляното си в сълзи лице в няма молба за бърза екзекуция.

— Уорън, сладурче, хайде стига. Ти имаш да вършиш работа и хора като мен са тук, за да ти помагат да я вършиш. Спомни си нашата светица-патрон. *Тя* никога не би позволила на който и да е от шефовете ѝ да се сгромоляса и аз също няма да го позволя.

— Тя е била секретарка, а ти си само една стенографка от секретните служби...

— И още нещо, Уорън, о, и още много неща — прекъсна го Регина. — Аз съм една хвърката пеперуда с жило на оса. Прелитам от едно тайно съвещание на друго и ви държа всичките под око, за да се намеся, когато е необходимо. Това е призиванието за всички от семейство Трухарт.

— Можете ли да станете *моя* секретарка?

— И да отнема мястото от нашата скъпа майка, убедената антикомунистка Тирания? Сигурно се шегувате.

— Тиранинът е *твоя майка?*...

— Внимавай, Уорън. Субагало, припомни си!

— О, Христе, *Арнолд.* Съжалявам, искрено съжалявам — велика жена, вдъхва страхопочитание.

— Да пристъпим към работа, господин Секретар — каза стенографката, седна отново на стола, стиснала здраво в ръка

бележника и събраните страници, и изпъчи гърди. — Аз притежавам максимален достъп, така че с какво мога да ви бъда полезна?

— Ами, максималният достъп едва ли е това, което ни трябва...

— Ясно — прекъсна го Регина Трухарт. — Чували за трупове с дупки за въздух, трупове, които не са били мъртви...

— Казвам ви, цялата охрана за малко не получила сърдечни пристъпи! Двама са в болницата на базата, трима са поискали незабавно освобождаване от служба поради психично разстройство, а четирима се водят отсъстващи по неуважителни причини, защото изхвърчали през вратите и о пиццал и околността за някакви войници, които се надигали от мъртвите, за да мъстят на офицерите, които не са понасяли... О, *Боже*, ако това излезе наяве — о, *Исусе*!

— Разбирам — каза Регина и рязко, без ни най-малка следа от някаква чувственост, вдигна роклята си чак до кръста. — Както виждате, аз съм напълно подготвена да изпълня мисията. Мога да изнеса всякакъв документ.

— А? — Лявото му око замръзна на мястото си и Държавният секретар не можа да повярва на очите си. Върху чорапогащника на госпожица Трухарт от коленете до хълбоците бяха пришити кафяви найлонови джобове. — Колко... колко невероятно — измънка Пийс.

— Естествено, ще трябва да махнем всички метални кламери и скоби, а ако ни потръбва повече място, сутиенът ми има подплата с цип, а на задната част на бикините ми има плик от непрозрачна коприна, където могат да се поставят и по-широки документи.

— Вие нищо не разбирате — каза Секретарят, чиято брадичка увисна и се стовари върху ръба на бюрото, когато стенографката пусна роклята си и тя застана в нормалното си положение. — *О-ох*!

— Не се отплесвай от работата, Уорън. А сега, какво е това, което не разбирам? Момичетата Трухарт са подготвени за всякакви извънредни случаи.

— Няма никакви *писмени* доказателства! — обясни паникьосаният шеф на Държавния департамент.

— Ясно... Нерегистрирани, свръхсекретни, неподлежащи на разрешение комуникации, това ли е?

— Какво? Ти да не си към ЦРУ...?

— Не, там е по-голямата ми сестра, Клитемнестра. Тя е много кротко момиче... Значи проблемът ни се свежда до пукнатини в

недостъпната инфраструктура; незаписаното устно съобщение е стигнало до неподходящи уши.

— Никой от тези, които знаеха, не би могъл по никакъв начин да се облагодетелства, като издаде тайната, че ние сме пратили онези психопати в Бостън.

— Без конкретни факти, господин Секретар — те един ден ще бъдат разкрити пред Страшния съд, но никога, *никога* не бива да излизат наяве пред който и да е комитет от конгреса, съставен от смъртни хора. Дайте ми, ако обичате, описание на операцията в общи линии. Можеш ли да го направиш, Уорън?... Ако това ти помага, ще ти покажа пак джобовете си.

— Няма да ми навреди.

Тя го направи и лявото око на Пийс постепенно застана на мястото си. — Ами, виж сега — започна той и от устата му се разхвърчаха слюнки. — Едни антипатриотични влечуги, предвождани от един маниак, искат да осакатят предната линия на отбраната ни и по-специално нашите доставчици, а след това и част от Военновъздушните ни сили, които отговарят за реда навсякъде по земята.

— *По какъв начин, сладурче?* — Трухарт премести тежестта от единия крак на другия и повтори операцията в обратен ред.

— А, да, разбира се... Те твърдят, че земята, на която е разположена една огромна и *жизненоважна* база на ВВС, може би евентуално принадлежи на една група хора — аборигени всъщност — по силата на някакво глупаво споразумение, сключено преди повече от сто години, което никога не е съществувало, разбира се! Това е пълна *лудост!*

— Сигурна съм, че е така, но това истина ли е, господин Секретар? — Дългите крака на Регина още веднъж изпитаха нужда от няколко последователни упражнения за баланс.

— О, *господи...*!

— *Сядай!* Истина ли е?

— Върховният съд размишлява по въпроса. Върховният съдия ще задържи дебатите в Съда още пет дни от съображения за национална сигурност, а влечугите трябва да се явят за устен разпит един ден преди това. Разполагаме с *четири* дни, за да открием

негодниците и да ги пратим във вечните ловни полета. Проклети аборигени!

— Колко от високопоставените правителствени служители бяха посветени в този таен план? Или имаше и лица извън правителството?

— Минималния възможен брой и от двете групи!

— А тези живи и ритаци торби за трупове тайно ли бяха вербувани за мисията, в която очевидно са се провалили?

— Толкова тайно, че даже и те не са разбрали! Но това не беше необходимо — те са психопати.

— Стой тук, Уорън — каза Трухарт, като остави стенографския си бележник на бюрото и оправи роклята си. — Ей сега се връщам.

— Къде *отиваш*?

— Да говоря със секретарката ти, моята майка. Ей сега се връщам и не *смей* да се докосваш до телефона!

— Разбира се, Джобче... исках да кажа...

— О, я *млъквай*! Вие големите шефове сте много, ама *много* странни! — С тези думи секретната стенографка излезе от кабинета и затвори вратата.

Уорън Пийс, Държавен секретар и притежател на яхта, която повече от всичко на света желаше да запише в някой добър клуб, се раздираше между желанието да си пререже вените и да се обади на предишната си брокерска фирма и да им предложи каквато вътрешноправителствена информация пожелаят, за да възстановят по някакъв начин партньорството му. Мили *Боже*, защо *изобщо* се беше поддал на изкушението, когато старият му приятел, Президентът, му се обади с предложението да се присъедини към администрацията? Този висок пост, разбира се, си имаше предимства, но също така си имаше и недостатъци. Трябваше да се държиш любезно с толкова много хора, които не понасяш, пък и всичките тези ужасни официални вечери, където не само трябваше да сядаш до *чернилки*, но и да се снима с тях. О, не, това в никакъв случай не беше сладък живот! Жертвите, които се налагаше да понася, можеха да изчерпят търпението и на светец... а сега и *това*! Чували за трупове, с *живи психопати* вътре и неговата собствена тайфа, която иска скалпа му! Колко абсурден беше станал животът напоследък! След няколко мъчителни минути очакването свърши. Обаче вместо Регина Трухарт в кабинета с маршова стъпка влезе майка ѝ, Тирания, и затвори плътно вратата след себе си.

Жените от клана Трухарт бяха персонал, за който се носеха легенди. Доста привлекателна жена с остри тевтонски черти и искрящи светлосини очи, Тирания беше над метър и осемдесет и притежаваше импозантно тяло, стегнато и предизвикателно, което в никакъв случай не издаваше петдесет и осемте ѝ години. Както и нейната майка преди това, пристигнала с легионите правителствени секретари и служители от женски пол по време на Втората световна война, Тирания беше ветеран във вашингтонската бюрокрация и притежаваше забележителни познания за задкулисите боричкания, за интригите и скандалите в средите на висшата администрация. Както и майка си, тя беше настанила дъщерите си на служба във важни правителствени учреждения. Тирания вярваше, че съдбата е предопредила жените от семейството да наставляват лидерите и да ги водят през минните полета на Вашингтон по такъв начин, че да бъдат оценени несравнимите им способности. Главнокомандващата на семейство Трухарт не се съмняваше, че работата на националното правителство всъщност се ръководи от жени като нея и дъщерите ѝ. Мъжете съвсем определено бяха по-слабият пол и страшно се поддаваха на изкушения и глупави постъпки. Тази преценка без съмнение обясняваше факта, че в семейството цели три поколения не беше се раждало отроче от мъжки пол. Това просто не беше приемливо.

Тирания огледа разстроения Държавен секретар и в погледа ѝ се преплетоха жалост и презрение.

— Дъщеря ми ми предаде всичко, което сте ѝ казал и също така ми описа очевидно ненаситното ви либидо — каза тихо, но твърдо тя, като че ли порицаваше някое малко сконфузено момче в директорски кабинет.

— *Съжалявам, госпожо Трухарт! Честно, денят беше ужасен и аз не съм искал да направя нищо нередно.*

— Няма нищо, Уорън, недей да плачеш. Аз съм тук, за да ти помогна, а не за да те накарам да се чувстваш лошо момче.

— *Благодаря ви, госпожо Трухарт!*

— Но, за да мога да ти помогна, първо трябва да ти задам един много важен въпрос. Ще ми отговориш ли честно, Уорън?

— О, да, да, ще ви отговоря!

— Добре... Кажете ми сега, сред посветените в тази тайна операция, като изключим служителите от правителството, има ли такива, които да имат материални интереси в застрашената военновъздушна база?

— *Всичките*, за Бога!

— Тогава търси внимателно един от тях, Уорън. Той е продал останалите.

— Какво?... *Защо*?

— Обхватът е прекалено голям, не мога да ти отговоря, докато не разполагам с повече факти — например с борсови опции или данни за срочни сделки, но едно нещо е сигурно.

— Какво е *то*?

— Никой от администрацията с изключение на вас самия не би се спрял на такова дяволско *решение* — да се наемат хора, държани в карцер във военен затвор заради тяхната доказана жестокост. Уроците от Уотъргейт и Иран са оставили незаличими следи, колкото и отблъскващо и антипатриотично да е това. Казано по-просто, били са оставени прекалено много улики.

— Но защо точно *аз* съм изключение?

— Вие сте прекалено нов и неопитен в този град. Не бихте могъл да знаете как да включите и президентските съветници в една такава операция. Те всичките биха се изпокрили по хълмовете наоколо, с изключение, може би на Вицепрезидента, който вероятно изобщо няма да е схванал за какво става дума.

— Значи мислите, че някой от... *цивилните*?

— Аз рядко греша, Уорън... Ами, всъщност само веднъж, и то по отношение на съпруга ми. Но след като момичетата и аз го изхвърлихме от къщата, той отиде в Карибско море да превозва туристи с лодката си от Вирджинските острови. Едно напълно презряно човешко същество.

— Наистина ли? И защо така?

— Защото той твърди, че е напълно щастлив, което всички знаем е невъзможно в нашето сложно общество.

— Шегувате ли се...?

— *Господин Секретар*, имате ли нещо против да се концентрираме върху неотложния проблем? Настоявам да поставите „чувалите за трупове“ под пълна изолация и да представите историите,

които могат да плъзнат откъм Куонтико като пиянски брътвежи. А след това да се постараете да се свържете тайно с Нула — Нула — Нула — тире — Нула — Нула — Шест във форт Бенинг.

— Какво е това, по дяволите?

— Не какво, а кой — отвърна Тирания. — Наричат ги „Самоубийствената Шесторка“...

— Като „Гнусната Четворка“ ли? — прекъсна я Пийс, гледайки накриво.

— На светлинни години разстояние са от тях. Те са актьори.

— Актьори ли? Какво мога да искам от някакви актьори?

— Тези са уникални — изрече Трухарт, като се наведе към него и снижи глас. — Те убиват само за добри отзиви, каквито никога не са получавали.

— Как изобщо са попаднали във *форт Бенинг*?

— За дългове и ипотечи.

— *Какво?*

— Те никога не са имали постоянни ангажименти, само са ходили по курсове за актьорско майсторство и са киснали по кафенетата.

— Не разбирам и думичка от това, което ми *говорите!*

— Наистина е елементарно, Уорън. Те са отишли заедно в армията, за да създадат театрална група и за да се хранят по-редовно. Един офицер от Военното разузнаване с малко по-голямо въображение оценил тази уникална възможност и поставил началото на една нова програма за секретни операции.

— Защото са *актьори* ли?

— Ами според командващия ги генерал, те ся и в много добра физическа форма. Нали ги знаете всичките тези филми за Рамбо, където получават допълнителни роли? Актьорите могат да бъдат много суетни по отношение на представянето си.

— Мисис Трухарт! — възкликна Държавният секретар. — Моля ви да ми обясните целта на този разговор!

— „Самоубийствената Шесторка“ може да се превъплати в когото поискате. Те са майстори в имитирането на всякакви говори и диалекти. Могат да постигнат успех там, където нито един юначага с тон мускули не може да се справи.

— Чакайте малко — Пийс се извъртя в подвижния си стол, вгледа се в кръстосаните знамена на САЩ и Държавния департамент и видя във въображението си между тях портрет на Джеронимо, облечен в генералска униформа. — Точно *така!* — извика той. — Никакви обвинения, никакви разпити в конгреса — това е перфектно!

— Какво е то, Уорън?

— *Актъорите.*

— Разбира се.

— Актъорите могат да се превърнат във всекиго, когото си пожелаят, като убедят в това и околните, нали така?

— Това е вярно. На това са обучени.

— Никакви убийци, никакви улики, никакви проклетни разпити. Сега вече го виждам — вдъхнови се Пийс и отново завъртя напред стола си. Лявото му око си беше на мястото и заедно с другото се беше разширило от въодушевление. — Пристигат на летище „Кенеди“ — червени шарфове, може би с бради и шапки — делегация.

— Какво?

— От *Швеция!* Делегация от *Нобеловия* комитет. Изучавали са военната история на двадесети век и са решили да дадат на генерал Макензи Хоукинс Нобеловата награда за мир като най-велик воин на нашето време!

— Може би трябва да повикам лекар, а Уорън?

— Съвсем не, мисис Трухарт, вие ми *дадохте* идеята! Не разбирате ли? Този надут пуюк има самочувствие по-голямо от връх Еверест!

— Кой го има?

— Гърмящата Глава.

— *Кой?*

— Макензи Хоукинс, ето кой! Той е носител на Медала за Чест на Конгреса — *два пъти.*

— Аз мисля, че ние само можем тихо да поблагодарим на Господ, че той е американец, а не комунист...

— *Говежди фъшкии!* — избухна Държавният секретар. — Той е дрисльото на хилядолетието. Ще изскочи където и да се намира, за да си вземе наградата... След това към Швеция и оттам на север! Един изгубил се самолет — Лапландия, Сибир, тундрата, кого го интересува?

— Като оставим настрана оскъдните ти познания относно това що е север, идеята звучи абсолютно правдоподобно... *Какво мога да направя аз, господин Секретар?*

— Като начало, намерете начин да се свържем с офицера, отговарящ за тези тире-тире-нула-шест актьори и след това се обадете на самолета ми да ме откара във форт Бенинг... *Перфектно!*

Двете взети под наем коли летяха на юг по път № 93 към Бостън, като Пади Лафърти беше на кормилото на първата, а жена му шофираше втората, намираща се почти на миля назад. Аарон Пинкърс седеше на предната седалка до шофьора си, докато Сам Девъро, майка му и Дженифър Редуинг бяха на задната. Във второто превозно средство генерал Макензи беше седнал отпред при госпожа Лафърти, а Деси-Едно и Две играеха на блек-джек на задната седалка с едно тесте карти, присвоено от бившата скиорска хижа.

— А сега ме чуй добре, момиче! — говореше по телефона приятно закръглената Ерин Лафърти с хубави келтски черти. — Искам малчуганът да получи пълна купичка с овесена каша с истинско мляко — а не тази разводнена течност, която пие дядо му — а малката красавица трябва да изяде две пържени филии с яйца, разбра ли?... Добре, момичето ми, ще ти се обадя пак по-късно.

— Децата ли? — попита с известно неудобство Ястреба, докато мисис Лафърти оставяше телефона.

— Ти с всичкия ли си си, бе човече? Имам ли вид на жена, която си има пикльовци вкъщи?

— Просто подслушах без да искам разговора ви, мадам...

— Това беше най-малката ми дъщеря, Бриджит, която се грижи за хлапетата на големия ми син, докато онези двамата са на околосветско пътешествие... представяте ли си, *околосветско пътешествие!*

— Вашият съпруг не се ли възпротиви?

— Как би *могъл* да го направи, по дяволите? Та Денис е голям счетоводител с всичките му там букви пред името. Той ни плаща данъците.

— Ясно.

— Така си е да му се не види! Никога не си завъждайте деца, които са по-умни от вас. После плащаш майка си и баща си — Телефонът в колата избръмча и госпожа Лафърти го вдигна. — Какво

има, Бриджи? Не можеш да намериш хладилника ли, момиче?... О, ти ли си Пади, скъпи, с какво удоволствие бих ти пъхнала главата във варел със смазочно масло. — Ерин Лафърти подаде слушалката на Хоукинс. — Пади каза, че господин Пинкърс иска да говори с вас.

— Благодаря ви, мадам... Командире?

— Не, още съм аз, Пади, велики генерале. Ще ви дам шефа след една-две секунди. Просто исках да ви кажа да не обръщате много внимание на жена ми. Тя е добро момиче, но никога не е била в истинска битка.

— Разбирам, Арти. Но, ако бях на твое място щях с цената на главата си да се погрижа „хлапакът“ да получи овесената си каша с истинско мляко и „малката красавица“ да си изяде двете пържени филии с две яйца.

— А, тя пак е била на тема „закуска“, така ли? Бабите могат да почернят живота на всички, генерале... Ето ви господин Пинкърс.

— Генерале?

— Командире? Какви са координатите ви по картата, сър?

— Кое?... А накъде отиваме ли? Ами, вижте, аз току-що направих известни приготовления да останем в лятната къща на зет ми в Суомпскът. Тя е на плажа и е доста приятна и тъй като той и сестрата на Шърли са в Европа, е напълно на ваше разположение.

— Много добре, командир Пинкърс. Един комфортен бивак при бойни условия повдига духа на бойците. Имате ли адреса? Трябва да го предам на Малкия Джоузеф във Бостън, защото скоро ще пристигнат подкрепленията ни.

— Хората го знаят като старото имение „Уъртингтън“ на Бийч Роуд, понастоящем собственост на Сидни Бърнбаум. Не съм сигурен дали има номер, но цялата предна стена е боядисана в кралско синьо, което така допада на сестрата на Шърли.

— Напълно достатъчно, командир Пинкърс. Подкрепленията ни несъмнено са подбирани от елитен корпус и ще я намерят. Нещо друго?

— Просто кажете на жената на Пади къде отиваме. Ако случайно се разделим, тя знае пътя.

Ястреба предаде информацията и моментално получи бързия и ясен отговор на Ерин Лафърти: — О, Исусе, благословен да си! Ще си имам работа с момчетата, дето се грижат за кухнята на евреите, а те

наистина знаят откъде да вземат най-хубавото месо и най-пресните зеленчуци!

— Била сте там и друг път, доколкото се досещам?

— Да съм била там ли! Не казвайте никога на енорийския ми свещеник, но славният Сидни и скъпата му съпруга Сара ме направиха кръстница на сина им Джошуа — точно по еврейски маниер, нали разбирате. Джош ми е като собствен син, а Пади и аз се молим един ден той и Бриджи да се вземат.

— А енорийският ви свещеник ще одобри ли?

— Какво разбира той, по дяволите? Само се налива с френските си вина и ни отегчава до смърт с *книжките си*. Нескопосник.

— Помисляла ли си сте си някога да се кандидатира за Папа?
— попита Макензи с усмивка. — Навремето познавах един, който мислеше точно като вас.

— Опазил ме Господ! Как би могла една проста ирландка като мен дори да си го помисли?

— „Смирените ще наследят земята“, защото на техните плещи се крепи морала на цялото човечество.

— Ей, ти! Да не би да се опитваш да ме *сваляш*? Защото, ако е така, моят Пади ще ти счупи главата!

— Дори не си и мечтая за това, мадам — отвърна Ястреба, гледайки профила на Ерин Лафърти. — И съм сигурен, че ще го направи — добави боецът, който вероятно беше един от най-добрите в ръкопашния бой, служили някога в армията. — Той, разбира се, би ме смазал.

— Ами, годинките си летят, но момчето ми все още си го бива.

— Той има вас, а това е далеч по-важно.

— Какви са тези *четки*, бе момко? Аз съм стара жена, за Бога!

— А пък аз съм един още по-стар мъж, но едното няма нищо общо с другото. Просто искам да кажа, че за мен е чест да ви познавам.

— Поставяш ме в *неудобно положение*, войниче!

— Не съм искал.

Ерин Лафърти натисна педала на газта до край и колата се понесе с пълна скорост напред.

* * *

Волфганг Хитлук, роден Били-Боб Бейо, мина през вратата и тръгна, следвайки указателните табели, по широкия коридор на отделението за загубен багаж на летище „Логън“. В ролята си на една трета от високоплатената група за сигурност, наета от „Работна Сила Плюс Плюс“, той трябваше да се срещне с двамата си *Kameraden*^[3] на покрития паркинг срещу стоянката на такситата. За разпознаване трябваше да държи сгънат „Уолстрийт джърнал“ с няколко ясно оградени с червено мастило заглавия, въпреки че до последния момент твърдо беше настоявал това да бъде екземпляр от книгата *Mein Kampf*^[4].

Ако не се нуждаеше така отчаяно от работа, щеше да откаже на принципна основа. „Джърнал“ беше всеизвестен символ на упадъчните, алчни за пари демокрации и трябваше да бъде изгорен на клада заедно с още деветдесет и девет процента от вестниците и списанията в страната. За нещастие, обаче, на Волфганг работата му беше необходима, защото един подозрителен черен служител от бюро за безработни беше унищожил чековете му за помощи — и сега му се налагаше да остави принципите си на заден план и да приеме аванса от две хиляди долара и самолетния билет.

Всичко, което знаеше, беше, че той и двамата му *Kameraden* трябваше да охраняват някаква група от седем човека, които се крият, като трима от тях са военни. Това означаваше, че шест униформи ще се грижат за четири цивилки, което си беше сладка работа. Волфганг Хитлук, с „Джърнал“-а в едната ръка и с чантата си в другата, се запромъква между колите и прекоси двете открити платна, водещи към паркинга. „Не трябва да бия на очи!“ — помисли си той, докато отиваше към огромния гараж под лъчите на късното следобедно слънце. Всичко трябваше да бъде пазено в дълбока тайна, го бяха предупредили от „Работната Сила Плюс Плюс“. Ангажиментът явно се състоеше в охраната на толкова високопоставени официални лица, че правителството не се решаваше да гласува доверие на слабаците неарийци, проникнали навсякъде в Тайните служби... Къде бяха неговите *Kameraden* — зачуди се той.

— Ти ли си, Волфи? — попита огромен негър, изниквайки от сянката на една кръгла колона от бетон.

— Какво?... Кой? Какво казахте?

— Много добре ме чу, приятелче. Ти носиш вестника, а ние видяхме червеното мастило, когато пресичаше онези две улици на откритото — Черният гигант протегна ръката си и се усмихна. — Радвам се да се запознаем, Волф — името ти е доста странно, между другото.

— Да, ами... предполагам, че е така — Нацистът прие протегнатата ръка така, като че ли докосването щеше да го зарази с някаква болест за цял живот.

— Ще бъде голям майтап, братко.

— Братко?

— Ето — продължи огромният мъж, посочвайки зад себе си, — нека да те запозная с нашия партньор и не обръщай голямо внимание на външния му вид. След като се измъкна, не можа да се стърпи да не навлече любимите си парцали.

Казвам ти, Волфи, ще се пукнеш от смях, ако чуеш как говорят тия дърти врачки и откачените им мустакати съпрузи!

— Врачки ли...?

— Хайде, Роман, излез оттам и ела да се запознаеш с Волфи!

От сянката на колоната изникна втора фигура, мъжът пак беше мускулест, но беше облечен с развяваща се оранжева риза и син пояс над плътно прилепналите черни панталони. Черни къдрици се спускаха над челото му, а на едното ухо имаше златна обеца. „Циганин!“ — помисли си Волфганг. — „Молдавският бич! По-зле дори от евреите или негрите! *Deutschland über alles!*^[5] — циганин!“

— Хело, мистър Волфовиц! — извика мъжът с обичата, протягайки ръката си. Ослепително белите му зъби пробляснаха под тъмните мустаци. Той беше абсолютна противоположност на представата на Волфганг за *Kamerad*. — формата на очите ти ми говори, че ще имаш дълъг живот с големи финансови успехи! За тази ценна информация не искам никакви пари — все пак ще работим заедно, нали?

— О, велики фюрер, къде си, да му се не види? — прошепна Волфганг, ръкувайки се с отсъстващо изражение.

— Какво е това, Волфи? — попита черният колос, полагайки грамадната си черна ръка на рамото на Волфганг.

— Нищо, нищо!... Сигурни ли сте, че няма никаква грешка? Вие сте от „Работна Сила Плюс Плюс“?

— А откъде другаде, братко. Между другото, аз се казвам Сайръс — Сайръс М. Името на приятеля ми е Роман З., а ти си Волфи Х. Естествено ние изобщо няма да се питаме какво означават буквите на вторите ни имена — което и без това не променя кой знае колко нещата, защото си имаме и още много други, нали така, братко?

— *Jawohl*^[6] — Волфганг кимна и след това пребледня. — Искан да кажа, че си абсолютно прав... *Brudder*^[7].

— Какво?

— Братко — добави моментално Хитлух с извинителен тон. — *Братко*, исках да кажа братко!

— Е, де, не се притеснявай, Волфи, аз те разбирам, говоря и немски.

— *Наистина* ли?

— Да, бе. Иначе защо мислиш, че отидох в затвора?

— Защото говориш *немски* ли...?

— Нещо такова, приятелче — каза тъмнокожият гигант. — Виждаш ли, аз съм правителствен химик и ме бяха командировали в Бон, за да им помогна в работата върху някакви изкуствени торове за посевите в Щутгарт, само че не беше така.

— Какво не беше?

— Не беше изкуствен тор... О, това беше елементарно, но не беше изкуствен тор, а просто газ, много вреден газ. На път за Средния Изток.

— *Mein Gott*^[8]! Но може би е имало причини...?

— Разбира се, че имаше. Пари в брой и загубата на доста хора, които не изглеждаха толкова важни за шефовете. Трима от тях ме изненадаха една нощ да анализирам последните съставки. Те ме нарекоха *schwarzer Neger*^[9] и ме подгониха, а двама извадиха и пистолети срещу мен... Така беше.

— Кое беше *така*?

— Хвърлих и тримата проклети шваби във ваните с разтвор — което означаваше, че те няма да могат да дойдат в съда, за да свидетелстват, че съм действал при законна самоотбрана... И така в интерес на добрите дипломатически отношения, се съгласих да полежа пет години в пандиза *тук*, вместо петдесет *там*. Струва ми се, че дължа още три месеца, но аз и Роман се измъкнахме миналата нощ.

— Но ние не сме химици, а *наемници*!

— Човек може да бъде най-различни неща, приятелче. За да успея да завърша два университета за седем години, от време на време ми се налагаше да отделям по някой друг месец за странични занимания. Ангола — и от двете страни, между другото — Оман, Карачи, Куала Лумпур. Няма да останеш разочарован от мен, Волфи.

— *Мистир* Волфовиц — прекъсна го Роман З., разкършвайки облечения си в оранжево гръден кош и пристъпи, като че ли се готви да изиграе някакъв цигански танц. — Пред себе си виждате най-великият човек с нож, *безшумен* нож, когото изобщо сте се надявали да видите!... *Кръц, кръц, муш, ряз!* — Думите бяха придружени от диви жестове и бързи завъртания, а синият пояс плющеше във въздуха и оранжевата риза се развяваше. — Попитайте когото искате в планините на Сърбо-Хърватско!

— Но вие сте лежал в затвора *тук*...

— Пробутах неколкостотин лоши чекове, какво да ви разправам? — добави Роман З. с нещастен и обезверен глас, протегнал умоляващо ръце. — Човек емигрира, обаче методите му не струват нищо в една чужда страна, която отказва да разбере душата му.

— Ето, Волфи — каза Сайръс М. — Сега знаеш всичко за нас, ами ти какво ще ни кажеш?

— Ами, приятели, виждате ли, аз съм това, което някои хора наричат таен агент-единак... — изрече с твърд немски акцент Волфганг.

— Също така си южняк, който говори немски — прекъсна го Сайръс. — А това е странна комбинация, нали?

— Така ли мислиш?

— Мисля, че ти личи, когато си развълнуван, Волфи. Защо си развълнуван, приятелче?

— Не си ме разбрал правилно, Сайръс — каза Волфганг с още по-отчетлив немски акцент. — Просто ми се ще да се захванем по-скоро на работа.

— О, ей сега ще се захванем. Ние просто искаме да научим нещичко за теб като наш партньор. Виж сега, на нас може да ни се наложи да оставим живота си в твоите ръце, нали разбираш, Волфи?... А сега, разкажи как едно добро момче-южняче като теб е научило немски? Да не е било част от тайната разузнавателна работа, която си вършил?

— Много си прав! — отвърна Волфганг, лепвайки широка изкуствена усмивка на устните си. — Виж сега, навремето ме обучиха да се внедрявам в големите градове като Берлин и Мюнхен и да следя мръсните комунисти.

— Да нямаш предвид всичките тези комунистически копелета около Бранденбургската врата, които сега се разхождат по „Унтер дер Линден“?

— Като че ли никнат изпод камъните, това ще ти кажа!

— *Sie sprechen nicht sehr gut Deutsch*^[10].

— Ами, аз изобщо не можах да го науча чак толкова добре, че да разбирам, когато ми говорят бързо, Сайръс, но разбирам накъде клониш.

— Да, бе, да, просто няколко думи и ключови фрази... — Изведнъж без всякакво предупреждение огромният негър изпъна в поздрав дясната си ръка. — *Heil* Хитлер!

— *Sieg Heil!* — изкреця Волфганг толкова силно, че някои от пристигащите на летище „Логън“ се обърнаха, озърнаха се и побързаха да се отдалечат от сцената.

— Бъркаш местата, Волфи. Бранденбург се намира от другата страна на стената — намираше се преди да я съборят. Там всички бяха комунисти — Сайръс М. внезапно придърпа Хитлук в сенките на колоната и с един единствен удар просна неонациста в безсъзнание.

— Защо направи *эта*, по чертовете? — извика изненаданият циганин със синия пояс, като последва съкафезника си в неосветената част.

— Тия смрадлъвци ги надушвам от един километър — отвърна извънгабаритният чернокож химик, полагайки неподвижното тяло на Волфганг върху каменния постамент. После измъкна чантата на нациста от дясната му ръка. — Виж какво има тук и зарежи този боклук на земята.

Роман З. направи каквото му казаха и кървавочервената обложка на „*Mein Kampf*“ лъсна като рубинена диадема. — Тоя не е хорошо момче — каза циганинът, като се наведе да вземе книгата. — Какво ще правим сега, Сайръс?

— Вчера чух нещо по радиото в килията и то много ми допадна. И, няма да повярваш, станало е точно тук в Бостън.

БОСТЪН ГЛОУБ

ГОЛ НАЦИСТ АМЕРИКАНЕЦ НАМЕРЕН НА СТЬЛБИЩЕТО НА ПОЛИЦЕСКОТО УПРАВЛЕНИЕ. ДЪРЖАЛ ДО ГЪРДИТЕ СИ КНИГАТА „МЕИН КАМПФ“

Бостън, 26 август — Изглежда, че поредицата абсурдна нудистка криминална активност продължава. Двама мъже захвърлили гърчещото се тяло на гол мъж с тяло и уста омотани в широка лента за пакетиране, под която била прикрепена книгата на Адолф Хитлер „Майн Кампф“, на стълбището на Кембриджската пътна полиция в 8:10 миналата вечер. Седем свидетели, които се намирили наблизко по това време и които отказали да дадат имената си, потвърдиха, че едно такси спряло до тротоара и двама мъже, единият от които бил в живописно облекло, а другият — огромен чернокож, отнесли тялото до стълбището, върнали се в таксито и отпътували нанякъде. Жертвата е била идентифицирана като Волфганг А. Хитлук, американски на-цист, обявен за издирване, чието истинско име е Били-Боб Бейо, роден в Серендипити Париш, Луизиана, за когото се предполага, че е склонен към насилие. Властите са объркани и озадачени, защото Хитлук, както и четиримата голи мъже, заловени на покрива на хотел „Риц-Карлтън“ преди два дни, твърди, че притежава правителствен имунитет. Говорителят на федералното бюро за разследване направи следния коментар, като отрече всякакво участие. „Ние не разрешаваме на агентите си да събличат дрехите си при каквито и да е обстоятелства, а за препоръчване е да не свалят дори вратовръзките.“ Говорител на ЦРУ също отрече да са запознати с дейността на Хитлук и направи следното изявление: „Както е добре известно, Хартата от 1947-а забранява операциите на управлението на родна територия. В редките случаи, когато правителството се е нуждаело от нашите умения, те могат да бъдат приложени единствено с разрешението на Директора и под надзора на Конгреса. Ако покойният и дълбокопатриотичен Винсънт

Манджекавало е давал нареждания в тази област, то те не са отбелязани в регистрите ни. Ето защо, всички разследвания би трябвало да бъдат отправени към онези в Конгреса.“

БОСТЪН ГЛОУБ

(СТРАНИЦА 72, КРАТКИ СЪОБЩЕНИЯ)

26 август — Такси, собственост на Абу Ширак, живущ на Сентър Авеню, № 3024 е било откраднато за секунди вчера рано след обяд, докато той пиел кафе в „Либърейшън Ди-нър“. Той съобщил на полицията за кражбата; след това в 8:35 вечерта се обадил отново, за да каже, че колата му е била върната. Когато бил разпитан от полицията по повод на случая, той си спомнил само, че по някое време до него седнал един мъж в оранжева риза със златна обица и завързали много оживен разговор, след което открил, че липсват ключовете за колата. Всякакви разследвания са прекратени, тъй като господин Ширак е заявил, че е бил обезщетен.

* * *

— *Отговори ми ти, сладкодумен английски cannoli!* — крещеше временно червенокосият Вини Бам-Бам в уличния телефон на Колинс Авеню в Маями Бийч, щата Флорида. — Какво *става*, гъз такъв?

— Винченцо, не аз избрах този психопат, ти го направи — отвърна гласът на Смитингтън-Фонтини от апартамента му в нюйоркския хотел „Карлайл“. — Ако си спомняш, аз те предупредих за него.

— Той изобщо не е имал шанс да *свърши* каквото и да е! Тия нещастници могат да бъдат програмирани да си пъхат голия задник в миша дупка, но той е гръмнал преди да открие къде му е гъза!

— А ти какво очакваш от един негър в комбинация с циганин и фанатичен хитлерист? Струва ми се, че и това ти го споменах.

— Да, но също така ми спомена и че тези палячовци не дават и пукната пара за нищо друго освен за *пари в брой*, така ли беше?

— Ще трябва да си коригирам мнението по този въпрос. Но от друга страна би трябвало да ти кажа и някои добри вести. Първите двама, които избрахме, са се свързали с генерала и в момента са заели вече постове си.

— Откъде го разбра, да те вземат дяволите?

— Защото ми се обадиха от „Работната сила плюс плюс“ и ми дадоха информация. Оперативен служител Сайръс М. се е свързал с тях по телефона от някакво място, наречено Суомпскът и е казал, че всичко е под контрол. Също така споменал, че не държи да бъде произвеждан в чин полковник от генерала. Сега доволен ли си, Винченцо?

— По дяволите, *не!* Чете ли какво са *казали* тези педерастии в Управлението за мен? Казали са, че сигурно аз съм дал всичките тези *нареждания* без да казвам на никого! Що за мръсници са *тия*?

— Нищо ново под слънцето, Винченцо. Кой по-добре би поел вината от един мъртвец — ако изобщо някой те обвинява в нещо? Дори и да възкръснеш на островите Драй Тортугас, някои неща няма да се променят. Ти *наистина* го направи.

— Само че чрез *теб!*

— Аз съм невидим... Бам-Бам. Оттук нататък, ако искаш да напуснеш Драй Тортугас, работиш само за мен, *capisce!* Ти *седши*, Винченцо, не стоиш.

— Не мога да го *повярвам!*

— Защо не? Ти сам го каза. Аз съм син на майка си... Почвай да си вършиш работата на Уолстрийт, приятелю мой. Аз ще организирам масово клане, а ти — ами това ще го решим по-нататък.

— *Matma mia!*

— На място казано, старче.

[1] Top-secret — свръхсекретен (англ.), игра на думи ↑

[2] Tops — цици (тарг.), игра на думи ↑

[3] Другари (нем.) — Б.р. ↑

[4] „Моята борба“ на А. Хитлер (нем.) — Б.р. ↑

[5] „Германия над всичко!“ (началният стих на нацистки марш) —
Б.р. ↑

[6] Да (нем.) — Б.р. ↑

[7] Брат (нем.) — Б.р. ↑

[8] Господи (нем.) — Б.р. ↑

[9] Черен негър (нем.) — Б.р. ↑

[10] Не говорите много добре немски (нем.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 19

Просторната дневна в лятната къща на семейство Бърнбаум имаше изглед към плажа. Оттам се излизаше на огромна веранда от червено дърво. Разсъмваше се и небето беше натежало от облаци. Мощни океански вълни се стоварваха върху пясъка с гняв и се отдръпваха неохотно, но с обещание да се върнат отново.

— Денят май ще е скапан, а? — каза Сам Девъро, застанал до вратата на кухнята с кана кафе в ръка.

— Не изглежда никак обещаващ — отвърна огромният чернокож мъж, представил им се миналата вечер като *Сайръс М.*

— Вие цяла нощ ли сте будувал?

— Навик, съветник. Роман З. го познавам, но не и двамата латиноамериканци, *Деси-Едно* и *Две* — между другото, що за партизански имена са това?

— А що за име е Сайръс М.?

— Всъщност, то е Сирил, а буквата М. означава моята майка, която ми даде акъл как да се измъкна от мъртвото течение на делтата на Мисисипи. Много ми помогнаха книгите, но ви уверявам, че ударението падна върху упоритостта.

— Говорите като образован човек.

— Имам известно образование.

— Това ли е всичко, което имате да кажете?

— Аз съм нает, за да ви охранявам, а не за да ви разказвам историята на живота си — каза любезно Сайръс.

— Добре, извинявайте... Как анализирате настоящата ситуация — щом това е, за което ви плащаме?

— Проверих терена — целия плаж и нагоре по дюните, чак до подстъпите към пътя. Уязвими сте, но по обед вече няма да е така.

— Какво имате предвид?

— Обадох се в моята фирма, тази която ме нае, и им казах да изпратят шест предупредителни машинки с литиеви батерии и антени

на половината на човешки ръст — ще ги прикрива в тревата, така че да покриват и морската ивица.

— Какво означава *това*, по дяволите?

— Това означава, че всеки обект с тежест по-голяма от двадесет и пет килограма, прекосил лъчите, ще задейства алармата, която се чува поне на пет мили от тук.

— Разбирате си от работата, Сайръс М.

— Надявам се, че и вие си разбирате вашата — измърмори бодигардът, повдигна към очите си бинокъл и започна да изучава местността отвън.

— Забележката ви е странна.

— Искате да кажете пренебрежителна — въпреки бинокъла, който го прикриваше донякъде, се виждаше, че Сайръс се е ухилил.

— Ами да, предполагам, че може и така да се каже, но въпреки това забележката ви е странна. Имате ли нещо против да я доизясните?

— Аз съм по-възрастен, отколкото вероятно предполагате, господин Д. и имам страхотна памет — Сайръс нагласи бинокъла си на фокус и продължи с тих и спокоен глас: — Когато се представихме един на друг миналата вечер — с бойните ни имена, естествено, и когато генералът ни даде инструкции, мисълта ми се върна няколко години назад... Вестникарските истории за Далечния Изток обикновено привличат вниманието ми, понеже съм прекарал известно време по тия места... Вашият генерал е същият, когото изхвърлиха от Китай за оскверняването на някакъв национален монумент в Пекин, ако не се лъжа, нали? фактически дори си спомням името му — генерал Макензи Хоукинс — което точно се връзва с „Командира Х“, като оставим настрана, че всички вие се обръщате към него с „Генерале“... Той е точно човекът, който накара Вашингтон да се прави на маймуна заради китайските му деяния.

— Без да давам потвърждение на нито една дума от абсурдното ви заключение, искам да ви попитам какво целите с това?

— Ами, свързано е с начина, по който бях нает — Сайръс придвижи бавно бинокъла напред и назад, голямата му глава и рамене се преместиха в пространството като оживял торс на статуя в забавен каданс, което съвсем подходеше и на скулптурните му черти. — Вижте какво, аз съм работил на този фронт с временни прекъсвания няколко години и познавам правилата, а те не се променят. Преди всяка

нормална задача ни даваха кратък, но задълбочен преглед на задълженията...

— Какво точно означава това? — попита Сам, който при нормални обстоятелства съобразяваше бързо.

— Имена, явки, кратки словесни бележки, описващи характера на задачата...

— Защо? — прекъсна го Девъро.

— Абе, съветник — каза бавно Сайръс, свали бинокъла от очите си и погледна към Сам. — Вие май наистина си играете на адвокат в момента, а?

— Щом сте толкова осведомен, то какво очаквате?... А вие откъде *разбрахте*, между другото?

— Всичките сте една стока — отвърна Сайръс М., подсмиввайки се. — Чух ви и тримата — онзи възрастния, дамата с бронзовия тен, която не се нуждае от слънце, за да го постига, и вас. Ако си спомняте, миналата вечер генералът ми нареди да се разходя наоколо и да проверя всички възможни подстъпи. Вие тримата останахте след като майка ви — поне предполагам, че ви е майка — и „Командирът Х“ си легнаха. Може да се каже, че ми се е случвало да попадна за известно време в лапите на закона и съм наясно кога разговарят трима адвокати.

— Добре — остана удовлетворен Девъро, — да се върнем тогава на първия ми въпрос: Защо се явявате просто като наемна охрана, на която дават сведения за задачата?

— Защото ние не сме просто охрана, а сме наемници.

— *Какви* сте вие? — извиси глас Девъро.

— Бойци под наем, и не *викайте* толкова.

— О, *Господи!* — За нещастие, заедно с тази молитва Сам разля каната с кафето върху себе си. — *Исусе, пари!*

— Така е обикновено с хубавото кафе.

— Що не си затворите устата! — изкрещя Сам, подскачайки и събувайки панталоните си със страшна скорост. — *Какви са тези наемници?*

— Общоприето схващане е, че наемниците приемат каквато и да е задача в името на всемогъщия долар, но това не е истина. Аз съм минавал и от едната, и от другата страна, когато не е имало никакво значение, но не бих го направил, ако имаше. Просто не бих приел задачата... И също така не бих я приел, ако не са ми приятни тези, с

които я изпълнявам — и точно тази е причината да си нямате трети „пазач“.

— Трябвало е да има още някой ли?

— Той не е тук, така че едва ли има смисъл да се впускаме в тази тема.

— Добре, добре! — Девъро се изправи и продължи с всичкото достойнство, което успя да събере в себе си. — Което ме навежда на втория ми въпрос, който беше — какъв беше по дяволите?

— Защо *не ни е* била дадена по-подробна спецификация на задачата?... И въз основа на дългогодишния си опит ще се опитам да ви дам що-годе разумен отговор.

— Ако обичате.

— Всичко, което ни казаха беше, че сте седем човека, трима от които военни, а този втори факт трябваше да ни подслади задачата. Никакви описания на обстоятелствата, на потенциалните врагове, нито намек за политика — политика в най-общия смисъл на думата, например законност или незаконност на каузата. Това говори ли ви нещо?

— Очевидно е — отвърна Сам, — че обстоятелствата, съпътстващи тази, както я нарекохте, задача, трябва да останат в тайна.

— Това е приемливо по отношение на правителството, но не и на нас.

— Защо?

— Защото ние поемаме голям риск за големи пари, но в задълженията ни не влиза да работим слепешката. Необходим ни е, да го наречем, основен информационен минимум.

— Дотук не ми е трудно да схвана, но не разбирам накъде клоните.

— Ще го произнеса вместо вас. Липсващите страници от този сценарий могат да съдържат само две възможности. Първата е, това да е някаква непозволена правителствена намеса, което означава, че никой не бива да знае нищо, защото всеки, който узнае нещо, по официален или някакъв друг начин, може да свърши в Ливънуърт или на тихо място с много цветя и кипариси... а втората възможност е още по-малко обнадеждаваща.

— Кажете я — помоли Девъро, изучавайки обезпокоено безизразното лице на Сайръс М.

— Операция — жило, съветник. — *Жило ли...?*

— Да, но не от онзи симпатичен сорт като залавяне на някой голям престъпник, който крои някакъв таен план, или пък да се хванат на местопрестъплението лоши хора, които вземат подкупи, а не трябва да го правят. Става дума за нещо далеч по-смъртоносно... Има си термин за това: нарича се „дълбоко ужилване“.

— „Дълбоко“ ли?

— Такова, от което не можеш да се справиш.

— Искате да кажете...?

— Изгражда се защитна стена, за да се прикрият истинските намерения. Екзекуция.

— *Исусе Христе!*... Защо ми *казвате* това?

— Защото мога да оттегля Роман 3. и себе си.

— *Защо?*

— Първо не ми хареса третия човек, когото бяха изпратили, а сега, когато вече знам кой е Командирът Х, разбирам, че някой наистина иска главата на вашия генерал, а може би и главите на всички ви. Вие може и да не сте съвсем с всичкия, но от това, което видях, смятам че не го заслужавате, особено момичето, и аз не искам да участвам... Ще заложа литиевите детектори — ако изобщо пристигнат — и след това ще помислим.

— *Боже мой, Сайръс...!*

— Стори ми се, че дочух гласове, а също така и няколко крясъка — неочаквано се намеси Дженифър, като влезе в дневната с чаша кафе в ръка. — *Сам Девъро!* — изкрещя тя, взирайки се в панталона на адвоката. — *Пак ли го направи!*

* * *

Шестимата мъже бяха на различна възраст — от двадесет и шест до тридесет и пет години, едни имаха повече, други по-малко коса, някои малко по-високи, други по-ниски, но всички притежаваха три качества. Лицата на всички бяха характерни, без значение дали чертите бяха закръглени, пронизателни или безизразни. Те притежаваха някаква непосредственост или... нека го наречем, театралност. Телата им бяха изключително тренирани. Години наред бяха изучавали

акробатика, фехтовка, танци (модерни и класически), бойни изкуства (като платени каскадьори), двойни дубли и падания на задни части (неотменни за добрите комедии и фарсове). И най-накрая, всеки един от тях владееше уменията да преправи гласа си в най-различни октави и още по-широк спектър диалекти. Всичките гореизброени неща бяха основата на тяхното занимание — о, не, по-скоро на тяхното изкуство! — и, естествено, на характеристиките им, които се бяха стоварвали с неизменна последователност върху бюрата на разни не особено възхитени импресария и продуценти. Защото те бяха *актьори*, най-безпаричните и най-неразбрани човешки същества на земята — особено, когато са безработни. С една дума, те бяха уникални.

Тяхната група също беше уникална в анализите на тайните операции. Тя беше сформирана от един възрастен полковник от военното разузнаване във форт Бенинг, маниак на тема кино, телевизия и театър. Той беше известен с това, че отменяше нощни тренировки, ако те съвпадат по време с някой филм, който искаше да гледа в Питсфийлд, Финикс Сити или Кълъмбъс. Знаеше се също така, че редовно си урежда полети на ВВС, за да види някоя нашумяла пиеса в Ню Йорк или Атланта. Но поради достъпността си телевизията беше неговият наркотик. По време на делото по развода четвъртата му съпруга потвърди, че той е седял по цели нощи пред телевизора, за да гледа филмите в късните часове. И естествено, когато шестима *актьори*, истински *актьори* от плът и кръв, се появили във форт Бенинг, неговото въображение превключи на най-високи обороти — някои от колегите му дори твърдяха, че е изскочило от скоростната кутия.

Той лично проведе първоначалното обучение на всеки от тях и остана възхитен от индивидуалните им психически способности. Той бе дълбоко впечатлен от начина, по който всеки един от тях се вписваше съвсем естествено в различни социални групи, като преминаваше лесно от жаргона на градските бездомници към диалекта на провинциално момче.

Това беше полковник Етълред Броукмайкъл — бивш *Бригаден генерал* Броукмайкъл, докато онзи възлив харвардски адвокат от Инспектората на Генералния щаб не го беше обвинил несправедливо в търговия с наркотици в югоизточна Азия! *Наркотици!* Него, който не различаваше коката от колата! Той просто беше улеснявал транспорта

на разни лекарствени доставки, а когато му предлагаха пари, даваше по-голямата част от тях на домове за сираци, като оставяше за себе си незначителни суми за театрални билети. Но с тези актьори той разбра, че е намерил пътя да възвърне чина, който заслужаваше.

И така, разжалваният полковник Етълред Броукмайкъл, с помощта на някои от влиятелните си приятели в Пентагона, успя да направи така, че неговата малка група изпълнители да бъде подчинена единствено на него. Беше си мислил да ги нарече с името „Екип Z“, но актьорите единодушно го отхвърлиха. Те отказаха да приемат последната буква от азбуката и тъй като авторските права за първите бяха вече запазени, настояха за някакво друго кодово име, защото, ако някога се заснемеше телевизионен сериал, искаха контрол върху разпространението, книгата по филма, печалбите и правата за преиздаване, в гореизброения ред.

Името дойде заедно с успешното изпълнение на третата им задача, когато се бяха внедрили в една печално известна банда от Червените бригади в Колона, Италия и бяха освободили американски дипломат, отвлечен като заложник. Бяха го направили посредством една реклама във вестниците, че те са най-добрите снабдител-комунисти в града. Това привлече вниманието на терористите и те бяха наети да снабдят с провизии празненството по случай рождения ден на зловещия им шеф, което щеше да се проведе в тайния им базов лагер. Останалото беше, както се казва, фасулска работа. Обаче в кръговете на тайните служби се роди легендата. „*Самоубийствената шесторка*“ беше сила, с която трябваше да се съобразяват.

Последвалите операции в Бейрут, Ивицата Газа, Осака, Сингапур и Баскинг Ридж, щата Ню Джърси само увеличиха славата им. Те бяха успели да се внедрят сред най-примитивните и жестоки престъпници в света и да ги изкарат на бял свят, като се започне от трафиканти на наркотици и оръжейни снабдители на наемни убийци, та до държавни терористи. По време на тези свои рисковани мисии те не понесоха никакви загуби.

Те също така нито веднъж не бяха видели пистолет или нож и не бяха хвърлили нито една граната. Това обаче, го знаеше само един човек — реабилитираният бригаден генерал Етълред Броукмайкъл.

И така, Държавният секретар Уорън Пийс пристигна във форт Бенинг и двуместният джип го откара в най-отдалечената точка на

деветдесет и осемте хиляди акра, владение на армията, за да предаде свръхсекретните си инструкции на Броукмайкъл.

— Уговорил съм го с нашите хора в Швеция — каза Пийс. — Те ще обяснят на Нобеловия комитет, че става въпрос за национална криза и ще се споразумеят с тях колко тона херинга ще трябва да внесем. След това твоите момчета долитат от Вашингтон, а не от Стокхолм, като преди това са разговаряли с Президента. Кметът на Бостън ги посреща на летището с пресконференция, лимузини и ескорт от мотоциклети, както му е редът.

— Защо Бостън?

— Защото той е Атина-та на Америка, седалището на науката, мястото, откъдето би трябвало да произнесе словото си една такава делегация.

— И също така мястото, където по една случайност се намира Хоукинс, така ли?

— Ние мислим, че това е възможно — прекъсна го Държавният секретар. — Но сигурното е, че той няма да може да се откаже от тази награда.

— За Бога, та той ще изскочи от някой лагер в Ханой и ще преплува Пасифика, за да я вземе! *Исусе*, Воин на столетието!

— И след като се появи веднъж, твоите момчета го отвличат и поемат с него над Атлантика в северна посока, много далеч на север. Заедно с всичките антипатриотични негодници, които работят за него.

— Кой може да са пък тези? — попита генерал Броукмайкъл, макар да не го интересуваше кой знае колко.

— Ами, първият е един бостънски адвокат, който е защитавал Хоукинс в Пекин, казва са Девъро...

— *Урррааа!* — изкрещя бригадният генерал. Ревът можеше да се сравнява единствено с атомен взрив в пустинята. — *Дрисльото* от Харвард ли? — извика и вените на застаряващото му гърло така се откроиха, че Държавният секретар помисли, че ще свърши в близкостоящия храст диви рози.

— Да, струва ми се, че е завършил Харвард.

— Той е труп, труп, *труп!* — закрещя генералът. — Той е минало, обещавам ви!...

* * *

Марлон, Дъстин, Тели и Херцогът седяха с лице един към друг в четирите подвижни кресла на самолета ВВС II, а Силвестър и сър Лари бяха на малката маса за конференции в средата на салона. Всички продължаваха да заучават репликите си както и да подобряват начините за встъпване в спонтанни необвързани разговори. Докато самолетът започна спускането си, приближавайки Бостън, се чуваше смесица от шест различни гласа с отчетлив шведски акцент. Пред всеки имаше огледало и бойците от „Самоубийствената шесторка“ проверяваха грима си — три клинообразни бради, тип Ван Дайк, два чифта мустаци и перука за сър Лари.

— *Здрассти*, бе! — извика един младолик русокос мъж, появявайки се от затворената врата в задната част на пътническата кабина. — Пилотът каза, че вече мога да изляза.

Какофонията от гласове затихна, докато Вицепрезидентът на Съединените щати влизаше с широка усмивка в обширната зала на самолета. — Не е ли забавно? — каза той ведро.

— Кой е тоз? — попита Силвестър.

— Това е моят *самолет* — отвърна наследникът на Овалния кабинет. — Не е ли страхотно?

— Седнете, пътнико — каза Херцогът — Ако искате чаша или бутилка сгряващо кръвта питие, просто натиснете един от тези бутони тук.

— Знам, *знам*, всичките тези бързи момчета са моя екипаж!

— Той — той — той — той е — вице — вице... нали се *сеещате* — извика Дъстин, разтърсвайки глава, но не напред и назад, а в кръг.

— *Стига*, Дъсти! — извика Марлон. — Повръща ми се от това — това — това, нали разбираш от кое, а, Дъсти?

— А на мен от теб и твоя трамвай — *трамвай!*

— Хей, ела, бибчо, искаш ли близалка? — попита Тели, хилейки се на Вицепрезидента, но очите му въобще не се усмихваха. — Ти си добро хлапе, но що не седнеш и не си прибереш хеликоптерите, а?

— Казаха ми, че вие сте *актьори!* — каза Вицепрезидентът, стоварвайки се в едно кресло срещу четиримата. Изражението му беше пълно с въодушевление. — Винаги съм си мислил, че би ми харесало

да съм актьор. Нали знаете, много хора мислят, че приличам на онази филмова звезда...

— *Той* не може да играе! — произнесе сър Лари с достолепната физиономия и акцент на британски лорд. — При него е въпрос на пълен късмет и подбутване, а и това негово глупаво и неубедително лице, напълно лишено от характер.

— Става за режисьор — режисьор — *режисьор* — предположи Дъстин.

— *Ти* да н'си *откачил*? — изписка Марлон. — Това си беше разпределение на ролите. Актьорите го изнесоха на ръце!

— Чуйте ме, пътници — каза Херцогът, спирайки вторачения си поглед по столовете. — Това си е същият мръсен бизнес. Наричат го „пирамидни сделки“. Който лансира звездата, обира и всичко останало.

— *Леле*, ами че това си е истинска *актьорска* приказка! — възхити се шумно Вицепрезидентът.

— Това са фъшкии, бибчо, и не си навирай в тях хубавото личице.

— *Теди!* — изкрещя гневно Сър Лари, — Колко *пъти* съм ти казвал, че на някои хора им отива да говорят мръсотии, но на *теб* не, скъпи! От твоята уста звучи обидно.

— Абе, човече — прекъсна ги Марлон, като правеше гримаси в огледалото си. — Какво очакваш да каже? „Пфу, презирам те, велики Цезаре“ ли? Пробвал съм няколко пъти, не става.

— Добър отговор, момчето ми — каза Тели.

— Ние можем да направим *всичко* — добави Дъстин, пригладжайки мустаците си.

— Ами, няма да е зле да се представим страшно добре там на летище Логън, джентълмени — каза Херцогът и огледа покрития си с дискретен руж нос.

— *Гръм и мълнии*, ние сме велики! — извика сър Лари. — Но вие какво правите тук?

— Държавният секретар реши, че това ще направи добро впечатление в Бостън, а аз така и не върша нищо — искам да кажа, че иначе върша много неща, но тази *седмица* нямам никаква работа. И значи казах: „Разбира се, защо не?“ — Заместник държавният глава се наведе напред заговорнически. — Даже подписах „позволениято“.

— Кое? — попита Тели, откъсвайки поглед от огледалото си.

— Позволенията за вашата операция.

— Ние знаем какво означава това, млади човече — каза Херцогът, чийто рафиниран речник отразяваше настоящата му роля на нечий изпълнителен директор, — но аз смятам, че само Президентът може да подпише такъв документ.

— Ами, той беше в банята, а аз бях там и казах: „Разбира се, защо не?“.

— Приятели трагици — изрече Тели, извърщайки се отново към огледалото си, — ако се провалим, Конгресът ще даде на този млад човек такава официална вечеря с разпит, че никога няма да я забрави.

— Всъщност, аз напоследък се сприятелих с доста хора там...

— Така като го гледам — гледам — гледам — довърши Дъстин, извърщайки с тиково движение главата си, — ще го изпапкат точно — точно за четири — четири часа, двадесет — двадесет — *двадесет* минути и тридесет и две — две — *две* секунди. Ще сготвят задника му по всички правила.

— А печено! Наистина обичам. Изглежда наистина ви харесват!

— Вие ли ще ни представите на пресконференцията на летището? — попита скептично Марлон с ясно изразен топъл акцент от Средния Запад.

— Аз? Не, кметът ще ви посрещне. Всъщност на мен не ми се разрешава да слизам от самолета за повече от час, а и тогава не мога, ако прес-аташето ми не е с мен.

— Защо ще слизаш изобщо от самолета тогава? — попита ерудитът от Йейл, наричащ себе си Силвестър. — Ние използваме оборудване на ВВС, за да ни откара до...

— Не ми *казвайте!* — изписка Вицепрезидентът, закривайки ушите си с длани. — Аз не трябва нищо да знам!

— Не трябва нищо да знаете ли? — запита Херцогът. — Та вие сте подписал позволенията, *сър*.

— Ами, разбира се, защо не? Но кой чете тия тъпотии?

— *Умря, ти бедни Джуд, умря и свещ огрява твоята глава* — пропя бавно Тели с бас-баритон.

— Повтарям — не се предаваше Силвестър, — защо ще напускаш самолета?

— Налага се. Вижте сега, някакъв негодник откраднал колата на жена ми от къщи — *нейната* кола, не *моята* — и аз трябва да я идентифицирам.

— Шегувате се! — каза съвсем искрено и без никакви превземки Дъстин. — Тя тук в *Бостън* ли е?

— Казаха ми, че са я шофирали някакви много отвратителни типове.

— И какво ще правите сега? — попита Марлон.

— Ще изритам нечий шибан задник така, че ще влезе в осемнадесетата дупка, ето *това* ще направя!

Още веднъж се възцари кратко мълчание, след което Херцогът се изправи в пълния си ръст, оглеждайки другарите си, чието мълчаливо внимание бе съсредоточено изцяло върху Вицепрезидента и проговори по начин, подходящ на псевдонима му. — Възможно е да си *rancho correcto*, в крайна сметка, пътнико. Възможно е дори да помогнем.

— Ами, разбира се, аз никога не ругая, или почти никога...

— Ругай, бибчо — намеси се Тели и посегна към джоба на ризата си, изваждайки оттам бонбон на клечка. — Ето ти една близалка и недей да се отчайваш. Ти май току-що се сдобил с няколко приятели тук. Аз мисля, че можеш да разчиташ на тях.

— *Подгответе се за нашето кацане на летище Логън в Бостън* — разнесе се глас от пилотската кабина на ВВС II. — *Очаквано приземяване — след осемнадесет минути.*

— Все още има време да му ударим по едно питие, *сър* — каза меко говорещият Марлон, като разглеждаше русокосия политик. — Необходимо е единствено да повикате стюарда си.

— По дяволите, *защо не?* — Вицепрезидентът на Съединените щати натисна бутона с бунтовнически устрем и след няколко секунди — след прекалено много секунди, може би стюардът от ВВС се появи — с прекалено малко ентузиазъм, може би.

— К'во искате? — попита ефрейторът с настойчив и заплашителен поглед, вперен в младия Вицепрезидент.

— *Какво казахте, пътник?* — изкрещя все още изправеният Херцог.

— Моля...?

— Известно ли ви е кой е този човек?

— Да, *сър*, разбира се, *сър*!

— Тогава изпълнявай каквото ти се нарежда и не се помайвай!

След малко ефрейторът и още един член на екипажа донесоха питиета за всички. И всички се усмихнаха, надигайки чашите си.

— За вас, сър — вдигна наздравица Дъстин този път без да заеква.

— И аз ще го повторя — каза Тели. — И забрави за близалката, приятелю.

— Леле, момчета, вие наистина сте страхотни!

— За нас е изключителна чест да бъдем приятели на Вицепрезидента на Съединените щати — каза любезният Марлон, като отпи от чашата си.

— Леле, просто не знам какво да ви кажа. Чувствам се като един от вас!

— Ти *си*, пътнико. Ти си един от нас — каза Херцогът, надигайки повторно чашата си. — И на тебе са ти видели сметката, както и на нас.

* * *

Дженифър Редуинг с ентузиазиранията помощ на Ерин Лафърти, както и с тази на леко подпийналите си Деси-Едно и Две, приготви някаква многонационална мешана скара и я поднесе на верандата. Металният съд съдържаеше четири отделения, така че всички вкусове можеха да бъдат удовлетворени. Жената на Пади Лафърти се беше обадила на снабдителите в Марбълхед и ги беше накарала да донесат най-добрата съомга и най-пресните пилета, а след това се беше свързала с момчетата в Лин и беше поръчала да изпратят най-добрите филета, които им се намираха.

— Не знам какво мога да *направя* за теб, страхотна малка красавице — извика Ерин, поглеждайки Дженифър с възторжени очи. — Дали да не се опитам да намеря отнякъде месо от бизон?

— Не, скъпа Ерин — отвърна Джени през смях и продължи да бели огромните картофи от Айдахо, които бяха намерили в мазето. — Ще си изпека няколко парчета от съомгата.

— О, като вашите индиански риби в пенливите ви и буйни реки ли?

— Пак не позна, Ерин. Като храна с ниско съдържание на холестерин, каквато всички ние трябва да ядем.

— Аз опитах да храня известно време Пади по този начин и знаеш ли какво ми каза той?... Каза ми, че ще каже на самия Господ — лице в лице, представяш ли си, че ако той не е искал червенобузите му ирландски момчета да ядат филета, то защо тогава изобщо е създал, по дяволите, такива неща за ядене?

— И получи ли някакъв отговор?

— По неговите думи, да. Преди две години, благодарение на господин Пинкъс, посетихме родствениците си в Ирландия и там Пади падна на земята и я целуна. Когато се изправи, ми каза: „Получих послание от Бога, жено. Що се отнася до филетата, аз съм изключение и това е светата истина!“

— Ти повярва ли му?

— Хайде, красавице — отвърна Ерин Лафърти, усмихвайки се сладко и съвсем невинно, — та той си е моето момче, единственото момче, което съм искала през живота си. След тридесет и пет години ли да тръгна да променям възгледите му?

— Давай си му тогава филетата.

— Ами точно така правя, Джени, но преди това им изрязвам всичката сланина и той крещи като луд, че или месарят ни мами, или аз не мога да ги готвя като хората.

— И какво правиш тогава?

— Сипвам му една допълнителна чаша уиски, красавице, или нещо друго, което да го забаламоса.

— Ти си забележителна жена, Ерин.

— О, я стига глупости, момиче! — каза жената на Пади Лафърти и се разсмя, докато кълцаше марулите за салатата. — И ти като са ожениш, ще научиш някои работи. Първото нещо е да си го пазиш жив и здрав, а второто е да му пазиш батериите от изтощаване, това е всичко!

— Завиждам ти, Ерин — Редуинг се вгледа в пълното, но приятно лице на госпожа Лафърти. — В теб има нещо, което аз мисля, че никога няма да притежавам.

— А защо не, момиче? — Ерин спря да кълца.

— Не знам... Може би защото трябва да бъда по-силна от всеки мъж, който би се оженил за мен. Искам да кажа, че не мога да си

позволя да остана на второ място.

— Ами аз вече ти казах какъв е начинът. Както аз постъпвам с Пади, с когото искам да прекарам земните си дни. Казвам му, че може да си яде филетата, но *той* не знае, че изрязвам мазнината. Получава си пържолата — и спира да мрънка — но хапва само месце. Разбираш ли какво имам предвид? Дай на кученцето да си гложга кокала и то е доволно. И забравя останалото.

— Да не би да ми предлагаш да манипулирам мъжа си?

— А какво правят жените от *паметивека*?... Докато не дойдоха днешните госпожички, всичко си беше наред.

— Забележително — каза дъщерята на уопотамите и се замисли дълбоко.

Изведнъж откъм дневната се разнесоха викове на екзалтация или на гняв, или и двете — беше невъзможно да се различи. Дженифър изтърва картофа на пода, Ерин хвърли без да иска кочана на марулята към тавана и счупи дългата неонова тръба, а парчета нападаха в купата със салата. Деси-Едно отвори вратата на кухнята с такава сила, че тя се удари в стената и отскочи обратно право във физиономията му, размествайки временното чене в устата му.

— *Ей, вий!* — изкрещя той. — Елате тук и вижте к'во дават по *телевизията*! Тва е щуро!

Двете жени се втурнаха към вратата, нахълтаха в дневната и се вторачиха в телевизионния екран. Там се виждаха шестима несъмнено важни посетители. Посрещаше ги кметът на Бостън, който очевидно не знаеше по какъв начин да изрази признателността на града за посещението.

— И така, ние ви приветстваме тук в Бо-остън, джентълмени от Нобеловия комитет в Швеция, и ви изказваме и-искрената си благодарност, затова че избрахте великия университет Ха-арвард за плодотворното ви създаване на нови международни връзки и издирването ви на Воина на столетието, а именно генерал Макензи Хоукинс, за когото вие предполагате, че се намира някъде към далечните ни западни околности и ще чуе или види това предаване — кой написа тая глупост?

— Прекъсваме прякото ни предаване, за да ви припомним! — намеси се гласът на говорителя, докато образът онемяваше. — Известният Нобелов комитет пристигна в Бостън, за да вземе участие в

Харвардския симпозиум по международно сътрудничество, но говорителят, сър Ларс Олафер, заяви при пристигането си преди пет минути, че втората им мисия е да открият местонахождението на генерал Хоукинс, два пъти носител на Медала за чест на Конгреса и избран от Нобеловия комитет за Воин на столетието... Моторизираният ескорт на кмета след малко ще се отпрати към хотел „Четири сезона“, където участниците в Нобеловия комитет ще отседнат по време на симпозиума... Една минута моля. Току-що ни се обади Ректорът на Харвардския университет... *Какъ симпозиум ли? Откъде да знам аз, по дяволите, вие се разпореждате в това място, не аз!...* Извинявайте приятели, малко объркване на комуникациите... А сега, да се върнем към редовната ни програма, повторение на най-популярното ни предаване „*Наблюдавай си придобивките*“.

Макензи Хоукинс се надигна от стола си и изрева:

— *По дяволите, Воин на столетието! Чухте ли всички?...* Разбира се, това трябваше да стане рано или късно, но фактът, че наистина стана, ме прави най-гордият военен, който е съществувал някога! И, нека ви кажа, момчета и момичета, че имам намерение да поделя тази велика чест с всеки служил някога под моето командване, защото това са *истинските* герои и аз искам целият свят да го *разбере!*

— Генерале — каза спокойно, дори любезно огромният черен наемник. — Вие и аз трябва да поговорим.

— За какво, полковник?

— Аз не съм полковник, а вие не сте Воин на столетието. Това е клопка.

ГЛАВА 20

Тишината беше едновременно наелектризирана и трогателна. Сякаш всички, събрани в стаята, бяха станали свидетели на страданието на голямо вярно куче, предадено от господаря си, който го е подмамил навън и го е оставил в смъртоносните челюсти на глутница вълци. Дженифър Редуинг отиде тихо до телевизора и го изключи, докато Макензи Хоукинс не сваляше поглед от Сайръс.

— Струва ми се, че ни дължите обяснение, полковник — каза генералът, чийто поглед изразяваше едновременно учудване и наранено достойнство. — И вие, и аз току-що чухме речта на говорителя на шведския Нобелов комитет, и освен ако слухът ми не ме е подвел, той каза, че аз съм носител на наградата на „Воин на столетието“. Този репортаж ще бъде гледан от милиони хора в цивилизования свят, затова ми се струва, че фалшификацията е немислима.

— Операция „Дълбоко ужилване“ — каза меко Сайръс М. — Опитах се да го обясня и на колегите ви, мис Р. и мистър Д.

— Опитайте да го обясните още веднъж и на мен, полковник.

— С риск да се повторя, аз не съм полковник, генерале...

— А аз *не* съм „Воин на столетието“ — прекъсна го Хоукинс. — Предполагам, че държите да повторите и това.

— Вие може и да заслужавате тази чест, сър, но тя никога няма да ви бъде връчена от Нобеловия комитет.

— *Какво?*

— Нека ви го кажа директно, за да бъде разбран правилно.

— Вие да не би да сте адвокат? — прекъсна го Аарон Пинкър.

— Не, но като оставим настрана страничните ми занимания, съм химик.

— *Химик* ли? — попита все по-озадаченият Хоукинс. — Какво разбирате *изобщо* тогава?

— Ами, може и да не съм от класата на Алфред Нобел, който също е бил химик и е изобретил динамита, и който — както много хора

вярват — е учредил тази награда, за да изкупи отчасти вината си за това изобретение. Условието му е било никой, свързан по какъвто и да е начин с войната, да не получава тази награда. Самото схващане да бъде определен Воин на столетието би било проклятие за Нобеловия комитет.

— Какво точно искате да кажете тогава, Сайръс? — вметна Дженифър.

— Продължението на това, което ви казах тази сутрин. Това е капан, заложен с цел да извади на бял свят генерал Хоукинс...

— Вие знаете *името* ми? — извика Макензи.

— Забравете го, генерале — отвърна Редуинг. — В настоящия момент той се явява като мой свидетел... О'кей, Сайръс, това е капан. Какво още? Ако се съди по тона ви, аз бих казала, че има и още нещо.

— Това вече не е някаква малка шайка психопати с комплекси за Александър Велики. Тази операция е солова и се провежда по идея на някой негодник, който е голяма работа в правителството.

— *Вашингтон ли?* — попита невярващо Аарон Пинкърс.

— *Някой* във Вашингтон — уточни наемникът. — Усилието не е колективно — рискът за провал е много голям. Това е някой високопоставен авторитет, който е могъл да го организира сам.

— Защо казвате това? — настоя Аарон.

— Защото Нобеловият комитет в Швеция е чист и за да бъде принуден дори и временно да стане нечист, са необходими усилията на някой с твърде висок пост. В крайна сметка, всеки уважаващ себе си журналист би могъл да се свърже със Стокхолм и да получи потвърждение. Подозирам, че това потвърждение вече е дадено.

— *Леле Боже!* — възкликна Сам Девъро. — Играта загрубява.

— Струва ми се, че и аз казах същото тази сутрин.

— Също така ми казахте, че смятате да оттеглите себе си и Роман З., щом пристигнат онези неща с литиевите батерии и ги поставите, където трябва... Те са на мястото си, Сайръс. А сега какво? Ще ни изоставите ли?

— Не, съветник, промених намеренията си. Оставаме.

— Защо? — попита Дженифър Редуинг.

— Предполагам, че очаквате някакво високопарно изявление на расистка основа, като как ние чернилките е трябвало да оцеляваме под терора на Куклукс-Клан, придобивайки шесто чувство и много се

натъжаваме, когато правителството се държи по подобен начин. Това са глупости.

— Хей, голямото момче говори много добре, нали? — прекъсна го госпожа Лафърти.

— Чакай малко, скъпа Ерин — каза Редуинг, приковала вниманието си в Сайръс. — Добре, господин наемник, няма да ни дрънкате глупости на расова основа. И аз мога да кажа нещо по този повод. Защо оставате?

— Важно ли е?

— За мен, да.

— Разбирам — каза Сайръс с усмивка.

— Аз не разбирам нищичко! — избухна Макензи Хоукинс и размачка пурата, преди да я пхне в устата си.

— Оставете тогава джентълмена да отговори — присъедини се отново Аарон Пинкърн. — Простете ми, генерале, но ако обичате си затворете устата.

— Един командир *не може* да даде такава заповед на друг командир!

— О, я си седнете на задника — каза Аарон и внезапно разтърси глава, сякаш се чудеше откъде са му дошли на езика тези думи. — Боже мой, ужасно съжалявам!

— Недей — намеси се Сам. — Какво говорехте, Сайръс?

— О'кей, съветник — каза наемникът, поглеждайки Девъро. — Вие и дамата каква част казахте на останалите?

— Всичко, което ни казахте, само че не на останалите, а на Аарон. Не пожелахме да забъркваме Мак, двамата му „адютанти“ и майка ми...

— А защо да *не* кажете и на мен, по дяволите? — изкрещя генералът.

— Трябваше да свършим малко работа преди да почнеш да издаваш заповеди — му отвърна грубо Сам и отново се обърна към Сайръс. — Също така му казахме и за проблемите ви в Щутгарт и за последствията. Всъщност и за „освобождането“ ви от затвора.

— Няма значение. Ако кашата е такава, каквато си мисля, и ако аз и Роман З. успеем да ви помогнем, струва ми се, че няма да го използвате срещу нас.

— Имате думата ми за това — без колебание отвърна Редуинг.

— Аз нищо не съм чул — добави Девъро.

— Нямаше и да чуете — каза язвително наемникът. — Вашите въпроси бяха толкова мъгляви, докато тези на госпожица Р. бяха директни и имаха смисъл. Тя ми даде да разбера, че за да ми има доверие трябва да получи някакви основни достоверни факти. Аз просто ѝ ги дадох.

— Що се отнася до мен, чул съм само непотвърдени твърдения от втора ръка — каза Пинкъс.

— Моите разпити никога не са мъгляви — измърмори Сам.

— Ами, в ума ти може да има разни неща... както и върху панталона ти — каза тихо Дженифър. — Вие казвате, че решението ви да останете не е продиктувано от расистки подбуди, Сайръс, но това на никого не е минавало през главата, освен на вас. Вие сте един несправедливо осъден чернокож и ако това се беше случило с мен, индианката, щях да съм бясна и да си остана така доста дълго време. Щях да искам да си го върна на всичко онова, което олицетворява властта и не съм сигурна, че целта щеше да има значение. Това ли е причината, поради която оставате?

— Това са емоции, а те не са особено полезни в този случай. В основни линии, молбата ми да бъда оневинен, защото съм действал при законна самоотбрана, не бе уважена и аз бях вкаран в затвора, не защото съм черен, а защото бях дяволски добър като инженер-химик. Сега си мисля, че някои идиоти в Щутгарт са си помислили, че един *Schwarzer*^[1] не би бил способен да анализира последния етап от синтезирането на сместа...

— Леле, той е голяма работа! — извика госпожа Лафърти.

— Скъпа Ерин, моля те.

— Както и да е — продължи Сайръс. — Редът за този договор беше одобрен от шефа на Комисията по оръжейния контрол. След като открих истинското предназначение на сместа, аз персонално го уведомих чрез дипломатически куриер, когото изобщо не съм виждал. Но тази голяма въшлива клечка, която беше с едната ръка в меда, въобще не позволи подозренията ми да стигнат до останалата част от комисията. Аз бях — простете ми за термина — поставен в черния списък и това нямаше нищо общо с цвета на кожата ми, защото аналитичните доклади не включват такава информация.

— По какъв начин е свързан опитът ви от Щутгарт с днешната пресконференция на летище „Логън“? — попита Пинкър.

— Освен всичко, което казах на съдружниците ви относно странните обстоятелства, съпътстващи тази задача, трябва да се позова отново на същото шесто чувство, което отрекох, защото *то не е* расистки ориентирано — ориентирано е към корупцията в *правителствените* среди. Един от силните на деня успя да измъкне черната ми кожа от германския затвор, където трябваше да стоя петдесет години, ако имах късмета да изкарам и един месец. Направи го, като оказа натиск върху съдебните кръгове в Бон и сключи сделка с мен. Срещу мълчанието ми да намалят присъдата на пет години и да ме преместят в американски затвор. И не ми казвайте, че ръцете ми са останали чисти.

— Но вие *сте* приел сделката — каза нелюбезно Дженифър.

— Не ме очароваше възможността да бъда единственият черен в германски затвор, където по-голямата част от обитателите са манияци с обръснати глави, които чакат Хитлер да възкръсне.

— Извинявайте, разбирам. Ние също сме придобили шесто чувство.

— Не, моля ви, не се извинявайте — възпротиви се кротко наемникът. — Когато видях по телевизията в затвора всичките онези хора, убити от химикалите, за които знаех, се засрамах от себе си.

— Хайде стига, полковник...

— За Бога, престанете, съветник. Аз не съм полковник.

— Не, наистина! — продължи бързо Девъро. — Какво друго ви е оставало да направите, щом сте бил осъден на петдесет години сред бръснатите глави?

— Това беше моето оправдание, затова и се измъкнах заедно с Роман З. Тази цялата гадост трябва да *спре*, човече!

— И вие мислите, че това, което става сега с генерал Хоукинс е вариация на случилото се с вас, така ли? — попита Аарон, навеждайки се напред в стола си. — А предаването, което току-що наблюдавахме е доказателството.

— Ще ви кажа, че това, което аз няма и *не мога* да повярвам е, че някога ще има Нобелова награда за Воин на столетието. И второ, защо този така наречен комитет долита направо в Бостън, където хората от разузнаването имат информация, че се намираме в момента. Трето,

мисля, че това е следващият опит след неуспеха на този квартет от побъркани психопати, който се е опитал да се разправи с вас в Хуксет. *Вие* сами сте се досетили, че това са шайка малоумни нищожества по печата на затворническата пералня върху вътрешната страна на един от панталоните и сте ги изпратили обратно в чували за трупове.

— Проклети влечуги! — изрева Хоукинс. — Това, което изпратихме беше *послание!*... Ще ми каже ли някой тук за какво *говорим?*

— Ще те посветим малко по-късно, Мак — отговори Сам, поставил ръка върху рамото на Сайръс.

— Ако съм ви разбрал правилно — каза Девъро, — ние трябва да открием кой ръководи цялата тази операция, така ли е?

— Точно така — каза наемникът, — защото е възможно нападението срещу вас в Ню Хемпшир да е организирано от същата ръка, само че сега нещата са отишли далеч — дори прекалено далеч, а това означава, че може да са станали уязвими.

— Защо казвате това? — попита Пинкърс.

— Защото тези пристигнаха с ВВС Две — отвърна Сайръс. — Те са чуждестранни цивилни лица, превозени с втория по ранг самолет в страната, което означава, че разрешението е било дадено от един от следните три източника: Белия дом, който можем да отхвърлим, защото те и без това си имат достатъчно неприятности с това хлапе; ЦРУ, което можем да изключим от раз, защото половината от страната смята и то с пълно право, че това съкращение означава *Хванат на местопрестъплението*^[2], и не е много вероятно да рискуват с пореден провал; и най-накрая, Държавният департамент, за който никой не знае какво точно върши, но той все пак го върши. Предполагам, че е едното от последните две; и ако разберем кое от двете е, ще можем да стесним кръга от хора, които са могли да дадат разрешението за този самолет. Сред тях ще се намира и големият лош чичко.

— Възможно е да са били и Държавният департамент, и ЦРУ? — предположи Пинкърс.

— Няма начин. Управлението няма доверие на Департамента и обратното. Освен това при обединяването на силите възниква прекалено голяма опасност от пукнатини.

— Да допуснем, че сме открили точно кой е — каза Сам. — След това какво?

— Ще ги разтърсим за яките, докато им прилошее. Трябва да разберем кой стои зад тази операция — имам предвид наистина да го приковем към стената: име, чин и сериен номер — защото това е единственият начин да осигурим безопасността ви.

— *По какъв начин?*

— Чрез публично разобличение, Сам — каза Дженифър. — Все пак ние сме страна на законите, а не на манаците във Вашингтон.

— Кой го твърди?

— Гледището е спорно — съгласи се Редуинг. — Какво трябва да направим сега, Сайръс?

— Оптималното разрешение би било да изпратим някого, който да представлява генерала в онзи хотел, който споменаха, заедно с мен и Роман З., като негови цивилни адютанти. Съвсем обичайно е пенсиониран генерал с два медала от Конгреса да има адютанти.

— А какво ще кажем на Деси-Едно и Две? — попита Аарон. — Те ще се засегнат.

— *Защо*, те ще бъдат с истинския Хоукинс. *По дяволите*, тука няма никой, който би могъл да мине за генерала. Ще трябва да измислим нещо друго.

— Почакайте малко! — намеси се Пинкър. — Шърли и аз поддържаме местните театрални групи — тя обича да вижда снимката си по премиерите. Имаме си и един фаворит, по-застарял изпълнител, който е участвал в доста постановки на Бродуей; той в момента е нещо като полупенсионер, така да се каже. Сигурен съм, че бих могъл да го убедя да ни помогне, срещу известно заплащане, разбира се... И... само ако е в пълна безопасност.

— Имате думата ми за това, сър — каза Сайръс. — Не е възможно да му се случи каквото и да е, защото аз и Роман З. ще стоим от двете му страни.

— *Актьор ли?* — възкликна Девъро. — Та това е *лудост!*

— Честно казано, той доста често изглежда точно така. Телефонът на масичката до стола на Аарон иззвъня; той го вдигна моментално. — Да?... За тебе е, Сам. Струва ми се, че е прислужницата ви, братовчедката Кора.

— О, *Господи*, съвсем бях забравила за нея! — каза Девъро, отивайки към телефона.

— Аз не съм забравила — прекъсна го Елинон. — Говорих с нея миналата вечер, но не съм и дала нито адрес, нито телефонен номер.

— *Кора* — извика Сам — Как си... ти си *говорила* с нея, майко, така ли? Защо не си ми казала?

— Не си ме питал. Всичко въщи е наред. Полицаяте непрекъснато стоят там и ми се струва, че тя сега храни цялото управление.

— *Кора*? Майка казва, че там всичко е наред.

— Майка ти пак се е наляла с чай, Сами. Проклетият телефон се счупи да звъни цял ден и никой не може или не иска да ми каже къде сте, да ви вземат дяволите.

— Откъде разбра?

— От дъщерята на Пади Лафърти, Бриджет. Тя каза, че Ерин й дала този номер, в случай, че има някакви проблеми с внучетата.

— Така става. Какво има? Кой ме е търсил?

— Не теб, Сами, търсиха друг, но не и *теб*!

— *Кого*?

— Първо оня лудия генерал, дето непрекъснато говориш за него. След това онази дългокраката индианка, дето не трябва да излиза сама по улиците. И да ти кажа, обадиха се поне по двадесет пъти за всеки от тях, все същите двама, по на половин час.

— Как се казваха?

— Единият не ми каза, а за другия няма да повярваш. Първият беше толкова паникьосан, като че ли всичко около него гори, нещо като теб понякога, Сами. Само крещеше, че сестра му трябва веднага да се обади на брат си.

— Добре, ще й кажа. Ами другият, този за генерала?

— Ами като ти кажа, сигурно ще си помислиш, че пак съм фиркана, но не съм, защото наоколо има прекалено много ченгета... Леле, момко, каква сметка ще получиш от месаря...

— Кажете името, *Кора*.

— *Джони Телешкия нос*, представяш ли си, Сами?

— *Джони Телешкия нос* ли? — каза бавно Девъро.

— *Телешки нос*...? — задъха се Дженифър.

— *Телешки нос*! — извика Ястреба. — Охраната ми ли се е опитвала да се свърже с мен? Изчезни от телефона, лейтенант!

— Бившият ми клиент се е опитал да се свърже с мен! — извика Дженифър и се сблъска с генерала, тъй като и двамата се затичаха към Сам.

— Не! — повиши глас Девъро и дръпна телефона настрана. — Телешкия нос е за Мак. *Брат ти* иска да му се обадиш.

— Дай ми тоя телефон, момче!

— Не, първо аз!

— *Успокойте* се всички, ако обичате — каза Пинкърс, извисявайки глас. — Зет ми има поне три, ако не и четири телефонни линии, най-малко две от които са за сестрата на Шърли. Тук навсякъде има телефони. Всеки от вас просто да си намери един и да натисне някой бутон, който не свети.

Това, което последва, приличаше на кратка блъсканица в детска градина преди излизане на разходка. Ястреба и Дженифър се втурнаха да търсят отделни телефони. Мак забеляза един на верандата, изтича към стъклената врата и я отвори със страхотен трясък, Редуинг видя друг на старинното бяло бюро в задната част на стаята и се хвърли към него. Последвалата какофония от гласове разтърси застиналата вечер в Суомскът.

— Чао, Кора.

— *Чарли*, аз съм!

— Телешки нос, *Гърмящата глава* се обажда!

— Шегуваш се, братче, кажи ми, че се *шегуваш*!

— По дяволите, нулев час минус четири дни!

— Не се ли шегуваш...?

— Изпрати обратно съгласието ми и го разпиши Г. Г. Вожд на най-онеправдания народ в тази нация!

— Изпрати ми един билет за Американска Самоа. Ще се срещнем там.

Единият триумфиращ, а другият победен, Ястреба и Дженифър затвориха всеки съответния телефон. Генералът прекрачи през вратата като командир на римски легион през портите на Картаген, докато Редуинг се отдалечи от елегантното бяло бюро, като откъсната от ятото крехка птичка, омаломощена от свирепите ветрове.

— Какво има, скъпа моя? — попита любезно Аарон, явно трогнат от държанието на Дженифър.

— Най-лошото — отвърна едва чуто тя. — Асансьор за ада.

— Хайде стига, Дженифър...

— Върховния съд — още по-тихо прошепна Дженифър.

— *Дюшеш!* — изрева Ястреба. — Право в центъра на мишената!

Върховният съд.

— Пак в *затвора* ли ги пращаш? — проплака Деси-Едно.

— *Генерале*, що го направи? — попита зашеметеният Деси-Две.

— Нищо не сте разбрали, капитани. Вие сте на път да направите много добра военна кариера в частите на Рейнджърите.

— Запазете всички *тишина!* — надвика ги Девъро и донякъде се изненада, като видя, че му се подчиниха. — Добре, Ред, първо ти. Какво каза брат ти?

— Това, което този неандерталец току-що потвърди. Чарли се обадил на Джони Телешкия нос, за да провери там всичко наред ли е, и Джони в това време със зъби и нокти се опитвал да открие този планински мутант. Вчера сутринта е пристигнала телеграма, изискваща незабавен отговор по телефона или по факса... Генерал Гърмящ психопат трябва да се яви в съда, за да потвърди, че изразява волята на племето в петдневен срок, считано от вчера три часа следобяд и да изложи случая си. Всичко свърши, остана да наблюдаваме само бавната агония на съсипания ми народ. Дебатите в съда ще бъдат публични.

— Успяхме, Сам! Старият екип не е загубил и частица от блестящите си способности.

— *Нищо!* — изкрещя Девъро. — Аз не съм направил абсолютно *нищо!* Аз нямам нищо *общо* с теб.

— Синко, знаеш, че мразя да противореча...

— *Не съм* ти никакъв синко!

— Не, той е мой син — каза Елинор. — Има ли желание някой да го вземе?

— ...но ти *си* официалният адвокат на делото — довърши Хоукинс с малко по-тих глас от преди.

— А, не, тази покана е била за теб, а *не* за мен!

— Отново грешиш, съветник — каза нещастно Дженифър. — Ти си изместил не само неспособния ми брат, но и мен с едно изръмжаване на твоя Човекоподобен. Чарли се изрази съвсем ясно, донякъде успокоен за себе си. Поканата е била адресирана и до някой си Самюъл Л. Девъро, ескуайър, адвокат на племето Уопотами.

— Не могат да го *направят*!

— Направили са го и Чарли иска да благодари на въпросния С. Л. Девъро с цялото си сърце. И добави: „Искам да купя на тоя нещастник една бутилка, но се съмнявам, че ще живее толкова дълго“.

— Генерале — чу се тихият глас на Сайръс М. и в последвалите думи се чу тътенът на далечна гръмотевица, — ще забравим ли Война на столетието?

Лицето на Ястреба побеля, очите му блуждаеха без да виждат нищо, изразявайки единствено мъчителният му вътрешен конфликт.

— О, Исусе и Цезаре! — изломоти той и се стовари в стола срещу Пинкърс. — Господи, какво да *правя*?

— Това е клопка, сър, наистина мисля така — добави огромният чернокож наемник.

— Представете си, че *грешите*?

— Няма нищо в историята на Нобеловия комитет, което да ме опровергае.

— *История* ли? За Бога, човече, през последните четиридесет години нямаше нищо, което да подсказе, че берлинската стена ще бъде съборена или че Източният блок ще се разпадне! Нещата навсякъде се променят.

— Стокхолм не се променя.

— *По дяволите*, полковник, аз *отдадох* живота си на армията и бях прецакан от мръсните копелета, политиците с раираните костюми! Имаш ли представа какво би означавала една такава награда за мен — и за всеки служил под моето командване в три *войни*!

— Секунда, генерале — Сайръс погледна към Девъро. — Мога ли да ти задам един въпрос, Сам... и мога ли да те наричам Сам, защото ми се струва, че излязохме извън рамките на отношенията работодател — наемна охрана.

— Разбира се, какъв въпрос?

— Има ли тази клопка, за която съм абсолютно уверен, че е такава, нещо общо с този Върховен съд, за който всички така крещите? Разбирам вашата предпазливост, но вие се нуждаете от помощта ми, а, твърдя съвсем отговорно, аз не мога да ви я дам, без да знам повече от това, което знам в момента.

Девъро се обърна първо към Аарон, който кимна без колебание, след това погледна Дженифър, която се замисли и кимна неохотно. И

най-накрая Сам отиде при Елинор на кушетката. — Майко, ще ми доставите огромно удоволствие, ако ти и госпожа Лафърти си намерите някаква работа в кухнята.

— Обади се на Кора — каза грандамата от Уестън, Масачузетс без да помръдне.

— Ей, хайде, бе момиче! — извика Ерин Лафърти. — Аз трябва да оправя онази купа със салатата, а ти можеш да ни направиш малко чай! Познай какво открих, госпожа Голяма работа? Хенеси — много специална стара реколта!

Двете дами се запътиха към кухнята, хванати под ръка.

— Деси-Едно и Две — каза Сам, — бихте ли *престанали* да гледате с такива погледи! Всичко, което ви е обещал генерал Мак, ще стане — повярвайте ми, знам го от личен опит, и доброто, и лошото, а вас ви очаква само добро.

— Разбира се, човече, ние ще поизлезем с *romano gitano*. Той е малко луд, нъл' знайш, човече? Много се върти около себе си и винаги се усмихва. Но сигурно е много добър на улицата, нъл' знайш к'во искам да ти кажа? Може да се сработим.

— *Набийте* си го в главите, мои *капитани*! — извика Макензи. — Сега сте под мое командване! Повече никакви *улици*, никакви измами, никакви кражби и никаква враждебност към цивилни! *Нищо* ли не ви е влязло в главите, да ви вземат дяволите?

— Прав си, генерале — отвърна Деси-Едно с огромно разкаяние. — Понякога просто ми се изплъзва от устата без да мисля. Сега сме офицери джентълмени и трябва да мислим различно. Прав си... Ще излезем навън с *loco gitano*. — Деси-Едно и Две излязоха в облицованото с ламперия фоайе и оттам през входната врата.

Дженифър Редуинг, дъщерята на уопотамите, беше тази, която вдигна глава и настоя да говори. Тя описа всичко, което им беше известно относно декларацията на уопотамите до Върховния съд и с голяма убедителност очерта собственото си мнение за предполагаемата, според нея, бъдеща разруха на уопотамите в резултат от действията на Съда, независимо какво становище щеше да изрази той.

— Само при споменаването на това дело цялото федерално правителство ще реагира бясно, ще изкара народа ни предатели и долни същества, ще отчужди земята ни, ще затвори резервата и ще

разпръсне обитателите му. Вашингтон не би *могъл* да реагира по друг начин, защото защитата на Командването на стратегическите ВВС стои над всичко, а съвсем не на второ място идва и армията доставчици за отбраната — по дяволите, самия Пентагон — които ще вият най-много за кръвта ни...

— Като изключим последния ви коментар — каза Аарон Пинкър, застанал в напрегната поза в стола си, — обобщението ви беше прекрасно...

— Мога ли да изложа и моето становище, малка лейди — каза Ястреба, изправяйки се на крака. — ...Извинете ме, вие не сте „малка“ в който и да е смисъл, но сте лейди и не влагам нищо неуважително в това обръщение.

— Продължавайте — отвърна ледено Дженифър.

— Аз започнах това начинание приблизително преди три години, като в главата ми имаше няколко идеи и никоя от тях не беше напълно избистрена, защото аз съм воин, а не мислител, освен по въпросите на военната стратегия. Това, което искам да кажа е, че аз не съм интелектуалец и не губя много време в опити да анализирам неща от рода на мотиви, етика, оправдание и всякакви от този род. Ако го правех, щях да съм загубил много повече млади хора в битките, отколкото пише в досието ми... Вярно е, търсех нещо впечатляващо — не мога да мисля в малки мащаби — защото този вид предизвикателства е по вкуса на *онеправдания* стар воин. Също така трябваше да е забавно и този, който върши или е свършил нещо лошо, трябваше да си плати сметката. Искам да кажа, че не съм искал да навреда на *тези*, които ще ми помогнат. Острието на отмъщението ми е насочено само срещу високопоставените негодници.

— Но вие *навредихте* точно на тази, които ви помагат — прекъсна го гневно Дженифър, — *именно* на моя народ и много добре го знаете!

— Мога ли да довърша, ако обичате?... Когато научих какво е станало с уопотамите преди повече от сто години, това ми напомни донякъде за случая с мен, а както разбирам, същото е станало и с тук присъстващия полковник Сайръс... Всички ние сме били принесени в жертва от големите клечки в правителството, които или са си топнали ръцете в меда, или са подсигуравали политическите си амбиции, или са били просто долни лъжци, потъпквайки доверието, което са им

оказали! Няма никакво значение дали това е станало преди един век, преди десет години, преди три месеца или вчера. Както се изрази нашият черен приятел тук, това трябва да *спре*! Ние притежаваме най-добрата обществена система, позната в света, но винаги се намира някой въшльо, който се опитва да я изпорти.

— Никой от нас не е ангел небесен, Мак — каза меко Девъро.

— Разбира се, че не е, Сам, но никой не ни е избирал или посочвал и не ни е карал да се закълнем да служим за благо на двестатина милиона човека, които не познаваме. А сега, ако полковникът е прав, има някой, който се опитва от висотата на положението си да попречи на един *гражданин* да се възползва от конституционното си право да се яви пред съда. И пак се връщаме на същото място!...

— Много добре го казахте, генерале — каза Аарон, облягайки се отново в стола си. — Всъщност за човек, неизучавал право, е направо забележително.

— Какво искате да кажете с това „неизучавал“, господин Пинкърс? — възпротиви се Дженифър с известна нотка на ревност в гласа си. — Та той самият е написал проклетата декларация.

— Аз твърдя, че той я е конструирал, скъпа. Нагаждайки внимателно термините и фразите от учебниците така, че да подхождат на целите му. Това е превод, а не създаване.

— А аз твърдя — каза Сам, — като оставим настрана личните ми чувства, че това е без значение. — Той се обърна към Ястреба. — Но съм озадачен защо подминаваш някои факти и ако те не ти доказват, че някой страшно високопоставен се опитва да попречи на всички нас, то не знам тогава какво по дяволите може да ти го докаже. Ако позволиш да ти припомня...

— *Синко*, аз съм на километри пред теб — прекъсна го бързо и решително Хоукинс. — Имаш предвид предишните нападения.

— Точно така, Мак. В двата хотела, черната кола, носеща се към къщата ми, четирите въоръжени до зъби горили в скиорската хижа. Кой ги е изпратил? Домашният дух ли?

— Изобщо няма да можем да разберем това, момко, помни ми думата. Ти нямаш понятие как се организират тия неща — с огледала, димни сигнали и толкова много фалшиви свръзки, че ще ти отнеме повече време и от разплитането на аферата „Иран-контри“ да разбереш

кой къде е и какви са му функциите. *Да му се не види*, Сам, аз самият съм прилагал тези процедури. Затова след всеки случай изпращах послание, че *не са успели!*

— Боя се, че не разбирам — каза озадаченият Аарон.

— И аз — добави заинтригувана Дженифър.

— Абе, вие адвокати ли сте или *продавачи на обувки?* — изкрещя съвсем раздражено Макензи. — Ако сте попаднали в ситуация на живот и смърт и ви е необходима информация, за която знаете, че съществува, но никой не иска да ви я даде, как ще се доберете до нея?

— Чрез енергичен кръстосан разпит — отвърна Пинкър.

— С наблягане на наказанието за лъжесвидетелстване — добави отново Редуинг.

— Е, предполагам, че от ваша гледна точка сте прави, но ние не действаме в съдебна зала. Има и друг начин...

— Да се *провокира* — прекъсна го Девъро, кръстосвайки бърз съучастнически поглед с Ястреба. — Прави се някакво драстично изявление или поредица от изявления, които предизвикват враждебен отговор, който потвърждава информацията.

— *Мамка му стара*, Сам. Винаги съм казвал, че си най-добрият! Помниш ли в Лондон, на Белгрейв Скуеър, когато ти казах как да се справиш с онзи тлъст предател...

— Имаме уговорка да *не* споменаваме предишната ви връзка, генерале! — напомни Аарон. — Не държим да чуем и дума за нея.

— Ако полковникът тук — по моему полковник — е прав, обяснението е застанало на една от пистите на летище „Логън“, *ВВС Две*, Командире! Кой го е изпратил?... Освен, ако, разбира се, не съм „Воин на столетието“, в който случай ще се окажем в положението на снижаващ се към силно укрепен бряг изстребител без мотор и без средства за защита.

— Това няма да се опитвам да го проумея, но — Аарон внезапно млъкна и се огледа. В старинното кресло до елегантното бяло бюро, той откри този, когото търсеше. Наемникът Сайръс М. седеше напълно неподвижен, със зинала уста и широко отворени очи. — А, ето ви, полковник.

— *Какво?*

— Слушахте ли какво говорихме досега?

Сайръс кимна с огромната си глава и отговори бавно и отчетливо: — Да, слушах ви, господин Пинкърс и току-що чух най-невероятната история, откакто няколко палячовци обявиха, че могат да осъществят ядрен синтез в студена вода по двадесет цента галона... Вие сте съвсем *откачени*! Вие сте луди, побъркани, *патологични случаи*... Това всичкото *истина* ли е?

— Всичко е истина, Сайръс — каза Девъро.

— В какво се забърках, да си *никая на главата*? — изрева огромният черен химик. — ...Извинете ме за речника, мис Редуинг, опитвам се да вкарам всичкото това в уравнение, но не ми е лесно.

— Не е необходимо да се извинявате, Сайръс, и защо не ми викате просто Джени?

— Глупости — каза наемникът, като се надигна от креслото, а съвестта му го накара да погледне надолу, за да види дали не го е счупил. — Ако е истина — продължи той и се приближи до адвокатското трио и към вманиачения „Воин на столетието“, чието напрегнато изражение очевидно караше Сайръс да се чувства неудобно. — ...ако това е истина, не виждам друга алтернатива, освен да проверим този Нобелов комитет. Наемайте вашия актьор, господин Пинкърс. Излизаме на сцената.

[1] Черен (нем.) — Б.р. ↑

[2] Caught in The Act (CIA) — Central Intelligence Agency ↑

ГЛАВА 21

В къщата на плажа в Суомпскът, Масачузетс, се беше възцарило примирие. Под неутралното ръководство на Аарон Пинкърс бе изготвен документ, подписан от генерал Макензи Хоукинс, известен още като Гърмящата глава, настоящ вожд на уопотамите, и Изгрев Дженифър Редуинг, говорител на гореупоменатото американско индианско племе, според който всички пълномощия за правната защита на племето се прехвърлят на госпожица Редуинг. Самюъл Лансинг Девъро, временен официален адвокат на уопотамите се съгласява да отстъпи всички задължения на постоянния адвокат на племето, гореупоменатата госпожица Редуинг, в случай на съвместно явяване пред Върховния съд на Съединените щати, ако това явяване се изисква.

— Не съм убедена, че последната част ми харесва — беше декларира Дженифър.

— На мен изобщо не ми харесва! — каза Сам.

— Тогава аз няма да подпиша — Ястреба беше непреклонен. — Промяната на адвоката в последната минута може да се окаже фал, а аз съм вложил в това начинание прекалено много кръв, пот, пари и търпение, за да го допусна. Между другото, госпожице Ред, аз ви дадох пълен контрол върху всички преговори, така че какво, да му се не види, искате *повече*?

— Какво повече ли?... Никакво явяване изобщо, никаква декларация, никакъв Върховен съд.

— Хайде, скъпа — каза Аарон, — вече е прекалено късно. Изслушването е влязло вече в плана на Съда. Освен това е възможно да пропуснете една златна възможност за племето си. Убеден съм, че с ваша помощ този асансьор към ада може да бъде блокиран.

— Е, възможно е — съгласи се Дженифър, — но само, ако съдът постигне консенсус. Ще ни отпуснат два или три милиона долара и животът ще продължи без сътресения. Ще можем да построим четири или пет училища в резервата и да наемем няколко добри учители.

— Аз *определено* няма да подпиша! — изрева Ястреба.

— Защо, генерале? Това не е ли достатъчно, за да ви се отплатим?

— Да ми се отплатите ли? Кога съм говорил нещо за плащане, по дяволите? На мен пари не ми трябва — Сам и аз имаме толкова пари, че не можем да ги похарчим даже и в Швейцария!

— *Мак, млъквай!*

— ...всички те са придобити по съвсем законен начин чрез доброволните дарения на няколко богати нищожества. Сигурен съм, че никога не бихте ни обвинили.

— *Достатъчно*, генерале! — Аарон Пинкърс скочи, доколкото можа, на краката си. — Разбрахме се да не се позовавате нито устно, нито писмено на предишни събития, за които ние нищо не знаем.

— За това няма проблеми, Командире, но аз все пак трябва да изясня позицията си. Не съм жертвал три години от живота си, за да ни даде накрая някой доставчик на ВВС някакви си два-три милиона долара от благотворителната си касичка.

— Да ни даде ли? — възкликна Дженифър. — Мислех, че вие нищо не искате.

— Аз не говоря за себе си, говоря за принципите, от които съм се ръководил.

— Как се изразихте точно? — попита саркастично Дженифър Редуинг. — В интерес на вашите принципи ли?

— Много добре знаете какво имам предвид, малка лейди. Вие искате да продадете племето — което по случайност е моето племе.

— Какво си наумил, Мак? — попита Девъро, знаейки колко е безполезно да се разубеждава Ястреба, щом си е наумил нещо.

— Ще тръгнем като начало с петстотин милиона долара, хубаво кръгло число — което за Пентагона ще бъде все едно комар го е ухапал — и пак ще се отърват евтино.

— *Петстотин!* — Бронзовото лице на Дженифър Редуинг потъмня, защото кръвта се качи в главата ѝ. — Вие сте напълно побъркан!

— Винаги можеш да отзовеш артилерията си, но не можеш да заплашващ с нея, ако нямаш някакъв резерв... Точно петстотин хубави зелени милиончета или няма да подпиша. Може би трябва да добавим и това, Командире, като допълнително условие, или не знам как го наричат там.

— Това няма да е разумно, генерале — каза Пинкърс, поглеждайки към Сам. — Ако се наложи разследване, би могло да се тълкува като предпоставка за тайно споразумение.

— Тогава аз искам отделен лист — каза намръщено Макензи. — Няма да ѝ позволя да потопи моя народ в тъмната река на злите сили.

— *Твоя... о, Господи!* — Дженифър потъна в кушетката. — В тъмната река на... о, *мамка му.*

— Ние старейшините не одобряваме такъв език от нашите скуоу.

— *Аз не съм... о, няма значение!... Петстотин* — не мога и да си го *помисля!* Ние ще бъдем съсипани, унищожени, ще отчуждят земите ни и ще ги откупят от нас за центове; данъкоплатците ще побеснеят, във всички уводни статии по радиото и телевизията ще ни заклеймят като зловни и отмъстителни аборигени и крадци...

— Госпожице Редуинг — прекъсна я Аарон. Употребата на това обръщение и строгият му тон накараха Джени да погледне въпросително прочутия адвокат, който досега се беше държал толкова приятелски с нея.

— Да... господин Пинкърс?

— Ще подготвя един „Меморандум на намеренията“, който ясно да потвърждава, че вие ще започнете преговори — ако и когато се появи необходимост от такива — съобразно волята на вожда Гърмяща глава, известен също така като генерал Макензи Хоукинс. Ще поемете ли тази тежка отговорност?

— *По дяволите...* — Дженифър тъкмо щеше да каже „*По дяволите, да!*“, но проблясъкът в очите на Аарон я спря. — Добре, сър, повече никакъв цветист език. Ясно ми е кога съм победена от обвинението. Ще подпиша и двата документа.

— Така е по-добре, малка лейди — каза Ястреба, протегна краката си в кожени бричове, драсна клечка в дясното си бедро и запали омачканата си пура. — Ще видите, госпожице Ред, отговорността на командването не се изчерпва с една единична победа. За да продължаваме да вървим напред, трябва да полагаме грижи за хората, които ни следват!

— Това е много окуражаващо, генерале — каза Дженифър с прелестна усмивка.

— Вие и двамата сте големи сладури и хитреци, особено ти, Покахонтас.

През това време Аарон Пинкърс се беше обадил на секретарката си, за да ѝ поръча да донесе в Суомпскът нотариалния печат. Сивокосата дама пристигна със зачервени и подпухнали клепачи, несъмнено в резултат от някакъв грип и започна да печата на машина двата документа. Те бяха подписани церемониално и докато Аарон любезно изпращаше очевидно болната си секретарка до външната врата и ѝ благодареше, че се е отзовала на нуждите му независимо от състоянието си, жената с леко разфокусиран поглед го попита:

— Познавате ли някой си на име Брики, господин Пинкърс? Той пита за вас.

— Брики ли?... Няма ли фамилия?

— Струва ми се, че не можах да я схвана.

— Вие сте зле, скъпа. Искам да си вземете няколко дни почивка, а аз ще се обадя на моя лекар да ви види. Авраам да ми прости, аз наистина ви претоварвам с работа.

— Той е един много красив млад мъж. Лъскава черна коса, безупречно облечен...

— Внимавайте, тука има стълби.

Въздъхвайки с облекчение, Аарон се обърна с лице към входната врата и тръгна да влиза вътре, когато спря и източи врат от изумление... *Брики ли?... Бинки?... Бингамтън Алдершот*, известен другояче и като *Бинки*. Не му ли се намираше и някакъв племенник? Млад женкар с почти същия прякор, когото Алдершотови поддържаха в прилично финансово състояние, ако не за друго, то поне заради това идиотът да не позори фамилията им... Не, това не беше *възможно*. Неговата лична секретарка с петнадесетгодишен трудов стаж беше зряла жена, бивша послушница в манастир, която се беше отказала от намеренията си, избирайки едно малко по-светско обкръжение, но това не ѝ пречеше да е все още дълбоко предана на вярата си. *Абсурд*. Съвпадение. Пинкърс отвори врата, пристъпи във фойето и чу, че телефонът звъни.

— *О'кей*, Сайръс! — извика в слушалката Сам Девъро. — Не забравяй това, той е актьор, така че не се нервирай, о'кей? Просто го доведи тук... *Какво?* Искал отговор, в който да се уточнява, че ще му се плащат *сметки* като на звезда ли?... С кого — *какво?* Неговото име е с главни букви... над и с еднакъв размер със *заглавието*? Мамка му!... Ами парите, има ли някакви изисквания?... *Нищо*, само

сметките, така ли? Христe, напиши му там каквото иска и го доведи тук!... Никакво отстраняване по време на репетициите без пълна компенсация ли? Какво означава *това* да му...? И аз не знам, но му го напиши в договора.

* * *

Един час и двадесет и две минути по-късно, входната врата се отвори и циганинът с оранжевата риза и дългия син пояс се втурна във фоайето с балетни завъртания, докато стигна до входа на просторната дневна, където тримата адвокати и генерал Макензи Хоукинс седяха в полукръг. Всички глави се извърнаха и Роман З. обяви:

— Прекрасна, *прекрасна* лейди и вие, джентълмени — е, също такива. Сега ще ви представя полковник Сайръс, мъж, мощен като средиземноморско дърво, който иска да направи изявление.

— *Достатъчно за него!* — дочу се съскащ шепот откъм тъмното фоайе. — *Сега за мен, човече!*

Появи се огромната фигура на черния наемник, който с известно притеснение в гласа каза:

— Здравейте, приятели — после продължи, сякаш разкриваше някаква тайна: — Бих желал да ви представя един човек на изкуството, който е играл в много от великите представления на Бродуей и чиито блестящи роли възмутиха цялата страна...

— *„Възхитиха“, идиот такъв!*

— Актьор с извънредно дълбок и безлик...

— *Раз — раз — разнолик, гъз такъв!*

— По дяволите, човече. Правя каквото ми е по силите...

— *Продължителното представяне, поднесено по неадекватен начин убива премиерата. Махни се от пътя ми!*

Висок кльоцав мъж взе наведнъж малкото стъпала към дневната с жар и енергия, които не отговаряха на възрастта му. Със сивата си развяваща се коса, остри черти и бляскави очи, говорещи за хиляди подобни наелектризирани премиери на сцена той зашемети групичката пред себе си точно така, както го беше правил в безброй такива пълни къщи в миналото. Погледът му се спря на Аарон Пинкърс; той се приближи към адвоката с любезен поклон.

— Вие ме призовахте, сър, и аз се подчиних. Ваш слуга и безстрашен рицар, господарю мой!

— Защо, *Хенри* — каза Аарон, надигна се от стола си и се здрависа с актьора. — Това беше прекрасно! Напомни ми за едно твое чудесно солово представление. Откъс от „*Принца-студент*“ ако не се лъжа.

— Всъщност, това трябва да е било приблизително преди шест и половина години — на дванадесети март, ако не греша, следобед в два часа. Спомням си го смътно, защото ми се струва, че тогава гласът ми не беше в най-добрата си форма.

— Определено беше в много добра форма, чудесен беше... Ето, позволи ми да те представя на приятелите ми...

— С удоволствие, особено на това прекрасно същество — Сър Хенри взе лявата ръка на Дженифър и я поднесе към устните си, приковал поглед в нейния, докато нежно целуваше горната част на китката ѝ. — Само докосването до теб ме прави безсмъртен, сладка Елена... Мислила ли сте някога за театрална кариера?

— Не, но на времето работих малко като фотомодел — отвърна Редуинг, скромно наслаждавайки се на момента.

— Това е една стъпка, скъпо дете, само една стъпка, но в правилната посока. Може би трябва да обядваме заедно някой ден. Аз преподавам частни уроци и таксата в определени случаи би могла да бъде нищожна.

— Та тя е адвокат, за Бога! — каза Сам, без да разбира защо е толкова нелюбезен.

— Това е ужасна загуба — каза актьорът и отпусна бавно ръката си. — Както го е казал Бардът в „Хенри Шести“: „Първо ще изтребим всички хора на закона“... Без теб, разбира се, Аарон, ти имаш душа на човек на изкуството.

— Да, ами нека ти представя всички поред, Хенри. Актрисата — *адвокатката* — е госпожица Редуинг.

— Докато не сте започнал отново да ѝ трошите ръката, аз съм Сам Девъро и също съм адвокат.

— Шекспир си е имал своите прозрения...

— А този джентълмен в индианските одежди е генерал Макензи Хоукинс...

— А, значи това сте *вие*! — възкликна артистът, сграбчи ръката на Ястреба и я раздруса здраво. — Гледах онзи филм за вас — как сте могъл да го *понесете*? Нямахте ли никакъв контрол върху сценария, върху заснемането? *Боже мой*, този задник, който играеше вас, трябва да си слага червило!

— Мисля, че си слага — каза предпазливо генералът, но явно беше впечатлен.

— Обръщам се към всички — прекъсна ги Пинкърн. — Искан да ви запозная с Хенри Ървинг Сътън, кръстен на Сътън Плейс в Англия, където се намира домът на прадедите му и често споменаван във вестниците с името сър Хенри Ървинг, по аналогия с големия актьор от Елизабетинския Театър, с когото често го сравняват. Изключителен сценичен артист...

— Кой го е казал? — каза раздражено Сам.

— Малкият мозък предполага големи съмнения — отвърна Хенри Ървинг Сътън, поглеждайки дълбокомислено към Девъро.

— А *това* пък кой го е казал? Патока Доналд ли?

— Не, един френски драматург на име Ануи. Съмнявам се, че изобщо сте чувал за него.

— О, *така ли*? А какво ще кажете за „Не ти остава нищо друго освен да крещиш!“ ... А? Как ви се струва?

— „*Антигона*“, но преводът ви не е точен — Сътън се обърна към Хоукинс: — Генерале, направете ми една услуга — моля ви в качеството си на бивш лейтенант от Африканския корпус, където съм ви чувал да говорите неведнъж, а и видях как направихте Монтгомъри на пух и прах.

— *Вие* сте бил там, така ли?

— В разузнавателното отделение.

— Момчета, та вие бяхте *най-добрите*! Вие така объркахте швабите в пустинята, че те даже не разбраха къде са ни танковете!

— Повечето бяхме актьори, които можеха да говорят малко немски, фактически, това беше фасулска работа за нас — толкова беше лесно да се престорим на войници, умираци от жажда и да дрънкаме грешна информация. Наистина съвсем просто.

— Но вие бяхте във вражески униформи. Можеха да ви *разстрелят*!

— Възможно беше, но иначе кога щяхме да имаме шанс да *играем* в такива роли?

— Добре, проклет да съм! Каквото и да поискаш от мен, войнико, ще го *изпълня*.

— Пак се прави на шут — измърмори Девъро. — На мен ми ги пробутва тия номера през цялото време.

— Искам от вас да говорите, генерале, за предпочитане е да рецитирате нещо, което може би и двамата знаем, да речем част от стихотворение или поема, или пък думи на песен. Отначало говорете нормално, а после викайте, както правят командирите.

— Ами да видим тогава — каза Ястреба и вдигна очи. — Винаги съм харесвал онази стара бойна песничка, знаете ли я — „През поля и през гори, *прашни пътища* мини“...

— Недейте да *пеете*, генерале, просто кажете думите — нареди актьорът и лицето му моментално започна да приема изражението на Макензи, а от устата му започнаха да излизат тихи звуци, докато старият боен кон рецитираше думите на „Ескадроните настъпват“. След това двата гласа зазвучаха с еднаква сила, а после единият отслабна, а другият го надви. Говореше само Хенри Ървинг Сътън. Интонацията и паузите на речта му, движенията на тялото и изражението почти не се различаваха от тези на Ястреба.

— *По дяволите!* — възкликна генералът удивен.

— *Забележително*, Хенри!

— Не е зле, бих се осмелил да кажа.

— Вие сте *страхотен* актьор, господин Сътън!

— О, не, скъпо дете на радостта — възпротиви се скромно Сър Хенри Ървинг. — Това не е актьорска интерпретация, а просто мимикрия. Би могъл да го направи всеки второразряден комик. Получавате измамно впечатление от жестовете и изражението, както и от гласовите интонации... Обяснявам това по-подробно по време на частните ми уроци. Обяд?

— Защо не взеха *вас* да играете моята роля в този скапан филм, по дяволите?

— Загубен импресарио, *mon general*, нямате си и представа какви са... Покажете ми поне един кадрови офицер, на който не му се позволява да покаже качествата си в битката, защото Taifa нареченият му началник се страхува, че организацията му ще се разпадне — в моя

случай ставаше въпрос за един малък, но постоянен приход от някакъв сапунен сериал.

— Бих *застрелял* такъв негодник!

— Пробвах. За нещастие не го уцелих... Един обяд, мис Редуинг?

— Струва ми се, че не би било зле да се захванем с непосредствената работа — каза твърдо Пинкърс и подкани всички да седнат. Те го направиха, а Сам се втурна и седна между Дженифър и Сътън.

— Разбира се, Аарон — съгласи се актьорът, хвърляйки един поглед на досадника. — Аз просто исках да облекча страданията на един ограничен мозък, който очевидно би подхождал на някой обитател на Антилските острови.

— Прозрачен си, жабоко Кермит — каза Девъро.

— *Сам!*

— О'кей, Джени, прекалих. Никога не съм правил така в съда.

— *Можем ли да започваме?* — обърна се Пинкърс към Сайърс, който се стараеше да бъде колкото се може по-далеч от Хенри Ървинг. Пътешествието от Бостън до тук с актьора бе подложило на изпитание не само търпението му, но и здравия му разсъдък. — Вашият колега ще се присъедини ли към нас? — попита Аарон.

— Аз ще му кажа каквото е необходимо да знае — каза тихо Сайърс и седна. — Бих желал всичко да е възможно най-просто. Честно казано, комбината между Роман З. и новия ни приятел ми се вижда не съвсем подходяща. Но ще се справя.

— Имате хубав плътен глас, млади човече — прекъсна ги сър Хенри, очевидно раздразнен, че не може да подслуша разговора между Сайърс и възрастния адвокат. — Пял ли сте някога песента „Реката на смелчака“?

— Не се закачай с мен, човече — каза наемникът.

— Не, аз говоря съвсем сериозно. Един нов вариант на *Снежна лодка*...

— Хенри, приятелю, нека оставим всичко това за по-късно — намеси се Аарон, вдигнал умоляващо и двете си ръце. — Не разполагаме с много време.

— Разбира се, скъпи приятелю, завесата трябва да се вдигне.

— И то възможно най-бързо — подкрепи го Сайръс. — Даже тази нощ, за *предпочитане* е още тази нощ, ако ни е по силите.

— Какво мислиш, че трябва да направим? — попита Дженифър.

— Аз мога да се свържа с този така наречен Нобелов комитет в хотела, като цивилен адютант на генерала — отвърна наемникът. — Имам подходящи дрехи в куфара си, но ще трябва да намерим някакво облекло и за Роман.

— Зет ми има пълен килер с дрехи и е на размери приблизително като колегата ви — той вдига тежести, дори на неговата възраст. А и госпожа Лафърти е превъзходна шивачка...

— Значи това е уредено — прекъсна го нетърпеливият Сайръс. — Просто ще трябва да разберем кои са онези клоуни от *BBC Две*.

— Това вече е направено — каза Макензи Хоукинс, запалвайки загасналата си пура.

— *Какво?*

Шумотевицата от учудени гласове се стовари върху генерала, който просто вдигна рошавите си вежди и издуха кръгче цигарен дим над лицето си.

— *Моля ви*, генерале! — настоя Сайръс. — Важно е. Какво сте направил?

— Вие се мислите за много хитри, но имате много къса памет.

— Мак, за Бога...

— Особено пък ти, Сам. Ти беше този, който го измисли; разбира се, аз бях крачка пред теб, но проницателните ти анализи ме изпълниха с гордост.

— За какво говориш, по дяволите?

— Малкият Джоузеф, момко! Той още е там...

— Кой?... *Къде?*

— В оня хотел, „Четири сезона“. Говорих с него преди половин час и той е в течение на нещата.

— В течение на *какви* неща? Не можеш да се доверяваш на този дребен негодник, Мак, ти сам го каза!

— Сега мога — натърти Ястреба. — Той злоупотребява с дневните си сметки с цинична скандалност, което е сигурен белег, че притежава известна независимост от шефа си. Освен това той непрекъснато се опитва да ме провокира — това е човек, на когото бих могъл да имам известно доверие.

— Тази логика нещо ми убягва — каза Пинкърс.

— Господа — каза Ястреба, — смятам, че ще го одобрите... Инструктирах Малкия Джоузеф, който макар и човек на възраст, просто е роден за скаут, да огледа бойното поле от всички страни. Той ще преслуша лагера им, разположението на подкрепленията и огневата им мощ, ако има такава, маршрутите ви за отстъпление, ако се наложи, и най-добрия камуфлаж, който можете да използвате в подстъпите си към нулевата мишена.

— Нулева какво?

— Не, Хенри, *не*, сигурен съм, че генералът преувеличава! — намеси се Пинкърс, хвърляйки един настойчив поглед първо на генерала, а после и на Сайърс. — Вие обещахте, че няма да има никакво насилие и ще се вземат всички предохранителни мерки!

— Не се безпокойте и за двете, господин Пинкърс. Генералът просто използва военна терминология, за да опише хотелските стаи на така наречения комитет и подходящите дрехи...

— — Разбрал си ме погрешно, Аарон, скъпи приятелю! — Актьорът се изправи на крака, обърна профила си надясно, със стиснати челюсти и блеснали очи. — Приветствам задачата и тази славна роля — каквато и да е тя. Помните ли, генерале, когато се присъединихме към британците и си проправихме път към Ел Аламейн!

— Разбира се, че помня, *майор* Сътън!... Просто ви издигнах в няколко чина сега в течение на битката — това, разбира се, е пълно право на командването.

— Приемам този чин, сър — сър Хенри се обърна и отдаде чест, а генералът се надигна от стола и стори същото. — Дайте ми тези негодници! Отново на тихия фронт и ще напълним стените с некролозите на ония от актьорския профсъюз — и на тези от Гилдията на киноартистите. Ние не се боим от *никого* — кръвта ни още кипи, нали, генерале?

— Вие, момчета, наистина *бяхте* най-добрите в Сахара. Бяхте най-смелите на света, боецо.

— Те са *изкукуригали*! — прошепна Сам на Дженифър. — Намират се в пробито кану в средата на тайфун, а за какво говорят.

— Засрами се, Сам! Те и двамата са... ами, по-големи от живота и това е доста освежаващо.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ами, в този свят на фалшиви отрепки в костюми е хубаво да знаеш, че все още има хора, които преследват тигрите-убийци.

— Това са допотопни глупости, достойни за един второкурсник!

— Да, знам — усмихна се Дженифър. — Не е ли хубаво да видиш, че още има такива неща?

— И ти наричаш себе си освободена от предразсъдъци жена...

— Въпреки, че съм такава, струва ми се, че никога не съм го афиширала, *това* е допотопното. А не тези старци — те просто си припомнят света такъв, какъвто е бил. Аз приемам този свят и това, което те са направили, за да стане по-добър.

— *Мак!* — извика Девъро и накара двамата ветерани от Северна Африка да го изгледат така, като че ли е голям черен червей, изникнал от чиния с червени спагети. — Откъде знаеш, че този Малък Джоузеф наистина ще направи това, което си му поръчал? Ти ни описа някакъв *негодник* — може би такъв, който няма да те измами — но все пак негодник. Представи се, че ти казва това, което предполага, че искаш да чуеш?

— Не може да го направи, Сам. Виж сега, аз говорих с шефа му, който, искам да ти кажа, е много високопоставен — на равна нога с командир Пинкърс и мен — може би дори с повече влияние, където това има значение.

— Е, и какво?

— Е, тази много важна личност има силни лични мотиви да иска ние да завършим успешно мисията си, което ние няма да можем да направим, ако не се явим в цялост пред Върховния съд след осемдесет и седем часа, считано от сега нататък.

— Осемдесет и седем как го казахте? — попита обърканият Аарон.

— Броим обратно, Командире. Точка нула след приблизително осемдесет и седем часа.

— Това нещо като „нулева мишена“ ли е? — интересува се възрастният адвокат.

— Представяте ли си, майор Сътън, и този момък е бил на Омаха Бийч?

— Вероятно като писар, генерале...

— Да, бил съм там и носех пушка, а не някакъв кодекс.

— „Нулева мишена“, скъпи Аарон, е обектът за непосредствена атака, а „Точка нула“ е крайният обект — обясни актьорът. — Например, в похода към Ел Аламейн — първо трябваше да завземем Тобрук, т.е. той беше нулева мишена, а Аламейн — точка нула. Всъщност в хрониките на Фроасар — от които Шекспир е черпил сведения за пиесите си, както и в тези на Холинshed — термините са упоменати...

— О'кей, о'кей! — повиши глас раздразненият Девъро. — Какво общо има цялата тази бъркотия с някакъв негодник на име Малък Джоузеф? Ще повторя, Мак, кое те кара да мислиш, че той ще направи това, което си му казал? Нали преди това те е лъгал?

— Очевидно промяната на обстоятелствата — отвърна Дженифър, преди Ястреба да успее да отговори. — Предполагам, че е предан на много важния си шеф.

— Дюшеш, госпожице Ред. Предаността му е такава, че от нея зависи ще продължава ли да диша Джоузеф или не.

— Е, ако случаят е такъв...

— Случаят е такъв, Сам — потвърди Хоукинс. — Както ти добре знаеш, аз не греша в тази област. Трябва ли да ти напомням за оня клуб в Лонг Айленд, или за птичата ферма в Берлин, или пък за оня луд шейх в Тизи Узу, който искаше да му продам третата си жена за три камили и един малък дворец?

— *Достатъчно*, генерале! — каза твърдо Пинкъс. — Напомням ви, че в случая няма да има паралел между сегашните и някакви минали събития. А сега, вие и Хенри седнете долу и да продължим разговора.

— Дадено, Командире. — Двамата ветерани от Ел Аламейн седнаха и Ястреба продължи: — Но ние не можем да свършим кой знае какво, докато Малкия Джоузеф не изготви рапорта си.

— По какъв начин ще го направи? — попита Девъро. — Ще изпрати кодирано послание с пощенски гълъб, който ще литне от хотелския му прозорец направо към шейхството Тизи Узу ли?

— Не, синко, по телефона — И както би се изразил Сър Хенри, телефонът, който като че ли само чакаше да му се подаде реплика, иззвъня. — Аз ще го вдигна — каза Ястреба, надигна се и отиде бързо към старинното бяло бюро до стената. — Базов лагер „Димяща шатра“.

— Хей, *тъпако* — дойде по линията развълнуваният глас на Малкия Джоуи Савана. — Няма да *повярваш*, като ти кажа в какви фъшкии си се набутал! Кълна се в гроба на леля ми Анджелина, няма такъв факир, който да може да ги изрине, включително и вуйчо ми Гуидо!

— Джоузеф, успокой се и говори по-разбираемо. Дай ми просто резултатите от разузнаването на обектите, оборудването и координатите на местонахождението им.

— Що за щур език е това?

— Удивен съм, че не го помниш от италианската ти акция...

— Там бях Господин никой. За какво говориш?

— За техническите подробности, които си проучил в хотела...

— Хич не се учудвам, че вие *тъпаците* изпивате на данъкоплатците и последната капка кръв! Никой кучи син не може да разбере какво говорите — вие просто ни смръзвате лайното с тоя език!

— Какво *разбра*, Джоузеф?

— Първо ще ти кажа, че ако тия палячовци са шведи, то аз никога не съм ял печено по норвежки, а аз съм ял, защото тази руса сладурана, с която ходех преди около две десетилетия го правеше по-вкусно и от спагети...

— *Джоузеф*, това дълга история ли ще бъде? Какво *разбра*?

— Добре, добре... Те са наели три апартамента, във всеки има две спални и като понамазах малко дланите на разни камериерки и сервитьорки разбрах, че си говорят съвсем обикновен американски, е да де, английски. И също така са луди, разбираш ли, истински *откачалки*. Ходят насам-натам, гледат се в огледалата и говорят глупости на себе си, като че ли не знаят кого виждат отсреща.

— Ами подкрепленията, огневата мощ?

— Няма *нищичко*! Проверих всички стълбища, даже и съседните стаи, с помощта на някакъв мърльо на име Раул, който ми струваше двеста доларчета, за да провери регистъра — никой в хотела не би могъл да е свързан с тях дори по съвпадение. Единствената възможност е някакъв побъркан дрисльо на име Брикфорд Алдершоти, който, както се оказа, е пренощувал тук само една нощ.

— Маршрути за отстъпление?

— Аварийното стълбище.

— Значи казваш, че брегът е чист...

— Какъв бряг?

— Нулевата мишена, *хотелът*, Джоузеф!

— Когото и да хванеш от улицата, може да влезе вътре като детенце по Великден в Палермо.

— Нещо друго?

— Да, бе, ето ти номерата на стаите — Савана ги даде и след това добави. — Също, когото и да пратиш, трябва да с доста мускулест, нали се сещаш какво искам да кажа?

— Обясни го, Джоузеф.

— Ами, както ми съобщи един наблюдателен камериер на име Бюла, тия палячовци чупят бутилки, редят парчетата с ръбовете нагоре и правят върху тях лицеви опори, понякога двеста. Искам да кажа, че наистина са *откачени*!

ГЛАВА 22

Салваторе Д'Амброзия, известен повече като Месото, мина през въртящите се стъклени врати на сградата „Аксел-Бърлап“ на Уолстрийт, Манхатън, взе асансьора до тридесет и деветия етаж, продължи през още една стъклена врата и показа картата си на добре сложената администраторка.

Salvatore D'Ambrosia, Consultant. Картата беше печатана от братовчед му на една печатарска преса в Рикърс Айлънд.

— Бих желал да се срещна с някой си Иван Саламандър — каза Салваторе.

— Той очаква ли ви, сър?

— Това няма никакво значение, коте. Обади се!

— Съжалявам, мистър Д'Амброзия, но никой не може да влезе при президента на „Алекс-Бърлап“ без предварителна уговорка.

— Що не пробваш аз да вляза, сладурано, или може би трябва да ти счупя бюрото.

— *Какво?*

— Просто се обади, *capisce?*

Господин Д'Амброзия бе незабавно приет в облицованата с ламперия светая светих на въпросния Иван Саламандър, президент на третата по големина брокерска къща на Уолстрийт.

— Какво... *какво-о-о?* — изкрещя хърбавият очилат Саламандър, като бършеше непрекъснато леещата се от челото му пот. — Трябваше ли да изкарваш акъла на някаква нещастна администраторка, на която плащам астрономическа заплата и купувам кожени палта, и за която жена ми в никакъв случай не трябва да *разбере?*

— Трябва да поговорим, господин Саламандър. Нещо повече — трябва да ме слушате. А и вашата секретарка не се развълнува кой знае колко.

— Сигурно, *сигурно*, аз й казах да запази ледено спокойствие! — изписка Иван Грозни, както го знаеха на Уолстрийт. — Да не ме смятате за *глупак?*... Не съм глупак, господин Бабанко и бих предпочел

да ми кажете каквото имате да ми казвате в някоя вмирисана пицария в Бруклин!

— Моите съдружници и аз също не си падаме много по вмирисаните ви салами и развалената ви риба. Вашите деликатеси могат да усмърдят душата на всички.

— Щом като уточнихме различията в кулинарните си предпочитания, какво още има да ми казва един уличен боец, та да си губя ценното време с него? А? А?

— Ще го губиш, защото това, което имам да ти казвам, идва от самия голям човек и ако в момента се опитваш да записваш на някаква си лента, той ще ти пререже гърлото. *Capisce?*

— Честна дума, честна дума, няма такова нещо! Да не мислиш, че съм *откачил*?... Какво казва големият човек?

— Купувай отбрана, и по-специално самолети и свързани... чакай малко, това трябва да го прочета — Д'Амброзия бръкна в джоба си и извади парче хартия. — Да, ето ги. Самолети и всички свързани с тях допълнителни компоненти — точно така, компоненти, това беше дето не можах да го запомня.

— Това е лудост! Отбраната я завряха в кенефа, навсякъде са с орязани бюджети!

— Ето и останалата част и пак ти повтарям, ако ти се върти някаква лента, направо увисваш на куката.

— Да не съм побъркан.

— Нещата страхотно се промениха — Месото отново погледна в инструкциите си и известно време чете, помръдвайки безмълвно устни. — О'кей, ето го... Случиха се обезпокояващи събития — продължи Д'Амброзия с безучастен глас и неподвижен поглед, като човек, който си припомня това, което е наизустил, — за които обществеността не трябва да разбере, поради паниката, която би наредила такава информация...

— Да не би да имаш предвид *породила*?

— Аз съм с вас. За каквото и да е.

— Продължавай.

— Съществува голяма намеса в суб... субстратисферните военни сателитни трансмисии, откъдето може да се заключи, че летящите на голяма височина самолети са... изпортили работата.

— На голяма височина ли — бомбардировачите Ю-2 ли? Да не би руснаците най-сетне да са си дошли на думата?

— „Спецификата на вражеското оборудване още не е уточнена със сигурност.“ — Месото разгъна по-нататък листа хартия и зачете, като полагаше огромни усилия да не бърка. — „...обаче, понеже инцидентите увеличиха броя и размера си и... Кремъл... секретно потвърди наличието на такива събития...“ — На това място Салваторе Д'Амброзия, наричан още и Месото сгъна хартията и продължи самостоятелно. — Цялата шибана планета и най-вече САЩ са в секретна пълна бойна готовност. Може да са китайците или арабите или чифутите дето са спретнали цялата гадост...

— Това са *пълни глупости!*

— *Или...* — Салваторе Д'Амброзия снижи глас и се прекръсти, разполагайки почти правилно кръста върху огромните си гърди, — неща, за които нищо не знаем — *там* отгоре — Месото вдигна очи към тавана в няма молитва, ако не и молба за пощада.

— *Какво-о-о?* — изписка Саламандър. — Това са най-големите щуротии, които съм чувал през живота си!... *Охо*, я чакай малко... положително е това, абсолютно *блестящо*. Никой глупак не би се сетил!... Имаме свършено нов враг и трябва да превъоръжим свършено наново целия шибан свят. *НЛО-та!*

— Значи си разбрал накъде бие големият човек?

— Дали съм разбрал ли? Страшно ми *харесва!* Хей, хрумна ми една голяма мисъл. *Какъв* голям човек? Той е при рибите!

Ето за този момент се беше подготвял Месото и толкова го беше репетираше, че можеше да се справи и с глава, накинната в кианти. Той бръкна в друг джоб и извади малък плик с черен кант, подобен по размер и вид на покана за погребение. Той го подаде на хипнотизирания Саламандър с десет прости думи, така силно запечатани в съзнанието му от дълги репетиции, че можеше да ги повтори и на смъртното си легло. — Ако дори издишаш и една дума... няма да дишаш повече.

Известно време Иван Грозни гледаше ту лицето на Месото, ту страховития плик, после взе бляскавия си бронзов нож за отваряне на писма, пъкна го под запечатания край, срязва хартията и извади посланието. Очите му моментално фиксираха небрежните инициали, в

долния край на страницата, които му бяха толкова добре познати. Той се задъха, изправи глава и прикова поглед в Салваторе Д'Амброзия.

— Това е *невъзможно!* — прошепна Иван Грозни.

— Внимавай — каза не по-високо от Саламандър той и прокара показалец по гърлото си, — помни, няма да дишаш повече. Прочети го.

С див страх и треперещи ръце Иван Грозни започна да чете страницата от начало: „*Следвай инструкциите, както са ти предадени устно от куриера. Изобщо не си и помисляй да не се подчиниш. В момента сме по средата на една свръхсекретна, максимално законспирирана, суперзатъмнена операция. Всичко ще ти бъде обяснено, когато му дойде времето. А сега изгори това писмо и плика пред куриера или колкото ида му е мъчно, ще му се наложи той да те изгори. Аз ще се върна. ВМ*“ (не се чете)

— Имаш ли кибрит? — попита тихо зашеметеният Саламандър.

— Отказах цигарите по здравословни причини. Доста глупаво ще е, ако изгоря, защото не пуша.

— Разбира се — каза Месото и хвърли един кибрит на бюрото.

— Като изгориш хартията, имаш да правиш още едно нещо преди да си отида.

— Кажу го. Когато получавам послания от отвъдното, не се пазаря.

— Вдигни телефона и нареди да купят петдесет хиляди парчета на „Петротоксик Амалгамейтид“.

— *Какво-о-о?* — изпищя Иван Грозни и челото му се обля в пот. Той видя с ужас как огромната дясна ръка на Д'Амброзия се пъхва под сакото. — Да, ей сега, *разбира се!* *Защо не?* Да ги направим седемдесет и пет хиляди, искам да кажа, *защо не?*

* * *

Още пет такива визити на добра воля направи Месото Куриера, всичките с подобно развитие — размяна на един-два крясъка — ис подобен краен резултат: „*купувай, купувай, купувай!*“ Настана невиджана еуфория, каквато не се помнеше отдавна. Диви вложения и бясно презапасяване бяха заповедите на деня и тези заповеди бяха за милиарди. Ставаше нещо наистина голямо и хитрите паралии и

братството на конгломератите имаха намерение да се издигнат все по-нагоре в тази фантастична люлка на икономическите везни.

Купувай ония компютърни фирми, цената няма значение!

Взemi контролния пакет на всички подразделения в Джорджия и не ме занимавай с цифри!

Ние действаме от позиция на силата, идиот такъв! Искam Макдонъл Дъглас, Боинг и самолетни двигатели Ролс-Ройс и, за Бога, не спирай да наддаваш, докато не ги получиш всичките!

Купи Калифорния!

И така, на базата на една раздута измислица, чиято мистериозност би впечатлила и Малкия Джоуи, да не говорим за Худини или Распутин, враговете на Винсънт Франсис Асизи Манджекавало натрупаха милиардни пасиви, а в това време той се излежаваше под един чадър в Маями Бийч, Флорида, с пура „Монте Кристо“ в устата, телефон и портативно радио до главата, коктейл на пластмасовата табла пред него и широка усмивка на физиономията. — Носете се по голямата вълна, превзети тъпаци такива, — каза на себе си и посегна към чашата, намествайки червената си перука с другата ръка. — Почакайте малко, докато океанът пресъхне, както го е направил Мойсей, мир на праха му. Пясъкът ще погълне задниците ви, *копелета* такива! Като сте ми издали смъртна присъда, поне да бяхте прочели и дребния шрифт. Чистене на писоарите в *Кайро*, това ви *трябва* на всичките!

* * *

Сър Хенри Ървинг Сътън седеше напрегнат и ядосан на кухненския стол, докато Ерин Лафърти подстригваше неговата развяваща се корона от сива слава.

— *Съвсем малко*, моме, *съвсем малко*, иначе ще прекараш остатъка от нещастния си живот с мръсните чинии!

— Не можеш да ме изплашиш, дърт пръч такъв! — каза Ерин. — Веднъж те гледах в оная следобедна програма *Завинаги всички наши завинаги* преди — колко беше? Десет години ли? — така, че си ми *ясен*, приятелче.

— Моля?

— Непрекъснато крещеше и се джафкаше с ония младоци и накрая ги побърка.

— Просто съм изпълнявал роля, госпожо Лафърти.

— Наричай го както искаш, господин Сътън, но за мен и момичетата в Олд Саути, единствената причина да гледаме това тъпо шоу беше ти. Всички бяхме *влюбени* в теб, момко.

Вратата на кухнята се отвори с трясък, огромното туловище на Сайръс нахлу вътре, а тъмното му лице светеше в очакване. — *Наш* ред е, „генерале“!

— Много добре, младежо! Къде ми е униформата? Винаги съм изглеждал великолепно.

— Никакви перушини, никакви униформи, това не подлежи на разискване.

— За Бога, *защо*?

— Първо, генералът не е вече генерал по молба на Пентагона и на почти всички влиятелни организации във Вашингтон, включително и Белия дом. Второ, по този начин ще привлечете внимание върху нас, което не би било никак практично.

— Доста е трудно да се вживееш в една роля без подходящо снаряжение, което предполага, естествено, и подходящо облекло — като униформа, например... Всъщност като генерал, аз бих бил по-висшестоящ от вас, полковник.

— Ако имате намерение да играете тази игра, господин Актьор, ще ви кажа, че вие имате само *роля* на генерал, вие бяхте повишен в *майор*, а на мен ми бе даден чин *полковник*. Губите, сър Хенри.

— Проклети непочтителни цивилни...

— Вие къде се намирате още, по дяволите. Втората световна война отдавна свърши. Освен това трябва да тръгваме. Очакват ни в двайсет и два, нула, нула.

— Двайсет и два нула нула какво?

— *Часа*, майоре, или генерале, ако така повече ви харесва. Това е военният термин за десет часа вечерта.

— Никога не съм се оправял добре с проклетите числа...

* * *

Трите хотелски апартамента на „Нобеловия“ комитет бяха подобни един на друг. Средният беше определен за място на срещата между прочутия Генерал Макензи Хоукинс, Воин на столетието, и важните „гости от Стокхолм“. Както бе договорено от адютанта на генерала, някой си Сайръс Маршъл, о.з. полковник от армията на САЩ, срещата трябваше да бъде частна, без да присъстват представители на пресата или да се дават никакви изявления. Защото, както обясни полковникът, въпреки че уважаваният воин бил извънредно поласкан от наградата, в момента завършвал мемоарите си „*Мир чрез кръв*“ и би желал да знае продължителността на пътуването и задълженията към медиите, преди да вземе решение дали да я приеме. Говорителят на комитета, някой си Ларс Олафер, реагира на предложението за тайна среща с такъв ентузиазъм, че полковник Сайръс добави и газови пистолети към другата екипировка.

— В униформа ще правя далеч по-силно впечатление! — каза ядосано Сътън, вървейки по коридора на хотела в костюм рибена кост, взет от апартамента му в Бостън. — Тези проклети дрехи може и да са подходящи за *Милионерите* на Шоу, но *не* и за настоящата мисия.

— Ей, изглеждаш страхотно — каза Роман З., щипвайки бузата на Сътън за негово най-голямо удивление. — Трябваше само да си сложиш може би едно цвете на ревера, щеше да ти придава съвсем завършен вид.

— Престани, Роман — каза тихо Сайръс. — Много добре изглежда... Готов ли сте, *генерале*?

— Говорите с професионалист, скъпи момко. Адреналинът ми се покачва, колкото повече приближава момента. Ето, *магията* започва!... Почукайте на вратата, влезте пред мен, както е редно и аз ще изиграя встъплението си.

— И помнете, татенце — направи му забележка пред вратата наемникът, — вие сте страхотен актьор, признавам го, но, моля ви, не се увличайте прекалено много, защото те ще се изплашат. Искаме да разберем всичко, каквото можем, преди да изиграем хода си.

Сайръс почука на вратата и се изпъна в стегната военна стойка. Вратата бе отворена от един белокож мъж с прошарена рижа брада и с очила без рамки, увиснали на нека му.

— Полковник Маршъл, сър — продължи Сайръс, представяйки се, — адютант на генерал Макензи Хоукинс.

— Тобъре тошъл, полкофник — каза мнимият член на Нобеловия комитет с изключително твърд шведски акцент, което накара опитният Сайръс да трепне. — Са нас е изфънредно удофолствие да се срещнем с феликия хенерал. — Той се поклони любезно и отстъпи назад, за да посрещне уважавания Воин на столетието, който пристъпи през вратата като истински Родоски колос. Възбуденият Роман З. бързо се плъзна след него.

— За мен е *голяма* чест, джентълмени! — възкликна актьорът с дрезгавина в гласа, почти неразличима от тази на Макензи Хоукинс. — Дълбоко съм поласкан от това, че вашият избор падна върху един незначителен персонаж в значителната драма на нашето време. Аз просто направих каквото ми беше по възможностите и като стар воин, кален в битките, мога да кажа единствено, че ние издигнахме стена от смъртта на нашите герои, тези смелчаци, които отдадоха живота си за победата!

Внезапно избухна експлозия от гласове с различни акценти, които нямаха нищо общо с шведския.

— Исусе, *той* е това!

— Пак забравяш граматиката, но за Бога, така е!

— Не мога да повярвам, мислех, че е починал още преди години!

— Не и на сцената, не! Никога не е умирал на сцената — винаги е бил завладяващ!

— Най-добрият драматичен актьор на нашето време! Уолтър Абел на седемдесетте и осемдесетте. *Блестящо* изпълнение!

— Какво става тук, *по дяволите*? — изкрещя полковник Сайръс, обаче природно надареният му, но нешколуван глас не можа изобщо да се справи с шпионската актьорска група на Етълред Броукмайкъл. — Ще ми *каже* ли някой? — той отново се опита да извиси глас над шумотевницата, създадена от „Самоубийствената Шесторка“, които се бяха струпали около генерал Макензи Хоукинс. Те се здрависваха с него, потупваха го по раменете, а един беше изпаднал в екстаз и целуваше пръстена му с емблемата на Клуба на актьора. — *По дяволите!* Ще ми обясни ли някой *какво* е всичко това?

— Нека опитам! — каза Дъстин със светнали очи. — Вие очевидно сте бил нает доста късно в тази операция, така че няма как да го знаете, но това не е онзи палячо Хоукинс, а един от най-добрите театрални актьори! Ние всички сме го гледали, когато бяхме по-млади,

ходили сме по няколко пъти на представленията му, следвали сме го в „Джо Алън“ — това е барчето на актьорите — и сме го обсипвали с въпроси, опитвайки се да попием всички тайни, на които би могъл да ни научи.

— На какво да ви *научи*? За какво *говорите*?

— Този човек е Хенри Ървинг *Сътън*! *Големият Сътън*, сър Хенри.

— Да, знам — прекъсна го Сайръс, провален и сломен. — Както отдавна починалия английски актьор на име Ървинг, който няма нищо общо с банкера или шивача на Първо Авеню... Чакай *малко*? — изкрещя внезапно наемникът. — *А вие* кои сте, по дяволите?

— Всеки от нас ще каже само името си, чина и серийния номер, — отвърна Марлон, дочувайки въпроса на Сайръс, след което неохотно се извърна от дълбокоуважавания Сътън, който приемаше овациите от колегите си с поразяваща скромност.

— Име, чин и... — за какво *говорите*, по дяволите?

— Точно това, което казах, полковник. Име, чин и сериен номер според законите на Женевската конвенция. Нищо повече.

— *Вие военни* ли сте?

— И то много особени военни — отвърна Дъстин, хвърляйки един поглед към кумира си, който беше приковал вниманието на бойните му другари с изброяване на предишните си триумфални роли. — Ние сме разузнавателна част и мисиите ни са строго секретни.

— И тая идиотщина с Нобеловия комитет е една от тия операции?

— Казано между нас двамата — каза тайнствено Дъстин, навеждайки се към Сайръс, — вие имате късмет, че сме точно ние, иначе пенсията ви щеше да отиде по дяволите. Този човек не е генерал Хоукинс! Измамили са ви, полковник, забаламосали са ви, ако разбирате какво искам да кажа.

— Наистина ли...? — каза Сайръс, като пред припадък.

— Сто на сто е така, сър. Както очевидно е бил измамен и господин Сътън — сър Хенри. Той никога не би заложил великолепната си репутация, като се забърка в един глобален заговор, целящ да осакати първата защитна линия на тази страна. *Никога!*

— Първа защитна линия — глобален заговор...?

— Дотам стигнаха кратките разяснения, които ни бяха дадени, полковник.

— Та и това е много, мамка му! — каза Сайръс, като че ли се отърсваше от вцепенението. — Но кои сте *вие* и откъде точно идвате?

— форт Бенинг, под командването на бригаден генерал Етълред Броукмайкъл. Имената ни нито имат някакво значение, нито са необходими при тези обстоятелства, достатъчно е да кажа, че ни наричат „Самоубийствената шесторка“.

— *Самоубийствената...!* Господи, най-ефективната антитерористична част, която се е подвизавала някога!

— Да, и ние така сме чували.

— Но вие сте... вие сте...

— Точно така, ние сме актьори.

— *Актьори* ли? — викна Сайръс така страховито, че Хенри Ървинг Сътън и тълпата обожатели замлъкнаха и погледнаха удивено наемника. — Вие сте — вие сте *актьори, всичките?*

— И най-чудесната група колеги, които съм срещал от години насам, полковник. Те изпълняват ролите си перфектно. Забележете с какво внимание са подбрали дрехите си, с каква точна европейска кройка са костюмите им, как убитите цветове подхождат на репутацията им на уважавани академици. Можете също така да се възхитите на вниманието, което са отделили на брадите и мустаците си — отънъци на сивото, без да се прекалява, добавяйки по този начин няколко години към възрастта си. Ами стойките им, Полковник?

Почти незабележимо прегърбените рамене и леките вдлъбнатини на гръдните им кошове, които наблюдавахме при влизането ни в стаята. Ами очилата без рамки и тези с роговите рамки. Те са типични за хора, които много четат и имат проблеми със зрението... Да, полковник, те наистина са актьори — *добри* актьори.

— Той е забелязал всичко!

— Каква наблюдателност!

— Всеки нищожен детайл...

— *Детайлите*, джентълмени — провъзгласи Сътън, — са нашите тайни оръжия, не го забравяйте никога. — Хор от „Никога!“, „Разбира се, че няма!“ и „Как бихме могли да забравим?“ последва изявлението и възрастният актьор вдигна двете си ръце. — Но, разбира се, това няма нужда да ви го казвам. На мен ми е ясно, че вие съвсем

убедително сте заблудили милиони хора с представлението си на летището... Много добре, жреци на Талия! А сега, искам да се запозная с всеки един от вас. Имената ви, моля.

— Ами — започна говорителят, Ларс Олафер, не много охотно, — ако не беше присъствието на определени хора ние с най-голям ентузиазъм бихме се представили с истинските си имена, но имаме заповед да останем с прякорите си, което, лично за мен, е много конфузно.

— Защо така?

— Честно казано, защото нося една титла, която не съм заслужил, за разлика от вас... Наричат ме „сър Лари“, защото малкото ми име наистина е Лоурънс.

— Тогава трябва да кажа, че наистина сте го заслужил. Когато Лари и Вив бяха заедно, ние с тях изпихме доста ейл и между вас и този кльощав, но ужасно симпатичен мъж наистина има някаква прилика. Тогава, разбира се, играех Първият рицар в неговия Бекет.

— Това ми стига преди да умра...

— Вие бяхте велик!

— Великолепен!

— Изключителен!

— Може ли да престанете с тия глупости! — изкрещя Сайръс и вените на широкия му врат се откроиха.

— Наричат ме Херцога.

— Аз съм Силвестър.

— Марлон ми е името.

— Дъстин — нали знаете, знаете... така де, де, де?

— Зоват ме Тели, генерале, скъпи ми. Искаш ли близалка?

— Всички сте *страхотни*!

— А това всичко е пълен абсурд! — изкрещя Сайръс, хващайки за реверите Дъстин и Силвестър. — *Чуйте* ме сега, негодници такива!

— Хей, черни приятелю — каза кротко Роман З., потупвайки широкия гръб на колегата си. — Не си вдигай чак толкова кръвното, човече!

— *По дяволите* кръвното, ще ги застрелям всички тия копелета!

— О, пътникo, толкова ли сте примитивен — каза Херцогът. — Вижте, господине, ние не вярваме в насилието. Всъщност то е просто състояние на съзнанието.

— Състояние на кое? — изписка тъмнокожият наемник.

— На съзнанието — обясни Херцогът. — Фройд го нарича трескаво продължение на въображението — ние доста го използваме в актьорските класове, с импровизация, естествено.

— *Естествено!* — Сайръс пусна беззащитните си зложници. — Предавам се — измърмори той и се свлече в най-близкия стол, а Роман З. започна да масажира раменете му. — *Предавам се!* — повтори на висок глас и изгледа одобрително тълпата лунатици пред него — и под него. — Значи вие сте „*Самоубийствената шесторка*“? Антитерористичната част, за която са съчинени *песни*? Това е пълна *лудост!*

— Прав сте донякъде, полковник — изрече Силвестър с нормалния си глас от Йейлския драматичен университет, — защото на нас никога не ни се е налагало да вадим оръжие или да нараняваме някого, ако не броим няколко изкълчени китки и пукнати ребра... Ние просто не работим по този начин. Разбирате ли, така е по-лесно за всички. Ние изпълняваме нашите мисии като се превъплъщаваме и обикновено всяваме страх в мишените си, но от време на време се сдобиваме с един или двама нови приятели.

— *Е-е-е-о-у-е-е-а!* — изръмжа Сайръс, с крясък, достоен за Ануи. — Писна ми! Наистина ми *писна!*... *Вие*, сър Хенри, сте бил военен — чух онзи освидетелстван Хоукинс да казва, че сте бил някакъв проклет герой от Северна Африка! Къде отиде *този* човек?

— В един примитивен смисъл, полковник, всички войници са актьори. Ние сме изплашени, но се опитваме да се преструваме, че не сме; знаем, че скъпоценния ни живот може да ни бъде отнет във всеки един момент, но пренебрегваме това познание поради ирационалната причина, че непосредственият обект е неизмеримо по-важен, при все, че в дълбините на мозъците си разбираме, че той е просто статистика върху някаква карта. Проблемът при войниците в битката е, че те трябва да се превърнат в актьори без подходящо обучение... Ако всички войници с подгизнали и окаляни крака разбираха правилата, те щяха да се зъбят злобно, докато стрелят във въздуха над главите на други млади хора, които те не познават, но с които биха могли да пият по едно питие в някой бар в друго време и на друго място.

— *Глупости!* А какво ще кажете за ценностите и убежденията? Аз съм се бил и за двете страни, но никога срещу това, в което съм

вярвал!

— Ами, значи вие сте човек с морал, полковник, и аз ви поднасям почитанията си. Обаче вие също се биете за най-спорния от всички мотиви. За пари.

— А тези палячовци за какво се бият?

— Нямам ни най-малко понятие, но се съмнявам, че финансовото благополучие е на първо място. Поне както го разбирам аз, те реализират театралните си амбиции, които са хранили цял живот — по един доста необичаен начин, но очевидно с голям успех.

— Аз ще им го дам с абсолютна сигурност — каза Сайръс и се обърна към Роман З. — Увековечи ли всичко?

— Всичко и всички, мой вечни приятелю.

— Добре — огромният негър се обърна отново към актьорите, спря погледа си върху Дъстин и каза: — Ти, малкия, ела тук! — Дребният артист погледна въпросително към другарите си. — За Бога, човече, искам просто да поговоря с теб насаме. Да не мислиш, че моят приятел и аз можем да обезвредим цялата „Самоубийствена шесторка“?

— На твоето място не бих си и помислил да го обезвреждам, пътничко. Той може и да не е от вашата категория, но притежава десети дан и черен пояс по карате, а от това повече няма накъде.

— О, стига, Херцог. Никога не бих си послужил с това, освен ако не сме загазили наистина. И определено не срещу такъв симпатяга като полковника. Той просто е малко разстроен и аз го разбирам... Не се притеснявайте, полковник, няма да ви направя нищо. Какво има? — Дъстин и Сайръс застанаха до прозореца, нощните светлини на Бостън хвърляха отблясъци над града и наемникът заговори тихо.

— Вие вероятно бяхте прав преди пет минути, когато казахте, че може да загубя пенсията си. Вижте, аз наистина навлязох със закъснение, всъщност само преди няколко дена и наистина нямах причина да мисля, че този човек не е Хоукинс. Да му се не види, поне колкото съм го виждал по телевизията, той прилича на генерала и говори също като него — а защо да не е самият той? Наистина съм ви много признателен, Дъстин.

— Всичко е наред, полковник. Аз съм сигурен, че вие щяхте да направите същото за мен, ако позициите ни бяха разменени — да

речем, ако някой се беше представил за Хари Белафонте и вие като чернокож го знаете, а аз не.

— Какво?... А, да, винаги бих го направил, Дъсти, винаги. Но все пак от любопитство искам да разбера каква беше точно вашата мисия?

— Ами, доколкото ни беше даден само основен необходим оперативен минимум, а и щом сте полковник, ще ви кажа, каквото мога, каквото знаем всички ние. Трябваше да установим контакт с генерал Хоукинс, да отвлечем него и всички други около него и да отлетим в базата на ВВС в Уестоувър, това е тук, в Масачузетс.

— Значи отвличате генерала и онези, които го придружават, отивате в базата на ВВС в Уестоувър и какво?

— „Ще се реши по-късно“, но ни казаха да си вземем пуловери и наполеонки в саковете, което предполага, че климатът ще е студен.

— Швеция? — попита наемникът.

— И ние така помислихме, но Силвестър, който е бил на турне в Скандинавия каза, че климатът през лятото там не се различава кой знае колко от нашия.

— Така е.

— И тогава предположихме, че става дума за някъде далеч по на север...

— Например в ледените фиорди — довърши Сайръс.

— Не знам, може би... по това време щяхме да сме получили по-нататъшни заповеди.

— Като например да се освободите от три замръзнали тела, които ще бъдат открити през трихилядната година и много ще зарадват биолозите.

— Не са ни казали подобно нещо, сър.

— Надявам се.. А освен този бригаден генерал Броук... Броукхетъл...

— Броукмайкъл, полковник. Бригаден генерал Етълред Броукмайкъл.

— Добре. Разбрах. Но като изключим него, вие нямате и най-малка представа кой носи отговорност за тази мисия, така ли?

— Това не влиза в задълженията ни, сър.

— Да се *омитаме*, Роман — каза изведнъж Сайръс и тръгна бързо към вратата, а циганинът моментално застана до него. Някъде

иззад гърба му се чу силен метален звук. — Не се опитвайте да ни проследите, безполезно е. Ние сме професионалисти, *повярвайте* ми. А вие, господин Сътън, можете да останете тук и да си бърбите с колегите си колкото си пожелаете... Боя се, че по отношение на вас приложихме един стар трик тази вечер. Може да ви е изглеждало странно, че моят приятел непрекъснато скачаше наоколо и ви изучаваше един по един, затова ще ви кажа. В този червен карамфил на ревера му има миниатюрна високоскоростна камера; разполагаме с минимум дузина снимки на всеки един от вас. А под самото си съм омотан в жици до зъбите — всяка дума тази вечер е записана.

— Един момент, *моля!* — възкликна сър Хенри.

— *Какво?* — Сайръс бръкна в самото си и извади един голям и грозен магнум, докато в същото време Роман З. извади ръката си отзад, показвайки дълъг автоматичен нож.

— *Таксата* ми — каза Сътън. — Кажете на Аарон да я изпрати по куриер до апартамента ми. И прибавете няколко стотарки отгоре, защото възнамерявам да поканя новите си приятели в най-добрия ресторант в Бостън.

— Сър Хенри! — каза Силвестър, докосвайки ръкава на великия човек. — Наистина ли сте се пенсионирали?

— Полупенсионирах се, скъпо момче. От време на време изнасям по някой етюд в локалите. Поддържа жизнените сокове, нали знаеш. По една случайност, имам един доста богат син тук, в Бостън, той е от един от браковете ми — не мога да си спомня точно кой — та той просто настоя да поема бизнеса на едно от стотиците му предприятия. Постъпи адски правилно, разбира се; на времето, когато всичко вървеше по мед и масло, го пратих в сума ти университети, за да има сега всичките тези букви пред името си. Много сладко дете, бих казал, но изобщо не е актьор! Наистина страхотно разочарование.

— А какво ще кажете за *армията*. Бихте могъл да станете наш *режисьор!* Сигурно веднага ще ви направят генерал!

— А-а, спомнете си, мои млади спътници, какво е казал Наполеон: „Дайте ми достатъчно медали и ще ви спечеля която и да е война.“ А за *актьорите* стимулт е славата, името! Все по-голямо, докато буквите изравнят размера си с тези на заглавието. А щом вие играете в тайна, как би могла да направи това *армията*?

— О, *мамка* му — прошепна Сайръс на Роман З. — Дай да
изчезваме отгук!

Те напуснаха апартамента и никой не ги забеляза.

ГЛАВА 23

— Всичко е тук! — извика Дженифър, след като изслуша касетката и разгледа увеличените фотографии. — Това наистина е заговор, налудничав заговор, но очевидно в него участват хора от най-високо правителствено равнище!

— По този въпрос спор няма — съгласи се Аарон Пинкърс, — но към кого да се насочим. Нямаме следа.

— А какво ще кажете за този Брукмайтъл? — попита Девъро. — Това е същия кучи син, когото спиха в Златния Триъгълник...

— И обърка първото му име с това на братовчед му — вметна Дженифър. — *Магаре*.

— Ей, я ми кажи колко често си срещала имена като Етълред или Хезълтайн. И двете са толкова шантави, че е трудно да не ги объркаш.

— Но не и за един наблюдателен адвокат...

— Я, стига, Покахонтас, ти не можа да направиш разлика между кръстосан разпит и провокиране!

— Вие двамата ще престанете ли? — попита раздражено Пинкърс.

— Само исках да кажа, че той може би преследва *мен* — обясни Сам. — Исусе, ако е видял моето име в досието на Ястреба, сигурно от носа му са изригнали пламъци.

— Предполагам, че това е напълно възможно, защото си вписан като официален адвокат на уопотамите — Аарон замълча и се намръщи, после продължи. — Но от друга страна, Брукмайтъл не би могъл да даде заповед на хората си на своя глава, а и той със сигурност няма достъп до ВВС Две...

— Което означава, че на него самия му е било наредено от някого, който притежава едновременно и необходимите пълномощия и въпросния достъп — довърши Редуинг.

— Точно така, скъпа, и тук се крие загадката. Защото този Брукмайтъл със сигурност няма да разкрие шефа си. Ако цитирам генерал Хоукинс, веригата от команди би била толкова заплетена, че да

не може да се проследи. Поне за краткото време, с което разполагаме — осемдесет и няколко часа отук нататък.

— Ние разполагаме с доказателството — каза Девъро — снимките, касетата, на която е описана в общи линии цялата операция от двама от участниците в осъществяването ѝ. Бихме могли да го огласим, защо не?

— Стресът е повредил нормалните ти възприятия, Сам — отвърна любезно Пинкъс. — Възможността за отричане е заложена в тази операция от самото начало. Точно както се изказа нашият приятел Сайръс, който сега е на плажа с Роман З. и сигурно вече са унищожили няколко литра водка — „те всички са лунатици“... Това е възможността за отричане. Ненормалност, ирационалност — луди хора. *Актьори.*

— Чакай малко, Аарон, ВВС Две не може да се отрече. Документирано е как те слизат от него.

— В думите му има истина, господин Пинкъс. Разрешението за използването на този самолет трябва да е дошло доста отгоре.

— Благодаря ви, Принцесо.

— Признавам, когато е заслужено.

— Ау, какво великодушие!

— О, я млъквай. Честна дума, нарекох тебе повреден, но аз май съм по-зле. По този въпрос обаче явно си прав...

— Не, *не е* — се дочу гърленият глас на Макензи Хоукинс откъм полуотворената врата на кухнята. Тя се отвори докрай и оттам изникна фигурата на генерала, единствено по камуфлажни наполеонки в черно и зелено и тениска. — Извинете ме за външния ми вид, малка... госпожице Редбърд...

— Редуинг.

— Още веднъж, извинете, но когато чуя гласове в бивака в три часа сутринта, инстинктът ми диктува да скоча бързо, а не да се обличам като за танци в офицерския клуб.

— Ти танцуваш ли, Мак?

— Питай женичките ми, синко. Учил съм всяка една от тях на танци като започнеш от мазурката до истинския виенски валс. Военните винаги са били най-добрите танцьори; те трябва да подхождат бързо към дамите — отпуските са кратки.

— Ако обичаш, Сам, замълчи — каза Аарон и се обърна към Ястреба. — Защо смятате, че моят образован служител греши за самолета на Вицепрезидента? Това е вторият по важност самолет в страната.

— Защото ВВС Две може да бъде *използван* поне от дузина агенции и департаменти по какви ли не поводи. Независимо за кого става въпрос, екипът на Вицепрезидента се хвърля стремглаво към всяка възможност да извади на показ незабележимото си присъствие. Да бе, момко, спомняш ли си, когато се приземихме на летище „Травис“ след процеса в Пекин, когато направих онова съзливо изявление за „стария изморен воин“? Трябваше да включа в него и вечната си благодарност на Вицепрезидента за това, че е изпратил за мен личния си самолет.

— Спомням си, Мак.

— А знаеш ли къде беше тогава този Вицепрезидент, Сам?

— Не, не знам — каза Девъро.

— Заплесваше се по една от съпругите ми, пиян като муха в бутилка с бърбън и луд от мерак.

— Откъде знаеш това?

— Защото подуших цялата тая гнила работа с китайския съд и исках да разбера колко нависоко е стигнала тя във Вашингтон. Изпратих на работа моето момиче, за да се опита да разбере.

— И тя *успя* ли? — попита невярващо Пинкърс.

— Разбира се, че *успя*, Командире. Този оратор със заплетен език падна право на физиономията си, с панталон, усукан около глезените и питаше добрата стара Джини кой съм бил аз! Така разбрах колко нависоко стои мръсното псе, което ми духна под опашката и направи толкова много лоши неща на един стар воин... Ето тогава наистина реших да започна различен живот и наех теб, Сам.

— Предпочитам да не ми напомняш... *Джини* е прелъстила *Вицепрезидента*, така ли?

— Не си ме слушал внимателно, синко. Това момиче има вкус, а тлъстото му безхарактерно лице не съвпаднаше с него.

— Да оставим спомените настрана — намеси се Аарон, тръсвайки глава като че ли да прогони скверни образи. — Какво точно искате да кажете, генерале?

— Искам да кажа, че сега можем да отговорим директно в противовес на тази ударна операция, командире. Ще бъде малко сложно, но можем да се справим.

— Говори английски, Мак.

— *Дезинформация*, Сам, по цялата им проклета верига на командване.

— Споменах това преди минута — прекъсна го Пинкърс. — Веригата на командването, искам да кажа.

— Знам — каза Ястреба, — чух всичко, за което говорехте през последните двадесет минути с едно прекъсване, когато отидох да занеса на полковник Сайръс още една бутилка водка на плажа... Тия актьори май наистина са му взели акъла, а?

— *Дезинформацията, генерале?* — настоя Аарон.

— Ами, аз всъщност още не съм я разработил в детайли, но пътят е ясен като следа от машинно масло в пресен сняг... Броуки Втори.

— Какво?

— Струва ми се, че знам — каза Дженифър. — Броукмайкъл — не Хезълтайн от Индианските въпроси, а другия от форт Бенинг, който командва онези лица на масата. Етълред.

— Дамата е права. Етълред може би е най-жалкото творение на Уест Пойнт. Той изобщо не е трябвало да става военен, но е нямал избор. Бил е син на военен. Най-шантавото беше, че като офицер Етълред всъщност проявяваше повече въображение от братовчед си Хезълтайн, но имаше една слабост. Беше гледал прекалено много филмчета, където генералите живеят като царе и се опита да го направи с генералската си заплата, която съвсем не е за такъв живот.

— Значи съм бил *прав* — каза Девъро. — Той е правил мангизи в Триъгълника.

— Разбира се, че беше, Сам, но той не беше човекът, който дърпа конците в този бранш. Бил е просто несъзнателен посредник и нищо друго. Мислел си е, че е като на филм и много хора, които той не разбира, но на които е направил незначителни услуги, му се отблагодаряват персонално с известни суми.

— Той е прибирал парсата, Мак.

— Известна част, не кой знае колко и съвсем не толкова, колкото твърдеше ти в обвинението си. Ако армията беше доказала такова

нещо, той направо щеше да изхвърчи. Давал е по-голямата част на домовете за сираци и бежански лагери. Това е документирано и точно то му спаси задника. Имаше други, които правеха далеч по-лоши неща.

— Това едва ли е оправдание — каза Пинкърн.

— Предполагам, че не е, но както казва Сам, кой е светец? — Ястреба замълча и отиде към един от прозорците с изглед към плажа. — Между другото, това е минало, а аз познавам Броуки Втори. Той не се сеца кой знае колко за мен, защото бях по-близък с братовчед му, Хезълтайн, а те не се понасят, но все пак си говорим... И отново ще си поговорим и аз или ще разбере кой стои зад цялото това представление, или той ще бъде окачен да съхне на показ и ще може да целуне за сбогом златните си лампази.

— Забравяте едно-две неблагоприятни обстоятелства, генерале — прекъсна го Аарон. — Да започнем с това, че когато се получи съобщение за провала на „Самоубийствената шесторка“, съм сигурен, че Брукмайкъл ще бъде поставен извън вашия обсег и извън обсега на когото и да е, по простата причина, че името на високопоставения служител, който е разрешил полета на ВВС Две, може да излезе най-вече само чрез него.

— Няма да се получи обратно съобщение, командире — каза Хоукинс, извърщайки се от прозореца. — Поне не в следващите двадесет и четири часа, а аз съм сигурен, че ще можете да ми уредите един частен самолет до форт Бенинг още рано сутринта.

— Двадесет и четири часа ли? — възкликна Дженифър. — Едва ли можете да го гарантирате. Тези актьори може и да са лунатици, но са разузнавачи професионалисти.

— Нека обясня, госпожице Редуинг. Моите адютанти Деси-Едно и Две контактуват с мен по радиото. Сър Хенри Сътън и така наречената „Самоубийствена шесторка“ в настоящия момент затварят ресторанта на Джоузеф на „Дартмут Стрийт“, олял и са се добре и са в страхотно настроение. Адютантите ми ще ги откарат — не до хотела — а горе на скиорската хижа, където ще прекарат деня в реанимация. И тъкмо когато настъпи моментът да им се оправят главите, Деси-Две, който е не само добър механик, както ме информира Деси-Едно, а и изтънчен готвач, ще полее пържолите им с пикантен сос, забъркан от домати, текила, джин, бренди, медицински спирт и течен седатив с неопределено действие, което ще ни осигури поставената под въпрос

от госпожица Редуинг гаранция. Възможно е да имаме на разположение *повече* от двадесет и четири часа, може би дори почти седмица, но не виждам за какво ни е.

— Все пак, генерале — засече го дъщерята на уопотамите, — дори и хора, замаяни от наркотици и алкохол — особено обучения военен персонал — имат моменти на просветление, за да използват телефона.

— Телефоните няма да работят — жиците ще са скъсани от светкавица по време на бурята.

— Каква буря? — попита Аарон.

— Бурята, която се е извила, след като те са си легнали с тежко опиянение.

— Когато се събудят, ще се качат в лимузината и ще се ометат оттам — предположи Девъро.

— Спирачките ще бъдат повредени от тежкия планински терен.

— Ще помислят, че са отвлечени и ще вземат необходимите мерки, физически мерки! — каза Пинкъс.

— Съществува известна вероятност, но не е голяма. Д-Едно ще им обясни, че вие, командире, мъдро сте преценил, че ще е по-добре групата да продължи среднощния си фестивал във вашата вила, отколкото да рискува да изпадне в неудобно положение в хотела.

— Ами *хотела*, Мак? — каза угрижено Сам. — Брукмайлкъл ще държи връзка с групата за текущи доклади.

— Малкият Джоузеф ще покрива телефоните от средния апартамент, както се разбрахме.

— И какво ще *казва*, по дяволите? — настоя Девъро. — „Здрасти, аз съм Седмия Самоубиец, а останалите момчета са направили главите в бара на Джо“, така ли?

— Не, Сам, той ще обяснява, че е бил нает само да приема съобщения и че временните му работодатели са излезли по работа. Нищо повече.

— Вие изглежда сте обмислил всички подробности — заключи Аарон с видимо одобрение, — Забележително.

— Втора природа, командире. Този вид контраосигурителна тактика е детска играчка.

— О, не, Мак, *забравил* си нещо — Девъро се усмихна триумфиращо. — В днешни дни всички лимузини имат телефони.

— Бърза мисъл, синко, но Деси-Едно се досети за това още преди няколко часа...

— Не ми казвай, че ще счупи антената. Това ще бъде доста очебийно, нали?

— Не е необходимо. Хуксет, Ню Хемпшир, е извън обсега на ретранслационната кула; новата още е в строеж. Деси-Две го разбра от собствен опит. Каза ни, че е трябвало да кара двадесет минути надолу по шосето, за да се свърже с Д-Едно в Бостън по-миналата нощ — за да му каже къде точно се намира хижата.

— Някакви други възражения, съветник? — попита Редуинг.

— Ще се случи нещо ужасно — изписка Сам със странен напрегнат глас. — Винаги така става, когато той е обмислил *всички подробности!*

* * *

Самолетът премина над Апалачите и се подготви за приземяване в областта около форт Бенинг и по-точно на едно частно летище на двадесет мили северно от армейската база. Единственият пътник на борда беше Ястреба, облечен отново в баналния си сив костюм, с очилата си с метална рамка, а главата му беше увенчана от глупавата червена перука, която беше направена съвсем по мярка от Ерин Лафърти. Бившият генерал беше заседнал на телефона в Суомпскът още от четири часа сутринта и до пет и половина уреждаше работите си. Първото обаждане беше до Хезълтайн Броукмайкъл, който с ентузиазъм одобри всякакъв опит да бъдат „изкарани бръмбарите от главата“ на омразния му братовчед. Следващите седемнадесет обаждания уредиха посещението във военната база на известен журналист, който проучва постперестроечните промени в армията. В 8:00 бригаден генерал Етълред Броукмайкъл, който за прикритие отговаряше за връзките с обществеността на базата, беше предупреден от съответния отдел в Пентагона да очаква този много влиятелен журналист и да му съдейства с каквото може. За Броуки Втори това беше съвсем рутинно занимание, което даваше добра почва за изява на актьорския му талант, който той смяташе за значителен. В 10:00 Етълред Броукмайкъл затвори телефона в кабинета си, след като беше

инструктирал секретарката си от Женския армейски корпус да въведе посетителя, когато пристигне. Генералът беше напълно подготвен да повтори представлението, което така успешно беше изпълнявал години наред.

Но появата на внушителния, леко прегърбен и очилат възрастен червенокос мъж, който влезе плахо през вратата на кабинета, благодарейки продължително на жената-сержант, която я държеше отворена за него, доста го озадачи. Нещо му беше смътно познато в този човек, някакво излъчване, може би, дължащо се на прекалената му любезност. В главата на Броуки Втори се зароди смътно предчувствие.

— Много любезно от ваша страна, генерале, че отделяте от скъпоценното си време за моето скромно изследване — каза журналистът с тих, но леко дрезгав глас.

— Такава ми е работата — каза Броукмайкъл и внезапно разтегна устни в усмивка, за която мислеше, че би направила чест и на Кърк Дъглас. — Ние сме въоръжените слуги на народа и искаме той напълно да разбере нашия принос за защитата на страната и мира в света... Заповядайте, седнете.

— Това е едно прекрасно и вълнуващо изявление — Червенокосият седна пред бюрото, извади бележник и химикалка и стенографира няколко думи. — Имате ли нещо против да ви цитирам? Ще се позова на „авторитетен източник“, ако предпочитате.

— Разбира се, нямам нищо против — искам да кажа, че можете спокойно да се позовавате и на мене. — *„Това ли е влиятелният журналист, който е направил луди ония от Пентагона, за да му уредят тази среща? Та този престарял ръмжащ чудак си беше съвсем типичен цивилен с респект към униформата.“* — Ние в армията не се крием зад анонимни източници от втора ръка, господин... господин...

— Харисън, генерале. Леке Харисън.

— Рекс Харисън ли...?

— Не, Александър Харисън. Родителите ми ми викаха „Леке“ преди много години и познатите ми винаги ме наричат с това име.

— А, да, разбира се — просто се обърках, нали ме разбирате... Исках да кажа, Рекс Харисън.

— Да, господин Харисън веднъж направо се шашна от приликата ни. Веднъж той дори ме попита дали не можем да си сменим местата — той щял да напише някоя статия, а аз да играя вместо него в „Хенри Хигинс“. Такава ненавременна смърт; той беше прекрасен човек.

— Вие *познавахте* ли Рекс Харисън?

— Чрез наши общи приятели...

— *Общи приятели?*

— Ню Йорк и Лос Анджелис са наистина малки градове, ако си писател или артист... но моите издатели не се интересуват от мен и другарите ми по чашка в „Поло Лондж“, генерале.

— „Поло Лондж“...?

— Това е една кръчма, която богатшите и хората на изкуството в Лос Анджелис обичат да посещават... Да се върнем на издателите ми, те се интересуват от армията и от реакцията ѝ на съкращенията, които се налагат в новата политическа обстановка. Може ли да започнем интервюто?

— Разбира се, да... *естествено*. Ще ви кажа, всичко което пожелаете, само че, просто винаги съм хранил огромен интерес към театъра и киното... и дори към телевизията.

— Моите *пишещи* и *играещи* приятели биха поставили телевизията на първо място, генерале. Тя е това, на което те казват „пари за преживяване“. От сцената трудно можеш да си изкараш прехраната, а филмите са много малко и нарядко.

— Да, чувал съм го от — ами, няма значение — но това е истинска информация от човек, който е в кухнята на нещата!

— Не съм ви издал никаква тайна, повярвайте ми — каза журналистът. — Дори Грег, Мич и Майкъл го признават.

— О, Боже мой... *естествено!* — „*Нищо чудно, че онези от отдела за връзки с обществеността в Пентагона са сметнали този репортер с глас на стар кон за много влиятелен. Той явно е в бизнеса от години и е на ти с всичките тези известни хора, които Пентагонът винаги се е опитвал да опитоми за телевизионните си реклами. Христее! Рекс Харисън, Грег, Мич и Майкъл — та той познава всички!*“ — Аз често летя до Лос Анджелис, господин Харисън. Може би е възможно да се срещнем някой път... в „Поло Лондж“.

— Защо не? Аз съм там половината от времето, а другата половина в Ню Йорк, но да ви кажа истината, купонът е на Брега. Като дойдете там, просто отидете в „Поло Лондж“ и кажете на Гюс, бармана, че търсите мен. Аз винаги му се обаждам дали оставам в Бевърли Хилс или не. По този начин хората разбират дали съм в града — например Пол... Нюман, де, и Джоан, и Пекови, Мичъм и дори малкото новобранци като двамата Том — Селек и Круз — и Мерил и Брус — хубавите хора.

— *Хубавите хора...*?

— Ами, нали разбирате, истинските, момчетата и момичетата, с които се разбирам...

— *Много бих желал да се запозная с тях!* — прекъсна го Броукмайкъл с очи подобни по размер на супници. — Мога да долетя, когато кажете!

— Хей, полека, генерале, полека — каза сухо възрастният репортер. — Тези хора са професионалисти в бизнеса. Те са на самата улица и не обичат много пресечките към аматьорвил.

— Какво имате предвид?

— Ами *интересът* към филмите и телевизията или каквото и да е там, не е съвсем същото като да си част от братството. Всички искат да се запознаят с тези физиономии — понякога те наричат себе си „физиономии“, като че ли се обиждат по този начин — но дълбоко в себе си са истински хора, които знаят кое с кое върви и слагат бариера пред завоевателите на териториите им.

— Какво означава *това*?

— Накратко, вие не сте професионалист, генерале, вие сте любител — и то от тия, с които могат да се сблъскат на всеки ъгъл, и не могат вече да се справят с тях. Професионалистите не общуват много с любителите, те само ги поощряват... Може ли да се върнем към нашето интервю, ако обичате?

— Ами, да, *разбира се* — извика обърканият Броукмайкъл, — но аз мисля, че вие подценявате моята преданост към театралното изкуство!

— О, да не би майка ви да е била актриса в местния театър или пък баща ви да е играл в някоя пиеса в колежа?

— Нито едното от двете, въпреки че майка ми винаги е *искала* да бъде актриса, но нейните родители са ѝ казали, че това ще изпрати

душата ѝ в ада... Баща ми беше полковник — *по дяволите*, все пак стигнах до по-висок чин от това копеле!... Но имам театрална жилка от майка си — наистина *обичам* театъра и добрите филми, и телевизията — особено старите филми. Цял се наелектризирам, когато гледам добро представление. То ме кара да се вълнувам, наистина да се развълнувам. Плача, смее се, просто съм всеки *един* от тези герои на сцената или на екрана. Това е другият ми *живот*!

— Боя се, че това е реакция на аматьор-фантазьор — каза журналистът с дрезгавия глас, залавяйки се отново с тефтера си.

— О, така ли *мислите*? — протестира Брукмайкъл, чийто собствен глас одрезгавя и се пречупи от емоциите. — Нека да ви *кажа* нещо тогава, но никакви химикалки, никакви бележници — само между нас двамата, може ли?

— Защо не? Аз съм тук просто, за да получа една цялостна картина на армията...

— Тихо! — прошепна Бруки Втори, надигна се иззад бюрото си, снижи се и се плъзна към вратата, ослушвайки се като че ли беше на сцената. — Аз командвам най-елитната театрална трупа в анализите на военната история! Аз съм ги обучил и съм развил таланта им, и така в момента те се смятат за антитерористична част от световна класа, която постига успех там, където всички останали се провалят! Питам ви, това ли е *аматьорвил*?

— Вижте, генерале, те са войници, специално обучени за такива неща...

— Не, не са! — избухна Брукмайкъл, а шепотът му премина в истеричен писък. — Те са актьори, истински професионални *актьори*! Когато дойдоха тук, аз веднага разбрах какъв невероятен шанс се разкрива пред мен. Кой друг би могъл да се инфилтрира зад вражеската линия освен хора, обучени да се превъплъщават в други хора? И какво по-добро от една актьорска част, в която всеки е добре запознат с работата на другия, театрална *трупа*, в която всеки е способен да изиграе ролята на другия, *давайки* пълна илюзия за спонтанност. Те са родени за това и аз го направих възможно!

Журналистът реагира така, както очакваше Брукмайкъл:

— Ами, проклет да съм...! Това е страхотен план, генерале — бих казал дори блестящ.

— Не е аматьорвил, нали? Напоследък всички търсят услугите им. Дори и сега те са по задача, дадена им от един от най-силните хора в страната.

— О? — Мъжът на име Харисън смръщи вежди въпросително и се усмихна иронично. — Тогава те не са наблизно, така че аз не мога да се срещна с тях... а и се *отказахме* от записа, значи не мога и да пиша за тях?

— Боже мой, какъв запис, нито дума!

— В такъв случай, генерале, аз разполагам само с един източник — вас. Нито един редактор на света няма да приеме информация с един единствен източник, а моите приятели в „Поло Лондж“ ще се посмеят над коктейлите си и ще кажат, че от това би станало страхотен сценарий, ако беше истина — което наистина щеше да е така, ако беше.

— Истина е!

— Кой го казва освен вас?

— Ами, аз... *не мога!*

— Много лошо. Ако в това, което ми разказахте имаше поне зрънце истина, вие вероятно щяхте да продадете идеята, от което би станал страхотен сценарий, за няколко стотици хиляди. Ще ви схрускат като топъл хляб.

— О, Господи, истина е! *Повярвайте ми!*

— Аз може и да ви повярвам, но в Холивуд едва ли. За да ви повярват и там, трябва да имате доказателства... А сега, генерале, мисля, че наистина трябва да се заемем с интервюто.

— *Не!* Прекалено съм близо до мечтата си... Пол и Джоан, Грег и Мич, и Майкъл — всичките *хубави* хора!

— Такива са...

— *Трябва* да ми повярвате!

— Как да ви повярвам? — изръмжа възрастният журналист. — Аз не мога да напиша и една дума за това, което ми казахте.

— Чуйте *това*, тогава — извика Броуки Две с пламтящи очи и потно лице. — До двадесет и четири часа моята антитерористична театрална трупа от актьори ще залови един от най-опасните врагове, които е имала страната ни.

— Това е страхотно твърдение, генерале. Ще го подплатите ли с нещо, което мога да документирам?

— Мога ли да разчитам на вашата дискретност?
— Няма да публикуваме нищо, докато събитията не се случат, а дори и тогава единствено „със задна дата“.
— Какво е *това*?
— Не се използват никакви имена, които са били използвани като източници.
— Съгласен съм!
— Ще си го получиш — измърмори журналистът.
— Моля?
— Нищо. Продължете, генерале.
— Те са в Бостън, Масачузетс — каза бързо и с равен глас Броуки Две, едва движейки устните си.
— Това е хубаво.
— Четете ли вестници и гледате ли телевизия напоследък? — попита отново тихо и заговорнически генералът.
— От време на време, трудно е да се избегне.
— Четохте ли или гледахте ли за Нобеловия комитет, който долетя в Бостън със самолета на Вицепрезидента?
— Да, струва ми се, че да — отвърна журналистът и се престори, че се опитва да си спомни. — Нещо за някаква среща в Харвард и обявяване на награда или нещо такова за един генерал... „Воин на десетилетието“, или нещо подобно. Видях го в новините по телевизията.
— *Страхотно* убедително, не мислите ли? — зададе почти пеейки въпроса си Броуки Две.
— Е, един комитет, представляващ Нобеловата фондация, не може да е убедителен.
— Значи сте съгласен, че те представляваха уважавана група учени и военни историци.
— Разбира се. Момчетата от Нобеловия комитет не се забъркват в скандали и не би трябвало. И така, какво общо има всичко това с вашата... театрална антитерористична група?
— Това са *те*!
— Кое са те?
— Този Нобелов комитет! Те са моите хора, моите *актьори*!
— Генерале, вие да не би да сте си сръбнал малко тази сутрин?...
Ей, вижте, аз не съм някой репортер-стажант, който може да бъде

залъган с евтини сензации...

— Казвам ви *истината*! — изплака горчиво Броукмайкъл с толкова напрегнат глас, че вените на врата му станаха виолетови. — И *никога* не слагам капка алкохол в устата си преди Офицерският клуб да отвори по обяд. Този „Нобелов комитет“ са моите *актьори*!

— Може би трябва да отложим това интервю...

— Ще ви го *докажа*! — Водачът на „Самоубийствената шесторка“ се втурна към картотеката с папките, отвори рязко едно чекмедже и измъкна оттам няколко плика от кафява хартия. След това изтича обратно до бюрото си, натрупа ги отгоре, отвори някои от тях и подреди в кръг дузина фотографии. — Ето *ги*! Ние пазим снимки на различните им маскировки, за да не ги дублираме при последващи операции в случай, че някой ги е проследил и фотографирал... Ето, *ето*! Това са последните снимки — косата, няколкото къси брадички, очилата и даже веждите. *Тези* са хората, които сте видял по телевизията на пресконференцията на летище „Логън“ в Бостън! Погледнете, *погледнете*!

— *Проклет* да съм — каза журналистът и се изправи, като разглеждаше снимките. — Вярвам ви, че сте прав.

— *Прав* съм! Те са „Самоубийствената шесторка“, *моето* творение!

— Но защо са в Бостън?

— Дълбока конспирация, свръхсекретна, суперсвръхсекретна.

— Ами, генерале, не ми е приятно да ви го казвам, но всичко, което ми показахте, не може да бъде доказателство. *Тези* снимки са безмислени без обяснение към тях. Помнете, разбрахме се, че няма да посочвам източника на информация, значи всичко е о'кей, можете да ми кажете.

— Може да споменете името ми само пред приятели във вашия „Поло Лондж“.

— Давам ви думата си на журналист — обеща мъжът, който наричаше себе си Харисън.

— Ами, този генерал, когото споменах — този опозорен *бивш* генерал — е национален предател. Няма да навлизам във всички подробности, но ако той осъществи плана си, нацията ще загуби способността си за нанасяне на пръв и ответен удар.

— Това е този — Воин на не знам какво, така ли?

— „Воин на столетието“, но това е майтап, въдица, за да го изкараме и заловим! И моите хора, моите *актьори* правят това точно в този момент!

— Искрено съжалявам да чуя това, генерале, *искрено* съжалявам.

— Защо? Та той е смахнат.

— Той е *какво*?

— Той е побъркан, умствено болен...

— Защо тогава му отдавате толкова голямо значение?

— Защото той и един престъпен адвокат от Харвард, наблягам на престъпен — за когото *аз* знам някои работи — са изфабрикували някакво голямо мошеническо дело срещу нашето правителство, което би могло да ни струва — най-вече на Пентагона — повече милиони, отколкото можем да изкрънкаме от Конгреса за сто години!

— Какво дело?

— Не съм информиран за подробностите, само за най-главното, но нека ви кажа — то е нещо като „Ужаса на Роки“ — гледал ли сте изобщо този филм?

— Съжалявам — изръмжа журналистът с явна враждебност, която обаче Броуки Две не забеляза. — Кой е този генерал? — попита почти задущавайки се мъжът на име Харисън.

— Един луд кучи син, наречен Хоукинс, истински създател на неприятности, и винаги е бил такъв.

— Спомням си това име. Той не печели ли два пъти Медала за чест на Конгреса?

— Да, но освен това е маниак. Осемдесет процента от носителите на този медал го получават след смъртта си. Как е станало така, че не е бил убит — може би тук има нещо?

— *А-у-у-а-а-а-х!* — изкашля се журналистът, този път неговите очи мятаха пламъци. — А как стана така, че ВВС Две отнесе тези самозванци в Бостън? — попита той, овладявайки все по-трудно гнева си.

— Маскировка за пред пресконференцията. Този самолет не е за пренебрегване.

— Да, но и не можеш да го наемеш от бюро на Херц. Този самолет е специален.

— Не и за определени хора...

— А, да, споменахте за някаква голяма клечка... „един от най-силните хора в страната“, струва ми се, че така казахте.

— Много високопоставен, почти най-високопоставеният. Строго секретно.

— О, този сорт секретна информация наистина би впечатлила моите приятели в Холивуд. Сигурно ще пратят самолет да ви вземе до Брега за няколко разговора — без да се шуми, разбира се.

— Разговори?

— Те гледат напред, генерале, доста напред, така и трябва. Един филм започва с идеята. Мили Боже, всички звезди от киното ще бъдат в краката ви — ще трябва да се срещнете с всички тях преди снимките.

— Да се срещна с тях... *всичките*?

— Сигурно, но предполагам, че за това изобщо не може да става и дума, щом не можете да ми кажете коя е тази голяма клечка. След това всеки тъпак ще може да разкрие това име, и вероятно точно така ще стане; вашето време за удар е сега. След това вече няма да сте нищо особено... Е, да, печелейки едно, губите друго. Хайде да се захванем с интервюто, генерале. Орязването на бюджета на отбраната директно влошава материалното състояние на човешката сила, което от своя страна би трябвало да се отрази на морала на войниците...

— Чакайте малко! — Броуки Две крачеше безцелно напред и назад, поглеждайки към снимките на своето великолепно творение. — Както казвате, когато историята се разчуе — което трябва да стане все някой ден — аз няма да бъда нищо особено и първият тъпак от улицата ще може да си припише това, което аз съм направил. Господи, и те *ще* го направят! Те ще направят филм и аз няма да съм част от него. И сигурно ще трябва да дам петдесет долара само за да седна в някое кино и да гледам това, което те са направили под мое ръководство. О, Христе, ужасно е!

— Такъв е животът, както пееше Олд Блу Айс в онази песен — каза журналистът с химикалка, приготвена да записва. — Всъщност, хрумна ми, Франсис Албърт търси роля, която да му харесва — той дори може да играе вас.

— Франсис Албърт ли...?

— Имам предвид франк, естествено, Синатра, разбира се.

— *Не!* — изрева бригадният генерал. — Аз съм направил всичко това и съм го направил по *мой собствен начин!*

— Какво беше това?

— Добре, ще ви кажа — Броукмайкъл се обливаше в пот. — По-късно, като отmine всичко това, той вероятно ще ми благодари, може да ми намери и друга звезда, но дори и да не го направи, поне той самият ще плати петдесет долара и ще гледа филма, *моя филм*.

— Не схванах мисълта ви, генерале.

— Държавният секретар! — прошепна Броуки Две. — *Той* е този, заради когото моята „Самоубийствена шесторка“ е в Бостън. Той пристигна тук вчера инкогнито, никой в базата не разбра кой е, а и картата му беше пълен фалшификат!

— *Бинго!* — изкрещя Ястреба, скочи от стола в пълен ръст и смъкна глупавата червена перука от главата си. — *Готово, Броуки! Как си стари приятелю, ти нещастен кучи сине?*

Етълред Броукмайкъл онемя и се парализира. От зиналата му уста се отрониха няколко ниски гърлени звука, придружени от пискливи носови просвирвания. — *Ахххх... ахххх!*

— Това ли е начинът за посрещане на един стар колега, дори и да е душевноболен и някакъв нещастник, който може би не е трябвало да получи Медалите?

— *Олеле... олеле!*

— А, аз забравих, той е също предател и създател на неприятности, а сигурно има нещо гнило зад тези медали, сигурно е насочвал към себе си собствения си огън, само така ще да е било.

— *Няххх... няхх!*

— Искаш да кажеш, че така не става ли, а, *пикльо?*

— Мак, *престани!* — проплака Броуки Две, окопитил се достатъчно, за да протестира. — Ти и понятие се нямаш през какво преминах аз... развода — тази кучка иска да ми изпие кръвчицата — и просенето на фондове от Вашингтон, и уреждане на изявите на моята част — Исусе, трябва да намирам добра публика за проклетите им четения на сцена, а войниците не разбират и дума и пушат разни странни цигари, които им помагат да минат през това изпитание... *Имай, милост, Мак.* Аз просто се опитвам да оцелея! Ти какво щеше да направиш, щеше да кажеш на Държавния секретар да си гледа работата ли?

— Сигурно така щях да направя.

— Е, да, на теб никога не ти се е налагало да плащаш и цент издръжки.

— Разбира се, че не ми се е налагало. Аз съм научил кобилките си как да се грижат за себе си и за Бога, те го правят. Дори и да закъсам, всяка от тях би ми помогнала.

— Изобщо не мога да го разбера, изобщо.

— Просто е. Аз обичах всяка една от тях и съм им помогнал да станат по-добри, отколкото са били. Ти не си обичал и не си помогнал.

— Добре, Мак, по дяволите, този Пийс със жабешките очи е изфабрикувал страхотно дело срещу теб! А когато ми каза, че оня въшлив мръсен адвокат Девъро също е замесен, аз побеснях — наистина побеснях.

— Би трябвало да се засрамиш донякъде, Броуки, защото точно този „мръсен“ Девъро е причината аз да съм тук... за да ти помогна да си измъкнеш задника от най-голямата мръсотия, в която си могъл да попаднеш.

— Какво?

— Време е и *ти* да проявиш малко снизходителност, генерале. Сам Девъро вече осъзна, че тогава прекали с обвиненията си срещу теб и иска да се реваншира за младежката си недискретност. Мислиш ли, че бих рискувал да дойда чак тук и да вляза право във вражеския лагер, ако той не беше настоял?

— Какви ми ги говориш, по дяволите?

— Тебе са те заложили като патица-примамка, Броуки. Сам разбра това и буквално ми заповяда да взема самолета и да дойда тук, за да те предупредя.

— Какво? *Как?*

— Става въпрос за това незначително дело срещу правителството — винаги има някой, който да съди правителството — но специално това ще се превърне в голям конфуз за Уорън Пийс, а той особено много е загрижен за имиджа си като политик. Той иска да предотврати този конфуз, така че набелязва теб и твоя отбор да му свършите мръсната работа, като те убеждава, че става въпрос за национална криза и в минутата, в която му я свършиш, той вече няма да те *познава!* Делото е изхвърлено от съда, защото ищците не са се явили, все някой ще изрази някакъв протест и по веригата на елиминирането следата води право към „Самоубийствената шесторка“

— и *теб*. Офицер с висок ранг, който едва е отхвърлил сериозни обвинения в Златния триъгълник. Ти си жива мърша, Броуки.

— *Мамка му!* Дали да не ги отзова.

— Ако бях на твое място, щях да пъкна и един официален меморандум в папката си — с вчерашна дата — че след размисъл си оттеглил наемниците си, защото си бил убеден, че мисията е извън обсега на конституционните права на армията. Ако има разследване от Конгреса ще натопиш Пийс, а не себе си.

— По дяволите, ще го направя!... Мак, а ти откъде знаеш толкова много за Лос Анджелис и за „Поло Лондж“ и всичките тези други неща, за които говори?

— Забравяш, стари приятелю, за мен правиха филм. Бях консултант там цели десет шантави седмици, куртоазия от страна на мръсните копелета от Пентагона, които си мислеха, че филмът ще направи чудеса с квотата на наборниците.

— Паднаха си право на носа, всеки го разбра. Това беше най-загубеният филм, който съм гледал през живота си, а аз съм нещо като специалист. Искам да кажа, че беше наистина ужасен и макар, че те мразех и в червата си, ми стана страшно обидно за теб.

— На мен също ми беше противно, но имаше и компенсации, каквито само това място би могло да осигури... Отзови хората си, Броуки. Тръгнал си по пътеката на губещите.

— Ще ги отзова, *ще ги отзова*. Просто трябва да намеря начин.

— Вдигни телефона и дай заповед, това е всичко.

— Не е чак толкова лесно, колкото го казваш. Христе, противопоставям се на разпорежданията на Държавния секретар! Сигурно ще се поболея...

— Говориш глупости, Броуки?

— За Бога, трябва да *помисля!*

— Щом така и така си започнал, помисли и върху това. — Ястреба разкопча сакото си и го разтвори, разкривайки малък записващ касетофон, закрепен на колана му. — Един полковник, когото повиших наскоро, ми предложи да се „омотая в жици“, така го нарича това. Всяка дума, изречена в тази стая, е записана.

— Ти си *подлец*, Мак!

— Я стига, генерале, ние сме просто двама другари от доброто старо време, а и аз също трябва да оцелявам... Каква беше тази фраза?

„Ако не те вземе дяволът, то голямата бездна ще го направи“, нали така?

— Никога не съм го чувал досега.

— И аз не съм, но подхожда донякъде, нали?

ГЛАВА 24

Винсънт Манджекавало вървеше по белия мраморен под на разкошната къща в Маями Бийч на път към гимнастическата зала. За пореден път отвърщаше поглед от розовата мебелировка навсякъде в къщата — столовете, диваните, лампите, постелките и дори полилея в дневната, състоящ се от стотици висящи розови дрънкулки и изглеждащ така, като че ли всеки момент ще се стовари върху нечия глава. Вини нямаше претенции да е кой знае какъв естет, но безкрайната комбинация от бяло и розово не му говореше нищо друго освен това, че известният *decoratore*^[1], който братовчед му Руджо беше наел, си падаше много по балета.

— Това не е розово, Вин — беше му казал Рудж оня ден по телефона. — То е прасковено, само че ще му викаш *праскова*.

— Защо?

— Защото розовото е долнопробно, прасковеното е над него, а пък *прасковата* направо отива до тавана. Специално аз не мога да кажа каква е разликата, а честно казано мисля, че и Роза не може, но тя е щастлива, нали разбираш?

— С твоя начин на живот, брат'чеде, винаги трябва да правиш жена си щастлива. Но, да оставим това настрана, аз съм ти много благодарен, че ми позволи да използвам местенцето ти.

— Можеш да останеш колкото пожелаеш, Вин. Ние няма да се върнем поне още един месец, а за това време ти ще заемеш отново мястото си между живите. Имаме един напечен бизнес с фамилията Ел Пасо. Можеш да ползваш гимнастическия салон, който направих, има и сауна.

— Имам намерение да отида, след като свършим разговора — даже съм си взел една розова хавлия, но нещо ми е малко къса.

— Тя е на момичетата, имам сини хавлии в салона.

Манджекавало поспря под висящия розов полилей, припомняйки си телефонния разговор отпреди два дена с Руджо. Ненадейният спомен, предизвикан от декора, приличен на Великденско яйце,

напомни на Винсънт, че беше време да направи едно друго обаждане. Това не го изпълваше с особена радост, но се налагаше, а може би щеше и да го направи най-щастливия човек, в качеството му на честен аматьор, който току-що е обрал и последния долар на някое казино във Вегас. Но имаше и един проблем. Новината, че той е жив и здрав и все още дърпа конците, трябваше да знаят много малко хора, а именно тлъстаците от Уолстрийт, фигуриращи в списъка на Месото, който щеше да запечата устите им с цимент или да ги прати до края на живота им в най-различни пандизи, без парите, които очакваха да спечелят, и още братовчед му Руджо. Рудж също беше една необходимост, защото Винсънт имаше нужда от сигурно място, далеч от хорските погледи, докато настъпи времето Смитингтън-Фонтини да го вземе и да го откара по въздуха до мястото на чудотворното му „спасение“ на Драй Тортугас.

Въпреки че Абул Каки не фигурираше в този списък, а и не би трябвало, той също беше една необходимост. В света на международните финанси той беше същият проклетник като Иван Саламандър. Това, което го правеше по-опасен или по-пробивен, в зависимост от гледната точка, беше фактът, че той не беше гражданин на САЩ и притежаваше повече неконтинентални холдингови компании, като например на Бахамските и Каймановите острови, от всеки друг, тъй като по-преуспелите пирати заравяха парите си на Карибските острови. И оня, Каки, беше арабин от едно от тези емирства, които Вашингтон винаги се опитваше да хване в измама. Така че си имаше протекции, които влизаха в сила, когато правителството от време на време решаваше да проведе тайни преговори с някои политически непопулярни хора. Хора, които, например, можеха да изтъргуват няколко хиляди бойни ракети и Библията на крал Джеймс за трима престъпници и една проститутка от Дамаск. Абул Каки беше жив пример за неприкосновеност.

Когато Манджекавало научи за тези възможности на Абул, той завърза с него връзка, която се оказа еднакво доходоносна и за двамата. Каки притежаваше танкери, които плаваха по всички океани и нерядко превозваха и други неща освен петрол. След няколко неприятни инцидента, Вини даде на Абул да разбере, че той и приятелите му имат върху пристанищните докове влияние, което не е за пренебрегване...

— От Ню Йорк до Ню Орлийнс всички те са затворени за вас, господин Коки.

— Каки, господин Манджекувуло.

— Манджекавало.

— Сигурен съм, че добре ще научим имената си.

След време Абул направи на приятеля си Винсънт някои финансови услуги. А когато след твърдото настояване на доновете, Манджекавало се кандидатира за шеф на ЦРУ, Вини отиде при Каки.

— Имам един проблем, Абул. Доновете мислят в големи мащаби и това е хубаво, но не си падат много по подробностите, а това не е хубаво.

— Кажи си проблема, скъпи приятелю с очи и скорост на пустинен ястреб — въпреки че, честно казано, аз никога не съм бил в пустинята. Изключително горещо е, така са ми казвали.

— Това е проблемът, приятел. Жегата... Имам доста сухо, суха пара, заровена в сметки из цялата страна под различни имена. Ако получа тази работа във Вашингтон, а аз ще я получа, няма да мога да обикалям свободно из различните щати, за да си събирам парите, по-голямата част от които предпочитам да запазя в тайна.

— Мисля, че си абсолютно прав.

— Определено.

— Носиш ли си спестовните книжки?

— Всичките четири хиляди двеста и дванадесет — Вини си позволи една незабележима усмивка.

— А-а, камилата поглъща с поглед повече, отколкото може да побере в няколкото си стомаха и в гърбиците.

— Нещо такова, предполагам.

— Имаш ли ми доверие, Винсънт?

— Разбира се, трябва да ти имам доверие — така както и ти трябва да ми имаш доверие, *capisce!*

— Определено. Опашката на кучето на бедуина маха насам-натам, защото е доволна, че е оцеляла... Виждал ли си някога бедуин? Няма значение, но нека ти кажа, че като ги срещнеш на пазара, смърдят до небесата.

— Ами банковите сметки? И книжките?

— Подпиши една дузина от тях като възнаграждение и ми ги донеси всичките. Разполагам с един изключително талантлив човек на

изкуството, който работи за мен. Той може да подправи подписа на всеки, жив или мъртъв и го е правил много пъти за добро възнаграждение. Самият аз, Винсънт, ще ти донеса пълния портфейл на сляпо доверие, от името на една от най-уважаваните адвокатски фирми в Манхатън.

— *Всичките ли?*

— Не ставай смешен. Само една сума, подходяща на положението ми на доста преуспял вносител. С останалото наистина ще направиш пари и те уверявам, че няма да оставя никаква следа в документацията.

И така, Абул Каки стана официален мениджър на Манджекавало с около четири милиона на щатския пазар и седем пъти повече в островните му холдингови компании. Въпреки това, нито ползотворното им приятелство, нито оказаната услуга, бяха това, което подтикна Винсънт да се свърже с Абул. Много просто, Каки имаше най-пълна информация за световните борсови сделки, като по-голямата част постъпваше по нелегални пътища, а останалата чрез щателни финансови проучвания. А освен това Абул Каки щеше да си държи устата затворена. Това беше сигурно, защото неговото собствено оцеляване зависеше от мълчанието му, като оставим настрана кучето на бедуина.

— Не мога да *повярвам!* — извика арабинът, след като Винсънт употреби едно от кодовите си имена, за да се свърже с него в Монте Карло.

— Повярвай, Абул, ще те посветя по-късно...

— Ти си се върнал от *отвъдния* свят! Не съм на себе си от шока и целия треперя — ще изгубя всичките си ръце на бакара и това ще ми струва стотици хиляди!

— Не играй тогава.

— С трима гърци на масата, с които въртя бизнес? Ти луд ли си!... Какви ги *вършиш*, Винсънт? Какво *става*? Бушуващите пясъци на пустинята заслепяват всемира ми!

— Ти никога не си ходил в пустинята, Абул.

— Виждал съм я на картички — страшна е, както е страшен твоят глас, който чувам сега. Не знам къде си, но доколкото разбирам, не си в отвъдния свят!

— Казах ти, ще ти обясня по-късно... след като ме спасят.

— *Спасят ли...?* Благодаря ти, скъпи Винсънт, но не държа да чуя нито дума повече, фактически, настоявам да не чуя.

— Прави се тогава, че не съм аз, а някой заинтересован инвеститор. Какво става с пазара в Щатите?

— Какво става ли? Там всички са *полудели*. Толкова много машинации, толкова секретни споразумения — сливания, срочни сделки, контролни пакети — всичко като че ли започва от самото начало! Това е *лудост!*

— Какво казват оракулите?

— Не говорят, даже и с мен. В сравнение с пазара, страната на огледалата на Алиса е царство на желязната логика. Всичко изглежда лишено от всякакъв смисъл — дори и за мен.

— А какво става с компаниите от военния бранш?

— Както казвате вие, италианците, те са *pazzo!* Вместо акциите им да падат, те са достигнали цени, рекордни за всички времена. Москва ми се обади, там бяха и изплашени, и ядосани, питаха ме какво мисля и аз не можах да им отговоря. Хората ми в Белия дом докладваха, че и на Президента са му се обаждали поне дванадесет пъти от Кремъл и той всеки път ги е уверявал, че това вероятно се дължи на отварянето на Източните пазари и на конверсията, защото бюджетът на Пентагона продължавал да бъде все така драстично орязан... Казвам ти, Винсънт, всичко е *pazzo!*

— Не, Абул, не е. Перфектно е... Ще ти се обаждам, сега трябва да си взема сауната!

Държавният секретар Уорън Пийс не беше на себе си от тревога. Лявото му око беше извън всякакъв контрол и подскочаше нагоре и надолу като разфокусиран лазерен лъч, опитващ се да попадне върху някаква мишена. — Какво искате да кажете с това, че не можете да *откриете* генерал Броукмайкъл? — изкрещя той в слушалката на телефона. — Той се намира под пряко *мое* подчинение — не — подчинение на Президента на САЩ, който очаква от него доклад на свръхсекретния си телефон. *Дадох* ви го поне дузина пъти! Как мислите колко дълго Президентът трябва да чака един въшлив бригаден генерал, *а?*

— Правим каквото ни е по силите, сър — каза изплашеният и изтощен глас от форт Бенинг. — Но засега не можем да го открием.

— Пратихте ли навън екипи за издирване?

— Във всяко кино и ресторант от Кътбърт до Кълъмбъс. Проверихме записите му, обажданията му...

— Има ли нещо *там*?

— Нищо съществено, но донякъде необичайно. Генерал Броукмайкъл се е обаждал двадесет и седем пъти до един хотел в Бостън в продължение на два часа и половина. Естествено, ние се свързахме с хотела и попитахме дали генералът не е оставил някакво съобщение...

— *Исусе*, не сте казали откъде се обаждате, нали?

— Казахме само, че става въпрос за официална правителствена работа, нищо друго.

— И?

— Те просто се изсмяха на това име — четири поредни пъти. Увериха ни, че не е там и че изобщо не са и чували за него — ако изобщо съществува личност с такова име.

— Продължавайте да *търсите*. — Пийс затръшна слушалката, надигна се от бюрото си и закрачи ядосано из кабинета си в Държавния департамент. Какво беше направил този проклет глупак Броукмайкъл, къде беше *отишъл*? Как смееше да изчезва, когато в мисията се бяха появили повече пукнатини и дупки, отколкото в целия „Секвоя Нешънъл Парк“! Какво си въобразяваше той, та си беше позволил да прекъсне връзката с Държавния секретар?... „Може би беше умрял“ — помисли си Пийс. Не, това само би усложнило нещата. Все пак, ако нещо се беше объркало, никой не би могъл да посочи връзката между *него* и ексцентричния генерал, създал смъртоносната машина, каквато беше „Самоубийствената шесторка“. Уорън беше отишъл във военната база с подходящи документи, разбира се, но те не бяха на негово име, а освен това носеше и къса червена перука, която покриваше изтънялата му коса. Според версията някакъв обикновен нископоставен счетоводител от Пентагона се беше отбил да поднесе скромните си почитания на генерала... Червената перука, съгласи се със себе си Пийс, наистина беше гениален проблясък, защото даже и карикатуристите бяха почнали да се шегуват с оредяващата му прическа. Къде беше този *кучи син*?

Телефонен звън прекъсна мислите му. Той се втурна към централата и видя, че светят едновременно три линии, а след това светна и четвърта. Натисна мигащия бутон на секретарката си и вдигна

слушалката, надявайки се да чуе думите „форт Бенинг се обажда!“. Надеждите му, обаче, увехнаха, когато едва след тридесет секунди кучката студено го осведоми. — Имате три, а вече четири обаждания, господин секретар, но никой от тези, които ви търсят, не си даде труд да обясни по каква работа ви търси, а имената не са ми познати — така както ми ги казаха.

— Какви са те?

— Брики, Фроги, Муус и...

— Добре, добре — прекъсна я Уорън, не само притеснен, но и бесен. Те *изобщо* не трябваше да му се обаждат в кабинета, това беше закон! Какво беше станало, за Бога, че му се обаждаха и четиримата? — Ще говоря с тях последователно, майко Тирания — каза той, почуквайки слепоочието си, за да успокои нервното си ляво око.

— Аз *не съм* Тирания, господин Секретар. Аз съм най-малката ѝ дъщеря, Андромеда Трухарт.

— Вие нова ли сте?

— От вчера, сър. фамилията реши, че в момента се нуждаете от извънредно ефективни услуги, а майка Трухарт е в отпуска в Бейрут.

— *Наистина* ли? — Видения на жартиери изпълниха въображението на Пийс. — Значи вие сте по-малката сестра...?

— Обажданията ви, сър.

— Да, да, разбира се. Ще започна с първия — „Брики“, нали така беше?

— Точно така, господин Пийс. Ще кажа на останалите да почакаат на линията.

— *Брики*, какво *правиш*! Защо ми се обаждаш тук?

— Ах ти, Пийси, стара лисицо — каза Брики, банкерът от Ню Ингълънд, разпръсквайки средиземноморския си чар. — Имам намерение да те направя най-почетния гостенин на тържеството на випуска ни.

— Стори ми се, че ти каза да не идвам.

— Всичко се промени, естествено. Нямах и понятие какво е замислил този твой невероятен мозък. Ти си чест за нашия курс, стари приятелю... Няма да те задържам, знам, че си зает, но ако някога имаш нужда от заем, просто вдигни телефона. Обади ми се в близките дни и ще обядваме заедно — за моя сметка, разбира се.

— *Фроги*, какво *става*, по дяволите? Току-що се чух с Брики...

— Сигурен съм, че не е необходимо да ти обяснявам. Ти си истински жив Мидас — отвърна русокосият циник от фоунинг Хил. — Ние всички си поговорихме и аз искам да знаеш, че Дафни и аз се надяваме, че ти и твоята скъпа съпруга ще бъдете наши гости на Бала на дебютантките във феърфакс другия месец. Ще бъдеш почетен гост, разбира се.

— *Наистина* ли?

— Разбира се. Бих направил всичко за теб.

— Това е много мило...

— *Мило* ли? Невероятно мило е от твоя страна, приятелю. Ти си просто *великолепен*! Обаждай се.

* * *

— *Муус*, би ли ми казал, ако обичаш...

— По дяволите, *Письър*^[2], можеш да играеш в клуба ми по което време си пожелаеш! — изрева президентът на „Петротоксик Амалгамейтид“. — Забрави това, което ти наговори преди няколко дни тъпият ми задник. За мен ще бъде чест да ударя няколко топки с теб.

— *Наистина* не разбирам...

— Разбира се, че разбираш и аз знам защо не можеш да говориш. Нека просто ти кажа, добри ми стари приятелю, че ти си номер едно в моя списък, никога не го забравяй... Е, хайде, трябва да тръгвам, току-що ме избраха за председател на съвета, но ако ти искаш този пост, твой е.

* * *

— *Дузи*, току-що говорих с *Брики*, *Фроги* и *Муус* и трябва да кажа, че съм озадачен.

— Разбирам те, старо приятел че. В кабинета ти има хора, така ли? Просто кажи „да“ и аз ще говоря както подобава.

— Казвам „не“ и ти можеш да говориш каквото си искаш!

— А има ли бълхи на телефона ти?

— Абсолютно е забранено. Кабинетът се „измита“ всяка сутрин, а отвън са монтирани и оловни щитове против електронно засичане.

— Добре, приятел, ти наистина си взел в ръце нещата там.

— Всъщност, това е стандартна процедура... Дузи, какво става, по дяволите?

— Изпитваш ли ме?

Държавният секретар замълча: щом нищо друго не действаше, може би това беше начинът. — Може и да те изпитвам, Дузи. Може и да искам да се уверя, че вие всички разбирате.

— Ти си най-продуктивният мозък, излизал от нашата тайфа, откакто през двадесетте се справихме с профсъюзите. И ти го постигна с блестящо въображение, а не чрез изстрели по разни смрадливи социалисти или конгресмени с ляв уклон!

— Ще трябва да те понатисна, Дузи — каза зашеметеният Уорън Пийс неохотно и изпод оредяващата му коса започна да се стича пот. — Как точно съм го направил?

— *НЛО-тата!* — възкликна Дузи. — Както се изрази онзи ужасен Иван Саламандър — сега ние трябва да въоръжим целия свят! Блестящо, Писър, абсолютно *блестящо!*

— *НЛО-та* ли? За какво говориш?

— Върховна ръка, приятелю, наистина върховна ръка.

— НЛО-та...? О, *Господи!*

* * *

Самолетът с единствен пътник — Ястреба, кацна на летището в Манчестър, Ню Хемпшир, приблизително на десет мили южно от Хуксет. Решението да се заобиколи Бостън и да се лети направо към Манчестър, принадлежеше на Сам Девъро, който се мотивира с това, че предишният път Мак е бил засечен от *някого* на Летище „Логън“ и това би могло да се случи отново, та защо да се поема излишен риск? Освен това, нещата бързо приближаваха към точката си на кипене, така че ако можеха да се спестят час или два шофиране, защо да не го направи. Следващият ход на Мак беше да обезвреди „Самоубийствената шесторка“, които, според Деси-Едно, се намираха в състояние на пълно разлагане благодарение на кулинарния талант на

Деси-Две. Останалото зависеше единствено от убедителността на генерала.

Пади Лафърти, изключително горд и готов на всякакви геройства, взе генерала с лимузината на Пинкърс и о, чудо на чудесата, самият велик човек още веднъж избра да седне отпред при Пади.

— Кажете ми, Пади — каза Ястреба, след като поеха на север в посока Хуксет, — какво знаеш за актьорите, имам предвид истинските актьори?

— Като изключим сър Хенри, не знам кой знае колко, генерале.

— Е, той е по-особен случай, поне така ми се струва; поне има славна артистична биография. Ами другите, които нямат?

— От всичко, което съм чел по вестниците и списанията, дете господин Пинкърс ги оставя в колата, те всички чакат да ги открият, за да се *сдобият* със славна биография. Може да не се изразявам много умно, но поне така си мисля.

— Напротив, Пади, много е умно, точно това е отговорът.

— На кое, сър?

— На това как да накарам едни хора да променят намеренията си, без да му мислят много-много.

Осем минути по-късно Ястреба влезе в скиорската хижа. Беше слънчев летен следобед и Деси-Две току-що беше сервираше късен обяд — вечеря; резултатите бяха прекалено очебийни. Шестимата бяха насядали във фоайето и всеки гледаше пред себе си с поглед на окачена за сушене риба. Единственото изключение беше сър Хенри Ервинг Сътън, който очевидно беше идвал тук много пъти и преливаше от жизненост като грачещ черен гарван сред колективния махмурлук.

— Хайде, джентълмени! — изрева сър Хенри и тръгна на обиколка из стаята, като потупваше леко новите си приятели по физиономията и ги посръгваше по ребрата. — Нашият велик генерал от Северноафриканската операция е дошъл да поговори с нас!

— Добре го казахте, майоре — изрече одобрително Ястреба. — Няма да ви отнемам много от времето, джентълмени, просто ще опресня текущата ви информация.

— Каква информация?

— Информация ли?

— Тебе трябва ли ти информация, Марлон?

— Не знам за какво говори.

— Кой е той?

— Дай му близалка, бейби.

Разширените очи на шестте безстрашни риби бавно се фокусираха върху Хоукинс, който отиде до стълбите, изкачи две стъпала и се обърна към членовете на антитерористичната група:

— Джентълмени — започна той, решен да следва всички изисквания на ораторското изкуство, — а вие наистина *сте* джентълмени, както и изключителни изпълнители и бойци. Моето име е Хоукинс, Макензи Хоукинс, пенсионираният генерал, когото бяхте изпратени да откриете и да изпратите в ареста.

— Боже мой, това е *той*!

— Изглежда точно като на снимките...

— Някой да се *раздвижи*...!

— Забрави.

— Краката ми нещо не ме слушат, пътник.

— *Престанете*, джентълмени! — леко повиши глас Ястреба — Въпреки че смятам тази заповед за излишна, като виждам какво се разиграва пред очите ми. Току-що се завърнах от Форт Бенинг, след като разговарях с моя добър приятел и дългогодишен другар по оръжие, генерал Етълред Броукмайкъл, вашият командир. Той ви изпраща поздравленията си за поредната добре изпълнена задача, заедно с нови и подробни инструкции... Настоящата мисия се отменя.

— *Уоа*, пътник! — каза Херцогът, надигайки се с треперещи колене, но без успех. — Кой го е казал?

— Генерал Броукмайкъл.

— Защо не ни се обади той — той — той самият, самият?

— Ти трябва да си онова приятелче, Дъсти.

— Грешиш, *молец такъв*! — каза заплашително Слай. — Стоиш там като някакво жалко подобие на Розенкранц в Елсинор, но защо и как си дошъл и защо трябва да ти вярваме ние, а, а? Защо не ни се обади самият той?

— Той, т.е. *ние* — пробвахме непрекъснато от форт Бенинг. Тук телефоните не работят.

— Как стана така, бебчо?

— Бурята ли?

— Каква ти буря, скъпо момче? Аз не си спомням да съм чул нито вятър, нито гръмотевици.

— Сър Лари...?

— Недейте да ни правите на такива глупаци. И без това си имаме достатъчно проблеми!

— Марлон...?

— Точно така, пътник. Няма причина, поради която би трябвало да ти вярваме. Индианците често са използвали тази тактика. Бойните барабани спират да думкат и ти си мислиш, че имаш почивка и тогава кръвожадните аборигени атакуват. Точно така се отива на закование.

— Трябва още да порботиш върху това, Херцог. Аз се запознах с истинския, когато правиха онзи филм за мен, и знаеш ли какво, той не изпитваше и частица враждебност към никого на света.

— Ти си познавал Херцога...?

— Просто ме *чуйте!* — изрева Ястреба, за да накара разбъбрилите се актьори от „Самоубийствената шесторка“ да замълчат. — Генерал Броукмайкъл и аз не само стигнахме до едно почтено примирие, но и до едно и също заключение. Накратко, джентълмени, установихме, че и двамата сме били измамани и подведени от корумпирани политици, които са се възползвали от вашите уникални способности, за да осъществят собствените си амбиции. Както и сами знаете, не съществуват изобщо никакви писмени доказателства, засягащи строго секретните ви операции, указанията са ви били давани само устно и аз бях упълномощен от моя добър приятел и колега, Броуки Втори, да ви кажа, че тази мисия се отменя. Като награда за превъзходната ви трудова автобиография през последните пет години, той е уредил всички вие да се преместите в апартаменти в хотел „Уолдорф-Астория“ в Ню Йорк.

— Какво има *там*? — попита Марлон без да фъфли.

— Защо? — каза Дъсти без да повтаря думите.

— Това дали е една приятна изненада — добави Сър Лари.

— Много е просто — каза Ястреба, — трудовете ви договори изтичат след шест месеца и отчитайки изключителния ви принос към армията и намаляването на напрежението в света, генерал Броукмайкъл е уредил за всички ви беседи с шефовете на няколко филмови студии, които ще долетят от Холивуд. Те имат огромно желание да превърнат историята ви във филм.

— Ами аз? — попита пренебрегнатият сър Хенри.

— Подозирам, че на вас ще дадат ролята на генерал Броукмайкъл.

— Така става.

— По дяволите, аз нямам думи, пътници — каза Херцогът.

— Та това е всичко, което някога сме искали — каза Марлон на перфектен английски, — . Всичко, за което сме *мечтали!*

— *Сензационно...!*

— *Възхитително...!*

— Ще играем самите себе си...!

— И ще бъдем *заедно...!*

— Ур-ра за *Хол-ливу-уд...!*

Триумфиращи викове изпълниха стаята, а Деси-Едно отиде до стълбата при генерала и му заговори.

— Ти си наистина велик човек, генерале! Виж ги колко са щастливи — ти ги накара да се чувстват толкова прекрасно!

— Да, ама виж какво ще ти кажа, Д-Едно — каза Макензи, измъквайки от джоба си намачкана пура. — Аз самият не се чувствам толкова прекрасно. Чувствам се малък като помиен плъх и десет пъти по-мръсен.

За пръв път от първоначалния им сблъсък в мъжката тоалетна на летище „Логън“, Деси-Едно погледна Ястреба с неодобрение. Дълго и твърдо.

* * *

Уорън Пийс по пижама се втурна надолу по стълбите на елегантната си къща в предградието „Феърфакс“. Притича през дневната, осветена от лампите в антрето, не уцели вратата на кабинета си, блъсна се в стената, паникьосано разтърси глава и се втурна вътре към премигващия телефон. Натисна първо три бутона по погрешка, докато намери верния, започна да опипва трескаво за настолната си лампа, преобърна я и се стовари върху стола с писък.

— Къде *ходиш*, по дяволите? Четири часа сутринта е и никой не може да те намери цял ден и цяла нощ! С всеки час се приближаваме до катастрофата, а ти изчезващ. Настоявам за обяснение!

— Всичко започна с коремни болки, сър.

— *Какво?* — изкряска Пийс.

— Стомашни неприятности. Газове, господин Секретар.

— Не вярвам! Страната е в беда, а ти имаш *газове*?

— Това не е нещо, което може да се контролира...

— *Къде беше?* Къде е проклетата ти група? *Какво става?*

— Ами, отговорът на първия ви въпрос е свързан директно с втория и третия.

— Какво каза?

— Вижте сега, киселините ми — газовете ми — се породиха от невъзможността да се свържа с групата в Бостън, така че аз минах в нелегалност, за да ги открия.

— В нелегалност *къде?*

— В Бостън, разбира се. Пристигнах там към три часа вчера следобед. Естествено, незабавно отидох в хотела — той никак не е лош.

— Много се радвам да го чуя. *А след това?*

— Ами трябваше да бъда много предпазлив, разбира се, защото не бихме искали никакви подозрения за официална връзка. Мисля, че ще се съгласите с мен.

— С всеки съсипан нерв на тялото ми! — изръмжа Държавният секретар. — За Бога, надявам се, че не сте бил в *униформа*?

— Моля ви се, господин Секретар, аз излязох в нелегалност. Бях в цивилен костюм и просто в случай, че се натъкна на някого от пенсионирания персонал на Пентагона, ми хрумна прекрасна идея. Прерових реквизита на групата ми и намерих една перука, която чудесно ми подходеше. Малко по-червена е, отколкото го изисква вкуса ми, но е също така леко прошарена...

— Добре, добре! — прекъсна го Пийс — *Какво откри?*

— Някакъв странен малък човек в единия от апартаментите — естествено, знаех номерата на стаите. Моментално разпознах гласа му, понеже преди това бях разговарял с него много пъти от Бенинг. Той е едно безобидно старче, което момчетата се наели да приема съобщения, а това е много хитро от тяхна страна. Не е разбрал почти нищо и това е плюс; той просто приема съобщения.

— *Какво каза* той, за Бога?

— Повтори това, което ми беше казал вече по телефона. Временните му работодатели са излезли по работа; не знаел нищо повече от това.

— Те това е. Значи те просто са се *изпарили*?

— Трябва да предположа, че те обграждат мишената, господин Секретар. Както ви обясних, те притежават широки пълномощия, що се отнася до мисията, защото много неща зависят от импровизацията.

— Казваш ми, че не знаеш какво става, по дяволите. Липсва каквато и да е комуникация, за Бога!

— Често на телефоните не може да се гласува доверие — и на цивилните, и на военните.

— Кой го измисли това, Розовата *пантера* ли? Защо не отговори на обажданията *ми*?

— От самолета на ВВС, който взех до Бостън ли, господин Секретар? Или може би искате всички във въздуха да имат номера ви за свързка в компютрите си?

— Да му се не види, *не!*

— А когато стигнах в Бостън, нямаше начин да разбера, че сте се обаждал...

— Не се ли свързахте с кабинета си, за да видите дали тази ваша зачезнала част не се е обаждала?

— Ние действаме в пълна секретност. Те имат само два номера — единият на телефон в кабинета ми в Бенинг, който се намира в тоалетната, но задейства лампичка под бюрото ми; другият е в апартамента ми и се намира в дрешника и задвижва касетата „Няма друг бизнес като шоубизнеса“. Естествено имам и дистанционно за телефонните секретари и на двата апарата, но там нямаше нищо.

— Да пукна дано — каза Държавният секретар. — Какво означава цялата тази техническа измама от високо качество?

— Това е презастраховка против засичане, сър... Така се казваше и във филма „*Рю Маделин, номер двадесет и две*“. Гледал ли сте го? Кагни и Абел, просто страхотно.

— Не искам да слушам за никакви проклети *филми*, войнико! Искам да чуя, че твоята шайка горили е заловила Хоукинс и го е отвела в базата на КСВВС в Уестоувър! Това е *всичко*, което искам да чуя, защото ако не го чуя в скоро време, това може да означава края на всички ни! Ще бъде необходимо само двама от ония пъзливи съдии във

Върховния съд да се сдушат с ония леви радикали, дето така и не измряха!

— За всички нас ли, господин Секретар, или за някои от нас? Като например един онеправдан някога от армията генерал и много успешната част, която той е създал?

— *Какво?*... Пагоните не ти стоят на раменете, за да *ми* задаваш гатанки, войнико!

— Добре тогава, господин Секретар, ако позволите да ви задам един въпрос като военен. Защо сте толкова обезпокоен от действията на Мак Хоукинс, каквито и да са те?

Светът се променя и между великите сили остава все по-малко враждебност, а с по-малките винаги можем да се справим, както с Ирак. Навсякъде и от двете страни бюджетите се орязват, персоналът и оборудването се ограничават с всеки изминал ден... Даже вчера сутринта един известен журналист долетя тук, във форт Бенинг, за да ме интервюира; той пише статия за военнопромишления комплекс в епохата на пост-перестройката.

— П... п... *пост-перестройка* ли? — заекна Държавният секретар и се надигна. Сега потта буквално заливаше блуждаещото му ляво око. — *Набий* си това в главата, войнико! Какво ще кажеш за една далеч по-злокобна заплаха, най-голямата заплаха, която можем да си *представим*?

— Китай, Либия, Израел?

— Не, идиот такъв! Зелените човечета — кой знае какви са им намеренията?

— *Кое?*

— Н... н... *НЛО-тата!*

[1] Декоратор (итал.) — Б.р. ↑

[2] Pisser — по аналогия с piss (англ.) — пикая. ↑

ГЛАВА 25

Дженифър Редуинг се запъти към лятната къща, след като беше плувала със сърф сутринта. На парапета на терасата беше оставила една хавлиена кърпа. Взе я и енергично изтри ръцете и краката си, отметна назад коси и започна да масажира челото си, а когато отвори очи, видя, че Сам седи на един стол на слънчевата веранда и ѝ се усмихва.

— Страхотен плувец си — каза той.

— Това го научаваме, докато топим заселниците в бързеите и плуваме около тях, за да погледаме как потъват — отвърна Джени със смях.

— Знаеш ли, не го вярвам.

— Знаеш ли, сигурно е вярно — Редуинг изкачи стъпалата и стъпи на верандата, увивайки хавлията около тялото си. — Колко хубаво — добави тя, поглеждайки към малката масичка от плексиглас. — Кана с кафе и три чаши.

— Всъщност, канчета. Аз не мога да пия кафе от чашка.

— Интересно, и аз не мога — каза Джени и седна. — Сигурно имам поне една дузина в апартамента ми и много малко са от един и същи вид.

— Аз трябва да имам към две дузини и само четири еднакви. Естествено, те са от майка ми и са от някакъв зеленикав кристал. Изобщо не ги използвам.

— Това се нарича Ирландски кристал и е страхотно скъп. И аз имам две и също изобщо не ги използвам.

Двамата се засмяха и очите им се срещнаха, моментът беше кратък, но многозначителен.

— Мили Боже — каза Сам, — говорим си вече почти минута и никой още не е хвърлил някоя словесна томахавка. Това ме подтиква да ти наляя чаша, т.е. канче кафе.

— За кого е третата чаша — канче? — попита индианската Афродита, като пое кафето си.

— За Аарон. Майка ми е горе, тя е влюбена в Роман З., който каза, че ще ѝ приготви циганска закуска и ще ѝ я отнесе. А Сайръс, колкото и да не е съгласен с твърдението ми, си лекува махмурлука в кухнята.

— Не смяташ ли, че той би трябвало да държи Роман под око?

— Ти не познаваш майка ми.

— Познавам я може би по-добре от самия теб, точно затова попитах.

Очите им отново се срещнаха и този път смехът им беше по-силен... и по-топъл. — Ти си една проклета индианка и аз би трябвало да си взема обратно кафето.

— И сигурно имаш право. Честно казано, мисля, че това е може би най-доброто кафе, което съм пила през живота си.

— Роман З. го направи. Разбира се, той прекопа дюните и несъмнено е хванал някакви лигави океански твари, за да ги смеси с основните съставки, но ако започнеш да виеш, ще намеря бръснач и ще ти обръсна брадата.

— О, Сам — закашля се Джени и остави чашата си на масата, — ти можеш да бъдеш забавен дори и когато си най-непоносимият човек на света.

— Непоносим? Аз? Боже опази... Ами това, че съм забавен означава ли на езика на вигвамите, че сме в примирие?

— Защо не? Миналата нощ преди да заспя си мислех, че ни предстои да покорим заедно доста ръбати планини и не върви да го правим, като непрекъснато се джафкаме един с друг. Отсега нататък стрелбата ще бъде насочена по нас в буквалния и в преносния смисъл, а тази перспектива хич не се отразява добре на кръвното ми.

— Защо тогава не ми дадеш „огневата позиция“, както би се изразил Ястреба? Аз няма да ти противореча на заседанието.

— Знам, че няма да ми противоречиш, но какво те кара да мислиш, че имаш по-големи възможности да се справиш от мен? Но ако кажеш, защото си мъж, значи отново ще започнем да се джафкаме.

— Остави джафкането, това, че съм мъж също е причина, но няма голямо значение. По-важното е, че аз познавам Мак Хоукинс и начина му на реагиране в напрегнати ситуации. Дори мога донякъде да предскажа какво ще направи и, нека ти кажа, той е единственият човек

на земята, когото предпочитам да имам до себе си, когато нещата станат напечени.

— Искаш да кажеш, че работите добре в тандем, така ли?

— Винаги съм бил по-слабият кон, но в миналото сме работили заедно. Наричал съм го извратен кучи син повече пъти, отколкото може да изброи един компютър, но когато нещата станат напечени, ама наистина напечени, благодаря на луната и звездите за дадената му от Бога проклетия. Мога дори да предскажа кога има намерение да измъкне нещо от невероятния си военен сак. Чувствам го и се нося с течението, което той създава.

— Тогава ще трябва да ме научиш и мен на същото.

Девъро помълча, вперил поглед в канчето си с кафе, после вдигна очи към нея. — Имаш ли нещо против, ако ти кажа, че това ще бъде безразсъдно — дори пагубно?

— Искаш да кажеш, че мога да ви попреча?

— Дори и да ти прозвучи нахално, да, би могла.

— Ще трябва да рискуваме все пак с моята некомпетентност.

— Отново ли ми се зъбиш?

— О, стига, Сам. Аз знам какво правиш ти и го оценявам. В интерес на истината, това ме изкушава, защото не съм глупачка и не се виждам като командос в рокля, но става въпрос за моя *народ*. Не мога просто да се покрия, те трябва да знаят, че аз съм там — че съм *била* там. За да се вслушват в съветите ми, те трябва да ме уважават и независимо дали ми харесва или не, те няма да ме уважават, ако аз се покрия, докато някой друг върши черната работа.

— Разбирам мотивите ти — не ми харесват, но ги разбирам. Дочу се звук на отваряща се врата, последван от стъпки в дневната. Секунди след това се появи Аарон. Кльощавата му снага беше облечена в бели спортни шорти и синя риза с къс ръкав, а главата му беше покрита с жълто кепе за голф. Той премигна срещу слънцето и отиде до масата.

— Добро утро, милостиви ми работодателю — каза Девъро.

— Добро утро, Сам, Дженифър — отвърна Аарон и седна. Дженифър му наля кафе. — Благодаря ти, скъпа... Чух гласове, но понеже не бяха нито високи, нито изпълнени с обидни думи, нямах понятие, че сте вие двамата.

— Споразумяхме се за примирие — каза Девъро. — Аз загубих.

— Значи, нещата вървят към добро — предположи прочутият адвокат и кимна, отпивайки от кафето си. — О-о, това кафе е превъзходно!

— Подправено с медузи и мръсни водорасли.

— Какво?

— Не му обръщайте внимание, господин Пинкъс. Роман З. го е направил и Сам ревнува.

— Защо, заради Роман и майка ми ли? Хей, не съм такъв човек.

— Роман З. и *Елинор*? — Аарон ококори очи под козирката на жълтото си кепе за голф. — Може би трябва да вляза обратно в къщата и пак да изляза. Нещата са ми малко несвързани.

— Няма значение, просто си дрънкаме глупости.

— Не знам какви глупости си дрънкате, скъпа, но това е най-голямата... Доближава се по глупост до умствената гимнастика, която упражнява от време на време нашият приятел генерал Хоукинс. Аз току-що говорих с него по телефона.

— Какво става? — попита бързо Девъро. — Как вървят нещата в хижата?

— „Бивакът“ му се е преместил в три апартамента в „Уолдорф-Астория“ в Ню Йорк.

— А?

— Не бях по-ясен от теб, Сам.

— Това означава, че е елиминирал проблема — каза умно Дженифър.

— И е създал един куп нови, поне така ми се струва — добави Пинкъс, поглеждайки към Девъро. — Той попита дали не би могъл да прехвърлиш известна сума в „Уолдорф“ — около сто хиляди долара и каза да не се притесняваш. Той щял да прехвърли сумата от Берн в Женева, за което аз не държа да зная абсолютно *нищо*... *Можеш* ли да го направиш, той може ли? Не ми обръщай внимание, няма значение!

— Всъщност това е един елементарен компютърен трансфер, банков ордер...

— *Знам* как се прави това, не е там въпросът!... *Нищо, нищо!*

— Това е единият проблем — каза Редуинг. — Какви са другите?

— Той ме попита дали познавам някой филмов продуцент.

— За какво?

— Нямам понятие. Когато му казах, че навремето познавах един младеж от храма, за когото по-късно разбрах, че бил продуцент на няколко треторазредни филмови трилогии, и освен него не познавам никой друг в тия среди, той каза да не се безпокоя и че щял да тръгне в друга посока.

— Това е един от онези моменти, когато предчувствам, че в главата му се оформя поредната шантова стратегия.

— Неприятното предчувствие на Девъро ли? — попита Джени.

— Прокобата на Девъро — допълни Сам. — Какъв ще е следващият ни ход, шефе? Ти и Ястреба разисквахте ли този въпрос?

— Накратко. Разполагаме с два дена и половина до разглеждането на делото и тогава, Дженифър, ти и генералът ще трябва да излезете оттук с някакво превозно средство или средства, да изкачите стъпалата пред сградата на Върховния съд, да бъдете приети от разпоредителите, да минете през охраната и да бъдете отведени в покоите на Върховния съдия.

— О, о, като че ли слушам Мак — прекъсна го Сам.

— Напълно си прав — съгласи се Пинкърс. — Струва ми се, че такива бяха думите му или поне приблизително такива, минус един — два цинизма — или три. Той ми каза, че е трябвало да подходи към ситуацията като към изпращане на трима разузнавачи зад линията на врага.

— Много успокояващо — преглътна Дженифър. — Той какво очаква, контраразузнавателна акция, в която ще ни пръснат главите ли?

— Той не изключва противодействие. Тук беше права, даже и за самата дума. Генералът смята, че то цели „преграждане на пътя“ на самия него или на Сам, или и на двамата с цел да не стигнат до Върховния съдия, защото без тях прослушването официално се отменя. Ищецът и адвокатът трябва да се явят заедно.

— Ами аз?

— Вашето явяване, скъпа, е по желание като заинтересована страна, а не се изисква официално. Обаче, както знаете, вие подписахте споразумение, което официално ви обвързва с генерала и Сам. В тази ситуация заинтересованата страна контролира делото вместо ищеца — казусът не е нещо непознато.

— Защо не останем тук до вдруги ден по обяд, да си вземем един частен самолет до Вашингтон и след това две най-обикновени таксите

до Съда? — попита Сам. — Никой не знае къде се намираме, освен човекът, който е наел Сайръс и Роман за подсилване на охраната ни, онзи с когото говори Мак. Дори и Сайръс вече се съгласи с Ястреба, че който и да е този човек, той иска да ни запази живи и здрави, за да се явим на това прослушване.

— Сайръс също би желал да знае защо — каза Редуинг. — Или може би е пропуснал да го спомене?

— Мак му каза, аз бях там. Този „Командир У“ имал сметки за уреждане с тези, които искат да ни попречат да се явим в Съда.

— Очевидно, скъпа, нашият непознат благодетел преди това е бил в една група с нашите противници, докато не е научил, че същите тези хора имат други планове относно него самия. Кое то, според Мак, било обичаен ход на онези от Вашингтон.

— Но, господин Пинкърс... — Дженифър присви очи, разкривявайки чертите на красивото си лице. — Нещо не се връзва, бих казала, нещо жизнено важно. Може би съм се превърнала в параноичка по отношение на вожда Гърмяща глава, но защо пък да не съм? Всичко, което ни каза Ястреба миналата нощ беше, че положението е под контрол — „под контрол“. Какво означава това?... О'кей, той по някакъв начин е спрял тези актьори да не ни пръснат главите, но как? Какво е станало във форт Бенинг? Ние почувствахме такова облекчение, задето можем отново да спим спокойно, че изобщо и не го *попитахме*. *Моля ви*, господин Пинкърс — каза Редуинг. — Какво ви каза той за форт Бенинг?

— Отчайващо малко, скъпа, но достатъчно, за да накара мен, възрастният адвокат, да се чуди какво става с правото и закона в тази страна... Но после се почудих защо изобщо се изненадвам още. И все пак, ако перифразирам нашият многолик боец, враждебната акция срещу нас — която по същността си е акция срещу правото на гражданите на открит публичен иск — се ръководи от човек с много висок правителствен пост, който е прикрил следите към себе си така, че те практически не съществуват. Не можем да се конфронтираме с него, защото няма на каква основа...

— *По дяволите!* — избухна Девъро.

— При всичко, което се случи, все трябва да има нещо останало! — извика Дженифър. — Чакайте малко... Онзи гангстер от Бруклин,

когото Хоукинс просна на пода в хотела, Цезар не-знам-кой-си. Той беше задържан в ареста!

— И приписан на починалия директор на ЦРУ — каза Пинкърс.

— Това ми изглежда много познато — отбеляза Сам.

— Онези голи мъже в „Риц“ ...?

— Вашингтон отрече да е имал каквато и да било връзка с тях. Впоследствие някакъв тип, който заявил, че е член на една нудистка секта в Калифорния, платил гаранцията им и изчезнал.

— *По дяволите* — каза Джени, влагайки едновременно и разочарование и гняв в изплъзналото се от устата ѝ проклетие. — Изобщо не трябваше да позволяваме на Хоукинс да изпраща тези четирима въоръжени психопати обратно. Ние ги заловихме при умишлено проникване в частна собственост с цел нападение, въоръжени с какви ли не смъртоносни оръжия. В случая се проявихме като пълни *кретени* и позволихме на тоя Гърмящата пура да ни подведе!

— Скъпа моя, те не знаеха абсолютно нищо, разпитвахме ги надълго и нашироко — всичко беше съвсем несвързано. Самите те бяха психопати, точно както и нудистите. А да ги предадем на полицията, би означавало да разкрием местоположението си... Или по-лошо, неудобно ми е да го казвам, но тъй като хижата е притежание на моята фирма, щеше да има значителен интерес от страна на медиите.

— Още нещо — добави Девъро, — аз нямам навика да хвърлям букети по Мак, но той беше прав. Като ги изпратихме обратно, ние изплашихме до смърт техните работодатели и те използваха последната си възможност — откачената „Самоубийствена шесторка“, която веднага долетя в Бостън.

— И стигнахме до генерал Етълред Броукмайкъл — усмихна се Аарон толкова злобно, колкото беше възможно да го направи.

— Какво имате предвид, господин Пинкърс? Вчера вие заявихте, че Броукмайкъл несъмнено ще бъде поставен извън обсега ни — спомням си, понеже се съгласих с вас.

— И бяхме прави и двамата, Дженифър, но не отчетохме проклетията на генерала, както ми се стори, че се изрази Сам. Този превъзходен военен тактик е имал на колана си през цялото време на интервюто с генерал Броукмайкъл магнетофон, активиращ се от човешки глас. Пентагонът не би могъл да изпрати „Броуки Втори“ чак

толкова надалече, че да бъде извън обсега му... Трябва да ви кажа, обаче, че генерал Хоукинс иска да се знае, че нашият наемник-химик, полковник Сайръс е бил този, който е предложил да бъде използван въпросния уред.

— Предполагам, че името на високопоставения правителствен служител го има на касетата — каза Сам, спокоен, но с отчаяна надежда на лицето.

— Съвсем определено. Дори и фактът, че той е влязъл в базата без да бъде разпознат.

— Кой е той, по дяволите? — настоя Девъро.

— В настоящия момент генералът отказва да разкрие името му.

— Не може да *постъпва* така — възкликна Редуинг. — Ние всичките сме вътре, трябва да *знаем*!

— Той казва, че ако Сам узнае, ще започне да изпуша пара и искри, ще развее знамената, ще пришпори бойния си кон и ще се впусне в битка без много да му мисли, което ще навреди на следващите тактически ходове на Хоукинс. Сравнението на генерала за пришпорването на бойния кон е съвсем точно и напълно вярно. Знам го, защото съм присъствал на делата на Сам, когато той отправя гневни критики към съда.

— *Изобщо* не изпушам пара и искри — възпротиви се Девъро.

— Трябва ли да ти припомням многото пъти, когато си критикувал съда на висок глас?

— Винаги съм го правил абсолютно мотивирано!

— Никога не съм казвал, че не е така, защото, ако не беше, ти щеше да работиш в друга фирма. В твоя полза ще кажа, че ти причини преждевременното пенсиониране на поне четирима съдии от областта на Бостън.

— *Ето*, виждаш ли?

— Генералът също го вижда. Той твърди, че така си се измъкнал — подкупвал си бил пилоти и си отмъквал хеликоптери от някакво място в Швейцария до Рим — и не държи да види повторение на това представление.

— Бях *длъжен* да го направя!

— Защо, Сам? — попита тихо Дженифър. — Защо си бил *длъжен*?

— Защото не беше справедливо. И в морално, и в етично отношение, против законите на цивилизования човек.

— О, Господи, Девъро, престани! Ти наистина можеш да ме разчувстваш — забрави го.

— Какво?

— *Нищо!*... Значи Гърмящата глава няма да ни каже, господин Пинкър. Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. Той е презаписал касетата и Пади ще ни я донесе тази вечер. След това, ако генералът не ни се обади в следващите двадесет и четири часа, аз ще трябва да употребя всичкото си възможно влияние и да се свържа с Президента на Съединените щати, за да му пусна касетата по телефона.

* * *

Въпреки че пътешествието от Хуксет до Ню Йорк в лимузината на Аарон Пинкър не беше от най-комфортните, особено в задната част на колата — актьорите седяха трима по трима, а Ястреба се взеше отпред — бяха свършени доста неща. В Лоулъл, Масачузетс, генералът купи от супермаркета два записващи касетофона, няколко едночасови касетки и един кабел за презаписване, чрез който щеше да прехвърли материала от една касетка на друга, като по този начин щеше да притежава две копия от записаните разговори.

След това в лимузината Мак се обърна към хората на Броукмайкъл в задната част на колата:

— Джентълмени — започна той, — тъй като връзката между вас и хората от киното, с които ще се срещате, ще бъде аз, вашият командир и мой приятел Броуки предложи вие да ми представите пълно описание на приключенията си. Това ще ми бъде от полза при предстоящите разговори с тези големи продуценти... И не се притеснявайте от присъстващия тук господин Лафърти — артилерийски сержант Лафърти. Ние с него сме другари от войната.

— Сега вече мога да умра съвсем спокойно и душата ми ще е благословена! — промърмори си тихичко Пади.

— Какво беше това, Арти?

— Нищо, генерале. Ще ви откарам със скоростта на светкавица.

Докато огромният автомобил се носеше с пълна скорост, Ястреба изслуша вълнуващата история на групата, наречена „Самоубийствената шесторка“. Разказът продължи цели четири часа, като членовете на шесторката често се прекъсваха един друг. В момента, когато стигнаха до булевард „Брукнър“, Ястреба вдигна лявата си ръка и изключи касетофона. — Това е напълно достатъчно, джентълмени — каза той, като в ушите му все още звучаха виковете и мелодраматичните реплики от задните седалки. — Сега разполагам с цялостната картина и ние двамата, аз и вашият командир, ви благодарим.

— *Небеса* — извика сър Лари — Току-що си спомних! Дрехите ни, багажът, който вашите адютанти взеха от хотела вместо нас миналата нощ, всичко е страхотно измачкано. Едва ли ще е много прилично да се разхождаме из „Уолдорф“, като излезли от възглавница.

— Добре, че ми казахте — това беше проблем, с който Хоукинс не се беше съобразил и той нямаше нищо общо с облеклото. Последното нещо, което му беше необходимо е дръзки актьори-командоси да се разхождат като на парад из фойето на хотела! Особено в ролята на шестима въодушевени изпълнители, които вярват, че са на прага на големия успех. — Знаете ли какво ще направим? — продължи Ястреба — в минутата, в която влезем в стаите, ще изпратим всичко в хотелската пералня.

— Колко време ще отнеме? — попита Херцогът.

— Ами, всъщност това няма голямо значение — отвърна Мак, — поне не за тази вечер, а може би и за утрешния ден.

— Какво? — каза Марлон.

— Хей, я стига! — добави Силвестър.

— Не съм виждал Уест Фортис от години! — прекъсна ги Дъстин.

— Съжалявам, джентълмени — намеси се Ястреба, — боя се, че не съм бил достатъчно ясен по отношение на този бивак. Просто съм си помислил, че се разбира от само себе си.

— Какво се разбира? — заговори настойчиво и не много любезно Слай. — Говорите като някой импресарио.

— Вашите предстоящи срещи изискват... най-строга секретност. Независимо от това, че вашият прекрасен командир, генерал Броукмайкъл, е решил да се пребори заради вас с тези хора от Холивуд,

вие сте все още в армията и всичко би могло да иде на кино, дори ако се разчуче и само една дума. Ето защо сте длъжни да останете в лагера, докато той не издаде друга заповед.

— Ние ще му се обадим — заяви Марлон.

— Това е *изключено*... Искам да кажа, че всички комуникации са със статут „черна завеса“.

— Това е за спешни случаи — каза Дъстин.

— Точно за това говорим в момента. Онези смрадливи политици, които се опитаха да ни противопоставят един на друг, са изпъзтели навън, за да провалят вашия филм и вашите кариери. Те искат всичко това за себе си.

— Мръсни *копелета* — възкликна Херцогът. — Не отричам, че много от тях са артисти, но цялата им подлост се вижда с просто око.

— Трябва да се съгласите, че в това има техника — каза сър Лари — но тя е Павловска и съвсем старомодна, всъщност.

— Точно *така* — потвърди Тели. — Завален говор, автоматизирани изражения и извити вежди, когато си забравят репликите — кога ли най-после ще се събуди този народ?

— Е, те се *опитват* да играят, но не са *актьори*! — обобщи Херцогът. — И проклет да съм, ако отмъкнат тази работа изпод *нашите* носове!... Ще останем в лагера и ще правим каквото пожелаете, генерале!

* * *

Макензи Хоукинс, спретнат, но съвсем не представителен в сивия си костюм, очила с метална рамка, червеникава перука и леко прегърбени рамене, премина през постланото с килим, пренаселено фойе на „Уолдорф“, търсейки телефон. Минаваше един следобед, актьорите-бойци от „Самоубийствената шесторка“ бяха сигурно залостени в съседни апартаменти на дванадесетия етаж. Пощадени от нездравословната храна на Деси-Две, освежени от далеч по-доброто ядене на хотела и здравия сън без паяци по стените, всички членове на групата се чувстваха напълно възстановени и в превъзходно настроение.

Мъжете го бяха уверили, че са много уморени от битките и че ще останат в апартаментите си и няма да се обаждат по телефона, независимо колко се изкушават да го направят. Докато те се настаняваха, Ястреба беше извадил оригиналната касетка от форт Бенинг, беше презаписал целия разговор с Броуки Две, беше дал дубликата на Пади Лафърти и го беше инструктирал да го отнесе в Суомпскът. Сега, когато се беше натоварил едновременно с няколко дини под мишницата, трябваше да проведе и няколко разговора, които да не могат да бъдат проследени — първия с Малкия Джоузеф в Бостън; втория с един пенсиониран префърцунен адмирал, който си беше продал душата, за да работи за Държавния департамент и който също така дължеше на Мак една услуга, задето му беше спасил задника в една бойна лодка в корейския залив Уонсан; и най-накрая с една от най-скъпите си стари приятелки, първата от четирите му прекрасни съпруги, Джини, в Бевърли Хилс, Калифорния. Той натисна нулата, въведе номера на кредитната си карта и започна да избира.

— Малки Джоузеф, генералът е на телефона.

— Ей, тъпако, защо се забави толкова много? Големият човек иска да говори с теб, но не иска да ти се обажда в онова място, защото не знае кой е там!

— Това напълно пасва в стратегията ми, Малки Джоузеф. — Ястреба погледна номера на обществения телефон. — Можеш ли да се свържеш с него?

— Да, Той всеки половин час минава покрай един телефон на Колинс авеню в Маями Бийч. Това означава още десет минути.

— Мога ли да му се обадя направо?

— В никакъв случай, тъпако. Той ще ти се обади, а не обратното. Такава е заповедта.

— Добре, кажи му да ми се обади на този номер в Ню Йорк, но ми дай двадесет минути. — Мак му каза номера на телефона в „Уолдорф“ и затвори. След това бръкна в джоба си и извади малък бележник; прелисти страниците, докато намери тази, която му трябваше. Отново повтори процедурата с кредитната карта. — Здравсти, Ангъс, как е бизонът от Южнокорейските пампаси, който съвсем случайно вдигна във въздуха нашите заровени в пясъка радиостанции в Уонсан?

— Кой си ти, *по дяволите*? — отвърна дрезгавият глас на бившия адмирал, който беше вече на три мартинита.

— Познай, франк.

— *Ястреб*, ти ли си?

— А кой друг, моряко?

— Много *добре* знаеш, че тъпото ми разузнаване ме подведе...

— Или ти не беше прочел правилно цифрите.

— Престани, *Ястреб*! Откъде можех да знам, по дяволите, че и ти си бил там? Няколко мили по-наляво или по-надясно, кого го е *грижа*?

— Моя задник го беше грижа, франк, както и моят екип. Ние бяхме далеч зад линиите.

— Това е минало. Аз съм *пенсионер*!

— Но ти си консултант, франк, голям и уважаван експерт в Държавния департамент по военните въпроси в Далечния изток. Всичките тези партита, добавките към заплатата, частните самолети, отпуските, любезността на партньорите.

— Аз съм си ги заслужил, напълно!

— Ако не броим това, че не различаваш едно крайбрежие от друго — плюс-минус няколко мили. Те това е експерт!

— *Ястреб*, ваденето на стари кирливи ризи няма да донесе добро нито на теб, нито на мен. *Исусе*, видях по телевизията, че са ти дали онази голяма шведска награда, така че, какво искаш от мен? Просто си докарвам някой и друг долар и се грижа за градината си — имам артрит и какво ли не. Е, какво?

— Работиш за Департамента, значи.

— Работя и им помагам със своя опит.

— Тогава ще им помогнеш и с нещо допълнително, франк, или в противен случай *Воинът* на столетието ще надуе свирката си срещу един от най-големите слепци на армията в Корея — *Ястреба* уточни в подробности условията си.

Разговорът с Бевърли Хилс започна малко сковано:

— Госпожа Грийнбърг, ако обичате.

— В тази резиденция няма никаква госпожа Грийнбърг — каза студен мъжки глас от Калифорния.

— Сигурно съм избрал погрешен номер...

— Не, просто употребихте погрешно име, сър. Госпожа Грийнбърг си отиде преди повече от година. Желаете ли случайно да разговаряте с лейди Кавендиш?

— Това Джини ли е?

— Това е лейди Кавендиш^[1]. Мога ли да попитам кой я търси?

— „Ястреба“ е достатъчно.

— „Ястреба“? За злобната и граблива птица ли става въпрос, сър?

— Много злобна и много граблива. А сега кажете на лейди Кавиар^[2], или както ѝ е името, че аз съм на телефона.

— Ще ѝ кажа, но не ви гарантирам нищо.

Внезапната тишина, означаваща „почакайте“, бе прекратена от силния радостен глас на първата съпруга на Мак:

— *Съкровище*, как си?

— Бях доста по-добре, преди да разговарям с тоя палячо, който трябва да отиде да му извадят сливиците. Кой е тоя, да го вземат дяволите?

— А, той дойде заедно с Чанси; бил е иконом на фамилията от години.

— Чанси ли?... Кавендиш?

— *Лорд* Кавендиш, съкровище, фрашкан с пари и всеки иска да се запознае с него.

— А какво стана с Ма ни?

— На него му доскуча с такава стара жена като мен и аз му дадох свободата срещу известна сума.

— *Да му се не види*, Джини, ти не си стара!

— В очите на Мани дори и шестнадесетгодишните прехвърлят хълма... Но стига за мен, скъпи, *ти* си важен. Толкова се гордея с теб, Ястреб — Воин на столетието! Всички момичета сме много горди с теб!

— Да-а, задръж празненствата по този случай, момиче, това може да се окаже шашма.

— *Какво?* Няма да го понеса — ние няма да го понесем!

— Джини — прекъсна я Макензи, — нямам време. Лайнянните копелета от Вашингтон отново са взели задника ми на мушка и ми е нужна помощ.

— Ще извикам момичетата още днес следобед. Какво можем да направим и на кого можем да го направим?... Разбира се, няма да мога да се свържа с Ани, тя е пак там, в една от онези колонии за прокажени. Мисля, че Мадж е някъде на Източния бряг — Ню Йорк или Кънектикът, или нещо такова. Но ще я извикам, нея и Лилиан, и ще измислим нещо.

— Аз всъщност се обаждам на теб, Джини, защото мисля, че ти си тази, която може да ми помогне.

— Аз ли, Ястреб? Виж, аз дълбоко оценявам кавалерството ти, но аз наистина съм най-старата. Не съм особено въодушевена да си го призная, но Миджи и Лил вероятно по-добре ще подхождат на нуждите ти. Те все още изглеждат прекрасно. Разбира се, Ани си остава първенец в това отношение, но ми се струва, че облеклото, което предпочита напоследък, ще изкара ангелите на всеки мъж с панталони.

— Ти си чудесна и великодушна жена, Джини, но изобщо не става въпрос за нещо такова... Ти говориш ли си още с Мани?

— Само чрез адвокати. Той иска някои от картините, които сме купували заедно, но проклета да съм, ако позволя този малък рогат негодник да се докопа дори и до тази с най-евтината рамка.

— *По дяволите*, това беше ударът, на който се надявах!

— Кажу ми го, Ястреб. Какво е това, което ти трябва?

— Трябва ми един от тези сценаристи, на които плащаше той от студиото, за да напише нещо за мен.

— Да не би да правят още един *филм* за теб?

— О не, никога!

— Радвам се да го чуя. За какво тогава ти трябва писател?

— За един невероятен материал. Всичко е истина. Искам да го размахам пред физиономистите на ония приятелчета от Холивуд, само че трябва да изглежда добре и ми е нужен много бързо. Може би за един ден.

— Един ден.

— Мама му стара, като се обработи, няма да е повече от петдесет страници, но те трябва да са чист динамит, Джини. Имам го на няколко касети. Мани сигурно познава някой, който би могъл да го направи...

— И *ти* познаваш такъв човек, съкровище! Какво ще кажеш за *Мадж*?

— Кой?

— Твоята номер три, *top general*.

— Миджи? Какво тя?

— Ти не четеш ли вестници? „*Холивудски репортер*“ и „*Дейли варайъти*“, тези библии на пропитата с портокалов сок земя.

— Не си падам даже и по истинската Библия. И какво пише в тях?

— Маджи е една от най-четените писателки в града! Толкова е страхотна, че дори може да излезе извън града и да отиде да пише в Ню Йорк или Кънектикът. Последният ѝ сценарий „*Мутиралите кръвожадни червеи лесбийки*“ бе одобрен!

— Проклет да съм! Винаги съм знаел, че Маджи има литературни наклонности, но...

— Ето, ще ти дам телефона ѝ, но ти ще ми дадеш няколко минути първо аз да се свържа с нея и да ѝ кажа да те чака. Тя *толкова* ще се зарадва!

— Джини, аз в момента съм в Ню Йорк.

— Обади ѝ се след пет минути, съкровище. И когато всичко това свърши, каквото и да е то, трябва да дойдеш тук и да се запознаеш с Чанси. На него наистина ще му бъде много приятно, защото е голям твой почитател — той е бил в Пета гренадирска, Пета или Петнадесета, или Петдесета, така и не разбрах.

— Гренадирите бяха едни от *най-добрите*, Джини! Ти наистина си порботила върху себе си и залагам на сутиена ти, че ще намина някой ден да ви видя и двамата!

Късметът отново беше огрял Макензи, докато той затваряше телефона във фоайето на „Уолдорф“, след като беше надраскал телефона на третата си жена върху мраморния плот с върха на писалката си. Той беше толкова доволен от развитието на събитията, че бръкна в джоба си, извади една пура, поомачка я и я запали с полеви кибрит, който също драсна върху мраморния плот. Някаква достолепна дама с ярка лятна рокля на цветя, застанала до телефона вляво от него започна демонстративно да кашля. Тя погледна накриво Ястреба и успя да изсъска:

— Такъв прилично облечен човек като вас, а с такъв отвратителен навик!

— Не е по-лош от вашия, мадам. Управата на хотела ми се оплака, че е настояла да не използвате повече асансьорите, защото били предвидени за хора с по-младежко тегло.

— Мили Боже, *вие* ли ми говорите за младежи...? Достолепната дама пребледня и се втурна да бяга в паника, когато телефонът на Мак иззвъня.

— Командир У? — каза тихо Хоукинс.

— Генерале, време е да се срещнем.

— Оптимум, сър! Но как да стане това, ако още сте мъртъв?

— Имам такава дегизировка, че и майка ми няма да ме познае, мир на праха й.

— Съжалявам за тази ужасна загуба, приятел. Много е тежко да изгубиш майка си.

— Да-а, тя е в Лодърдейл... Слушай, много работи са ми на главата, така че трябва да говорим бързо и най-вече за това как смяташ да стигнеш до онова изслушване след два дни. Имаш ли някакъв план?

— Оформил ми се е донякъде един, Командире, и точно затова искам да се видим. Много съм впечатлен от подкрепленията, които ни изпратихте...

— А, да, бях забравил. И какъв е планът ви?

— Първо, бих желал от вас разрешение да включа и подкреплението.

— Включвайте каквото пожелаете — за каквито и подкрепления да се отнася.

— *Охраната*, Командире.

— Вижте, трябва да говоря бързо и щом титанът ви още не е твърд, ще се чувствам по-добре, ако вие и тоя побъркан ваш адвокат сте под мое пряко наблюдение.

— *Сам* ли? Вие сте чувал за Сам Девъро?

— Не го произнесоха точно по този начин, но когато се разчу в отбраната, че този Деверокс бил въшливия ви адвокат, започнаха да вият на кръв, като че ли са им пъхнали граната в хемороидите. Изглежда, че като е бил в Камбоджа нещо е оплел конните.

— В последствие всичко бе уредено, Командире, и грешката беше поправена.

— От вашата уста в Божиите уши, щом го казвате, но до ушите на началник-щабовеите още не е стигнало. Неколцина от ония Уест-Поинтовци искат да обесят негодника. Той заедно с вас е на първо място в черния списък.

— Не съм очаквал това усложнение — каза рязко Ястреба. — Няма никакви причини за цялата тази враждебност, наистина няма.

— *Хо-хей*, както би казал Малкия Джоуи — извика Вини Бам-Бам — да не би да сте забравил крайната цел на цялата тази шашма! След това дело оная база няма да струва повече от чувал с картофи.

— Да, разбирам това, Командире, но все още е възможно ненасилствено разрешение на въпроса — малко вероятно, но възможно. Струва си да се опита.

— Нека да ви кажа какво съм наумил аз — прекъсна го Манджекавало. — Искам вие и онзи фуклив адвокат да дойдете тук във Вашингтон до довечера. Аз ще ви скрия, докато настъпи време да ви откараме с бронирана кола до Съда. Какво *по-добро*?

— Очевидно ви липсва опит в подобни операции, Командире У. Проникването зад линиите на врага е просто, важно е как ще се инфилтрираш след това. Всяка точка по пътя към нулевата мишена трябва да бъде изчислена.

— Говориш шибан английски, а, приятел!

— Всяка от бариерите по пътя до Върховния съдия трябва да бъде прескочена. Има начин да се направи това — може би.

— *Може би* ли? Нямаме време за можебита!

— Може би имаме! А аз съм съгласен да се срещнем с вас тази вечер във Вашингтон, само че аз ще ви кажа къде... При Мемориала на Линкълн, двеста крачки напред и двеста крачки вдясно. Осем часа, точно. *Разбрахте ли*, Командире?

— *Какво да разбира*? Разбрах *фъшкии*!

— Нямам време за губене с разгорещени цивилни — каза Макензи — и на мене много работи са ми на главата. *Бъдете там!*

— Броуки, Мак е на телефона — каза Хоукинс, пъхайки отново картата си, щом чу, че звуците на „Няма друг бизнес като шоубизнеса“ се прекъснаха от гласа на Броукмайкъл.

— *Исусе*, нямаш и понятие какво *направи* с мен, Мак! Проклетият *Държавен секретар*. Той ми е вдигнал *мерника!*

— Имай ми вяра, Броуки, може ти пръв да го гръмнеш. Сега ме слушай и ще направиш точно както ти казвам. Вземи един самолет до Вашингтон и...

— франк, Ястреба е на телефона. Свърза ли се с тоя кривоглед кучи син или да те пиша като *история* в Задграничния отдел?

— Направих го, *копеле* такава, и в момента той има единственото желание да ми отнеме нашивките и добавките, негоднико! Главата ми е в торбата!

— Значи той знае времето и мястото?

— Каза ми да се разкарам и изобщо да не му се обаждам повече!

— Добре. Значи ще бъде там.

* * *

Макензи Хоукинс отстъпи от телефона, запали изгасналата си пура и погледна към бара на терасата. Почувства непреодолимо желание да отиде в това сенчесто убежище на отдавна отминали спомени, когато беше млад и влюбен офицер, всеки път временно, но искрено влюбен в някоя красавица, обаче знаеше, че няма време за подобни удоволствия — въпреки че много би желал да има... Предстоеше разговор с Мадж, третата му жена, също толкова прекрасна за него, както и останалите. Той ги беше обичал всичките, не само заради това, което представляваха, но и заради това, в което щяха да се превърнат. Навремето, когато той и свръхобразо-ваният му лейтенант се криеха в една пещера в Северен Виетнам и нямаше с какво друго да запълват часовете, освен с тихи разговори, си бяха разказали историите на живота си.

— Знаете ли какво имате вие, полковник?

— Какво е то, момко?

— Комплекса на Пигмалион. Вие искате да превърнете всеки красив каменен образ в реално същество.

— Откъде научи тия глупости?

— „Психология“. Първа част. Мичиганският университет, сър. Какво лошо имаше в това, независимо от камък ли е образът или от плът и кръв? Но Мадж, както и останалите, си имаше една съкровена мечта — да стане писател. Мак беше се мръщил тайно на някои от

литературните ѝ опити, но не можеше да ѝ се отрече способността да шокира хората с невъобразимите си герои и дивите си истории... И така, беше дошло времето на Мадж. Е, не беше Толстой, но и „*Мутиралите кръвожадни червеи лесбийки*“ имаха място някъде и колкото и незначително да беше това място, той беше сигурен, че третата му жена гледа на него като оптимистична перспектива. Макензи пристъпи отново към телефона, пхна телефонната карта и набра цифрите. Отсреща вдигнаха слушалката и всичко, което чу, бяха само писъци на ужас, на безумен кошмар.

— Помощ, помощ! — изпищя женският глас от другата страна на линията. — Червеите изпъзвяват от пода и от стените! Хиляди са! Те ме преследват! Те ще ме нападнат!

Внезапно настъпи тишина, мъртвешка тишина.

— Дръж се, Миджи, идвам веднага! Какъв е проклетият адрес?

— О, я стига, Ястреб — каза спокойно гласът. Това беше само една рекламна касетка.

— Каква...?

— От тези, дето ги пускат по радиото и телевизията с рекламна цел. Дечицата много я харесват и родителите им искат властите да ме депортират.

— Как разбра, че съм аз?

— Джини ми се обади преди няколко минути, а и никой не знае този телефон, освен момичетата и импресариото ми, който никога не се обажда, освен ако не е възникнал истински проблем, а знам, че това няма да ти се хареса, но аз нямам проблеми! *Ти* ме направи такава, Мак, и никога няма да мога да ти се отблагодаря достатъчно.

— Значи Джини ти е казала?

— А, онова за екранната адаптация ли, изложението от десет страници? Разбира се, че ми каза. Куриерът е в пълна готовност, чака да получи адреса ти. Само дай касетките на шофьора и до сутринта ще имаш всичко. Мили Боже, това е *най-малкото*, което бих могла да направя за теб!

— Ти си вълнуващо момиче, Миджи, и аз наистина оценявам жеста ти.

— „Вълнуващо момиче“ — съвсем в твоя стил, Ястреб. Но ако трябва да ти кажа истината, ти си най-вълнуващият мъж, който сме

познавали ние, всичките момичета — освен това, че може би отиде твърде далеч с Ани.

— Не го направих аз...

— Знаем, тя поддържа връзка и ние всички обещахме да не казваме на никого нищо. Боже мой, кой би го *повярвал*?

— Тя е щастлива, Мадж.

— Знаем, Мак. Това е твоят гений.

— Аз не съм гений — освен, може би, в определени военни ситуации.

— Не се опитвай да пробутваш тия приказки на четири момичета, които не виждаха къде могат да отидат, докато не се появи ти.

— Аз съм в „Уолдорф“ — каза внезапно Хоукинс, като избърса сълзата, напиреща в окото му, ужасен от слабостта си. — Кажи на куриера ти да отиде направо в Апартамент Дванадесет А, той е на името на Девъро, в случай, че го спрат и му задават въпроси.

— Девъро ли? *Сам* Девъро? Онова хубаво сладко момченце!

— Стой мирна, Миджи. Той значително се е състарил и вече има жена и четири деца.

— Кучи син, това е *трагедия*! — извика третата бивша жена на Макензи Хоукинс.

[1] Cavendish — вид тютюн за дъвчене ↑

[2] Caviar — черен хайвер ↑

ГЛАВА 26

Денят в Суомпскът течеше мъчително бавно и скучно, а липсата на активност караше тримата адвокати да звънят непрекъснато в канторите си с надеждата, че някой се нуждае от помощ, съвет, оценка... *каквото и да е*. За нещастие лятото беше в разгара си и изглежда никой не се нуждае от нищо, освен от откъслечна информация по несъществени проблеми. Скуката, примесена с раздражение от неизвестността за последните действия на Ястреба, доведе до натрупване на напрежение, особено между Сам и Дженифър. Ред започна да преповтаря на глас цялата ненормална ситуация от начало до край.

— *Защо изобщо се набъркахте в живота ми ти и твоята умствена пародия на генерал?*

— *Ей, я задръж малко, не аз се набърках в твоя живот, ти взе такси до моята къща!*

— *Нямах избор...*

— *Разбира се, че не си имала. Шофьорът на таксито измъкна пистолет и ти каза, че точно там трябва да отидеш...*

— *Трябваше да открия Хоукинс.*

— *Ако си спомням правилно, а аз си спомням, Чарли Залез пръв го намери. И вместо да му каже „Не, не можеш да си играеш в пясъчника на племето“, той му е казал „Разбира се, че можеш, старче, хайде да си направим пясъчен замък“.*

— *Не те слушам изобщо... ти си надъхан.*

— *Да, сигурно съм такъв, когато става въпрос за полуинтелигентни лицемерни оправдания.*

— *Аз отивам да плувам...*

— *Не може.*

— *Майка и Аарон изявиха желание и нашите телохранители казаха, че не могат да ги пуснат сами.*

— *Това е много мило.*

— *Предполагам, че няма да им платят, ако хората се удавят.*

— И защо да не се присъединя към тях?

— Защото колосът на правото в Бостън, Аарон Пинкърс каза, че трябва да четеш и препрочиташ декларацията на Мак, докато можеш да цитираш от нея. Възможно е да бъдеш призована от Съда в качеството си на *amicus curiae*^[1].

— Чела съм я и съм я препрочитала и няма пасаж, който не бих могла да цитирам.

— И какво мислиш?

— Блестяща е... отвратително блестяща и я мразя!

— Точно същата беше и моята първа реакция. Той няма право да съставя такива блестящи декларации... А вярна ли е?

— Знаеш ли, може и да е точно така.

— Хайде да поплуваме и двамата — каза Сам.

— Съжалявам, че избухнах...

— „Избухването от време на време охлажда вулкана.“ Това е стара индианска пословица — на навахите, мисля.

— Адвокат с раздвоен език и конска опашка вместо мозък — каза Дженифър Редуинг и се разсмя тихо. — В равнинните земи на навахите няма къорава планина, а камо ли вулкан.

— Ти никога не си виждала навахски боец, който за малко да се подмокри, когато жена му му е посинила окото, задето е давал нишани на красавицата от съседната шатра.

— Ти си непоправим. Хайде да си вземем банските.

— Разреши ми да те придружа до кабината — е, може и да не е като в арабски хамам, но става.

— Искам да ти кажа една истинска индианска поговорка. *Уанхогагог манхогагог* — а звучи така на английски: „Ти ще ловиш риба от твоята страна, аз ще ловя от моята и никой няма да лови по средата“.

— Колко загадъчно, да не кажа викторианско. Въобще не е смешно.

Вратата на кухнята се отвори с трясък и се появиха Деси-Едно и Две, и двамата очевидно много забързани. — Къде е големият черен Сайръс? — попита Деси-Едно — Ние трябва да тръгваме.

— Къде ще тръгвате? Защо?

— Към Бостън, господин Сам — отвърна Д-Две — Получихме заповед от хенерала!

— Вие сте говорили с *генерала*? — каза Редуинг. — Не чух телефона да звъни.

— Нямахте никакъв *telefono* звън — каза Д-Едно — Ние се обаждаме всеки час в хотела, за да се консултираме с Хосе Посито. Той ни каза к'во да правим.

— За какво отивате в Бостън? — попита Девъро.

— Да вземем оня лудия актьор, господин майор Сутън и да го откараме до летището. Великият генерал е говорил с него и той ни очаква.

— Какво *става* тук? — попита Дженифър.

— Не съм убеден, че трябва да питаш — каза предпазливо Сам.

— Трябва да бързаме — каза Деси-Едно. — Майор Сутън каза, че трябвало да спре в няк'ъв голям магазин за *correcto* „оборудване“, което аз мисля, че не е за автомобил... Къде е полковник Сайръс?

— На плажа — отговори озадаченият Девъро.

— Ти изкарай колата, Д-Две — нареди Д-Едно, — а аз ще кажа на полковника и ще се срещнем в гаража. *Pronto!*

— *Si, amigo!*

Адютантите се втурнаха, единият към плажа през верандата, а другия през антрето към гаража в дъното на алеята. Сам се обърна към Джени. — Не споменах ли нещо за „Прокобата на Девъро“?

— Защо ни държи на тъмно?

— Това е идиотската част от идиотската му стратегия.

— Какво?

— Не ти казва нищо, докато не затъне дотолкова, че положението да стане неспасяемо. Нищо не можеш да направиш.

— О, та това е прекрасно! — възкликна Дженифър — Представи си, че се намокри до уши?

— Той е убеден, че това е невъзможно. — А ти?

— Ако се абстрахираш от началото, което е винаги погрешно, списъкът на успехите му не е малък.

— Това не е добре!

— фактически, това е страхотно, да го вземат дяволите.

— Защо ми се струва, че не съм много убедена?

— Защото това „да го вземат дяволите“ означава, че той е способен да те докара до ръба на забравата и един прекрасен ден,

когато направи последната стъпка, всички ние ще се затъркаляме надолу с гръм и трясък.

— Той ще накара господин Сътън да се представи за него, нали?

— Вероятно, вече го е виждал в действие.

— Чудя се къде ще го представя.

— Недей дори и да мислиш за това. По-лесно е.

* * *

Джони Телешкия нос, ослепителен в чисто новите си ботуши и куртка от еленова кожа, се загледа с отчаяние към дъждовната завеса зад прозореца на фургона-вигвам „Добре дошли при уопотамите“. Това беше голяма шарена постройка с формата на покрит вагон, чиито четири стени бяха оформени като живописен вигвам и нагоре се издигаше конусовиден покрив от изкуствени кожи. Когато вождът Гърмяща глава измисли оформлението на тази импозантна постройка и докара дърводелци от Омаха, за да я построят, обитателите на резервата го бяха изгледали с учудване. Орлов взор от Съвета на старейшините беше попитал Телешкия нос:

— Какво прави сега този лунатик? Какво ще бъде това пък сега?

— Той казва, че то ще синтезира двата образа, с които най-много се асоциира Дивия Запад. Покрит вагон на пионери и символична шатра, от която са излизали първобитните племена, за да ги изколят.

— Той не е добре с мозъка. Кажи му, че ще трябва да вземем под наем няколко верижни трактора, сенокосачки, минимум десет мустанга и поне една дузина общи работници.

— За какво са ни?

— Той иска от нас да почистим северната поляна и да организираме „празници на ездата“.

— Какво?

— Ако ще яздим насам-натам покрай наредени в кръг вагони, по-добре да научим някои от младежите да яздят, а малкото ни кранти няма да могат да преминат и от единия край на поляната до другия.

— О'кей, но за какво са ти общите работници?

— Ние може и да сме първобитни, Телешки нос, но като цяло сме „Благородни първобитни“. Ние не вършим такава черна работа. И

също така не поставяме прозорци.

Това беше преди един месец, а сега, в този подгизнал следобед не се мяркаха никакви туристи, които да купуват сувенирите, изработени в Тайван. Джони Телешки нос се надигна от табуретката пред прозореца на приемната, мина през облепения с кожи тесен вход към удобния си апартамент и отиде до телевизора. Пусна го, превключи на някаква игра с топка по един от кабелните канали и се разположи във въртящия се стол, за да се наслади на късния следобед. Обаче удоволствието му бе най-злостно прекъснато от звъненето на телефона — *червения телефон*. Гърмящата глава!

— *Ето* ме, Вожде! — извика Джони, грабвайки телефона от изящната масичка, марка „Адолфо“.

— План А-едно. *Изпълнявай*.

— Майтапиш се, сигурно се *майтапиш*!

— Един генерал не се „майтапи“, когато надвисне заплаха от нападение. Код Ярко зелено! Предупредил съм за самолет на летището и автобусните компании в Омаха и Вашингтон. Всичко е в пълна готовност. Ще тръгнете призори, така че разпространи съобщението. Цялото снаряжение трябва да е опаковано и проверено до двадесет и два нула, нула. Ще се атакува без ограничения по целия вашингтонски контингент. Това е *заповед*, войнико. И не искам никакви червенокожи с червени очи в бригадата ми. Ще *маршируваме*!

— Сигурен ли си, че не искаш да си помислиш по този въпрос още една-две седмици, генерале?

— Току-що получи заповедите си, сержант. Бързото им изпълнение е от решаващо значение!

— Точно това малко бе безпокои, големи приятелю.

* * *

Залезът дойде и си отиде, а масивната, вдъхваща страхопочитание статуя на Линкълн беше осветена от множество прожектори, докато притихналите, хипнотизирани туристи си махаха един на друг и се викаха, за да погледнат този шедьовър от различни страни. Като странно изключение се открояваше един мъж с необичайна външност, който изглежда беше зает с нещо много

потайно, намиращо се в тревата под краката му. Той вървеше по права линия от стъпалата на Мемориала, обиждайки под нос туристите, с които се сблъскваше и от време на време забиваше лакти в stomасите и камерите на нападащите го натрапници, а след това наместваше червената перука, която непрекъснато се свличаше над ушите и врата му.

Винсънт Манджекавало не случайно се беше родил и отраснал в Бруклинския *Mondo Italiano*^[2]. Той добре знаеше кога е за предпочитане да пристигне на една „среща“ доста преди уговорения час, защото в определени случаи думата „среща“ можеше да означава и труп, окачен на месарската кука в някоя кланица. Проблемът, който измъчваше Вини Бам-Бам, се криеше в множественото число на думата „крачки“ — какво означаваше това крачка, по дяволите? Дали беше фут, ярд, ярд и половина или нещо средно?

И освен това, как можеше да брой точно, вървейки през тълпите нощно време? Щом наближеше шестдесет и три се блъскаше в някакви палячовци, перуката се свличаше върху очите му, объркваше „крачките“ му и той забравяше до къде е стигнал. И пак на стълбите и отначало! Мамка му! На шестия опит той най-накрая стигна до едно огромно дърво с медна табелка върху ствола, на която беше написана датата, когато е било засадено от някакъв президент през някоя си година и всякакви глупости, които не интересуваха никого, но около проклетото дърво имаше кръгла скамейка и в това вече имаше някакъв смисъл. Той можеше да седне на нея и лудият генерал, с когото трябваше да се срещне и да обмени информация, сигурно нямаше да види лицето му.

Естествено, Винсънт реши да се отдалечи от дървото и да почака в сянката на едно друго дърво — Бог знае на колко въшливи крачки разстояние от първото. Но той знаеше за какво да гледа, висок дърт палячо, обикалящ около това дърво с табелката и сигурно с пера на главата.

* * *

Наблюдавайки възпълната фигура, кръжаща около мястото на randевуто, униформеният генерал Етълред Броукмайкъл изпадна в

почуда! Никога не беше обичал Макензи Хоукинс; фактически, беше точно обратното, защото Мак беше един от приятелите на презрения Хезълтайн, но винаги се беше възхищавал от способностите на стария воин. В този момент обаче той постави под въпрос всичките тези години на мълчаливо възхищение. Това, което току-що видя, беше абсурдно поведение за един разузнавач — абсурдно поведение ли, ха, та то беше пълен фарс! Хоукинс очевидно беше купил или взел назаем сако, предназначено за някой набит мъж, беше го натъпкал с подплънки, а за да прикрие естествения си ръст вървеше, или по-точно се тътреше, с тромава походка на човекоподобна маймуна през тълпите пред Мемориала на Линкълн. Това беше гледка, от която на създателя на „Самоубийствената шесторка“ му се повдигаше! И не можеше и дума да става, че Броуки Втори се е припознал, защото Ястреба пак си беше сложил загубената червена перука. Само че тук, в топлата и влажна вашингтонска нощ, тя непрекъснато се свличаше върху очите му. Той очевидно никога не беше чувал за течно лепило, което би трябвало да е познато на всеки *почитател* на театъра. Той ще му говори за аматьорвил, Макензи Хоукинс, новобранец такъв!

А перуката на Броуки, която по някаква случайност беше само леко червена — кестенява всъщност — се държеше на мястото си от лепенки с цвета на кожата. „Бъдещето принадлежи на професионализма“ — помисли си Броукмайкъл и реши да изненада Ястреба, който се беше оттеглил в наблюдателна позиция под един огромен кичест клен на около десет метра от мястото на срещата. Броуки беше много доволен, Мак го беше направил на гъз в Бенинг и сега щеше да му го върне тъпкано.

Той направи широка окръжност, като използваше за прикритие тълпата около Мемориала. От време на време минаваше покрай униформен военен, който моментално козируваше. Докато приближаваше кленовото дърво откъм западния фланг, това непрекъснато козируване накара Броуки отново да се почуди защо Ястреба беше настоял той да се яви униформен на това тайно randevu. След като няколко пъти му зададе този въпрос, единственият отговор, който получи, беше:

— Просто го направи и си сложи всичките проклети медали, които си спечелил или с които сам си се наградил! Помни, всичко, което говорихме в Бенинг, е на касета. *Моя касета.*

Броуки стигна до клена и бавно се приближи до нещастния аматьор и бивш военен, който го беше направил на глупак и който в момента се взираше напрегнато към дървото с табелката. Най-голямата *глупост* беше, че вместо да се изправи, за да вижда по-добре, този идиот продължаваше да стои приклепнал и да се гуши в сакото си, като по този начин продължаваше да поддържа маскировъчната си ниска стойка и то в тъмните *сенки* на клонестото дърво. Аматьорвил!

— Очаквате ли някого? — каза тихо Броуки.

— *Мамка му!* — избухна маскираният цивилен, извъръщайки главата си толкова рязко, че перуката от лявата страна на главата му се свлече и страничните кичури се оказаха над челото му. — Това *вие* ли сте?... Разбира се, че сте вие, познах ви по дрънкулките!

— Можеш вече да се изправиш, Мак.

— Да се изправя на какво?

— Никой не ни вижда тук, за Бога. Едвам виждам краката си, но тъпата ти перука направо ми се набива в очите. Мисля, че си я сложил обратно.

— Да бе, да не мислиш, че твоята е чак толкова перфектна, о. з. генерале! — каза цивилният, докато си оправяше прическата. — Един куп от доновете си слагат такива лепенки, които ей така, изведнъж ти премахват най-горните бръчки от челото — винаги си личи, но ние, естествено, не казваме нито дума.

— Какво искаш да кажеш с това, че си „личи“? Как така ще си *личи* на тази светлина?

— Защото светлината се отразява от гладката ти лепенка, палячо.

— О'кей, о'кей, Мак, а сега се изправи и да си поговорим.

— Ти си няколко сантиметра по-нисък, какво искаш от мен? Слез в града и си купи едни шпицарки, а ако искаш и обувки с дамски токчета. Какво ти става?

— Искаш да кажеш, че ти...?

Броуки Втори се наведе напред и източи врат.

— Ти *не си* Хоукинс!

— *Чакай* малко, приятел! — извика Манджекавало. — Ти *не си* Хоукинс! Аз имам снимки!

— Кой си *ти*?

— Кой си пък *ти*, по дяволите?

— Аз трябва да се срещна с Ястреба — ето там! — възклина Броукмайкъл.

— И аз!

— Ти си с червена перука...

— И ти, да те вземат дяволите...

— Той беше с червена перука във форт Бенинг!

— Аз си купих моята от Маями Бийч...

— Аз пък намерих моята в богатия гардероб на групата ми. Чакай малко! — Раздразнения Броукмайкъл погледна към дървото с медената табелка. — *Виж!* Ей там! Виждаш ли това, което виждам аз?

— Имаш предвид оня хърбав свещеник с черния костюм, който души наоколо като някой доберман, дето търси къде да се изпикае ли?

— Точно него имам предвид.

— Е и? Може да иска да поседне на пейката — там около дървото има нещо като пейка...

— *Знам* — каза Броуки Втори, присвивайки очи.

— *Сега* погледни — продължи той, след като отчето навлезе в лъчите на далечния западен прожектор. — Какво виждаш?

— Бял нагръдник, костюм и червена коса, и *какво* от това?

— Аматорвил! — отсъди създателят на „Самоубийствената шесторка“. — Това не е коса, а перука; и също като твоята, доста скапана. Прекалено дълга е на темето и прекалено широка на слепоочията... Странно, имам чувството, че съм го виждал и преди. А може би перуките са символ...?

— На *какво*, за Бога? Да не би да ходим на протестен митинг?

— Не виждаш ли? Той ни е накарал всичките да носим червени перуки!

— Мен не ме е карал абсолютно нищо. Казах ти, моята си я купих в Маями Бийч в някакъв педераски магазин.

— А аз намерих моята в гардероба на групата ми...

— Някои групи...

— Но той си беше сложил червена перука, когато дойде да се срещне с мен... Боже мой, това е била подсъзнателна мотивация. Той употреби ли пред теб думата „червен“ повече от един път?

— Може и да е, откъде да знам? Цялата *работа* идва от индианците — Червенокожите, сещаш ли се какво имам предвид?

Може да е казал „Червенокожи“, разбираш ли? Но аз изобщо не съм го виждал, само съм говорил с него по телефона.

— Това е! Той е използвал гласа си като подсъзнателна мотивираща сила на внушение. Станиславски е написал обширен труд по този въпрос.

— Той комунист ли е?

— Не, това е *Станиславски*, богът на театъра.

— А, поляк, така ли? Е, трябва да се правят и компромиси.

— Какви индианци? — попита изведнъж Броуки. Втори и извърна рязко главата си към непознатия с червената перука. — За какви индианци говориш?

— За делото на ония червени тъпаци, което е във Върховния съд, за какво друго?

— В армията, сър — каза рязко Броукмайкъл и се изпъчи, — ние не разрешаваме използването на обиди на етническа основа. Видните италиано-американски граждани на тази страна, синовете и дъщерите на Леонардо Микеланджело и Роко Макиавели трябва да се ползват с най-голямо уважение заради приноса си. Хора като Капоне и Валачи са болестни отклонения.

— Утре ще отида на църква и ще запаля свещ за твоето оцеляване, ако ти се случи да се срещнеш със синовете или дъщерите на последните две разклонения. Между другото, какво ще правим сега?

— Мисля, че трябва да проведем един разговор с нашия червенокос свещеник.

— Добра идея. Хайде.

— Не *още*! — намеси се дълбок дрезгав глас зад тях. — Радвам се, че сте се запознали, джентълмени — продължи Ястреба, излизайки зад ствола на клена, а червената му перука проблясваше под прецеждащата се между листата светлина. — Радвам се да те видя отново, Броуки... а вие, сър, сте, предполагам, Командира У. Удоволствие е за мен да се запозная с вас, който и да сте.

* * *

Уорън Пийс, Държавният секретар, беше доволен от себе си, можеше да се кажа дори впечатлен, поне доколкото му позволяваше страха. Прозрението го беше осенило, когато видя един свещеник да проклина някакъв таксиметров шофьор пред хотел „Хей-Адамс“ — щеше да отиде на срещата като човек в расо! Ако не му хареса това, което види или чуе, щеше да си отиде незабелязано. В края на краищата никой не може да се държи грубо с един свещеник или какъвто и да е божи човек на обществено място.

Разбира се, би било лудост да не отиде на срещата, независимо от това, което беше казал на онзи отвратителен адмирал, който непрекъснато ходеше на държавни разноски на разни места, където той самият не беше ходил никога и се срещаше с хора, които той никога не би могъл да срещне. Пийс шумно се беше заял с него по телефона, но не за да предизвика гнева на адмирала, а за да разбере какво знае той всъщност... и откъде го знае. Отговорите и на двата му въпроса бяха объркани, доста кратки и достатъчно обезпокояващи, за да накарат Пийс да отмени всички планове за вечерта и да се сдобие със свещенически нагръдник. Имаше си черен костюм за погребения на официални лица, а вдъхновяващата червена перука завърши образа му.

Сега, докато крачеше сред тълпата пред Мемориала на Линкълн, думите на адмирала кънтяха в ушите му.

— Господин Секретар, бях помолен от един стар мой боен другар отпреди много години да ви предам едно съобщение, което би довело до разрешаване на най-належащия ви проблем — криза, по този начин го описа той.

— За какво говорите? Държавният департамент всекидневно се занимава с разрешаването на множество кризи, а понеже моето време е най-ценното във Вашингтон, ще ви помоля да се доуточните.

— Боя се, че *не мога* да се доуточня. Моят стар другар ми даде да разбере достатъчно ясно, че въпросът изобщо не подлежи на изясняване пред мен.

— Това не ми говори нищо. Бъди по-ясен, моряко.

— Той каза, че имало нещо общо с група истински американци — каквото и да означава това — и определени военни инстанции, каквито и да са *те*.

— О, Боже мой, какво още каза той?

— Беше възможно най-потаен, но каза, че съществувало разрешение, което би могло да намаже ските ви с восък.

— *Какво* би могло да намаже?

— Ските ви... Честно казано, господин Секретар, аз не си падам по зимните спортове, но разсъждавайки като военен, предполагам, че тази парола на военен език означава, че можете да стигнете до крайната си цел далеч по-бързо, като се срещнете с него във възможно най-скоро време, което е в общи линии и самото послание.

— Какво е името му, адмирале?

— Ако ви го разкрия, би означавало да се забъркам в ситуация, с която нямам нищо общо. Аз съм просто свръзка, господин Секретар, и нищо повече. Той можеше да избере който и да е друг от половин дузина бивши военни и ми се ще да го беше направил.

— *А аз* бих могъл да поставя под въпрос голям процент от внушителните ви сметки за представителни разходи и необходимостта от тези приятни пътешествия, които предприемате с дипломатически самолет! Как ти се харесва това, моряко?

— Аз просто ви предавам съобщение, господин Секретар, не *участвам* в играта!

— Не участваш, а? Това го казваш ти, но защо трябва да ти вярвам? Може би и ти си част от този злостен, злокобен заговор.

— *Какъв* заговор, за Бога?

— А, това ти харесва, така ли? Много ще се зарадваш, ако издам каква е цялата тая отвратителна каша, за да можеш да напишеш някоя книга като всичките тия добри и всеотдайни слуги на обществото, които са били обвинени съвсем несправедливо, че вършат това, което вършат всички тук и което не е нищо друго, освен да дават вътрешна информация на борсовите агенти от момента, в който са стъпили тук.

— Въобще не разбирам за какво *говорите*, дявол да го вземе!

— Името, моряко, *името!*

— Да, да можете *вие* да напишете книга и да сложите и мен в нея? Няма начин!

— Добре тогава, щом ми загуби толкова от скъпоценното време, можеш да ми предадеш и останалата част от смрадливото си съобщение. Къде и кога си въобразява, че ще се срещна с него това безименно чудовище? — Адмиралът му каза. — Добре, *чудесно!* Вече забравих какво ми каза. А сега се разкарай, моряко, и изобщо не ми се

обаждай повече, освен ако нямаш намерение да ми кажеш, че си решил да си подадеш оставката като експерт!

— Недейте така, господин Секретар, аз не искам неприятности, кълна се в Божието име!... Вижте, ще говоря с приятеля на Президента, Субагало и той ще ви каже...

— С Арнолд? Не, недей да говориш с Арнолд, *изобщо* недей да говориш с Арнолд! Той ще те постави в списък, той ще те сложи в списък, списък ужасен, недопустим *списък*! Край и изключвам, моряко, или не знам как го казвахте там, тъпи военни такива!

Беше заблудил много добре тази ужасна пиявица, замисли се дълбоко Пийс, усмихвайки се сладко на една дебело гримирана възрастна дама, която го гледаше с обожание, докато се приближаваше към клена. „Рандевуто трябва да е онова дърво отпред“ — помисли си той. Това място едва ли представляваше някаква клопка и Уорън се почуди защо Макензи Хоукинс, известен и като Гърмящата глава, вожд на проклетите уопотами, го беше избрал. Осветлението беше много оскъдно, но може би така беше по-добре, а и тълпите бяха на по-малко от тридесетина метра... това също не беше лошо, предположи той; можеше да разчита на защита отвсякъде. Разбира се, маниакът Хоукинс вземаше тези предпазни мерки за своя *собствена* сигурност, а не за тази на Държавния секретар. Той несъмнено си мислеше, че районът ще е фрашкан с наемници на правителството, с надеждата да го заловят, но една такава демонстрация на сила би била последното нещо, което желаят хората на президента.

Щеше да бъде страхотна сензация, ако пресата надушеше, че залагат капан за два пъти носител на Медала за чест на Конгреса. Пийс се вторачи в слабата светлина под дървото и погледна часовника си; беше подранил с почти тридесет минути. Добре, прекрасно; щеше да се отдалечи и да чака — и да наблюдава. Той заобиколи ствола на дървото, след това спря и откри с раздражение, че малката стара дама с прекалено червените бузи го чака.

— Благослови ме, отче, защото съгреших — каза тя с писклив треперещ глас, застана пред него и препречи пътя му под надвисналите клони на дървото.

— Да, добре... Някои от вас не са съвършени, но такъв е животът...

— Искам да се изповядам, отче. *Трябва!*

— Това сигурно е много похвално, но аз не смятам, че мястото е подходящо. Между другото, бързам.

— В Библията се казва, че в очите на господ и пустинята може да бъде Божи дом, ако душата на грешника го иска.

— Стига глупости, наистина бързам.

— А аз ти казвам, да си дотътриш задника под дървото.

— О, много добре, простено ти е каквото и да си извършила — какво казахте?

— Добре ме чу, ангелско котенце! — прошепна започналата да става досадна дърта кикимора и гласът ѝ изведнъж стана по-нисък и дрезгав, докато измъкваше от деколтето на роклята си сгънат бръснач, след което го отвори с рязко движение. — Влизай сега под дървото или последното нещо, за което ще ти се наложи да се притесняваш, ще е обетът ти за непорочност.

— О, *Господи*, та вие не сте жена, вие сте *мъж*!

— И двете са спорни, но истината е, че съм коляч — обичам да *коля*.

— Моля ви се, *моля ви се*, не ме наранявайте, недейте... о, Боже мой... не ме заколвайте! — Държавният секретар пристъпи ужасен, с треперещо тяло обратно в сенките на дървото. — Наистина не трябва да ме колите, нали знаете. Да заколиш свещеник е много, *много* голям грях.

— Набелязах те още преди петнадесет минути, ангелско котенце, — изсъска мъжът/жената, а сбръчканите му/й устни с кървавочервено червило и подути виолетови клепахи изглеждаха отблъскващо на слабата светлина. — Ти и тая грозна перука на главата ти, ти наистина си срам за честните перверзници по целия свят!

— Какво...?

— Как *смееш* да се разхождаш наоколо в такъв вид? Търсиш малки момченца ли, *влечуго*? И то облечен като свещеник? Това е *позор*!

— Не е точно така, госпожо/господине, каквото сте там...

— Какво беше това, ти обиждаш ли ме, змийска мутро?

— Честна дума, *никога*! — лявото око на Пийс започна да кръжи в орбита. — Просто ви казвам, че вие не разбирате...

— Аз разбирам добре! Змии като теб си носят доста хляб в случай, че някой им подсвирне. Давай го тук, перверзник такъв!

— Парите, искате да кажете *парите*? За Бога, вземете всичко, което имам! — Държавният секретар разрови джобовете си и извади няколко сгънати банкноти. — Ето, *ето*, вземете ги!

— Да взема какво? Това са *курешки*. Май ще трябва да ти пребъркам джобовете преди *наистина* да започна да кълцам! — Чудовището-хермафродит издърпа Пийс зад дървото. — А си издал и звук, а си целунал земята, мръсно, *мръсно* момче такова!

— *Моля ви!* — започна Държавният секретар — Вие не знаете кой съм аз...

— Но *ние* знаем! — намеси се странен дълбок глас иззад сенките. — Добре, Броуки... и вие, Командире У, обезоръжете нападателя! *Бързо!* — Като един, възрастният възпитаник на Уест Пойнт и закръгленият мафиот на средна възраст от Бруклин, се хвърлиха към нападателя. Първият изби бръснача от ръката, която го държеше, а вторият подкоси краката, подаващи се изпод широката пола на цветя.

— Това е шибан *педераст!* — извика Манджекавало.

— Такъв е, *мамка му!* — изкрещя Броукмайкъл и дръпна сивата перука от главата на сбръчкания начервен престъпник.

Вини Бам-Бам започна да налага с юмрук грозната гримирана фигура, паднала на земята. — Ти си един отвратителен *скапаняк!* — изръмжа той.

— Оставете го на мира, командире! — заповяда Ястреба.

— *Защо?* — попита го Броуки Втори. — Тия мръсници трябва да ги затварят зад решетките!

— И трябва да им чупят краката! — добави предполагаемо починалият директор на ЦРУ, забивайки за последен път коляното си в ребрата на престъпника. — Обирай си крушите и изчезвай от тук, нищожество!

— Хей, *момчета!* — изписка нашественикът, хилейки се нагло, докато вземаше перуката си и се изправяше на крака. — Искате ли да ми дойдете на гости? Можем да си направим *истински* бал!

— *Изчезвай!*

— Изчезвам, *изчезвам* — мръсникът се затича с развята пола през поляната и се скри в тълпата.

— О, Боже мой, о, *Боже* мой...! — дочуха се треперливи звуци откъм проснатата на земята фигура зад Хоукинс, заровила лице в

тревата, с ръце на главата. — Благодаря ви, *благодаря* ви! Можеше да *ме убият!*

— Защо не се обърнеш и не погледнеш, ако искаш да живееш? — каза любезно Хоукинс, бръкна в джоба си и извади касетофон.

— Какво?... За какво говорите? — Уорън Пийс бавно се надигна от земята, преобърна се болезнено по задник и първото нещо, което видя от седящата си позиция беше пълната парадна униформа вдясно от него, а след това в пълен шок и лицето. — *Броукмайкъл! Ти какво правиш тук?*

В този момент Макензи пусна касетофона и звукът от гласа на Броукмайкъл изпълни околното пространство: *Държавният секретар. Той е този, чиято задача изпълнява моята „Самоубийствена шесторка“ в момента в Бостън!... Тоя кривоглед Пийс е скалъпил страхотно дело срещу теб!*

— Само че това дело не е законно, нали господин Секретар? — каза генерал Броукмайкъл, след като Ястреба изключи машинката. — То е било жертвоприношение. Един онеправдан стар воин, който никога не можа да се отърси от облака на подозрението, и неговата част от добри млади хора. Щяхме да бъдем пожертвани също както и Мак, който може и да не е от най-добрите ми приятели, но и не заслужава да бъде хвърлен в някоя дупка в арктическия лед.

— За какво *говорите?*

— Може би съм пропуснал да го представя. Това е бившият генерал Макензи Хоукинс, два пъти носител на Медала за чест на Конгреса, когото вие се опитахте първо да... нека го наречем „неутрализирайте“... а след това заповядахте на моята част да го отвлече на север, далеч на север.

— Не изпитвам огромно удоволствие да ви бъда представен, господин Секретар — каза Ястреба. — Извинете ме, но няма да ви предложа ръката си.

— Това е лудост, пълна *лудост!* Големи неща са поставени на карта, силата ни, ударната мощ на нацията е сложена на везните!

— И единственият начин да се справите с положението е да се отървете от тези, които се оплакват, така ли? — попита Макензи. — Не можете да поговорите, можете само да се отървете от досадниците, които, по една случайност, са завели съвсем обосновано и законно дело.

— Преиначавате всичко! Има и други фактори, икономически фактори, огромни финансови загуби — Господи, *яхтата* ми, *Метрополитън* Клуб, събирането на *випуска*, живота, който заслужавам, за който съм *роден*! Нищо не разбирате!

— Аз разбирам, смрадливоце — каза Манджекавало и излезе напред на слабата светлина. — Някои хора могат да ти бъдат полезни, но след това вече *те* не могат да разчитат за нищо на теб.

— Кой си *ти*? Виждал съм те, познавам гласа ти, но не мога... не мога...

— Сигурно защото и родната ми майка, да почива в мир в Лодърдейл, също не би ме познала, благодарение на собствената ми страхотна маскировка. — Вини махна червената си перука и седна пред Държавния секретар. — Здравсти, тъпако, как си? Май приятелчетата ти от клуба не са вдигнали във въздуха която яхта е трябвало, какво ще кажеш?

— *Манджекавало!*... Не, *не!* Аз отидох на заупокойната ти литургия онзи ден! Ти си отиде, ти си *мъртъв*! Аз *сънувам*!

— Сигурно, големи *diplomatico*, сигурно всичко това е лош сън, причинен от злобата в смрадливата ти душа. Сигурно и аз съм излязъл от обятията на Морфин...

— Морфей, Командире, *Морфей*.

— Да, той... Също както мъртвите минават през онази голяма река и се връщат, за да вземат душите на такива лайна като тебе, дето са толкова *велики*, че това, което минава през стомаха им, излиза от другия край във вид на ванилов сладолед. Да, тъпако, аз се върнах и рибите и акулите дойдоха заедно с мен. Те ме уважават, за разлика от теб.

— *А-а-а-а-а!* — изведнъж с писък, който прониза нощта и се понесе над облените от светлините тълпи пред Мемориала на Линкълн, Държавният секретар скочи на крака и се понесе напред.

— Трябва да *хвана* този кучи син! — извика Манджекавало и се надигна с трудност, дължаща се на теглото му. — Той ще раздрънка всичко!

— *Забравете!* — повиши глас Ястреба, прекрачвайки директора на ЦРУ. — Той е свършен, извън играта е.

— Какви ги дрънкате? Та той ме *видя*!

— Това няма никакво значение. Никой няма да му повярва.

— Мак, говориш глупости! — настоя Броуки Втори. — Знаеш ли кой е този човек?

— Разбира се, че знам и не говоря глупости... Значи вие наистина сте онзи италиански момък, който е начело на Управлението?

— Да-а, и това е дълга история, а аз не обичам дългите истории. Оставих се да ме подведат. *Мамка му!*

— Мелодраматичната емоционалност е едно от най-хубавите неща на вашата нация, синьоре. Помислете си за великите опери — никой друг освен вас не би могъл да ги създаде. *Capisce italiano?*^[3]

— Разбира се, че говоря, но онзи помяр ще вдигне във въздуха цялата работа!

— Няма. Броуки, помниш ли франк Хефелфингър?

— „Франк Пръстчето“, дето беше объркал цифрите на шестинчърите? Кой ли пък не си го спомня? Той взриви погрешен плаж в Уонсан. Естествено, никой от нас тогава не каза нищо, а още по-малко сега, когато той е довереник на Президента в областта на ергенските морски партита.

— Аз говорих с франк. Пийс затова дойде тук.

— Е, и?

— Сега Пръстчето чака на телефона. Има да провежда още един разговор. С неговия приятел и съученик, Президента.

— За какво?

— За душевното състояние на Пийс, което той е забелязал след един много странен телефонен разговор с него днес следобед. След като размишлявал върху този разговор цял ден, той решил да се обади на приятеля си в Белия дом и да сподели с него своята загриженост... Хайде, трябва да намерим телефонна кабина. И то страшно бързо. Трябва да хвана самолета за Ню Йорк.

— Ей, о.з. генерале! Ами вие и аз и явяването на изслушването?

— Всичко е под контрол, Командире У. Вие ще бъдете с уопотамите. Естествено ще са ми необходими мерките ви, но можем да свършим тази работа бързо. Онези индианки са превъзходни шивачки — почти толкова добри, колкото госпожа Лафърти.

— Имайте му доверие, господин директор. Методите на действие на Ястреба са необичайни, но успешни.

— Хайде, джентълмени — заповяда Макензи, — бърз строен марш. Има една телефонна кабина в края на паркинга. Движение!

Тримата мъже с червени перуки претичаха през поляните, останали в различни степени без дъх и единствените думи, бяха изречени от Вини Бам-Бам, който не спираше да повтаря: — *Mannagia, mannagia!* Всичко това е пълна щуротия! *Pazzo, pazzo, pazzo!*

ВАШИНГТОН ПОСТ

Държавният секретар хоспитализиран. Откаран с линейка в психиатричното отделение на болницата „Уолтър Рийд“

Уорън Пийс, държавен секретар, облечен като католически свещеник е бил задържан и арестуван миналата вечер, докато е тичал в амок сред тълпите пред Мемориала на Линкълн. Според полицията, както и според свидетели, господин Пийс непрекъснато крещял за някакъв „призрак“, който той не можел или не желал да идентифицира и който „се върнал от отвъдното, за да вземе смрадливата му душа.“ Той също така твърдял, че „гримиран хермафродит от ада“ го заплашил да пререже „джобовете и гърлото му“, защото той/тя решил, че той е (зачеркнато), което непрекъснато крещял, че не бил, защото „и опростил греховете“.

Няма сведения секретарят някога да е бил свещеник или каквото и да е духовно лице и по тази причина няма право да дава религиозно опрощение. (Нашите редактори усърдно изровиха този факт).

Следващият репортаж от Белият дом, обаче, може да хвърли светлина върху това невероятно събитие. Морис Фицпедлър, отговарящ за връзките с пресата, каза, че нацията трябва да посрещне единствено с огромно съчувствие нещастieto на подложения на стрес и пренатоварен господин Пийс и неговото семейство, въпреки че, когато бе разпитан подробно, господин Фицпедлър призна, че разведеният Държавен секретар няма семейство. В добавка на това, Президентът разреши

чрез господин Фицпедлър да се огласи, че вчера е имал телефонен разговор, в който е било поставено под въпрос душевното състояние на секретаря в резултат на извънредния стрес, на който е подложен той от задълженията на кабинета си. Той е призовал нацията да се моли за бързото възстановяване на господин Пийс и „неговото освобождаване от усмирителната риза“.

На това място трябва да се отбележи, че началникът на канцеларията на президента Арнолд Субагало, се усмихваше по време на цялата пресконференция. Когато бе запитан за причината за това свое изражение, той показа на пресата изправен среден пръст.

[1] Свидетел на съда, незаинтересован свидетел (лат.) ↑

[2] Италианският квартал ↑

[3] Разбирате ли италиански? ↑

ГЛАВА 27

Минаваше полунощ, когато Макензи Хоукинс влезе във фойето на „Уолдорф-Астория“ и, както беше уговорено, мина през рецепцията, за да вземе каквито съобщения имаше за апартамент 12А — никакви имена, просто номера на стаята. Имаше две.

Обади се в Бевърли Хилс Обади се в Града на червеите.

Понеже в Калифорния беше с три часа назад, той реши първо да се обади на Мадж в Гринуич, Кънектикът. Отиде в другия край на фойето, където имаше телефон.

— Миджи, извинявай, че закъснях толкова, но току-що влизам.

— Не се притеснявай, Мак скъпи, аз все още работя по сценария. Ще го довърша до един час и от куриерската служба ще ти го донесат веднага; би трябвало да го получиш към два и половина. Ястреб, това е *страхотно!* Направо ще превземе всички пазари!

— Е, Миджи, недей да си придаваш чак такъв холивудски акцент, не ти отива много.

— Извинявай, скъпи, прав си. Просто всеки, който иска да изрази ентузиазъм за някакъв проект, говори така. Колкото повече се превъзнасяш, толкова повече те тачат издателите.

— Марширувай по собствения си барабан, момиче. В теб има прекалено много класа и можеш да си го позволиш.

— С *червеи* ли, Мак?

— Е, ти просто си отвоюваш първоначалната територия.

— Можеш да заложиш на мен, точно така е.

— Но аз съм доволен да чуя, че в тази самоубийствена история има много хляб... и аз така мислех, честно казано.

— Скъпи, та това е чисто злато! *Актьори*, които обикалят света като антитерористична част, и на всичкото отгоре *истина!*

— Мислиш ли, че ще мога да привлека вниманието на двама — трима от онези по Западния Бряг...

— Да им *привлечеш вниманието* ли? — прекъсна го тя. — Значи още не си говорил с Джини, така ли?

— Не, съобразих, че там още е рано и реших да се обадя първо на теб.

— Аз се чух с нея днес късно следобед, когато прослушах касетките и доста си поговорихме. Имаме изненада за теб, Мак. Тя започна да излъчва още в три и половина, калифорнийско време.

— Да „излъчва“ ли? Миджи, започнала си да употребяваш някакъв много странен език и аз не съм сигурен, че го одобрявам. Не ти отива...

— Не, скъпи, това си е съвсем о'кей, наистина е общоприето.

— Е, щом е така...

— Но, Ястреб, чуй какво ще ти кажа — прекъсна го Мадж от Града на червеите. — Знам, че понякога се попрестараваш в закрилата си към нас, момичетата, и ние те обичаме заради това, но трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво е то?

— Недей да смръзваш лайното на Мани Грийнбърг. Недей да му даваш сделката, но недей и да му размазваш физиономията.

— Е, Маджи, това е чиста проба вулгарност...

— Хайде, Мак. Още малко ми остава до последния ред. Обади се на Джини, скъпи. Целувки както винаги.

— Резиденцията на лорд и лейди Кавендиш — обяви носов английски от другата страна на линията в Калифорния. — Името, ако обичате?

— Ги Бърджес, обаждам се от Москва.

— Всичко е наред, аз ще се обадя! — Бързо се вмъкна гласът на Джини — Той е просто един стар заядливец, Базил.

— Да, мадам — каза икономът с убийствен монотонен глас и затвори деривата.

— Мак, съкровище. От часове чакам да ми се обадиш. Имам прекрасни новини!

— Които, както разбрах от Мадж, включват това да не влизам в ръкопашен бой с Мани.

— А, с него ли — не, недей, той може да ни бъде полезен в наддаването, но не и ако е в болница. Да ти кажа честно, започнах точно с Мани, нарушавайки принципите си изобщо да не говоря с бивши съпрузи, докато адвокатите ми разговарят с тях, и не сгреших.

— Какво не сгреша? Какво наддаване?

— Миджи каза, че идеята е *сензационна*! Тя твърди, че вътре има *всичко* всичко! Актьори — *супермени*, цели шест, които се появяват там, където е най-напечено, освобождават заложници, залавят терористи и всичко това е *истина*! На Мани му направих просто намек... след като се съгласи да остави на мира картините, естествено... и когато му казах, че Чанси се е свързал с няколко „*филмови* приятел чета“ в Лондон, Мани изкрещя на секретарката си да приготви самолета на студиото.

— Джини, за Бога, дай малко по-бавно! Скачаш от едно нещо на друго без да правиш никаква връзка и нищо не се разбира, поне аз не разбирам... Сега, какво е направил Мани и какво е направил този „Чанси“ и кой е той, по дяволите?

— Моят съпруг, Мак!

— А, гренадирът, да, сега си спомних. Дяволски добри момчета, всичките бяха такива; първокласни бойци. Какво е *направил* той?

— Казах ти, той е голям твой обожател и когато Мадж се обади и започна да обяснява какво си записал на онези касети, аз го помолих да вдигне деривата — и да каже мнението си като бивш военен.

— Какво мисли той?

— Той каза, че това било подобно на Кралските командоси от Четвърта или Четиридесета бригада, които работели за Олд Вик и имали само „частичен успех“, както се изрази той, защото „непрекъснато нарушавали мълчанието“. Той иска да поговори с теб за това и да сравни записките си.

— *По дяволите*, дай ми да го чуя, Джини!

— Не, Мак, няма време. А освен това той и не е тук. Отиде в Оръжейния клуб в Санта Барбара, за да поиграе на поло с британската колония.

— И какво е направил, все пак?

— Ястреб, ти май си уморен и имаш нужда от един масаж на раменете. Казах ти. Той сметна, че цялото това нещо, което Маджи пише за теб, ще стане суперхит и се обади на някакви негови приятели в Лондон, за да ги уведоми.

— Е?

— Те ще вземат конкорда утре рано сутринта и ще пристигнат тук преди да са излетели от Лондон.

— И къде ще отидат?

— В Ню Йорк. За да се срещнат с теб.

— Утре... днес ли?

— Там, където си ти, да.

— Ами твоя бивш, Грийнбърг?

— Утре сутринта — *тази* сутрин, при теб. Също така, понеже имам в списъка си някои приятели на Мани и Чанси, им се обадох и им дадох малко вътрешна информация. Очертава ти се напрегнат ден, съкровище.

— В името на Цезар, ти си забележителна и това е прекрасно! Честно казано, Джин-Джин, знаех си, че вие момичетата ще преобърнете света заради мен, само че промених малко плановете си. Да го направим в началото на следващата седмица, а?

— *Мак*, ти каза и аз цитирам! „Един ден!“

— Ами да, май че така казах, но това беше, за да отхвърля тази работа със сценария, да я бутна в ръцете на ония приятели от Бевърли Хилс някъде към уикенда и да задвижа нещата към понеделник или вторник.

— Мой велики бивш съпруге и мой най-скъпи приятелю, какво се опитваш да ми кажеш?

— Ами, Джин-Джин...

— Зарежи това „Джин-Джин“, Ястреб. Навремето, когато намери Лириан в оня порутен гимнастически салон и реши, че тя се нуждае от помощ повече, отколкото аз, разговора ни започна точно така — с „Джин-Джин“. След това Лил ми каза, че когато си се натъкнал на Миджи в оня магазин за кока-кола, където си се чудел къде е колата, тя каза, че си започнал разговора с нея с „Лили-Лили“. Какво има, Мак? Ние те *обичаме* и ти го знаеш. Защо не можеш да свършиш тази работа утре сутринта? Ако е някоя нова съпруга, ние ще разберем, и ще я вземем под крилото си, когато му дойде времето.

— Няма нищо такова, Джини. Но е дяволски важно — за много хора, много онеправдани хора.

— Значи отново си се понесъл в облаците, скъпи мой приятелю? — каза нежно лейди Кавендиш — Ще отменя всичко, щом искаш. Мога да го направя — всъщност ти можеш да го направиш, като не вдигаш телефона и не отваряш вратата. На лешоядите им е известен само номера на стаята, апартамент 12А, нито име, нито някаква идентификация.

— Не, не, ще се справя — ще се справим.

— Ще се *справите*?

— И момчетата са тук. Просто реших да ги държа при мен, докато разреши другия си проблем.

— „Самоубийствената шесторка“? — извика Джени — Те са във „Уолдорф“?

— Цялата половин дузина, хлапенце.

— Те наистина ли са *супермени*?

— Такива са, а имат и много други качества. И което е по-важно, те очакват помощ от мен.

— Помогни им тогава, Мак. Никога не си се провалял с някоя от нас.

— Освен с една, може би.

— Ани ли?... Не се самообвинявай излишно, Ястреб. Тя ми се обади миналата седмица по някакъв радиотелефон, който страшно пращеше. Успяла да откара със самолет дузина болни деца от някакъв остров в Пасифика на лечение в Бризбейн. Толкова беше щастлива, че няма накъде повече. Не е ли това най-важното? Да си щастлив такъв, какъвто си? Това е, на което си ни учил.

— Каж ми, тя споменава ли изобщо Сам Девъро?

— *Сам...*?

— Добре ме чу, Джини.

— Ами, да, споменава го, но не съм сигурна, че ще искаш да чуеш какво е казала, Мак. Нека оставим настрана тази тема.

— Искам да го чуя. Той ми е приятел.

— *Все още?*

— По стечение на обстоятелствата, да.

— Добре... Тя казва, че си спомня за него като за единствения мъж, с когото е спала, защото това е било — „любов на сродни души“ — точно така се изрази. Всички останали били забравени.

— Тя ще се върне ли някога изобщо?

— Не, Мак. Тя намери това, което ти искаше от нея да намери — което искаше да намерим всички ние. Комфорт в собствената си обвивка, помниш ли, че си ни го казвал?

— Проклети психологически *фъшкии*! — избухна Хоукинс, и скришом избърса една сълза пред обществения телефон. — Аз не съм никакъв проклет спасител на проклети души. Просто знам кого

харесвам и кого не харесвам, по дяволите. Не ме поставяй на някакъв проклет пиедестал!

— Както кажеш, Ястреб, той и без това не би издържал тежестта ти.

— Кой?

— Пиедесталът. Какво реши за утре сутринта?

— Ще се справя.

— Бъди любезен с лешоядите, Мак, любезен и уклончив, те не могат да издържат на това.

— Какво искаш да кажеш?

— Колкото си по-мил, толкова повече се разтапят, колкото повече се разтапят, толкова по-добре за теб.

— Нещо като среща с вражески разузнавателен персонал в Истанбул, така ли?

— Това е Холивуд, Мак.

Дойде утрото, по-точно зората едва бе напъпила и телефонът в Апартамент 12А започна да звъни. Хоукинс, който беше легнал по гръб на пода в дневната, го очакваше. Беше получил „идейната обработка“ на Мадж в два часа и три минути през нощта и беше приключил четенето, препрочитането и асимилирането на единадесетте страници, изпълнени с напрежение, някъде към три часа. После беше свалил телефона от бюрото и го беше сложил на килима до главата си, приготвяйки се за няколко часа сън при полеви условия. Почивката е оръжие в предстоящата битка, също толкова необходимо както и превъзхождащата огнева мощ. Миджи беше свършила великолепно работа — истински експлозив. Всяка страница беше изпълнена с динамизъм, действието беше интригуващо, а характерите на героите така завладяващи, че сънят беше отложен с още тридесет минути, в които Ястреба реши да стане филмов продуцент.

„По дяволите, не! Омаха и уопотамите ще погълнат цялото ми време. Първо по-съществените неща, войнико!“

Изведнъж стържещо звънене отекна между стените на стаята.

— Да? — каза Мак с телефонната слушалка до лявото ухо на пода.

— Ендрю Огилви е на телефона, генерале.

— Какво?

— Да, казах „генерале“, приятелю. Боя се, че старият ми другар от гренадирските времена наруши правилата и ми каза кой сте. Вие бяхте страхотен през войната, старче. Много впечатляващо, много.

— Много рано се обаждате, господине — каза Хоукинс. — Вие наистина ли сте бил гренадир?

— Бях буен младеж, ако трябва да сме точни.

— Да, това е прекрасно, наистина е хубаво. Също така е доста раничко и войниците ми още не са готови за сутрешна проверка. Пийнете си сутрешния чай и елате след един час. Вие сте първият обещавам ви.

В момента, в който отместваше телефона, на вратата се почука. Мак се изправи и отиде до нея по камуфлажните си наполеонки. — Кой е?

— Кой друг би могъл да бъде? — извика натрапникът в коридора. — Знаех си, че си ти, бих разпознал това ръмжене и на сън.

— *Грийнбърг*, ти ли си?

— Хей, бейби, кой друг да е? Моята прекрасна съпруга, която безпричинно ме изхвърли от къщата и ми обра паричките, но това няма значение, тя е кукличка — тя ми разказа накратко случката и на мен ми стана ясно, че си ти! Пусни ме да вляза, приятел, о'кей, о'кей? Можем да се споразумеем!

— Ти си втори в списъка, Мани.

— Успя ли вече да ти се обади някой? Ей, чуй, сладурче, аз имам зад гърба си цяло студио, голямо студио! Какво въртиш сделки с второразредници, а?

— Защото те владеят Англия, затова.

— Това са пълни глупости! Те правят тъпи филми, в които всички само говорят и никой не разбира какво казват, защото устите им са пълни с горещи картофи!

— Не всички мислят така.

— Кои са тия всички? На всеки „Джеймс Бонд“ правят по петдесет „Ганди“ и никога не успяват да си покриват разходите. Само не ги оставяй да те убедят, че не е така!

— Не всички казват така.

— Ти на кого вярваш? На вмирисаните английски войници, които дрънкат само глупости или на един истински Пол Ривиър^[1]?

— Ела пак след три часа, Мани и първо звъни от фойето.

— Мак, отдели ми няколко минути! Цялото студио ме дебне какво ще свърша!

— Просто си иди, Мани, или изобщо не си давай труда да идваш повече.

— Добре де, добре. — Телефонът отново иззвъня и откъсна Хоукинс от вратата, въпреки, че той предпочиташе да стои там, докато се увери, че Грийнбърг наистина си е отишъл.

— Да? — каза Ястреба, вдигайки телефона от пода.

— Апартамент Дванадесет А?

— Е?

— Аз съм Артър Скримшоу, авангарден мениджър на „Холи рок продъкшън“, скалата на Холивуд, със световни печалби, които биха поразили всяко въображение, ако имах свободата да ги разкрия и, не на последно място, носител на шестнадесетте номинации за Оскар през последните... ххррррумф... години.

— Колко Оскара сте спечелили, господин Скримшоу?

— Много сме близо, много сме близо. Всеки път щастието за малко да застане на наша страна. Но има време. И като стана въпрос за време, аз положих огромни усилия да сместя една закуска заедно с вас в свръхнапрегнатата си програма. Ще приемете, нали?

— Елате след четири часа...

— Моля? Може би не съм обяснил достатъчно ясно позицията си...

— От твоя страна всичко ми е съвсем ясно, Скрими. Ти си трети в списъка и това означава четири часа, като съм оставил един час на моите хора за сутрешна проверка.

— Убеден ли сте, че това е правилното отношение към шефа на „Холи рок“?

— Нямах избор, момче. Разписанието вече е готово. Ястреба затръшна телефона, остави го на бюрото и преди да беше направил крачка, той отново иззвъня. — По дяволите, какво има? — изрева той.

— „Емералд катедрал студия“, здрасти — започна сладникав глас с твърд южняшки акцент. — Едно патриотично Божие птиче ми подшушна малко информация за един велик патриотичен филм, който искате да направите — филм, базиращ се на истински факти! И искам да ти кажа, приятелче, че ние нямаме нищо общо с ония *Чифути* и *Чернилки*, които управляват филмовата индустрия. Ние сме най-

истински християни, ние сме истински *американци*, които развяват високо знамената и вярваме, че само така трябва и искаме да разкажем историята на едни истински американци, които са извършили богоугодни дела. Имаме също и много доларчета — фактически, няколко милиончета. Нашите неделни програми по телевизията и магазините ни за употребявани коли, в които всеки продавач е божи служител, са ежеседмични златни мини.

— Бъдете при Мемориала на Линкълн във Вашингтон довечера в полунощ — нареди тихо Ястреба. — И носете бели качулки на главите, за да ви позная!

— Това няма ли да е малко очебийно?

— Вие да не би да сте някакви пъзливи, антивоенни, антиамерикански *либерални* типове?

— *Не*, по дяволите! Ние си слагаме парите там, където са ни устите и имаме много и от двете.

— Тогава хванете самолет и бъдете довечера във Вашингтон. Четиристотин крачки направо от статуята и после шестстотин надясно. Ще стигнете до къщата на почетната стража и хората вътре ще ви кажат къде сме ние.

— Значи се разбрахме?

— Такава сделка ще сключим, каквато не сте и сънували. Не забравяйте качулките. Те са *жизненоважни*!

— Разбрано, приятел!

Макензи остави телефона, отиде до по-близката спалня и почука. — *Утринна тръба*, войници! Имате на разположение един час, за да наплюнчите перчемите, да ги залижете и да се оправите преди задачата. Не забравяйте, че се намирате в бойни условия и под обстрел. Дайте заповедите си на рум-сървиса.

— Направихме го още миналата вечер, генерале — обади се отвътре гласът на Слай. — Ще бъдат тук след двадесет минути.

— Искате да кажете, че вече сте станали?

— Разбира се, сър — отвърна Марлон — Ние вече излизахме и обиколихме четиридесет или петдесет улички.

— Стаите ви нямат изход към коридора.

— Точно така, сър — съгласи се Силвестър.

— Аз не съм ви чул да излизате, а аз чувам всичко!

— Ние можем да бъдем много безшумни, генерале — добави Марлон. — А вие трябва да сте бил много уморен. Дори и не помръднахте... Сега всички се събираме тук за ранна закуска, сър.

— *По дяволите!*

В това време телефонът отново иззвъня. Ядосан, но примирен, той се върна при бюрото и вдигна досадния инструмент. — Ало.

— *А-а*, какво огромно удоволствие е за мен да чуя приятния ви глас — каза мъжки глас с източен акцент от другата страна на линията. — Една недостойна душа ще бъде много щастлива да се запознае с вас.

— И аз се радвам да се запозная, но кой си ти, по дяволите?

— Якатаки Мотобото, но моите прекрасни приятели от Хоривуд ме наричат „Крайцера“.

— Ясно. Обади се пак след пет часа от фоайето.

— *А-а*, да, вие си позволявате известна фриворност, несъмнено, но може би аз мога да променя местопребиваването ви, защото в момента церият този прекрасен хотел и неговото фоайе са наша собственост.

— Какви ми ги дрънкаш, Катер?

— Ние също така притежаваме и три от най-горемите студия в Хоривуд, безценни. Предрагам да се видим най-напред или може би за най-горямо нещастие ще трябва да ви изгоним моментарно.

— Няма да я бъде, Тойо. На рецепцията ти има отворен кредит на наше име, възлизащ на сто хиляди долара. Не можеш ни помръдна задниците оттук, докато не ги изхарчим. Такива са законите, Бонзай, *нашите* закони.

— *Айиу!* Изпробвайте търпението на тази недостойна душа. Аз представям „*Тойхондахай ентърпрайсиз САЩ моушън пикчър опърейшънз!*“

— Радвам се за теб. Аз пък представлявам шестима бойци, пред които вашите самураи изглеждат като доставчици на птичи курешки... Пет часа, дръпнат, или ще се обадя на моите приятели в „Токио диет“ и те ще ви изземат разходните отчети поради обвинение в корупция!

— *Айиу!*

— От друга страна, ела след пет часа и всичко ще ти бъде простено — Ястреба затвори телефона и извади от гардероба пътната си чанта. Беше време да се облече. Сивия костюм, не еленовите кожи.

Деветнадесет минути и тридесет и две секунди по-късно мъжете от „Самоубийствената шесторка“ се бяха строили в стегната редица. Бяха облечени в бойно маскировъчни униформи и носеха пистолети. Нямаше и следа от театралниченето, присъщо на „имената“, които бяха възприели. Заекването, провлачването и имитациите сякаш се бяха изпарили. Лицата им бяха сериозни, дори строги, речникът — лаконичен, а изправената стойка говореше за богат опит, въпреки младостта им. В този момент те минаваха на преглед пред помощник-командира си.

— Точно това е, момчета, постигнахте го! — извика одобрително Ястреба. — Запомнете, това е образът, който трябва да се запечата в съзнанието им, щом ви видят. Стегнати, но хубави, обръгнали от битките, но с човешки лица, над тълпата, но не високомерни. *Господи*, харесва ми, когато мъжете изглеждат като вас! Гръм и мълнии, ние *имаме* нужда от герои! На нас са ни страхотно необходими смели души, които ще се втурнат в устата на смъртта, в челюстите на ада...

— Объркайте ги, генерале, в обратен ред са.

— *Същото е.*

— Не съвсем.

— Може ли да застанем свободно, сър?

— Слушайте внимателно сега. Кинаджиите от Холивуд и тези от Лондон, с които ще се срещнете, не знаят какво да очакват от вас, но когато видят шестима *супермени* във военни униформи — както се изрази една моя скъпа приятелка, която добре разбира от психология — ще им се замержелят кошници с много пари. И то най-вече, защото вие сте истински и точно с това се различавате от останалите. Не вие трябва да продавате себе си — те ще трябва да продават тях. Вие ще избирате; няма вас да ви избират, на тях може да им се иска да купуват, но на вас може и да не ви се ще да продавате. Вие си имате определени изисквания.

— Това не е ли една опасна позиция? — попита Херцогът. — Продуцентите дърпат конците, а не актьорите, особено актьори като нас, за които съвсем не може да се каже, че са възпламенили Бродуей, а за Холивуд да не говорим.

— *Джентълмени* — каза Ястреба, — забравете предишния си живот. Защото в настоящия момент вие ще възпламените *света*! Вие

не само сте професионални актьори, вие сте бойци, *командоси* с най-различни образи, чрез които сте постигнали успех във вашите мисии!

— О, по дяволите — повдигна рамене Дъстин, — всеки с малко по-усъвършенствана игрална техника би могъл да го направи...

— Това *изобщо* не си го и помисляй! — извика Макензи.

— Извинете, генерале, но смятам, че е истина.

— Запази я тогава в тайна, синко! — каза Ястреба. — Тук се занимаваме с „висши концепции“. Ще играем на едро, а не на дребно.

— Какво означава това? — попита Слай.

— Не се впускайте в подробности — Макензи отиде до бюрото и взе захванатите с кламер страници, продукт на литературния талант на третата му жена. После се обърна отново към групата. — На това нещо му викат „основна идея“ или „адаптация“, или нещо там с подобно име и съществува само в един екземпляр — с цел максимални предпазни мерки. Това е сбито и заредено с огромен заряд резюме на вашата активна дейност през последните няколко години и, нека ви кажа, то си е истинска ядрена ракета. Всеки един от тези лешояди ще има възможност да прочете този единствен екземпляр за петнадесет минути и след това ще може да задава каквито си иска въпроси, като отговорите ще обявим за предмет на националната сигурност. Искам от вас да седите на онези столове ей там, които съм подредил в полукръг, и да въплъщавате този колективен — как му викате там...

— Колективен образ на мълчаливата сила, подплатена с интелигентност и житейска мъдрост ли? — предположи Тели професора.

— Да, същото. Може би няма да ви навреди, ако един — двама от вас се потупват по кобурите всеки път, когато кажа „национална сигурност“.

— Ти, Слай и след това ти, Марлон — нареди Херцогът.

— Разбрано.

— А ето какъв ще бъде сега гвоздеят на програмата — продължи бързо Ястреба, — Отначало ще отговаряте на въпросите на палячовците с нормалните си гласове, а след това, когато посоча всеки от вас с кимване на глава, превключвате в образите на онези хора — на *актьорите* — които имитирахте пред мен и полковник Сайръс.

— Ние си имаме и много други — каза Дъстин.

— Тези са достатъчни — отвърна Хоукинс. — Дяволски убедителни са.

— Какъв е смисълът? — попита скептично Марлон.

— Мислех си, че веднага ще го схванете. Така доказвате, че наистина сте талантиливи професионалисти и че успехът на вашите мисли се дължи на това, че *сте* актьори.

— Нищо не губим, войници — каза Херцогът, възвръщайки се към своя сценичен персонаж — Какво, по дяволите, не са кой знае колко клечките в бизнеса, които са ни слушали някога.

— *Убедителност*, джентълмени. Вие я имате! — Телефонът отново иззвъня. — Може да закусите, джентълмени — добави Макензи, като посегна към телефона и шестимата се нахвърлиха върху таблетите от рум-сървиса. — Ало, кой се обажда?

— Дванадесетият син на шейха на Тизи Узу от двадесет и втората му жена — отвърна от другата страна един мек глас. — Тридесет хиляди камили могат да бъдат ваши, ако разговорът ни бъде плодотворен, а от другата страна, ако не натвори никакви плодове, сто хиляди Западни кучета могат да умрат.

— Зарежи! Или ела след шест часа, или иди и си зарови, ако искаш, ташаците в пустинния пясък!

Седем часа по-късно, корабът на успеха „Атаката на Ястреба“ се беше впуснал в първото си пътешествие в бурните води на филмовата индустрия. В нестабилната и опасна следа, оставена във водата зад него, се мъчеха да изплуват и да не потънат един бивш британски гренадир на име Огилви, който излезе сипейки проклетия върху неблагоприятните чуждоземни колонии, някой си Емануел Грийнбърг, чието хленчене можеше да развълнува всеки друг, но не и Макензи Хоукинс, един изтощен шеф от „Хол и Рок“ на име Скримшоу, който каза, че временно ще се отпрати да търси легло, за което трябва да плаща; кресливият „Крайцер“ Мотобото, който даде съвсем недвусмислено да се разбере, че затворническите лагери в „Хоривуд“ съвсем не се изключвали като следствие; и най-накрая мазният шейх Мустафа Хафайя-бика, развял робата си, който непрекъснато правеше отблъскващи сравнения между камилските изпражнения и американския долар. Въпреки това, всеки от тях се надяваше да бъде избран за продуцент на най-зрелищния филм на близкото бъдеще, и всеки един от тях загуби и ума, и дума, след като се

запозна с шестимата изключителни актьори-командоси, съгласявайки се безрезервно, че те ще играят самите себе си във въпросния филм. Само Грийнбърг направи предложение. — Да го поосвежим малко, а, приятели? Нали се сещате, малко мадами, за да няма въпроси, нали се сещате? — „Самоубийствената шесторка“ ентусиазирано го подкрепи и най-вече Марлон, Слай и Дъстин. — Тридесет и шест каратово злато! — прошепна Мани, дори още по-ентусиазиран от тях.

Всички оставиха визитните си картички, но Ястреба беше непреклонен — нямаше да се вземат никакви решения до началото на следващата седмица. Когато си отиде и последният от молителите, а именно ругаещият дванадесети син на шейха на Тизи Узу от двадесет и втората му жена, Макензи Хоукинс се обърна към елитната си група:

— Бяхте велики, всеки един от вас. Те бяха хипнотизирани, направо зашеметени — вие го *направихте!*

— Като оставим настрана това, че изнесохте едно доста добро шоу, не виждам какво друго сме направили.

— Ти да не си си загубил ума, синко? — прекъсна го озадачено Хоукинс. — Не чу ли какво *казаха*? Така им се иска да гушнат този проект, че ръцете им се изпотиха и краката им се разтрепериха!

— Ами — отбеляза Дъстин, — наслушах се на шумотевици, доста крясъци и молби имаше, да не говорим пък за хленченето на господин Грийнбърг — той беше особено ефектен, като хор в гръцка трагедия — но не съм съвсем сигурен какво означава всичко това.

— Не видяхме никой да вади договор — каза Марлон.

— Ние не *искаме* никакви договори. Още не.

— Докога ще трае това „още“, генерале? — каза сър Лари. — Вижте, това всичкото ни е минавало през главите преди. Винаги много се говори, но се вади малко хартия. Хартията е основното, сър, останалото е просто... ами, празно бръщолевене.

— Ако си спомням добре, джентълмени, решихме да оставим преговорите на преговарящите. Ние сме *съзидателната* страна; ние предлагаме, а те се пазарят.

— Кой ще преговаря от наше име, ако изобщо ни иска някой... пътник?

— Добра идея, Херцог. Май ще е по-добре да звънна един телефон.

— Аз ще платя разговора — каза Слай.

В отговор на това, телефонът в хотел „Уолдорф-Астория“ иззвъня. Ястреба отиде до бюрото. — Да, кой е, по дяволите?

— Съкровище, не можах да се стърпя повече! Как върви?

— А, здрасти, Джини, всичко мина много добре, но както ми обясниха момчетата, имаме един проблем.

— Мани ли?... Не си го убил, нали, Мак?

— Не, да му се не види. Момчетата даже много го харесаха.

— Очароваха се от хленченето му, а?

— Позна.

— Много го бива по тая част, *копелето*... Какъв ви е тогава проблемът?

— Ами, както казаха момчетата, това, че тия лешояди ни харесаха, е чудесно или поне се направиха, че ни харесват, но как да постигнем нещо на хартия...

— Всичко е уредено, Мак. Агенцията „Уилям Морис“ поема всичко в свои ръце — от А до Я. Самите Робинс и Мартин.

— Робинс и Мартин ли? Звучи ми като магазин за официално мъжко облекло от класа.

— Че са от класа, от класа са и всеки би трябвало да завижда на мозъците им, съкровище. А и не са само мозъците, те говорят на разбираем английски, а не тая холивудска бълвоч. Точно затова объркват всички и обират каймака. Ще се заемат с работата веднага, щом им кажа.

— Направи го в началото на следващата седмица. Става ли, Джини?

— Разбира се. Къде мога да те намеря и кой още се появи освен Мани?

— Ето, визитките им са при мен — Ястреба взе от бюрото визитните картички и ги прочете една по една на бившата си съпруга.

— Нямаше ли и едно изкукуруигало студио от Джорджия или Флорида? Разбира се, нито една уважаваща себе си компания от Юга не би си и помислила да се занимава с тях, но те имат няколко катедрали, пълни с пари и могат да направят нещо.

— Не знам защо, но ми се струва, че тази нощ те ще си имат неприятности във Вашингтон.

— Какво?

— Хайде да не говорим за това, Джини.

— Този тон ми е познат, няма да говорим. Ами ти? Къде ще бъдеш?

— Обади се на Джони Телешкия нос в резервата на уопотамите, близо до Омаха, той ще знае къде да ме намери. Ето ти частния му номер — Хоукинс ѝ го даде. — Разбра ли?

— Да, но какво е това „уопотами“ и какъв е този Телешки нос, *по дяволите*?

— Той е един недооценен член на този онеправдан народ.

— Пак ли вятърните мелници, Мак?

— Правим каквото ни е по силите, малка лейди.

— Срещу кого този път, съкровище?

— Срещу лоши защитници на републиката с далеч по-лоши характери.

— А, лайнярите от Вашингтон ли?

— И техните предци, Джини, чак отпреди сто години.

— Колко интригуващо!... Но как успя да привлечеш Сам?

— Той е човек, който много държи на принципите — далеч по-зрял е отпреди и си има седем дечица — но различава правдата от неправдата.

— И аз точно *това* имах предвид! Как го накара да се върне? Това красиво момче смята, че ти си Четиридесетте разбойници на Али Баба на два крака и в едно тяло.

— Ами, както вече казах, той се е променил, улегнал е с годините. Сигурно се дължи на изтощението му, а и артритът му го прави малко муден... Предполагам, че девет хлапета биха се отразили така и на всеки друг. — *Девет* ли? Стори ми се, че каза седем?

— Обърках се, но и той също. Ще го кажа направо, въпреки че той вече е станал един доста толерантен човек.

— Слава Богу, че е превъзмогнал онова с Ани. Ние всички много се безпокояхме за него... Я *чакай* малко! Седем деца... *девет*? Жена му какви ги е вършила, по две-три *наведнъж* ли ги е изтърсвала?

— Ами, виж, ние с него наистина... — за щастие на Макензи Хоукинс в слушалката се чуха няколко почуквания, последвани от развълнувания глас на телефонистката, която ги прекъсна.

— Апартамент Дванадесет А, има спешно обаждане за вас! Моля, прекъснете настоящия си разговор, за да ви свържа.

— Чао, Джини, момиченце, ще се чуем по-късно. — Макензи затвори слушалката без да отдръпне ръката си, телефонът извън три секунди по-късно и той я вдигна веднага. — Тук Апартамент Дванадесет А. Кой се обажда?

— *Редуинг*, праисторическо чудовище! — изкрещя Дженифър от Суомпскът, Масачузетс. — Сам чу касетката на Броукмайкъл миналата вечер и всички ние и Сайръс, и Роман, и двамата Деси едвам го удържахме! В крайна сметка Сайръс успя да го накара да изгълта практически цяла бутилки уиски...

— Като изтрезнее, ще дойде на себе си — прекъсна я Ястреба, — обикновено така прави.

— Много мило от твоя страна, че ни го казваш, но ние, разбира се, изобщо няма да научим дали е така.

— Какво искаш да кажеш?

— Той *изчезна*!

— Това е невъзможно! С моите адютанти и Роман З., и полковника, всички *там*?

— Той е едно змийско копеле. Вратата му беше затворена и ние всички мислехме, че още спи, след това Роман, който преди пет минути беше обходил плажа каза, че е видял една моторница да се приближава до брега на четвърт миля по-настрани и някаква фигура, която изтичала откъм дюните, се качила на борда!

— *Сам* ли?

— Биноклите не лъжат и Роман З. явно има страхотно зрение, в противен случай досието му щеше да е доста по-обширно, отколкото е.

— Мамка му стара, ето го пак с неговите щуротии! Пак се повтаря и *преповтаря* Швейцария!

— Имате предвид, когато Сам се е опитал да ви спре?

— И почти успя — прекъсна я Макензи, претърсвайки трескаво джобовете си със свободната ръка за успокоителното си — една омачкана пура. — Той трябва да се е обадил на някого по телефона.

— Очевидно, но на кого?

— Откъде да знам *аз*? Не съм бил с него от години... и въпреки това какво може да направи?

— Миналата нощ сума ти време крещя срещу манипулаторите на високи постове и как корумпираните типове продавали страната и трябвало да бъдат разобличени и той щял да ги разобличи...

— Да, той доста се впечатлява от тия неща и много си вярва.

— А *вие* не, така ли? Стори ми се, че казахте практически същото в „Риц-Карлтън“, генерале.

— Да-а, и аз вярвам, но си има място и време, когато да се действа според тези принципи и то не е *сега!*... И все пак, какво би могъл да *направи* той, наистина? Истеричен адвокат с подпухнали и зачервени очи и мокри дрехи, който се втурва към вестниците, както сигурно си е наумил, и то с такава история като нашата? Ще му се изсмеят в очите.

— Струва ми се, че пропуснах нещо — каза Дженифър.

— Какво?

— Касетката на Броукмайкъл е в него.

— Сигурно се *майтапите*, червенокожа лейди!

— С цялото ми червенокожо сърце ми се щеше да е така. Не можем да я намерим никъде.

— Свещени пистолети на Джордж Патън! Той може да изпорти цялото начинание. Трябва да му *попречим!*

— *Как?*

— Обадете се в Бостънските вестници, радиото и телевизията и им кажете, че един психопат е избягал от най-голямата лудница в Масачузетс.

— Това няма да свърши голяма работа, след като чуют касетата. Първото нещо, което ще направят, е да я презапишат, след това ще подложат гласовете на проверка и ще ги сравнят с този на вашия приятел Броукмайкъл, имат го или от някое изявление пред пресата или направо по телефона.

— Ще се обадя на Броукмайкъл и ще му кажа изобщо да не вдига телефона!

— Телефона...? — каза замислено Дженифър — Точно *така!* Всички телефонни компании разполагат с компютърни отпечатъци от номерата на всички телефонни обаждания. Това е стандартна процедура, заради сметките. Сигурна съм, че господин Пинкърс може незабавно да получи разрешение от полицията.

— За какво?

— За да разбере номера, на който се е обадил Сам. Освен, когато ни се обадохте рано тази сутрин, никой след това не е използвал телефона.

Благодарение на забележително добрите отношения на Аарон Пинкърс с местните власти, предложението на Редуинг бе реализирано бързо и ефективно.

— Господин Пинкърс, лейтенант Кафърти от Бостънското полицейско управление е на телефона. Имаме информацията, която ви е необходима.

— Страшно съм ви благодарен, лейтенант Кафърти. Ако случаят не беше спешен, никога не бих си позволил да злоупотребявам с вашата любезност.

— Е, стига, сър, няма никакъв проблем. Всяка година на бала на полицаите има от „Агнешкото със зеле на Пинкърс“.

— Нищожен принос, в сравнение с това, което вършите за нашия почтен град.

— Е, обаждайте се винаги, когато имате нужда... Ето това, което получихме от телефонната компания. През последните дванадесет часа от този номер в Суомпскът са проведени четири разговора, като последният е бил преди шест минути с Ню Йорк. Два са били с вашия домашен номер, господин Пинкърс. Първият е бил в шест и тридесет и три миналата вечер и след това тази сутрин...

— А, да, говорих с жена ми Шърли. Бях забравил.

— Ние всички познаваме госпожа Пинкърс — тя е впечатляваща дама. Толкова висока и грациозна, сър.

— Висока ли? Не, всъщност тя е доста ниска, заради прическата изглежда така. Няма значение, какъв е четвъртият номер, моля ви?

— Разговорът е бил проведен с липсващ в указателя номер тук в Бостън в седем и двадесет тази сутрин и номерът е в резиденцията на Джефри Фрейзиър...

— *Фрейзиър* ли? — прекъсна го неволно Аарон. — Колко необичайно...!

— Не само това, господин Пинкърс. Ще ме извините, че го казвам, но той е царски чеп в дирника, простете ми за израза, сър.

— Убеден съм, че речникът на дядо му е далеч по-груб, лейтенант Кафърти.

— О, ние сме го чували, господин адвокат! Всеки път, когато си прибира отрока от изтрезвителното, старецът пита дали не бихме могли да го задържим някой друг ден в повече.

— Много ви благодаря, лейтенант, много ми помогнахте.

— Винаги на вашите услуги, сър.

Аарон остави слушалката и погледна озадачено към Дженифър.

— Поне знаем как Сам е открил касетата. Използвал е телефона в кабинета на Сидни. Точно там я прослушахме миналата нощ.

— Но това не е причината за вашия шок, нали? Това е някой на име Фрейзиър, така ли е?

— Точно така. Той е един от най-очарователните мъже, които изобщо могат да се срещнат. Изключително сваятна личност, родителите му загинаха преди няколко години в самолетна катастрофа, когато алкохоликът Фрейзиър Старши се опита да приземи самолета си. Джефри е бил съученик на Сам в Андоувър.

— Значи за това му се е обадил.

— Съмнявам се. Сам не може да мрази, не му е в характера. Както виждате, не намрази дори и Макензи. Но той не одобрява и то дълбоко не одобрява.

— Не одобрява?

— Защото Джефри е пропаднал и е загубил мястото си в обществото. Той е един хроничен алкохолик, чиято единствена цел в живота е да търси удоволствие и да дави мъката си в бутилката... Той не би могъл да свърши никаква работа на Сам.

— Да, но днес е свършил — преди около десет минути на плажа.

— Генералът е прав, ние трябва да го спрем! — каза изведнъж Аарон, извърщайки се отново към телефона.

— Как?

— Ако знаехме къде смята да отиде с лодката, бихме могли да започнем от там.

— Той може да отиде *навсякъде*.

— Не, не съвсем — каза Аарон. — По крайбрежието нещата доста се промениха. Крайбрежният патрул и моторните ескадри са непрекъснато нащрек, не само заради безразсъдните състезатели с моторници, но и заради тези, които внасят разни забранени вещества от кораби, пуснали котва навътре в морето. Тези, които имат къщи по брега, са помолени да съобщават за всякакво подозрително движение по бреговата линия.

— Значи вече някой може да се е обадил — прекъсна го Дженифър. — Тази моторница дойде до плажа.

— Да, но Сам се е качил на борда, т.е. никой не е слизал на брега.

— И все пак, защо да не се обадим на Службата за крайбрежна охрана?

— Бих го направил на секундата, ако знаех точно каква марка е моторницата или поне цвета и размера или откъде е отплавала. — Но после вдигна слушалката и добави:

— Но аз току-що си спомних, че мога да попитам един човек.

* * *

Един от най-уединените и изискани квартали на Бостън е разположен в горната част на хълма Бийкън Хил и се нарича „Луисбърг Скуеър“. Там се издигат елегантни градски къщи, строени през 1840-те, а малкият спретнат парк, със статуя на Колумб на северния вход и монумент на Аристид — на южния, прави гледката твърде приятна.

В този момент в квартала звънеше един единствен телефон и той се намираще в мебелираната разточително, но с вкус къща на една от най-старите фамилии в Бостън с настоящ собственик Р. Куксън Фрейзиър. Когато телефонът иззвъня, подвижният възрастен джентълмен, облечен в мокри от пот червени спортни гащета, изпрати баскетболната топка право в кошa на таблото, издигащо се на сред малкото игрище, което си беше направил на последния етаж на къщата. Кецовете му изскърцаха върху твърдия дървен под. След моментно колебание си спомни, че икономът му в момента е на пазар. Забърсвайки потта от веждите под бялата си коса, той отиде до телефона на стената и го вдигна. — Моля? — каза леко задъхан.

— Господин Фрейзиър?

— На телефона.

— Аарон Пинкъс се обажда, господин Фрейзиър. С вас сме се срещали няколко пъти, като последният беше на благотворителния бал на Фогс Мюзийм, доколкото си спомням.

— Наистина беше така, Аарон, и защо ми говориш на „господин Фрейзиър“? Ти си почти толкова дърт, колкото и аз, и доколкото си спомням и двамата се съгласихме, че не би изглеждал така, ако спортуваше малко повече.

— Съвършено вярно, съвършено вярно, Куксън. Като че ли никога не мога да намеря време.

— Сигурно няма и да намериш, но може би ще бъдеш най-богатия в цялото гробище.

— Много отдавна заряхах тези амбиции.

— Какво мога да направя за теб, стари приятелю?

— Боя се, че става въпрос за твоя внук...

— *Ти* ли се боиш? — прекъсна го Фрейзиър — Аз пък съм ужасен! *Сега* пък какво? — Пинкът започна да го въвежда в историята, но само осем секунди по-късно, при споменаването на моторницата, възрастният мъж се намеси отново и изкрещя триумфиращо. — Ето това е! *Пипнах го!*

— Моля, не разбрах какво ми каза, Куксън?

— Сега ще мога да го отстраня!

— Какво...?

— На него според закона не му е позволено да управлява моторницата си — *или колата си, или мотоциклета си, или моторната си шейна*. Той се счита за обществена опасност по суша, вода и сняг!

— В *затвора* ли ще го пратиш?

— В затвора ли? Мили Боже, не. Само в едно от онези места, където вразумяват пропаднали момчета! Адвокатите ми вече са го уредили. Ако го хванат дори и в едно нарушение и ако няма ранени или втори страни, които да предявяват някакви претенции, съдът ще ми разреши да приложя моите собствени ограничителни мерки.

— Значи искаш да го пратиш в санаториум?

— Бих предпочел да употребя друг термин, като например „рехабилитационен център“ или някаква друга там парола.

— Значи наистина ти се е качил на главата, щом си готов да отидеш толкова далече.

— Определено, но не по този начин, който вероятно си представяш. Аз познавам това момче и го обичам с цялото си сърце. Боже мой, та той е последната мъжка издънка от Фрейзиъррови!

— Разбирам те, Куксън.

— Не съм сигурен, че ме разбираш. Виждаш ли, той може да е всякакъв, но *ние* го направихме такъв, нашето семейство го направи. Точно както постъпих и аз с моя син, а моята вина е далеч по-голяма, защото аз бях по-наблизо, бях жив. Но, както ти казах, аз го *познавам* и

вътре в тази алкохолизирана и чаровна обвивка има мозък, Аарон! Зад това отдадено на удоволствията момче се крие друг мъж, чувствам го и наистина го *вярвам!*

— Той е изключително симпатичен и аз определено не бих се наел да ти противореча.

— Хората от вестниците и телевизията явно си въобразяват, че го познават. Само да се забърка в поредната каша и веднага започват да кичат табели. „Несметен богаташ отново в изтрезвителя“ и „Плейбойт на Бостън, позор за града“ и тъй нататък и *тъй нататък.*

— Е, въпросните събития сигурно са се случили...

— *Разбира се,* че са се случили! Точно затова твоята новина ми е най-големият подарък, който би могъл да ми направиш. Сега ще мога да поставя под контрола си този попрестарял вироглавец!

— Как? Моторницата му е в океана и ние дори не знаем къде отива.

— Най-близкият пристан на север от Суомпскът, който приема външни лодки за зареждане, е при Глочестър, а тези лодки смучат гориво с по-голяма скорост от шестима араби със сламки от един-единствен чайник с чай. Глочестър е на около половин час разстояние.

— Откъде знаеш всичко това?

— Бях командир на Бостънската моторна ескадра пет поредни мандата, разбира се, че ще го знам. Губим време, Аарон! Трябва да се обадя на ескадрата и на приятелите ми от крайбрежната охрана.

— Още нещо, Куксън. На борда му се намира един от моите служители на име Девъро — Самюъл Девъро, и е много важно той да бъде задържан от властите и да ми бъде предаден.

— Непочтен бизнес, а?

— Не, съвсем не е непочтен, просто действа много необмислено и импулсивно. Но е жизнено важно той да бъде задържан. Ще ти обясня по-късно.

— Девъро ли? Има ли някакви роднински връзки с Дансинг Девъро?

— Син му е, всъщност.

— Много свестен човек беше този Дансинг. Прекалено рано се спомина за човек с неговите способности, фактически, той ме въведе в някои доста доходоносни начинания.

— Я ми кажи, Куксън, след като той почина, ти изобщо свърза ли се с вдовицата му?

— Как бих могъл да постъпя другояче? *Той* беше мозъкът, аз просто допринесох с една незначителна сума. Преведох дължимото от моя страна на сметките ѝ. Както ти казвам, кой би постъпил другояче?

— Някои хора изглежда не са го направили.

— Проклети крадливи кръвопийци... Аз сега трябва да свършвам и да проведа още няколко разговора, Аарон, но щом така и така се чухме, защо не вечеряме заедно някой път.

— С най-голямо удоволствие.

— С твоята прекрасна съпруга, Шели — тя е толкова висока и грациозна жена.

— Тя се казва Шърли и фактически никак не е висока, по-скоро... няма значение.

[1] ??? ↑

ГЛАВА 28

Небето изведнъж притъмня и сивите облаци се понесоха в пълен синхрон с гневния океан. А навътре в морето, далеч от брега на Масачузетс, Сам Девъро се държеше за парапета на моторницата и се чудеше какъв зъл дух го беше обладал, за да го накара да се обади на Джеф Фрейзиър, човек, когото определено не харесваше... Е, може би „не харесваше“ беше прекалено силно. Никой, който познаваше „Крейзи Фрейзи“, както го наричаха понякога в мигове на раздражение, не можеше истински да *не го харесва*, защото имаше сърце, голямо колкото месечната му наследствена рента, която той охотно би дал на някого, когото би сметнал за нуждаещ се. Това, което безпокоеше Сам в момента, бяха маниакалните маневри на Фрейзи, които сякаш нарочно изпращаха тънката и издължена лодка с два мотора право срещу чудовищните вълни.

— Така трябва, стари ми съученико! — изкрещя хилещият се шкипер с накривена капитанска шапка с лентички. — Тия тънки нещица не излизат над водата, ако не посрещнеш вълната пръв!

— Искаш да кажеш, че можем да *потънем*?

— Всъщност не съм съвсем сигурен; досега не ми се е случвало! — Гигантска струя се разби в носа на лодката и измокри и двамата мъже. — Адски *възбуждащо*, нали, приятелю?

— Джеф, ти *трезвен* ли си?

— Може би съвсем малко, старче, но това няма да окаже никакво влияние! — извиси глас Фрейзиър — Малко твърдо гориво дори помага на духа в такива внезапни бури! Дава ти една крачка предимство пред стихията. *Чуваш* ли ме, Деви?

— За мое най-голямо нещастие, да, *Фрейзи*.

— Не се притеснявай. Тези бури връхлитат ненадейно, но понякога също толкова бързо утихват!

— *И колко време* продължават?

— Не повече от час, час и нещо — изкрещя щастливо ухиленият Фрейзиър. — Единственият ни проблем е докато дойде това време да

си намерим корито.

— *Корито* ли?

— Залив, който омаломощава вълните и вятъра, а такива са адски малко по бреговата линия.

— Отдръпни се към плажа!

— Фрашкано е със скали и рифове, Деви, а тези сладки нещица не се поддават толкова лесно на контрол в лошо време.

— По дяволите, карай към *плажа*! Виж какви води са се проснали пред теб, без нито една скала. Имам важна работа!

— Ами, скалите и пясъчните рифове не са единствените пречки, стари приятелю — извика Фрейзиър. — Лодки като тази не са най-желателната гледка на някой частен плаж, а ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш, че докъдето се вижда, има само плажни вили!

— Та ти влезе в Суомпскът само преди половин час!

— По тия места хората като мен плащат за крайбрежните води, които изобщо не използват, за да не могат съседите да ни чуват или да замърсяват водите ни. Също така всички знаят къщата на Бърнбаум и всеки, който чете светската хроника във вестниците е осведомен, че те присъстват на поземлен аукцион в Лондон. Така че там рискувах, Деви, но не и тук — не със тази машина и не с предишните ми бум-бум-та.

— Какви бум-бум...?

— Просто малки глупави пътни произшествия, може да се каже. Нищо особено, но във всяка каца, пълна с ябълки, винаги има по една-две гнили, нали знаеш!

— Какви ябълки? *Какви* каци? — изрева Сам, след като от двете страни на лодката две вълни в синхрон се стовариха отгоре му и го измокриха до кости.

— Тъпата моторна ескадра на дядката — бездарници, които ме мразят, защото моторницата ми е по-бърза от коя и да е от техните!

— За какво говориш, *по дяволите*, Фрейзи? — Една огромна вълна се стовари върху Девъро и го събори върху палубата. Той успя да се вкопчи в дръжката на вратата на малката кабина, тя се разтвори рязко навътре и тласъкът го принуди да напъха вътре главата си. — *Помощ!* — изкрещя той. — *Заседнах* някъде!

— Нещо не те чувам, Деви, но не се притеснявай, стари приятелю! Маркерите на Глочестър вече се виждат отпред. „Червен

десен завой“, както се казва.

— Червен... *мффт*... *мффттт*!

— Говори по-ясно, Деви! Нищо не чувам от този вятър, но ще съм ти много благодарен, ако ми отвориш една бутилка „Дом Пери“. Има там една изстудена каса отзад. Просто ми я търкулни по палубата, както правехме едно време с момичетата от Холиоки, *помниш ли?*

— *Мффтт... оуу... оох!* — изписка Сам, докато изваждаше главата си от отвора с някакво навито бяло въже отгоре вместо венец. — Искаш бутилка шампанско, когато се намираме в центъра на ураган? Ти си *патологичен случай*, Фрейзи, *напълно откачен!*

— Хайде, стига, старче, това е само едно малко по-силно вълнение и нищо повече, — Ухиленият капитан с козирка на шапката над дясното ухо се обърна и погледна проснатия на палубата пътник с въже около главата — Я, старче, това на главата ти корона от тръни ли е? — изрева той и избухна в смях.

— *Аз няма да ти донеса бутилка шампанско и настоявам да ме оставиш на брега или в противен случай като съдебен служител лично ще те санкционирам, позовавайки се на неспособността ти да управляваш плавателен съд в открито море!*

— На две хиляди ярда от брега ли ще стане това?

— Много добре *знаеш* какво искам да ти кажа! — Девъро се надигна на крака, но върху раменете му се стовари поредната маса вода и го размаза върху палубата. — *Фрейзиър!* — изкрещя Девъро, успявайки да се залови отново за перилата. — Тебе *нищо друго* освен самия теб ли не те интересува?

— Моята собствена личност е доста обширна територия, приятел, но разбира се, че ме интересуват и други неща. Интересуват ме стари приятели, които все още ме смятат за приятел. Интересуваш ме и ти, защото ме повика в момент на нужда!

— Не мога да го отрека — каза Девъро, решавайки се да отвори бутилка шампанско, защото изведнъж си помисли, че Фрейзи може би има нужда от тази „стъпка в аванс пред стихията“ въпреки всичко.

— *О!* — изрева капитанът на Суомпскътската спасителна мисия. — Имаме си проблем, Деви!

— Какво?

— Един от ония бездарници от тъпата моторна ескадра на дядо ми май ни е забелязал!

— *Мамка му!* — прошепна Сам на себе си, като видя моторница с червени ленти на Крайбрежната охрана, която пореше вълните на неколкостотин ярда зад тях. После сред бурните пориви на вятъра чу и звуци на сирена. — Тия да не би да се опитват да ни *спрат*? — изрева той.

— Може и така да се каже, старче, ако не се затормозяваме с излишна куртоазия!

— Но мен *не могат* да ме спрат! — извика Девъро, отвори бутилката и я търкулна през мократа палуба. — Аз трябва да се добера до властите — до полицията, до ФБР, до „*Бостън глоуб*“^[1], до *кого*то *и да е!* Трябва да разоблича един от най-влиятелните хора във Вашингтон, който е извършил нещо ужасно! *Трябва да го направя!* Ако Крайбрежната охрана или някой друг от правителството открие доказателството ми, ще ми *попречат!*

— Това звучи доста сериозно, старче! — извика Фрейзиър и гласът му проби грохота на вълните и вятъра, докато той вдигаше бутилката. — Но аз трябва да ти задам един въпрос! Ти не носиш нищо от рода на разни хапчета или пакетчета с прах, нали така, старче?

— Христе, не!

— Трябва да съм сигурен, все пак, Деви, разбери ме!

— *Повярвай* ми, Фрейзи — над вика Сам увеличаващия се грохот. — Става въпрос за човек, който формира държавната политика и който след Президента е считан за най-силната фигура в правителството ни! Той е лъжец и измамник и наема убийци! Всичкото това е в джоба ми!

— *Нечия изповед* ли?

— Не, *касетка*, която потвърждава целия заговор!

— Това *наистина* е сериозно, нали?

— Откарай ме на брега, Фрейзи!

— Предлагам ти тогава да се държиш здраво, старче! Следващите няколко минути приличаха на нещо като плонжиране, диво въртене, гмуркане и потапяне във всичките кръгове на Дантевия ад. Крейзи Фрейзи изведнъж се превърна във вманиачен Ахав, но вместо да се опита да убие огромния звяр, той, като осенен от Божия дух, правеше всичко възможно, за да се измъкне от масивните му челюсти.

По-малко маневрената моторница зад тях се командваше от някакъв бесен офицер от Крайбрежната охрана. Воят на оглушителната сирена бе прекъснат, за да чуят добре гневната команда по мегафона: — *Изключете двигателите си и се насочете към маркер седем в посока северозапад! Повтарям, маниак такъв, маркер седем и престани да се ебаваш!*

— И да се бяхме молили за нещо по-хубаво, пак нямаше да стане — извика капитан Крейзи Фрейзи на зашеметения си пътник. — Той е свястно момче!

— Какво *говориш*? — изкрещя Сам. — Те ще ни вземат на абордаж с ятагани, ножове и пушки и ще ни *заловят*!

— Ще заловят мен, без съмнение, стари приятелю, но не и теб, ако правиш каквото ти казвам — Фрейзиър не изгаси двата си мотора, но направи рязък завой върху вълните и се понесе на северозапад — Чуй ме сега, Деви! Не съм минавал скоро насам, но имам спомен за „маркер седем“. Той се намира на около сто и петдесет метра вляво от една доста голяма купчина скали, които стърчат над водата, нещо като малка суша, която служи като вълнолом — шкиперите често се оплакват, че на четиристотин фута около нея цари пълно безветрие.

— *Скали? Безветрие?*... За Бога, Фрейзи, аз се боря за здравия си разсъдък, за *целостта* на страната ми!

— Това е морето, старче! — извика шкинерът-спасител на Девъро и удари бутилката шампанско в носа на лодката. — Счупил си тапата, приятел, и запушва гърлото! — Отново с „Дом Периньон“ до устните той добави — Ето, така е по-добре! Та за какво говорех, старче?

— О, Господи, ти си *невъзможен*!

— А, да, слушай сега, Деви!... Ще стигнем до маркер седем, където аз ще направя обратен завой, защото там водите са спокойни — това ще бъде сигнал за теб да се подготвиш да напуснеш кораба, както се казва.

— Имаш предвид нещо като „човек зад борда“ и тия морски фашисти зад нас да ме *заловят*?

— Казах да се „*подготвиш*“, а не да изпълниш... Когато намалая, застани до борда, но без да се подаваш отгоре, след това аз изведнъж ще дам пълна газ и ще направя широка дъга към брега, като по този начин ще те докарам на четиридесет — петдесет ярда от плажа. *Ето*

тогава ще се преметнеш отстрани — пяната от завоя ще те прикрие — а аз ще продължа да се забавлявам с нашите морски командоси!

— Мили Боже, Фрейзи! Ти ще направиш това за мен?

— Ти ме помоли за помощ, Деви...

— Така е, но защото знаех, че имаш бърза лодка и... и... ами, помислих си, че...

— Че може „Крейзи Фрейзи“ да се окаже гноят човек, ако е същият, какъвто беше преди ли?

— Извинявай, Джеф, наистина не знам какво да кажа.

— Не се безпокой, стари приятелю, всичко е един голям купон!

— Може да имаш големи неприятности, Джеф, а аз изобщо не съобразих, честно, наистина не съобразих!

— Разбира се, че не си. Ти си най-честната личност, която познавам, толкова честна, та чак дразни! Дръж се сега, Деви, влизаме.

Навлязоха в тесния пролив, обозначен с чернения маркер седем и бързата лодка изведнъж намали скоростта си в по спокойните води. Крайбрежният патрул се приближи на тридесет ярда зад тях.

— Чуйте ме добре! — дочу се задъханият глас по мегафона. — Вие сте идентифициран като Джеффри Фрейзиър, а вашият пътник се нарича Сам Девъро и двамата сте арестувани. Спрете и трима от моя екипаж ще се качат на лодката ви и ще поемат управлението.

— Джеф! — изкрещя Сам Девъро, залегнал до страничния борд — Наистина не съм очаквал да се случи нещо подобно...

— О, я млъквай, старче! След няколко секунди — веднага щом забавят джонката си — аз ще дам пълен напред и ще завия към плажа. Ще ти дам сигнал, когато преценя, че сме възможно най-близо и тогава се преметни. Разбра ли?

— Разбрах и никога няма да го забравя! И не само това, ще те защитавам в съда с целия авторитет на „Аарон Пинкър и съдружници“!

— Това страхотно ме успокоява, старче... добре, Деви, започваме! — С тези думи мощната лодка се втурна напред с такава сила, че носът ѝ изскочи над водата като излитаща птица. Ревът на двигателите заглуши всички останали звуци и лодката изхвърча от ограниченото защитено пространство около маркер седем обратно в яростните вълни, Фрейзи насочи лодката наляво, като я накара да полегне при завоя и по този начин вдигна огромна струя морска вода,

която прикри страничния борд и не позволи да се види как една залегнала фигура се преобръща през борда във водата.

Вълните погълнаха Сам и докато се опитваше да изплува нагоре, моторницата на Крайбрежния патрул профуча край него, сипейки по мегафона закани към бившия му съученик.

„...вашият пътник се нарича Самюъл Девъро и двамата сте арестувани.“ — Арестувани ли? Той беше арестуван? Сам, разбира се, беше дочул смъртно тези думи, докато се въргаляше по палубата, но тогава въобще не ги беше осъзнал. *Арест! Поименен! О, Боже, мой, аз съм беглец!* Те навярно го търсеха навсякъде в момента; вероятно имаше и хайка! Това можеше да означава единствено, че Аарон, Джени, Сайръс, Роман и двамата Деси са били заловени — заловени и пречупени, принудени да признаят всичко! А Мак — него сигурно ще го екзекутират!... И Джени, новата любов на живота му — те щяха да я наранят, а може би щяха да правят ужасни неща с нея. Отчаяните хора от Вашингтон не биха се спрели пред нищо!

Да, само че те не бяха взели под внимание Самюъл Лансинг Девъро, влиятелен адвокат, отмъстител за онеправданите и бич за корумпираните типове по целия свят! А той се беше учил от майстор — заблуден и с допотопен манталитет, — но независимо от това, *майстор!* На лъжите, кражбите и измамата — всичките тези хубави атрибути, които го бяха направили Воин на столетието! Сам щеше да се възползва от всички извратени прийоми, които беше научил от Ястреба, за да оповести истината и да освободи другарите си. И не само да освободи другарите си, но и да спаси страната си от хватката на коварните манипулатори. И не само да освободи другарите си и да спаси страната, но и да привлече великолепната Изгрев Дженифър Редуинг завинаги в живота си! Той щеше да постигне всичко това с един глас, записан на касетката, затворен на сигурно място в саморъчно залепената найлонова торбичка, която беше открил в кухнята и която в момента се намираше в най-вътрешния му джоб. Като кашляше и плюеше солена вода, Девъро започна да се бори с всички сили с вълните, които ту го приближаваха, ту го отдалечаваха от плажа. Освен това трябваше да измисли още сега подходяща история, както му беше обяснявал Мак и да я подкрепи с фалшиви факти. Например: „Оо, колко се радвам, че отново съм на твърда земя! Лодката ми потъна!“

* * *

— Хей, насам, господине! — извика едно момиче във възрастта на пубертета, което беше изтичало от къщата, за да се опита да му помогне, ако има нужда — Мога да се обзаложа, че сте доволен, че сте се добрал дотук, искам да кажа, на суша. Да не би лодката ви да е потънала в бурята?

— Да... ами, да, потъва. Там вътре е доста неприятно.

— Но не и ако машината ви е била сваятна. Ако сте някой чайник, просто е трябвало да се отправите към маркер седем.

— Млада лейди, нямам навика да пуша такива субстанции.

— Какво?

— Казано с една дума, аз не употребявам марихуана^[2], както й викате.

— Марихуана...? Имате предвид „трева“ ли? От моите приятели също никой не я употребява! Имах предвид чайник в смисъл на моряк-чайник. Нали знаете, мотори и петна от масло, които замърсяват водата.

— О, разбира се! Аз просто съм малко зашеметен от плуването — Сам се изправи, олюлявайки се и опипа с дясната си ръка джоба. Запечатаната касетка беше там. — Всъщност, аз страшно бързам...

— Обзалагам се — прекъсна го момичето, — искате да се обадите във вашия яхт-клуб или на патрула, или на застрахователната си компания. Можете да използвате нашия телефон.

— Вие не сте ли прекалено доверчива? — зададе Девъро въпрос, който адвокатът в него не можеше да не зададе. — Аз съм един чужденец, изхвърлен от вълните на вашия плаж.

— А по-големият ми брат е шампион по борба на Ню Ингленд. Ето го и него.

— О? — Сам вдигна поглед към къщата. По стълбите към плажа слизаше една приятна на вид късо подстригана бяла горила, чиито мускулести ръце бяха неимоверно дълги и стигаха до коленете. — Симпатичен младеж.

— Ами да, всички момичета са луди по него, но почакайте като разберат!

— Какво да *разберат*? — Девъро имаше чувството, че всеки момент пред него ще бъде разкрита някаква интимна семейна тайна. — Някои хора просто са различни, скъпа моя, но ние всички сме Божи чедра, както казват пророците. Бъдете толерантна.

— Защо? Той иска да стане *адвокат*! Това какво, крайно извратено ли е?

— Крайно — измърмори Сам, докато шампионът по борба на Ню Ингленд се приближаваше. — Съжалявам, че ви обезпокоих — каза Девъро. — Лодката ми не беше достатъчно свята и потъна.

— Вероятно вятърът ви е отвял към скалите. Сигурно това е била първата ви лодка!

— Как *разбрахте*?

— Съвсем очевидно е. Дълъг панталон, фланелена риза, черни чорапи и една кафява мокарина — проклет да съм, ако знам защо и тя се е задържала.

Девъро погледна надолу към краката си. Борецът наистина беше прав — на краката му имаше само една обувка. — Предполагам, че е било глупаво от моя страна, трябваше да обуя кецове.

— Ботуши, господине — поправи го момичето.

— Естествено, забравих и все пак това наистина *беше* първата ми лодка.

— С платна ли? — попита младежът.

— Заповядайте, господине. Можете да се изсушите и да използвате телефона.

— Всъщност, аз страхотно бързам... Честно казано, трябва да стигна до властите по един много спешен случай и телефонът няма да ми свърши никаква работа. Трябва да отида лично.

— Вие да не сте *трафикант*? — попита рязко младежът. — Вие сто на сто не сте никакъв моряк.

— Не, *не съм* трафикант. Аз просто трябва много бързо да предам определена информация.

— Имате ли някакъв документ за самоличност?

— Необходимо ли е? Ще ви платя, за да ме откарате там, където ви помоля.

— Определено е необходимо. Аз съм ученик в подготвителния курс по право и това е „Основна процедура номер едно“. Кой сте вие?

— Добре де, добре! — Сам бръкна в подгизналия си закопчан ляв заден джоб и успя да измъкне мокрия си и измачкан портфейл. Нямахше голяма вероятност хайката срещу него вече да е станала обществено достояние, мръсните копелета от Вашингтон бяха прекалено предпазливи, за да го направят. — Ето ви шофьорската ми книжка — добави той, изкара пластмасовата карта от отделението и я подаде на бореца.

— *Девъро!* — извика младежът. — Вие сте Самюъл *Девъро!*

— Значи са го разпространили и по радиото, и по телевизията? — каза Сам и си пое дълбоко въздух, опитвайки се отчаяно да измисли някаква история в духа на Ястреба. — Значи ще трябва да ви обясня другата страна на случая и вие *трябва* да ме изслушате.

— Не съм чул нищо за радио и телевизия, сър, но ще слушам всичко, което ми кажете! Вие сте човекът, заради когото изгониха онези непочтени съдии. Вие сте легенда за всички нас, които навлизаме в правото. Искам да кажа, че обвиненията в непочтеност, които изградихте срещу онези съдебни влечуги бяха като по учебник! И всяко едно от тях се доказва до последното твърдение!

— Ами, аз тогава много се бях гипсирал...

— Сис, дръж тук фронта — прекъсна го бъдещият адвокат. — Като се върнат майка и татко, кажи им, че съм закарал по работа един човек, който някой ден ще бъде във Върховния съд.

— Може би фБР ще е най-добре — предложи бързо Сам. — Знаете ли къде е местната кантора?

— Има една в Кейп Ан. Доста често пишат за тях по вестниците — нали разбирате, трафикантските лодки.

— За колко време ще стигнем дотам?

— Не повече от десет — петнадесет минути.

— Да тръгваме!

— Убеден ли сте, че първо не искате да влезете в къщата и да облечете някакви сухи дрехи? Баща ми е кльоцав почти като вас.

— *Няма* време. Въпросната информация трябва да се предаде на секундата, повярвайте ми!

— О, да изчезваме тогава! Джипът е отпред.

— Ненормалници — каза пуберката.

* * *

— *E-o-o-o!*

— Добре дошъл — каза Тадеуш Микулски, специален агент на ФБР, чийто равен глас и свирепо изражение изразяваха всичко друго, но не и дружелюбност. В интерес на истината, докато разглеждаше странната фигура, седнала пред бюрото му — някакъв мъж с една обувка, който очевидно се намираше под голямо напрежение и чиито мокри дрехи оставяха локвички на пода му, агент Микулски си напомни, че до пенсионирането му остават още само осем месеца, четири дни и шест часа, не че непрекъснато само това броеше. — О'кей, господин Девъро — продължи той, свеждайки поглед към разнообразните документи за самоличност, които лежаха подгизнали на бюрото му и които субектът беше измъкнал един по един от портфейла си. — Нека да започнем пак отначало.

— Името ми е Девъро.

— Вижте, господин Девъро, аз говоря английски, полски, руски, литовски и чешки и няма да повярвате — фински, поради естонското влияние върху този език, но френският никога не ми се е отдавал. Може би се дължи на органична непоносимост; жена ми и аз прекарахме една седмица в Париж и тя похарчи там по-голямата част от годишната ми заплата... Сега, след като обясних грешката си, можем ли да започнем отново и отначало?

— Да не би да искате да кажете, че името ми *не* ви е известно?

— Убеден съм, че загубата е за моя сметка, но и аз бих се усъмнил дали сте чувал за Казимир Трети, познат и под името Карл Велики, крал на Полша през четиринадесети век.

— Вие луд ли сте? — извика Сам. — Той е бил един от най-големите и дипломатични владетели за времето си! Неговата сестра е била кралица на Унгария и от нейния двор той е придобил опита, който му е бил необходим, за да обедини Полша. Споразуменията му със Силезия и Поморце са образец на правната съдържаност и умереност.

— Добре де, *добре!* Може тогава и аз да съм чувал името ви или да съм го видял в някой вестник, о'кей?

— Не ви питам за това, агент Микулски — Девъро се наведе напред от стола и за нещастие едно балонче от водата в ризата му

точно в този момент се пукна през илиците на копчетата. — Говоря за *хайката*! — прошепна той.

— Онзи стария телевизионен филм ли?

— Не, за *мен*!... Трябва да заключа, че тя е сформирана от онези негодници във Вашингтон. Съдружниците ми очевидно са били заловени — и вероятно са ги изтезавали, за да разберат за лодката на Фрейзи. Но настъпват понякога времена, когато подчинените трябва да разберат, че не може винаги да се оправдават с това „Аз просто изпълнявах заповеди“!... Не *можете* да ме арестувате, Микулски, трябва да *изслушате* това, което имам да ви кажа и касетофонния запис, който потвърждава всичко.

— Досега само намокрихте пода ми и попитахте дали кабинетът ми не се подслушва.

— Защото в една част от правителството се е въплътил демонът на злото! Те — то — няма да се спрат пред *нищо*! Те откраднаха половин Небраска!

— *Небраска*?

— Преди повече от сто години!

— Сто... без *майтан*?

— При трагични и забулени обстоятелства, Микулски! Ние притежаваме доказателства и те ще направят всичко възможно, за да ни попречат да се явим пред Върховния съд утре!

— А, да, това ли било — каза агентът на фБР и натисна един бутон на телефонната централа — Подгответе психиатър — каза тихо той.

— *Не!* — изкрещя Сам, изваждайки трескаво запечатания плик от джоба си. — *Чуйте* това! — настоя той.

Агент Микулски пое пластмасовия плик, който капеше и обилно намокри чисто новата му попивателна, извади касетката и я пъкна и касетофона на бюрото си. Натисна бутона; чу се само пращане и тънка струя вода пръсна лицата и на двамата мъже, след което тънката черна лента изхвърча от машината и се разпиля из стаята, раздробена на малки парченца. Каквото и да беше имало на касетката, то беше потънало в небитието.

— Не мога да *повярвам*! — извика Девъро. — Запечатах този плик точно според упътването! Тези реклами са пълни фъшкии!

— Да не би да сте прочел неправилно — каза Микулски. — Въпреки че ще трябва да се съглася с вас, не мога да замразя нищо в тази вакуумирана глупост.

— Всичко беше вътре — *всичко!* Генералът, *Държавният секретар*, целият заговор!

— За открадването на Небраска ли?

— Не, това е станало преди сто и дванадесет години, федералните агенти подпалили банката, където се пазели споразуменията на уопотамите.

— Не съм бил аз, *приятел*. Тогава дядовците ми още са събирали кравешки лайна в Познан... Уопа-_кой_?

— Един друг генерал, *моят* генерал е открил и събрал всичко това от документите в архивите.

— Архиви ли?

— Бюрото по индианските въпроси, естествено.

— А, естествено.

— Вижте, възможно е племето уопотами фактически да притежава цялата територия в и около Омаха.

— Разбира се... Омаха.

— *КСВВС*, агент Микулски! Командването на стратегическите военновъздушни сили! Според закона криминално ощетен притежател на незаконно апроприирана собственост, която в следствие му е върната, придобива право върху всички подобрения, направени върху гореупоменатата апроприирана собственост. Това е закон.

— Истински закон, о, *истински* закон.

— И понеже определени корумпирани личности в правителството отказват да преговарят, те са решили да елиминират целия проблем, като *елиминират* ищците пред Върховния съд, който е поставил декларацията на уопотамите в дневния ред на разискванията си и може просто да отсъди в нейна полза.

— Може ли да го направи...?

— Напълно е възможно — отвлечено като възможност, но вероятно. Мръсните копелета във Вашингтон бяха наели отначало някакъв тип на име Голдфарб, а после включиха в битката и „Гнусната четворка“ и „Самоубийствената шесторка“, за да ни попречат!

— Някакъв тип на име Голдфарб ли...? — измърмори хипнотизираният Микулски и притвори за секунда широкоотворените

си очи...

— Изпратихме „Гнусната четворка“ обратно в базата им в чували за трупове.

— *Убили* ли сте ги?

— Не, Деси Арнас-Две подправи храната им с някакви приспиващи съставки, а на чувалите имаше дупки за дишане.

— Деси Арнас...? — Специален Агент Микулски не успя да продължи, той беше зашеметен.

— Сега очевидно ви е ясно или поне би *трябвало* да ви е ясно, че трябва да действаме бързо и експедитивно, за да разобличим Държавния секретар и всички около него, които чрез насилие искат да отнемат законните права на племето уопотами!

Тишина. И след това.

— Нека ви кажа нещо, господин Девъро — каза тихо човекът от фБР, събирайки остатъците от търпението си. — За мен е очевидно, че вие сте един човек с проблеми, които са извън моята компетентност. А сега имаме три възможности. Първата е да се обадя в болницата в Глочестър и да ви препоръчам консултация с психиатър; втората — да телефонирам на приятелите ни в полицейското управление и да ги помоля да ви арестуват, докато ви премине; а трето — да забравя, че сте влизал в кабинета ми с дрехи, от които капе вода, и с една обувка и че сте ми наводнил пода и да ви оставя да си излезете, като вярвам, че с въображение като вашето ще си намерите приятели, които да ви подкрепят.

— Вие не ми *вярвате*. — извика Сам.

— Откъде искате да започнем? С Деси Арнас-Две и някой си на име Голдфарб ли? Или от чувалите за трупове с дупки за дишане?

— Всичко, което ви казах е *истина*!

— Сигурен съм, че за вас е така и ви желая всичко най-добро. Също така, ако желаете, мога да ви повикам такси. Имате достатъчно пари в портфейла си, за да стигнете до Роуд Айлънд и до някой друг пост на ФБР извън щата.

— Вие сте пълен неудачник в професията си, агент Микулски.

— Жена ми твърди същото, когато опре въпрос до плащането на сметките. Какво да кажа? Аз съм неудачник.

— Вие сте *позор*.

— Ще го преглътна... А сега, освен ако нямате намерение да ми избършете пода и да ми подсушите бюрото, измитайте се, ако обичате, оттук, а? Имам работа. Класът за начинаещи от курсовете по английски за чужденци в Кейп Ан е предприел поход към градската управа и иска равностойни изборителни права.

— Много смешно, *много!*

— Аз мисля, че доста се забавлявахме.

— Не ми е необходима помощта ви за транспортиране. Шофьорът ми по една случайност е шампион по борба в Ню Инглант!

— Ако продавате билети, ще си купя един, само ако веднага напуснете — каза агентът на фБР, събра принадлежностите на Сам и му ги подаде.

— Няма да го забравя, Микулски — отвърна му в същия тон Сам и се надигна с цялото си капещо достойнство, което успя да събере върху единствената си обувка. — Като съдебен служител възнамерявам да напиша оплакване до Министерството на правосъдието. Вашата некомпетентност в професията не може да бъде толерирана.

— Както искаш, приятел.

— *Ще видите!* — каза Сам Отмъстителят, после стана и тръгна към вратата, като два пъти се подхлъзна по мокрия под. — Ще има да *слушате* още за мен! — добави той и затръшна вратата след себе си.

За нещастие, специален агент Микулски чу за Сам точно три минути и двадесет и една секунди след напускането му. Докато човекът от фБР поглъщаше жадно четвъртата си глътка маалокс^[3], извън главната линия на интеркома му, той натисна бутона и вдигна слушалката. — Микулски, фБР.

— Хей, Теди, обажда се Джерард от базата — каза командирът на 10-ти пост от Крайбрежната охрана на щата Масачузетс.

— Какво мога да направя за теб, моряче?

— Стори ми се, че ти можеш да ме просветиш около този цирк Фрейзиър-Девъро.

— Какво...? — попита едва чуто специалният агент. — *Девъро* ли каза?

— Да, заловихме този шампанизиран нещастник Фрейзиър, но никакъв Девъро нямаше на яхтата, а Фрейзиър не пожела да ни каже нищо. Просто си поседя тук с идиотската си усмивка, а после се обади по телефона.

— „Не пожела“, „седна“?... Защо в минало време?

— Това е някакъв *идиотизъм*, Теди. Трябваше да го пуснем и точно това не можем да разберем. За какво беше цялото това глупаво преследване. За малко да си гръмнем двигателя, отнехме времето на трима човека и изпочупихме четири шамандури, дето сега трябва да ги плащаме и всичкото това за тоя дето духа! Девъро изчезна и ние дори не разбрахме за какво го *търсят*. Помислих си, че вие от Бюрото можете да ни осветлите.

— Ние не сме получавали никакъв сигнал — каза нещастно Микулски. — Разкажи ми какво се случи, Джери — Командир Джерард му разказа и специалният агент пребледня и посегна към маалокса си. — Този кучи син Девъро излезе оттук само преди няколко минути. Той е направо ходеща лудница! Какво *направих*, да ме вземат дяволите.

— Щом не си получавал сигнал, значи нищо не си направил, Теди. Ние предадохме доклада си по телетайпа и това е всичко, което можем да направим.

— Осем месеца, четири дни и пет часа и половина — измърмори Микулски, като отвори най-горното си чекмедже и погледна календара със задрасканите дати и тези, които оставаха, до деня на пенсионирането му.

[1] Местен вестник. Б.р. ↑

[2] Pot. Чайник, марихуана (жарг.) ↑

[3] Лекарство за язва ↑

ГЛАВА 29

Шампионът по борба на Ню Ингланд подкара джипа си по улица „Бърнбаум“ в Суомпскът.

— Ето, пристигнахме, господин Девъро. Това място съм го виждал само откъм морето.

— Бих те поканил вътре, Бумър, но разговорът ще бъде доста тежък и строго конфиденциален.

— Обзалагам се, че ще е такъв! Първо се появявате на плажа, после фБР, след това тук — леле мале. Но не мислете, не съм душил около вас, честно. Аз ще изчезна на секундата и, освен ако не ме попита някой упълномощен от властите, изобщо не съм ви виждал.

— Добре се изрази — упълномощен от властите. — Обаче аз настоявам да ти платя.

— В *никакъв* случай, господин Девъро, за мен беше чест. Но ако нямате нищо против, позволих си волността да запиша името си, в случай че след няколко години се съгласите да ме вземете за стажант. Без никакви специални привилегии.

— Няма да ти се наложи да ни търсиш, ние ще те намерим... Благодаря ти, Бумър.

— Успех, сър! — Девъро излезе от джипа, той направи обратен завой по алеята и изчезна през портата. Сам погледна към импозантния тухлен вход на Бърнбаумската лятна къща, пое дълбоко въздух и закрачи по калдъръмената пътека към вратата. Колко по-прости можеха да бъдат нещата, ако имаше две обувки, заключи той, докато натискаше звънеца.

— *Проклет да съм!* — изрева огромният черен наемник-химик Сайръс, докато отваряше вратата. — Не знам да те прегърна ли или да те удуша, Сам, но влизай, по дяволите!

Девъро се намъкна овчедушно в антрето, осъзнавайки, че всички гледаха провисналите му дрехи, разчорлената коса и липсата на обувка на единия му крак. Тези „всички“ се състояха от Сайръс, Аарон Пинкърс... и любовта му до края на земните му дни, Дженифър

Редуинг, която стоеше в най-отдалечения ъгъл на стаята и се взираше в него. Какво имаше в неспокойните ѝ и гневни очи не можеше да разбере.

— Сами, чухме всичко! — изкрещя Аарон, който иначе рядко крещеше, надигна се от кушетката, заобиколи я тичешком, стисна и двете му ръце, след което положи старческата си глава на лявата му буза. — Слава на Авраам, че си жив!

— Не беше чак толкова трудно — каза Девъро. — Фрейзи може и да е маниак, но много добре знае как се кара моторница, а след това пък се появи това хлапе, той е шампион по борба на Ню Ингленд.

— Знаем какво си преживял, Сами — възкликна Пинкърс. — Такъв кураж, такава смелост. И всичкото това заради принципите ти!

— Това беше тъпо, Девъро — каза Сайърс, — но в теб има огън, човече, признавам ти го.

— Къде е майка? — попита отмъстителят, отбягвайки погледа на Джени.

— Тя и Ерин се върнаха в Уестън — отговори Аарон. — Братовчедката Кора май попаднала на някакви чайници.

— А Деси Едно и Две патрулират на плажа с Роман 3. — добави Сайърс.

— Те пропуснаха вътре джипа на Бумър — колата, с която пристигнах — каза Сам, влагайки неодобрение в гласа си.

— Не е точно така — възрази му наемникът — Защо мислиш, че бях на вратата? Деси-Едно се обади по радиото, че дългият смел мъж се е завърнал.

— Начинът му на изразяване винаги е бил странен — каза Девъро, бавно вдигна глава и погледна към Джени. — Здравсти — каза той предпазливо.

Аарон Пинкърс и Сайърс елегантно се отдръпнаха. Със стичащи се от очите ѝ сълзи Изгрев Дженифър Редуинг изтича по килима, а Сам пристъпи галантно, макар и малко неуверено, надолу по мраморните стъпала, водещи в стаята. Девъро застана на място и тя влетя в обятията му; те се прегърнаха, устните им се срещнаха в безкрайна агония и наслада.

— Сам — извика тя, като го прегръщаше трескаво. — О, Сам, Сам, Сам! Това беше пак като в Швейцария, нали? Мак ми каза! Сторил си го, защото си знаел, че си *прав*. Така е било редно според

закона, според *морала*! Да скочиш от лодката и да преплуваш мили в бурята, за да поправиш несправедливостта! О, Господи, *наистина* те обичам!

— Е, не бяха чак толкова много мили, четири-пет, може би...

— Но си го *направил*. Толкова съм *горда* с теб!

— Няма за какво.

— За *всичко*!

— Аз се провалих. Касетката беше подгизнала.

— Но не и ти, скъпи, не и *ти*!

Внезапно радиото на Сайръс изпраця и след това се чу испански английски. — Хей, *човече*! Една голяма *leemosino* идва към къщата! Да я вдигна ли във въздуха?

— Не още, Деси! — нареди наемникът. — Покривай вратата, а ти, Роман, излез напред, всички оръжия в пълна готовност!

Секунди след това се чу източноевропейският глас на Роман З.: — Зто само един стар човек с бяла коса, който се приближава към вратата. Шофьорът му в колата е включил радиото. Някаква лигава музика.

— Стойте нащрек! — заповяда Сайръс и извади пистолета от кобура на рамото си. — Ако се наложи да стрелям, подкрепете ме.

— К'во е това? Да нападаме ли?

— Нет проблем. Старецът не посяга към джобовете си за пистолет.

— Бъди нащрек!

На вратата се позвъни и Сайръс махна с ръка на Пинкърс, Джени и Девъро да се отдръпнат от възможната линия на стрелба. Той отвори рязко вратата с пистолет в ръка, но насреща му стоеше само един висок и елегантен възрастен джентълмен.

— Предполагам, че вие сте икономът — каза Р. Куксън Фрейзиър, без да позволи на уплахата да се отрази и най-малко на любезността му — Трябва незабавно да се видя с работодателя ви по крайно неотложен въпрос.

— *Куксън!* — извика Аарон Пинкърс, появявайки се иззад пердето на прозореца към плажа. — Какво *правиш* тук?

— Не е за вярване, Аарон, абсолютно нищо *не е за вярване!* — каза Фрейзиър, мачкайки някакво листче в ръката си. После се втурна по мраморните стъпала в стаята, вдигнал към небето и двете си ръце с

неверие блиско до апоплектичен удар. — Ти и аз, и всички в Бостън сме били *измамани*, стари приятелю, измамани като последни *глупацу!*

— Какво означава, Куксън?

— Ето, *погледни!* — Изведнъж откъм далечния затъмнен ъгъл изскочиха и прегърнатите Дженифър и Сам. — Кои са *тези*, по дяволите? — изкрещя Фрейзиър.

— Младият джентълмен с едната обувка и раздърпаното облекло е Самюъл Девъро, Куксън...

— А, значи вие сте синът на Дансинг. Страшно свестен човек беше баща ви. Срамота, че се спомина така без време.

— А нашата приятелка е Дженифър, Дженифър Редуинг... Куксън Фрейзиър.

— Прекрасен тен, дете мое. От Карибите, без съмнение. Аз притежавам една къща на Барбадос — така мисля, че беше. Вие и синът на Дансинг ще трябва да ми дойдете на гости там, за да ѝ се порадвате — не съм бил там от години.

— Какво е толкова невероятно, Куксън?

— Нали ти казвам, *ето...* виж! — Възрастният джентълмен протегна листчето в ръката си. — Това пристигна по факса от Вашингтон, където не фигурира никакъв мой официален номер — само за секунда, старче, може ли да се има доверие на всички тук?

— Лично аз гарантирам, Куксън. Какво пише в този факс?

— Прочети го *сам*. Аз още не мога да дойда на себе си. Аарон пое тънката факсова хартия, прочете я внимателно и бавно седна в стола до себе си изпълнен с най-голямо удивление. — Това надхвърля пределите на въображението ми — каза той. — Тук пише, цитирам: „Това съобщение е строго секретно и трябва да се унищожи след прочитане, като съдържанието му се сведе до знанието на ограничен брой личности в най-високите нива на изпълнителната власт. Джефри К. Фрейзиър, кодово име Ръмдъм, е високоефективен и успешно законспириран таен агент на федералното правителство. Отнасяйте се подобаващо с доверие и с максимум зачитане на прикритието и сигурността на офицер Фрейзиър“. Подписано е от директора на Управлението за борба с наркотиците. Мога да *гарантирам* за подписа му!

— Това момче е проклет магарешки бодил! — извика Куксън Фрейзиър, хвърляйки се на стола до Аарон. — А аз какво да *права*, за

Бога?

— Да започнем с това, че трябва да си изключително горд, както и облекчен. Ти сам твърдеше, че във внука ти се крие друг човек и си бил прав. Той не е пройдоха, а високоефективен и сполучливо законспириран професионалист.

— Да, но мили Боже, единственият начин да продължава да бъде ефективен, без да го убият е да продължава да позори семейството, старче!

— Това не го съобразих — каза Пинкъс, намръщи се и кимна в знак на съгласие. — Но истината със сигурност ще излезе наяве някой ден и тогава славата на бостънските Фрейзиърови ще заблести с пълна сила.

— Ако дойде такъв ден, Аарон, последният мъж от бостънските фрейзиърови ще трябва да се изсели в Тасмания или Тиера дел Фуего под фалшива самоличност. Той ще бъде белязан!

— Виж, това не го съобразих.

— Защита — каза Сайръс, слизайки по стъпалата. — Човек може да си купи изключително надеждна защита, мистър Фрейзиър.

— А, извини ме, Куксън, това е... полковник Сайръс, специалист по охрана.

— Мили Боже, *извинете ме*, полковник! Доста глупаво беше от моя страна там на вратата. Наистина се *извинявам*.

— Няма за какво. Това е напълно обяснима грешка в район като този. Въпреки това, аз не съм никакъв полковник.

— Моля?

— Той *иска да каже* — извика Сам, поглеждайки строго наемника, — че се е пенсионирал от армията.

— А, ясно — каза Фрейзиър и се обърна отново към озадачения Сайръс. — Е, очевидно опитът ви в областта на мерките за охрана ви е от голяма полза. Аарон наема само най-добрите. Между другото, въпреки че може би е недостойно да ви отнемам времето с такива нищожни проблеми, но в къщата ми има една алармена система, която непрекъснато ми изкарва акъла. Затова я държа изключена.

— Или датчиците са замърсени, или обхватът им се припокрива — каза небрежно Сайръс и се намръщи на Девъро. — Обадете се на вашия сервиз за поддръжка на алармени системи и им кажете да проверят дали са чисти контактните релета.

— Наистина ли? Само това?

— Съвсем нормално е за домашните системи — отвърна наемникът, опитвайки се да вникне в смисъла на гримасите на Сам. — Дори и едно спиране на тока за няколко секунди може да ги прати по дяволите.

— Сигурен съм, че полковникът много би се радвал да я погледне. Нали така, полковник? — попита Девъро, който вече беше реално застрашен от изкълчване на челюстта, заради гримасите, които правеше зад гърба на Куксън Фрейзиър.

— Когато приключи ангажимента си към господин Пинкърс, може би... — отвърна неохотно Сайръс, доста объркан. — Може би някой ден другата седмица — заключи със слаб глас.

— *Добро момче!* — възкликна Фрейзиър, удряйки с ръка по облегалката на стола си, след което изведнъж се върна към предишното си състояние на жестоки терзания. — Не мога да го преживея това с внука ми. Това е *невъзможно!*

И тогава телефонът иззвъня. Сайръс, който беше застанал до античната бяла маса, бързо го вдигна. — Ало? — каза тихо наемникът.

— *Продължаваме* атаката, боецо — каза Макензи Хоукинс от Ню Йорк. — Отменяме План А — прекалено е рискован в този момент. Ще процедираме според План Б, както говорихме преди един час. Някакви вести за лейтенант Девъро?

— Той е тук, генерале — отвърна тихо Сайръс, прикривайки слушалката с длан, докато останалите оживено разискваха морските приключения на Сам с таен агент Джефри Фрейзиър. — Той пристигна преди няколко минути и сякаш е излязъл от центрофуга. Искате ли да говорите с него?

— *Христe*, не! фазата, в която се намира в момента, ми е позната. Викам й „Справедливият заек“. Какви са вредите?

— Нищо значително; никой не му е повярвал. Май касетката е била унищожена.

— Да благодарим на Ханибал за късмета. Знаех си, че скоро ще се появи; той никога не успява да направи тези неща както трябва... Тогава значи още не сте го посветил в нито един от плановете?

— Не съм посветил още никого, нямаше време. Господин Пинкърс непрекъснато беше на телефона и говореше с бостънската

полиция, откакто Крайбрежният патрул се обади, за да каже, че са забелязали лодката, в която е Сам.

— Отново като в Швейцария, да го вземат дяволите!

— За това също се досетихме или поне приятелката му се ч досети. Тя толкова се е впечатлила от него — като че ли е завърналият се блуден син и то еднокрак — сигурно защото е с една обувка.

— Добре! Поработете с кобилката, когато обяснявате плана, полковник. Тя ще убеди него, ако вие убедите нея. Познавам това момче, когато е влюбено. Всичките ми съпруги ми казаха.

— Нещо не мога да схвана мисълта ви, генерале.

— Не е важно. Запомнете единствено, че враговете ми са доведени до ръба на отчаянието и единственият начин, по който могат да ни изключат от играта, е да ни попречат да се явим във Върховния съд. Там е мястото, където Сам ще може да говори каквото си иска и да разобличава, когото си пожелае. Но *единствено* там, полковник. Иначе ще го издухат като сламка.

— Доколкото сам съм изпитвал на гърба си въпросната реакция на Вашингтон, мисля че няма да ми е трудно да го убедя — каза Сайръс. — Но защо се решихте на План Б? Струва ми се, че вие и аз стигнахме до единодушно заключение, че А е напълно изпълним.

— Моят информатор, за когото ви казах, че всички смятат за умрял, даде съвсем ясно да се разбере, че ще се сблъскаме с опит за премахване с изключителна злонамереност, ама *наистина* изключителна, полковник.

— *Боже* мой, толкова *далече* ли ще отидат?

— Те нямат избор, боецо. Чрез контролни пакети и колосални сливания тази цялата тълпа притежава седемдесет процента от отбранителната индустрия и е натрупала дългове за толкова милиарди, че би започнала и Трета световна война, за да си ги избие, което няма да стане.

— Как си представяте това, генерале?

— Не ми е необходимо да си представям, аз знам! Те са наели най-голямата измет на земята, за да ни спре, готови на всичко снайперисти, мръсни наемни убийци, а може би и наемници като вас, които ще го направят за някой и друг долар в повече.

— Това е пазарна икономика — каза Сайръс, който вече шепнеше, поглеждайки към Аарон, Джени и Сам, който на свой ред

също го гледаше. — Не мога повече да говоря. Каза ли ви този блаженопочивш информатор кога и по какъв начин ще заемат местата си тези гнусни хора?

— Ще бъдат навсякъде! Между тълпата, сред разпоредителите и охраната на Съда, може би чак при самия Върховен съдия!

— Това е много сериозно, генерале.

— План Б осигурява безопасно проникване, каквото ни е необходимо, полковник. Никой не е особено щастлив от цялата работа, и най-вече уопотамите, но всичко е на мястото си. Те всички са готови да дадат приноса си.

— А как се вмести онзи палячо Сътън в цялата работа? — попита Сайръс. — Не мога да кажа, че този кучи син ми е най-любимият човек на земята, но ви признавам, че като актьор е страхотен.

— Какво да ви кажа? Той твърди, че това ще е представлението на живота му!

— Ако оживее да прочете отзивите... Край и изключвам, генерале, ще се видим утре сутринта.

— Ами нашите Деси и Роман 3.? — прекъсна го изведнъж Хоукинс. — Аз изобщо не съм им отделил място в сценария.

— Ако си мислите, че ще ги зарежа, би трябвало да чистите кенефи за наказание, генерале.

— Харесва ми отговорът ви, полковник!

Дълбоко потресеният Р. Куксън Фрейзиър се завърна в Луисбърг Скуеър с лимузината си, а в къщата на плажа остана един секстет, който с неверие се взираше в Сайръс, застанал пред бялата антична маса. Дженифър Редуинг седна между Аарон Пинкърс и Сам Девъро на кушетката, а Деси-Едно и Две стояха зад тях от двете страни на новия си приятел, Роман 3. Всички бяха зяпнали широко и бяха приковали поглед в наскоро произведения полковник.

— Това е сценарият, народе — каза внушителният черен наемник. — Като пълномощник на генерала съм длъжен да ви кажа, че ако някой от вас иска да се откаже, все още може да го направи.

— Хей, както казва госпожа Ерин, той говори наистина добре за черен брат, а, Д-Едно?

— Млъквай, Д-Две.

— Ако позволите — каза Аарон Пинкърс, като се наведе малко напред — този свръхсложен сценарий, въпреки цялата му находчивост, ми се вижда... ами, прекалено театрален. Наистина ли е необходим този маскарад?

— Ако трябва да ви отговоря със специфичните термини, господин Пинкърс, усложнената театралност дава възможност за най-добра диверсия.

— Ние разбираме това, Сайърс — каза Дженифър, стиснала ръката на Девъро. — Но и аз като господин Пинкърс се питам наистина ли е *необходимо* всичко това? Струва ми се, че идеята на Сам просто да слезем от самолета и да вземем такси до Върховния съд — без никакви лимузини и без да привличаме вниманието върху себе си — би била достатъчно ефикасна.

— Би била, но при нормални обстоятелства, а тези обстоятелства не са нормални. Вие си имате работа със силни и решени на всичко врагове. Като тези, които Сам искаше да изобличи, дори с риск за собствения си живот, на което всички днес станахме свидетели.

— Той беше великолепен! — извика Дженифър и лепна една целувка на лявата буза на Девъро — Да преплуваш всичките тези мили в бурята...

— Не беше кой знае какво — каза Сам. — Само шест, седем, може би осем... Ако съм те разбрал правилно, Сайърс, ти твърдиш, че тази „диверсия“, както я наричаш, е необходима, защото нашите врагове възнамеряват да ни попречат физически да влезем в сградата, прав ли съм?

— Да, в основни линии.

— Ако наистина съществува заплаха, можем да поискаме защита от полицията. Като прибавим към това и вас момчета, ако сте с нас, какво още ни е необходимо?

— Едно или две неща, които не съм споменал.

— *Какво?*

— Вие тримата сте адвокати, аз не съм, а Вашингтон не е Бостън, където агнешкото със зеле има своя много положителен ефект върху полицейското управление. Във Вашингтон, когато някой поиска защита от сините униформи, е най-добре да си има съвсем основателна законна причина. По дяволите, тия униформи там изобщо не могат да се справят с това, което им е на главата.

— А „основателната причина“ естествено изключва поименното назоваване на високопоставени хора — намеси се Джени. — И макар че притежаваме още едно копие от касетката, няма да посмеем да им я пуснем като доказателство.

— Защо *не*? — възкликна яростно Девъро — Писна ми вече и ми се гади от това обикаляне на пръсти! Нарушени са граждански права, престъпени са закони — защо не, *по дяволите*?

— Ходенето на пръсти е било изобретено от човечеството с определена цел, Сам — каза Пинкъс.

— О, това е всичко, от което се *нуждая*, скъпи ми шефе и Пенджабски пророче от Хималаите! Би ли имал нещо против да слезеш от планината и да го обясниш, Аарон?

— Ти си разстроен, скъпи...

— Каж ми нещо ново!... Май че бяха десет мили и бурята си беше жив ураган — да кажем деветдесет и девета степен, или не знам там как се казва.

— Опитвам се да ти кажа — каза спокойно Пинкъс, че едно безшумно приближаване до плячката обикновено е по-ефикасно, отколкото ако се вдигне врява.

— Аз ще го кажа по друг начин — добави Сайръс. — Нито един полицейски инспектор във Вашингтон — и с касетката и без касетката — не би задържал някой като Държавния секретар.

— Той е в *лудницата*!

— Толкова по-силна ще е мотивировката на Държавния департамент да прикрие работата — каза наемникът-химик. — Повярвай ми, изпитвал съм го на гърба си.

— Всичко е *корупция*! — изрева Сам.

— Само някои хора — настоя Дженифър. — Голямото мнозинство са претоварени с работа, нископлатени, предани бюрократи — бюрократи в добрия смисъл на думата, мъже и жени, които дават най-доброто от себе си, за да се справят с проблемите на множеството министерства, създадени от политиците, за да оправдаят гласовете на избирателите. Това никак не е лесно, скъпи.

Девъро измъкна ръката си от тази на Редуинг, сложи я на челото си и се облегна назад на кушетката. — Добре — каза той изтощено, — явно аз съм най-тъпото хлапе на улицата. Хората вършат ужасни неща и всеки си мълчи; отговорността за това — навън през прозореца!

— Не е истина, Сам — възрази Аарон. — Ти никога не водиш така делата си. Отрязваш всеки маршрут за отстъпление преди явяването пред съда и възможните контрааргументи, каквито и да са те. Точно затова си най-добрият адвокат във фирмата ми — когато си напълно на себе си.

— Добре де, *добре*. Ясно е, че ще се правим на клоуни!... Какви са тези неща, които не си споменал, Сайръс?

— Противокуршумни жилетки и стоманени шлемове под перуките ви — отвърна наемникът, като че ли изброяваше продукти за приготвяне на шоколадови бисквитки.

— *Какво?*

— Много добре ме чу. Да си кажем нещата такива, каквито са, съветник. Върху вашето явяване утре следобед са заложи на карта милиарди — да, *милиарди*, и то повече отколкото можеш да си представиш дори и ти с развинтеното си въображение.

— *Saramba!* — извика Деси-Две.

— Млъквай! Може да сме *мъртви!*

— Не ма интересу'а. Той е прав!

— Е, аз се съгласявам с теб, и *к'во?*

— Това го имаше в циганските ми карти, приятелю мой! — извика Роман З., направи пирует на място и развяващият се син пояс прикри изваждането на дългия нож. — Острието на ромите ще пререже гърлото на всеки, който се опита да нападне свещената ни кауза... каквато и да е тя.

— Хайде стига, Сайръс! — изрева Девъро. — При такива обстоятелства аз *няма* да позволя на Джени или на Аарон изобщо да участват в операцията!

— Няма да говориш от *мое* име! — изкрещя Афродитата на мечтите на Сам.

— Нито от мое, младежо! — каза Пинкътс и се надигна от кушетката. — Забравяш, аз съм бил на Омаха Бийч. Може и да не съм бил най-добрият, но все още нося шрапнел като доказателство за усилията ми. Това тогава наистина беше свещена кауза и паралелът със сегашната е далечен, но съществува. Когато едни хора отричат правата на други със сила, единственият резултат може да бъде диктатура. А аз няма да *толирирам* това в държава като нашата!

— Олеле, олеле, *олеле!*

ГЛАВА 30

5:45 *Сутринта*. Над Вашингтон се разпукна зората и го озари с розово сияние. Тихите мраморни зали на Върховния съд се оживиха. Групи от чистачки минаваха с машините си от една врата до друга. В умивалниците бяха поставени нови сапуни, чисти кърпи, нови рула тоалетна хартия. Във всяка от количките на жените имаше найлонов чувал за еднократна употреба за изхвърляне на вчерашните отпадъци.

Една от количките, обаче, се различаваше от останалите, както и възрастната сивокоса дама, която я буташе. При един по-внимателен оглед можеше да се установи, че сивите ѝ къдрици са коафирани перфектно, гримът ѝ беше дискретен и елегантен и по погрешка беше оставила на китката си гривна с диаманти, която струваше доста пъти повече от годишната заплата на останалите дами. Тя носеше върху джоба на униформата си пластмасова табелка, на която пишеше: „*Временен служител. Достъп разрешен.*“

Това, което правеше количката ѝ различна от другите, беше еднократният найлонов чувал за отпадъци. Той беше пълен още преди дамата да е стигнала и до първия кабинет по маршрута си. Кабинет, в който тя нямаше никакво намерение да влиза, което потвърдиха и думите, които измърмори, минавайки покрай вратата.

— Винченцо, ти *razzo*. Най-доброто и най-обичаното дете на милата ми сестричка трябва да отиде в болница за *dementi*^[1]! Мога да купя всяка една от тия статуи! Е, защо го правя тогава?... Защото любимият ми племенник иска да каже, че загубеният ми съпруг ще остане без работа. *Mannagia!*... А, ето го складът. *Vene!*^[2] Оставям всичко тук, отивам си вкъщи, ще погледам малко телевизия и след това ще изляза с момичетата на пазар. *Molto bene!*

* * *

8:15. Четири черни автомобила без особени белези бързо паркираха на Първа улица близо до ъгъла ѝ с „Капитал“. От всеки от тях излязоха по трима мъже в тъмни костюми, с намръщени чела и немигащи погледи; това бяха снайперистите, наети да оправят работата и провалът за тях би означавал да се върнат отново към най-мръсната и черна работа в бившето си подразделение — съдба, лоша и от смъртта. Дванадесет предани професионалисти, които така и нямаха представа на кого или на какво са предани. Знаеха само, че двамата мъже от снимките, които носеха в джобовете си, в никакъв случай не трябваше да влязат във Върховния съд на отсрещната страна на улицата. Без притеснения. На времето никой така и не можа да открие Джими Хофа.^[3]

* * *

9:12. Две возила с правителствени регистрационни номера спряха пред сградата на Върховния съд. Според инструкциите, дадени от *Министъра на правосъдието*, осемте мъже, които излязоха отвътре трябваше да задържат и арестуват двама индивиди, издирвани за изключително тежки престъпления срещу държавата. Всеки един от агентите на фБР разполагаше със снимка на бившия и напълно дискредитиран генерал Макензи Хоукинс и неговия съучастник, някакъв мафиотски адвокат на име Самюъл Лансинг Девъро, все още издирван за шпионска дейност по време на негово служебно пътуване в последните дни на вьетнамската акция. Нямаше определение, което би могло да окачестви престъпленията му. Той беше очернил репутацията на началниците си, като в същото време се беше облагодетелствал от техния позор, федералните агенти *мразеха* такива хора — как смееха да *вършат* такива неща?

* * *

10:22. Тъмносин автобус се плъзна покрай тротоара на улица „Капитол“ откъм страната на Върховния съд. Задната му врата се

отвори и оттам изскочиха седем командоси в маскировъчни кафяво-зелени униформи, скрили оръжията в широките си джобове. В крайна сметка те никак не държаха да изглеждат подозрителни. Секретната им мисия бе зададена лично от Министъра на отбраната — устно, без писмена заповед: — „Джентълмени, тези двама боклуци могат да осакатят първата линия на американските военновъздушни сили, това е всичко, което мога да ви кажа. Те трябва да бъдат спрени на всяка цена“. — ...Командосите мразеха паплач като тия двамата! Ако някой някога видеше сметката на онези *хвъркачи*, това щяха да са *те самите*. Ония въздухари не стига, че бяха окупирали всички първи линии, ами и прескачаха до вкъщи да похапнат пържоли, докато те бяха затънали в калта! Не! Ако някой трябваше да разкаже играта на въздухарите, *те* щяха да го сторят!

* * *

12:03. Макензи Хоукинс, сложил ръце на кръста си, изучаваше в хотелската стая вида на Хенри Ървинг Сътън и кимаше с одобрение.

— По дяволите, вие като нищо можете да минете за мен!

— Не беше трудно, топ general — каза Сътън, като свали офицерската си шапка със златни кантове и прокара пръсти през късо подстриганата си сива коса. — Униформата ми е като по мярка, а отличията наистина са много впечатляващи. Останалото е просто гласова имитация, което е съвсем елементарно. Озвучаването на реклами, включително и гласът на някакъв смрадлив котак, изпратиха едно от децата ми в колеж — проклет да съм, ако си спомням кое от всичките.

— Все още настоявам да си сложите бойна каска...

— Не ставайте смешен, тя ще развали ефекта и ще провали цялата операция. Ролята ми е да измъкна наяве хората, а не да ги подплаша. Бойната каска недвусмислено сигнализира за очакван конфликт и води до предположения за взети предохранителни мерки от рода на скрита въоръжена охрана. Мотивацията на човек трябва да бъде ясна, генерале, а не с разни примеси. По този начин се губи аудитория.

— Вие също можете да загубите — може да се окажете мишена, нали ме разбирате.

— Аз наистина не мисля така — каза актьорът, намигайки на загрижения Мак. — Не и с това, което сте подготвил там навън. В сравнение с пясъците на Северна Африка, това тук е като репетиция на маса. Погледнато отвсякъде, това е един незначителен риск, за който аз съм щедро компенсиран... Между другото, какво става с нашите воители на Станиславски от „Самоубийствената шесторка“?

— Появи се промяна в плановете...

— О? — прекъсна го рязко и подозрително сър Хенри.

— В насока, еднакво добра за всички — побърза да добави Хоукинс. — Те ще пристигнат в Лос Анжелис към четири часа днес следобед. Жена ми, бившата ми жена — една от всичките, всъщност първата — ги искаше там, за да им хвърля по едно майчинско око и на шестимата.

— Колко мило наистина — Актьорът попила двете звезди на яката си. — Обаче, да попитам направо, нищо не се е променило по отношение на моето участие във филма, нали?

— Не, разбира се. Момчетата ви искат, а те ще получат всичко, което поискат.

— Сигурен ли сте? Те не са никакви суперимена, надявам се, че го съзнавате.

— Няма и нужда да са. Те притежават контрола върху най-страхотната история, за каквата Холивуд отдавна мечтае. Във всеки случай, всичко е в ръцете на Агенцията Уи-лям Морис и...

— Уилям Морис?

— Не се ли нарича така?

— Разбира се, че се нарича точно така! Струва ми се, че една от дъщерите ми е адвокат в официалното представителство — сигурно са й дали тази работа, защото ми е дъщеря. Как й беше името, виждам я всяка Коледа.

— Сделката е била поета от двама на име Робинс и Мартин и жена ми, бившата де — казва, че те били най-добрите.

— Да, да, разбира се. Чел съм за тях по вестниците. Мисля, че дъщеря ми — Беки или Бети — беше сгодена за този Робинс или май беше за Мартин? Да, те наистина трябва да са великолепни, защото тя е много умно момиче — *Антоанет*, точно така се казва! Тя винаги ми

подарява пуловери с три номера по-големи, но и аз винаги съм изглеждал изключително внушителен на сцената — това се нарича присъствие, нали разбирате.

На вратата на хотелската стая се позвъни и двамата мъже се стреснаха.

— Кой може да е *това*, по дяволите? — прошепна Ястреба. — Хенри, ти казвал ли си на някого...

— Абсолютно на *никого*! — отвърна актьорът, също шепнешком. — Следвал съм стриктно сценария, скъпи приятелю, и не съм си позволил нито една волност! Регистрирах се тук като продавач на лули от Акрън — с подходящ полиестерен костюм, уморена походка... адски добро представление, бих казал.

— Кой би могъл да *бъде*?

— Остави на мен, *mon general* — Сътън отиде до вратата и зае клатецата се стойка на пиан човек, разхлаби вратовръзката си и разкопча до средата куртката си. — Скрый се в дрешника, Макензи! — каза тихо, а после заговори с висок, пиански глас. — *Д-а-а*, к'во има? Т'ва е персонален купон и с приятеля ми не щем исфънредни гости!

— Ей, *тъпако*! — дочу се грубият отговор иззад вратата. — Ако си въобразяваш, че пак си играеш някоя от шибаните игрички, както правеше, когато бяхме в Бостън, забрави ги! Пусни ме да *вляза*!

Сър Хенри изви глава назад; в същия момент вратата на дрешника се отвори и оттам надзърна шокираната физиономия на Макензи. — О, *Господи*, това е Малкият Джоузеф!... Пусни го вътре.

— *Е?* — каза Джоуи с ръце на кръста, когато вратата зад него хлопна и се изпъчи в целия си сто и петдесетсантиметров ръст. — Ако главата на онзи *тъпак*, който наднича от дрешника, е твоята компания, значи ще си имаш *големи* неприятности с военните.

— Кое е това *джудже*? — попита актьорът с язвителен глас.

— Ти си бил много лесен, бе, *тъпако* номер *две*. След като се срещна с големия *тъпак* на ъгъла на Първа и Десета не помръдна ли с лявото си рамо и след това не размаха ли лявата си ръка, като че ли си изпаднал в *делириум тременс*. Знаех си, че ти си свързката. Не можеш да измамиш никого.

— Поставете под въпрос моята *техника* ли, сър? С която съм заслужил одобрението на хиляди критици в страната!

— Кой е този кукундед тук? — попита Малкият Джоуи, докато крайно изненаданият Макензи излизаше от дрешника. — Аз мисля, че Бам-Бам и аз би трябвало да знаем, не мислиш ли?

— *Джоузеф*, какво *правиш* тук? — изрева Ястреба и учудването му бавно започна да преминава в гняв.

— Успокой се, тъпако. Вини е взел присърце твоите интереси, трябва да го знаеш. Спомни си, че аз съм Савана. Аз мога да бъда навсякъде, мога да се движа навсякъде и никой не ме забелязва. Както и ти не ме забеляза онази сутрин, когато кацна на Националното летище в Ню Йорк и аз бях точно до гъза ти.

— *Е, и?*

— Бам-Бам иска да ти кажа, че благословената му леля Анджелина е направила това, което си поискал от нея да направи, защото нейният съпруг, Роко, е един загубен кучи син и тя много обича племенника си, Винченцо. Материалът, който си искал, се намира във втория килер вдясно по коридора.

— *Много добре!*

— Не е чак толкова добре. Бам-Бам е горд мъж, тъпако, и твоите коренни американски приятели не се отнасят много добре с него. Той казва, че са се държали с него като боклук и перата на главата му не му стояли добре!

* * *

12:18. Управителят на „Ембъси Рау Хотел“ на Масачузетс Авеню съвсем не беше подготвен за странното поведение на един от най-почетните му гости, а именно Аарон Пинкърс, адвокат. Както обикновено, когато известният адвокат посещаваше Вашингтон, имаше негласна уговорка престоят му да се пази в тайна, но този следобед господин Пинкърс наистина прекали с потайността си. Беше настоял той и съдружникът му да използват отделен вход и да стигат до апартаментите си по служебния асансьор. Нещо повече — само управителят трябваше да знае за присъствието му; в регистъра трябваше да се впишат фалшиви имена и точно по тази причина, ако някой се обади по телефона и го потърси, трябваше да му бъде отговорено, че в хотела не е регистриран никакъв Аарон Пинкърс,

защото точно така си и беше. Обаче, ако някой се обади и дадеше единствено номера на стаята, трябваше да бъде свързан.

На Пинкър съвсем не му отиваше да се обвива с такава тайнственост, съгласи се пред себе си управителят, но си помисли, че знае защо. Вашингтон се беше обърнал на зоологическа градина тези дни и несъмнено адвокат с неговия опит е бил извикан да даде показания пред Конгреса относно разни сложни законови материали, касаещи финансови измами с по-специална насоченост. Очевидно, Пинкър беше довел със себе си най-мъдрите адвокати от фирмата си, за да го съветват по време на консултациите.

И точно поради тази причина управителят остана страшно озадачен, когато минавайки както обикновено на проверка през рецепцията, един мъж в оранжева риза, син копринен пояс и златна обица, поклащаща се на лявото му ухо, се приближи до гишето и попита къде е „магазинът за джунджурии“.

— Вие гост на хотела ли сте, сър? — попита подозрително служителят.

— А что друго да съм? — отвърна Роман З. и показа ключа от стаята си.

Управителят го погледна. Номерът беше на апартамента на Пинкър.

— Ето там, сър — каза сконфузено служителят, сочейки отсрещната страна на фойето.

— Това е хубаво. Трябва ми нов одеколон! Няма да воня я!

Само секунди след това двама мургави мъже, облечени в някакви униформи, които не бяха познати на управителя и той предположи, че сигурно са от някоя Южноамериканска революция, се втурнаха към гишето.

— Къде отиде той, човече? — извика по-високият от двамата, в чиято уста липсваха доста зъби.

— Кой? — попита служителят, отдръпвайки се от плота.

— *Братото* със златната обеща! — каза вторият латиноамериканец. — В него е ключът от стаята. Моят амиго натисна погрешен бутон на асансьора. Ние тръгнахме нагоре, а той е отишъл надолу!

— С два асансьора ли?

— Т'ва е за *seguridad*, нали разбираш?

— За сигурност ли?

— Точно тъй, гринго — отвърна мъжът с липсващите зъби, изучавайки обличения с официален фрак служител. — Много са ти хубави дрехите, също като моите *vispera* — онзи ден. Ако ги върнеш на другия ден сутринта, не плащаш много. Т'ва го прочетох на табелата.

— Да, но тези не са взети под наем, сър.

— *Купуваш* ли си ги? *Madre de Dios*, значи имаш добра заплата!

— Да, заплатата ми е добра, сър — каза удивеният служител, споглеждайки се с още по-удивения управител. — Вашият приятел отиде в „джунджуриите“ — парфюмерийния магазин, сър. Той е ето там.

— *Gracias*, амиго. Гле'й да си задържиш тая хубава работа!

— Разбира се, сър — измърмори служителят, докато Деси-Едно и Две се втурнаха през фоайето след Роман З. — Кои са тези хора? — попита служителят на рецепцията, обръщайки се към управителя на хотела. — Ключът беше за един от най-хубавите ни апартаменти.

— Може би свидетели? — каза шокираният управител, с нотка на надежда в гласа. — Да, разбира се, *само* свидетели биха могли да са. Сигурно има някакво дело по въпросите на умствено увредените.

Горе в апартамента, който Аарон Пинкъс беше резервирал за Дженифър, Сам и себе си, славният адвокат обясняваше как беше направил избора на хотела:

— Любопитството обикновено може да се пресече, ако се отблъсне или обезкуражи — каза той, — особено, ако си имаш работа с институция, която извлича облага от името ти. Ако бях отправил молбите си към друг, непознат за мен хотел, веднага щяха да плъзнат слухове. Дадох на управителя недвусмислено да разбере, че той е единственият човек, който знае, че сме тук. Доста неприятно се почувствах, като го направих, но беше необходимо.

— Всичко е заради сигурността, господин Пинкъс — каза Редуинг, отиде до прозореца и погледна към улицата. — Толкова сме близо — до какво, не знам, но то ме плаши. След няколко дни моят народ ще бъде или народ от патриоти или от парии и точно в този момент бих заложила парите си на второто.

— Джени — започна Аарон с приглушена тъга в гласа, — в никакъв случай не бих искал да те разстройвам или притеснявам, но в

светлината на това, което каза, мисля, че никога не би ми простила, ако не ти го кажа сега.

— Какво да ми кажете? — Редуинг се извърна от прозореца и погледна към Пинкърс.

— Говорих с един мой приятел тази сутрин, един бивш колега, който сега е член на Съда.

— *Аарон!* — извика Девъро — Не си му казал нищо за този *следобед*, нали?

— Разбира се, че не. Обадох му се просто от любезност. Казах му, че съм тук по работа и можем евентуално да вечеряме заедно.

— Слава Богу! — каза Джени.

— Той беше този, който повдигна въпроса за днес *следобед*.

— *Какво?*

— Не го каза направо, а само във връзка с моята покана за вечеря... Той каза, че може би няма да може да се види с мен, защото вероятно ще се крие и ще бъде под охрана в помещенията на Върховния съд.

— *Какво?*

— Точно това казах и аз...

— *И?*

— Той каза, че днешният ден бил един от най-странните в историята на Върховния съд. Щели да проведат някаква специална сесия с ищци по едно дело, което разделило по най-драстичен начин съдебния състав. Никой от тях няма и най-малка представа как ще гласуват другите, но всички са решени да се освободят от първоначалната си отговорност, като направят публично достойние едно доста сериозно дело срещу правителството. Те ще направят това незабавно, след като приключи изслушването.

— *Какво* — изпищя Редуинг, — този *следобед* ли?

— Първоначално не са го били включили в календара на Съда по причини за национална сигурност и евентуална възможност за репресии срещу ищците — уопотамите, поне така предполагам. След това администрацията очевидно е настояла новините около делото да останат тайна за известен продължителен период от време.

— Благодаря на небесата, че *някой* го е направил! — извика Дженифър.

— Върховният съдия Рийбок — обясни Аарон — може и да не е най-приятният човек на света, но това не му пречи да е доста умен. Съвсем неочаквано, обаче, този път той се е споразумял с Белия дом. Когато останалите съдии разбрали за това, мнозинството просто се разбунтувало, включително и моят приятел. Той и останалите, дори и тези, които стояли на противоположни идеологически позиции от неговите, дали ясно да се разбере, че изпълнителната власт няма никакво конституционно право да налага ограничения върху съдебната... Понякога всичко се свежда до егото, нали така? Ако оставим настрана проверките и балансите, егото е най-големият изравнител.

— Господин Пинкъс, моите хора ще бъдат по улиците, на стъпалата на Върховния съд! Тях ще ги *изколят!*

— Но не и ако генералът изиграе правилно картите си, скъпа.

— Ако в ръката му има и една *слаба* карта, той ще изиграе *точно* нея! — извика Редуинг. — Този човек е самата омраза! Няма нищо и никой на тази земя, когото той би се поколебал да нападне!

— Но нещата са в твои ръце, скъпа — прекъсна я Девъро. — Той не може да направи и една законна крачка без твоето одобрение; договорот ти с него е еднакво обвързващ и за двама ви.

— Това спирало ли го е изобщо *някога*? От всичко, което научих за твоя праисторически *динозавър*, ми стана ясно, че той потъпква международни правила за поведение, пренебрегва собственото си правителство, Генералния щаб, Католическата църква, вселенските схващания за морал и етика и дори и *теб*, Сам, теб, когото той се кълне, че обича като роден син! Той иска да се изправи открито срещу неправдата, и за да спечели делото, ще взриви цялата система като с водородна бомба и ще превърне уопотамите в най-голямата заплаха, с която се е сблъсквала тази нация! Той ще бъде като мимолетна светкавица, която трябва да бъде отведена в *земята*, преди стотици други малцинства да разберат как са били измамани от правителството и тогава навсякъде по улиците ще започнат бунтове и безредици... Ние можем да поправим тези неща с повече време и внимателно обмисляне, но не по *неговия* начин, който може да се определи единствено като хаос!

— В думите й има истина, Аарон.

В този момент вратата на апартамента се отвори с трясък, удари се в стената и в рамката застана бесният Сайръс. Но това беше един различен Сайръс; той беше облечен в скъп и екстравагантен костюм рибена кост, обувки марка „Бали“ и копринена вратовръзка. — Тези кучи синове се измъкнаха! — изкрещя той. — Тук ли са?

— Имате предвид Роман и двамата Деси ли? — попита Сам със затаен дъх. — *Дезертисали* ли са?

— Не, слава Богу, но се държат като някакви хлапета в Дисниленд; трябва всичко да разгледат и разучат. Ще се върнат, но въпросът е, че не се подчиниха на заповедите.

— Какво искате да кажете, полковник? — попита Пинкърс.

— По дяволите, отидох до кенефа и им казах да си налягат парцалите и когато се върнах, бяха изчезнали!

— Нали току-що казахте, че ще се върнат — попита Девъро — Какъв е тогава проблемът?

— Да не би да искате тези щури маймуни да тичат насам-натам из *фоайето*?

— Това всъщност може да е доста свежа гледка — каза Аарон, подхилвайки се. — Оставете ги да съживят малко тая армия от дипломати, които се разхождат тук толкова важно и наперено, че имаш чувството, че едвам се сдържат да не пръднат — извини ме, скъпа.

— Няма нужда да се извинявате, господин Пинкърс — каза Дженифър, вперила поглед в огромния наемник. — Сайръс — продължи тя, — изглеждаш толкова — о, не знам каква дума да употребя — но, все пак, толкова... *впечатляващ*.

— Заради дрехите е, Джени. Не съм обличал подобен костюм откакто четиридесет и шест мои роднини от Джорджия се събраха и ми купиха един от Пийчтрий Сентър, когато получих докторската си титла. Преди това не можех да си го позволя, а пък след това още по-малко. Радвам се, че ти харесва; и на мен ми харесва. Много любезно беше от страна на господин Пинкърс, чиито шивачи са готови да минат и през иглено ухо, щом той кимне.

— Не е истина, приятелю — каза Аарон. — Те просто разбират що е спешност... не е ли прекрасна гледка нашият полковник?

— Страхотен е — съгласи се неохотно Сам.

— Родоският колос, облечен като за съвещание на директорите на IBM — добави Редуинг, кимвайки одобрително.

— Тогава, може би, ще трябва да ви запозная с нашия нов съдружник при прослушването този следобед... Мога ли да ви представя съдия Корнелиус Олдсмобил, който ще ни придружи в Съда. На него не му е разрешено да говори, а само да наблюдава, но той ще седи до генерал Хоукинс, който съвсем логично ще си мисли, че той е там като военна охрана. Ако при обявяване на решението на Съда, нашият генерал е решен да добави някакви непочтителни коментари „съдията Олдсмобил“ ме увери, че има сума начини това да бъде предотвратено, включително и някаква метаболитна хватка, което за човек на възрастта на генерала би предизвикало незабавното му отстраняване.

— *Аарон*, стара лисицо! — извика Сам и скочи от стола си.

— За мен беше много неприятно да дам съгласието си за такова действие, но трябва да обмислим всички възможности, както твърди тук прекрасната Дженифър.

— О, *Боже*, защо не бяхте тридесет години по-млад! — извика Редуинг. — Ех, можеше и *двадесет*!

— И аз не бих имал нищо против, дете мое, но ще съм ти много признателен, ако никога не споменаваш за тази моя мисъл пред Шърли.

— Може би аз ще го направя, ако Покахонтас не се държи прилично — каза Девъро. — Нали си спомняш, може и да са били десет, а май че бяха и петнадесет мили в бурята, но аз съм прекалено скромен, за да го споменавам.

* * *

Арнолд Субагало намести телесата си в капитанския стол, убеден, че плътно прилепващите странични облегалки поддържат стабилно тялото му, докато той се забавлява с любимото си хоби. Когато повдигаше ръката си, за да хвърли стреличката, крушовидната му фигура запазваше наложените ѝ параметри, като по този начин се осигуряваше по-добро прицелване, поради минималното странично отклонение. В крайна сметка, той беше инженер и то *отличен* инженер, и разбираше от всичко с изключение на истинска политика, куртоазия и диетично хранене.

Той натисна един бутон, който издърпа плътно прилепващата до стената завеса, и разкри едно огромно стенно табло със снимки. Това бяха физиономии на сто и шестима мъже и жени — всичките врагове! *Либерали* и от двете партии, *природозащитници* — лунатици, които не можеха да различат прихода от разхода в една сметка, *феминистки*, които непрекъснато се опитваха да променят наложеното от Бог превъзходство на мъжкия пол и най-вече онези конгресмени и сенатори, които бяха имали неблагоприятното да му заявят, че той не е Президентът!... Ами може и да не е, но кой си въобразяваха те, по дяволите, че *мисли* вместо Президента? Всеки час и всяка минута!

В момента, в който Субагало понечи да хвърли първата си стреличка, личният му телефон иззвъня, ръката му трепна и стреличката излетя през отворения прозорец, предизвиквайки висок крясък от страна на някой от архитектите на Розовата градина.

— Тоя нещастник пак се е захванал с това! Аз се *изнасям*!

Арнолд не обърна никакво внимание на язвителната забележка; сигурно го беше уцелил между очите — очевидно някой член на едно от тези социалистическо-комунистически движения, който очаква да бъде изритан с обезщетение за две седмици след двадесет въшливи години работа. За нещастие, Субагало не можеше да се измъкне от стола; притиснатите му бедра се оказаха неспособни да се преборят с плътно прилепващите странични облегалки. И понеже нямаше друг избор, той се затътри по пода към непреставация да звъни телефон с временно прикрепен стол към задника.

— Кой си ти и откъде намери този *номер*? — изкрещя началникът на кабинета на президента.

— По-спокойно, Арнолд, Рийбок се обажда и сега с теб се печем на един огън.

— О, *господин* Върховен съдия! Да не би да искаш да ме натовариш с последния голям проблем, който изобщо не ми е притрябвал?

— Не, аз току-що разреших най-големия, който имаше.

— *Уопотамите* ли?

— Ако щат да измрат от глад в тъпия си резерват, кой ги брои тях за хора? Миналата вечер дадох едно малко угощение в моята къща на целия Съд. Естествено, понеже моята винарска изба е най-добрата във Вашингтон, всички се нафиркаха като мотики, с изключение на дамата

и затова тя сега не се брои. Проведохме един много американски, *интелектуален* разговор около басейна. Много ерудиран, много съдийски.

— *Е и?*

— Шестима на трима против уопотамските аборигени, гарантирано. Двама от братството се колебаеха, но им просветна, когато сексапилните ни прислужнички ги разсъблякоха чисто голи и отидоха да поилуват с тях. Те твърдят, че са били бутнати в басейна, но на снимките това не личи. Такова непристойно държание за един съдия — вестниците ще издивеят, съвсем ясно им дадох да го разберат.

— Рийбок, ти си *гений!* Не на моето ниво, естествено, но не е зле, никак не е зле... Но нека да го знаем само ние двамата, става ли?

— Говорим на един и същи език, Субагало. Нашата работа е да държим настрана всички извратени, антиамерикански настроени типове. Те са опасни, всичките са опасни. Представяш ли си къде щяхме да бъдем всички ние без данъчните вноски и тези закони на гражданското право?

— На небето, Рийбок, на небето!... Помни, изобщо не сме разговаряли.

— Защо мислиш, че ти се обадох по този телефон?

— Откъде намери номера?

— Имам си шпионин в Белия дом.

— *Кой*, за Бога?

— Я стига, Арнолд, това не е честно.

— Сигурно не е, защото и аз си имам един в Съда.

* * *

12:37. Големият автобус „Трейлблейз“, нает и платен от някакъв, за когото компанията никога не беше чувала, спря пред внушителния вход на Върховния съд. Шофьорът полегна върху широкото кормило и от очите му потекоха горчиви сълзи на облекчение, че всичките му пътници ще слязат. Километри преди това той беше крещял, викал и най-накрая пищял в паника, че „не е разрешено да се пали огън — за *готвене* — в автобуса!“

— Ние не готвим, човече — беше казал един твърд глас зад него.
— Сега смесваме боите, което означава, че трябва да разтопим восъка.

— Какво?

— *Виж!* — изведнъж пред очите му се показва едно гротескно боядисано лице и го накара да изгуби управление, след което доста се полута между превозните средства по магистралата във Вирджиния, докато накрая успя да се върне в платното си.

Последва поредица от събития, които накараха нещастния шофьор да разбере защо крещеше съдържателят на мотел „Последната канавка“ в покрайнините на Арлингтън, когато товариха планината от брезентови сакове.

— По-скоро ще вдигна във въздуха цялото това шибано място, отколкото да ги пусна отново! *Мамка им!* Шибани бойни танци около шибаната им клада наред паркинга! Всички хора от другите стаи напуснаха — *избягаха* — без да оставят и един цент в касата ми!

— Бъркаш, човече! Това са химни-молебени. Нали разбираш, нещо като молитвите за дъжд и реколта, а понякога и за речно пълноводие.

— *Вън, вън, вън!*

Не след дълго се разнесе пушек и смрад от разтопени пастели за рисуване „Крейола“.

— Виж сега, човече, като ги смесиш с парафин и ги притиснеш до кожата си, те омекват и бавно потичат по лицето ти от топлината на тялото. Бледоликите си изкарват акъла... *виждаш ли?*

Шофьорът видя. Тънки вадички от ярки цветове бавно пълзяха по физиономията на някакъв, когото наричаха Телешки нос. Автобусът едва не се блъсна в задната част на някаква дипломатическа лимузина с флагчетата на Танзания; само чукна леко бронята ѝ, мина рязко покрай лявата ѝ страна и отнесе огледалото за странично виждане под смаяните погледи на черните физиономии, които сезираха в далеч по-оцветените пътници, натрупали се по прозорците на автобуса.

След това дойдоха звуците, започна се първо с бавни басови бум-бум, издавани от поне дузина барабани. Бум-бум, бум-бум — бум-бум, бум-бум! — *Хай-я, хай-я, хай-я!* — фанатичният хор прерасна в истерично кресчендо, а главата на шофьора се тресеше нагоре и надолу над кормилото в такт с ритъма. Облекчението настъпи

внезапно, когато думкането и химните спряха изведнъж, явно по команда.

— Струва ми се, че не изпълнихме каквото трябваше, момчета и момичета! — изкрещя терористът на име Телешки нос — Това не беше ли песента по случай първата брачна нощ?

— Ритъмът е точно като на „Болеро“-то на Равел! — отвърна някакъв мъжки глас от задната част на претъпкания автобус.

— Никой няма да забележи разликата, какво от това? — извика някакъв друг глас, този път женски.

— Не знам — отговори Телешкия нос, — но Гърмящата глава каза, че Бюрото по индианските въпроси може да изпрати експерти.

— Ако са от мохоките, веднага ще се заядат с нас! — извика възрастен член на племето. — В легендите се казва, че са ни изхвърляли от вигвамите всеки път, когато е валяло сняг!

— Ами, дайте тогава за всеки случай да изрепетираме отново тази за посрещането на изгрева; тя е що-годе подходяща.

— Коя беше тя, Джони? — попита една жена.

— Онази дете прилича на тарантела...

— Само когато се пее *виваче*, Теленце — поправи го един изрисуван младеж от предната част на автобуса. — Когато е *адажио* прилича повече на Сибелиус.

— Значи ще пеем онова *балачи*. Добре, момичета, съберете се и репетирайте вашата част. И, помнете, Гърмящата глава иска някой друг чифт дълги крака за пред камерите, но не чак да се виждат жартиерите. Трябва да бъдем толкова чисти, та чак да скърцаме.

— *Да живее, да живее, да живее...* мамка му! — чуха се мъжките гласове.

— Започваме — *три, четири!*

Думкането и хоровите изпълнения бяха започнали отново, допълвани от потропването на женски крака на пътеката, а шофьорът се опитваше да се съсредоточи върху все по-натовареното движение. За нещастие един спиртник, върху който вреше съд с яркочервени пастели „Крейола“ се преобърна и подпали кожената пола на една от танцьорките. Няколко младока с голям ентузиазъм се втурнаха да гасят пламъците.

— Веднага си разкарайте *ръцете* от мен! — изкрещя нападнатата индианска хубавица.

Шофьорът беше извърнал рязко главата си, за да погледне какво става и автобусът закачи една водоноска и ѝ отнесе горната част, така че върху Индипендъс авеню се изля порой от вода и измокри до кости всички минувачи наблизко. Компанията задължаваше всеки свой шофьор, замесен в подобен инцидент, да спре незабавно, да се обади по радиото на диспечера и да уведоми полицията. Това беше политика на фирмата, която обаче абсолютно и категорично *не* се отнасяше за *него!* — реши шофьорът на автобуса, пълен с аборигени-терористи, от чиито лица капеха восьъчни бои. Беше стигнал на пет пресечки от местоназначението си и мечтаеше за момента, в който товарът му от потропващи садисти и подпалвачи с всичките им кожи и еленови туники ще напусне автобуса му заедно с брезентовите си чанти и билетите си, а той ще се втурне обратно към базата, за да подаде набързо написаната си оставка, ще се прибере вкъщи да прегърне жена си и двамата заедно щяха да вземат следващия самолет за колкото се може по-далечно място. След като тридесет и шест години си бил зад волана и си возил какви ли не свини в човешки образ, в края на краищата можеш да разбереш кога настъпва критичната точка на това, което може да се преглътне. Беше същото като във Франция през Втората световна война, когато швабите ги бяха подгонили. Тогава онзи велик човек, генерал Хоукинс, пое дивизията им и изкрещя думите:

— Настъпва един момент, войници, когато или плюем на всичко, или се заемаме с големи работи! Аз казвам да продължим! Аз казвам да *атакуваме!*

И, за Бога, те го направиха. Великият човек се беше оказал прав тогава, но сега нямаше какво да се атакува, никакъв въоръжен враг нямаше намерение да те убива, просто някакви армии лунатици се опитваха да се качат в автобуса ти и да те подлудят! Сега, в този критичен момент, беше дошло време да плюе на всичко... Той се почуди какво ли би казал великият генерал. Мислеше, че знае: „Ако врагът не си струва, намери си друг!“

Шофьорът щеше да плюе на всичко. Врагът не си струваше.

Последният терорист, който слезе от автобуса беше този, когото наричаха Телешки нос, маниакът с цветните восьъчни вадички, които се стичаха по лицето му.

— Ето, човече — каза аборигенът и подаде на шофьора някаква метална монета без никаква видима стойност. — Вождът Гърмяща глава пожела да наградим с това този, който ни докара до „съдбоносното място“. Проклет да съм, ако знам какво е имал предвид, но това е твое, приятелю — Телешки нос скочи от стъпалата на автобуса на тротоара.

— ..., *„съдбоносното място“*. Нищо вече няма да е същото след акцията, която ще предприемем. Ще атакуваме! — беше казал още генерал Макензи Хоукинс във Франция преди четиридесет години.

Шофьорът погледна металната монета в ръката си и дъхът му спря. Това беше копие от емблемата на дивизията им... отпреди четиридесет години. Знак от небесата? Едва ли, защото той и жена му от доста години насам успешно заобикаляха църквите. Неделните сутрини бяха предназначени за всички онези телевизионни програми, в които политиците подхранваха и възпламеняваха яростта му, а жена му я успокояваше с някой друг коктейл „Блъди Мери“ с капчица лютив сос „Табаско“. Много сваятна жена беше съпругата му... Но *това!* Старата му дивизия и думите на най-свестния командир, живял някога! *Христe*, трябваше да се махне оттук. Това беше *лудост!*

Шофьорът запали отново двигателя, натисна педала за газта до дупка и запраши по Първа улица, само за да види в огледалото си за обратно виждане как тълпа от боядисани лица му маха за довиждане.

— Да ви го *начукам!* — изкрещя високо. — Аз съм въвн от играта, *приключих!* Аз и моето момиче се отправяме на запад — толкова на запад, че е изток, може би на някое местенце като Американска Самоа!

[1] Луди. (ит.) ↑

[2] Добре. (ит.) ↑

[3] Известен профсъюзен лидер ↑

ГЛАВА 31

1:06, следобед. На вратата на апартамента се позвъни и докато Сам и Аарон се изнасяха към спалнята, за да избягнат всякакво възможно разпознаване, Дженифър прекоси стаята, хвърли един поглед зад себе си и след това каза: — Кой е?

— Моля ви, госпожице Джени, отворете! — чу се неподлежащият на объркване глас на Роман З. — Много е тежко!

Редуинг отвори вратата и видя Роман, застанал пред двамата Деси, които бяха хванали за дръжките един огромен метален сандък и на челата им блестеше пот.

— Мили Боже, защо не се обадохте на някой от персонала да го донесе?

— Моят най-скъп приятел, който по една случайност в момента се е превърнал в брутален и малоумен „полковник“, каза да го донесем сами — Циганинът влезе в стаята. — А от друга страна, който види съдържанието му... Хайде мои втори и трети най-скъпи приятели. Внасяйте го!

— Вие ще бъдете щедро компенсирани за усилията си — каза Аарон Пинкъс, след като излезе от спалнята. — Няма ли някой да го отвори? — добави той, вторачвайки се в сандъка.

— Няма ключ — каза Роман, — само някакви малки цифри на ключалките.

— Шифърът е в мен — обяви безукорно и скъпо облеченият Сайръс, който влезе през отворената врата и незабавно я затвори. — *Ето!* — каза Сайръс, след като се справи с ключалките и отвори сандъка.

— *Господи!* — извика Изгрев Дженифър Редуинг. — Толкова много метал!

— Казах ти, Джени — изрече Сайръс, поглеждайки към купчината стоманени жилетки и шлемове, закачени от едната страна. В другата част висяха най-различни странни облекла. — Играта е загрубяла доста.

* * *

1:32. Съдържанието на огромния сандък беше разпределено. Съгласно заповедите на Ястреба (с няколко допълнения и поправки от страна на настоящия му главен военен адютант, Сайръс) основната цел беше да се измамят вражеските скаути, които ще ги издирват в тълпите отвън, и чрез тази измама да се доберат до приемната зала на Върховния съд. Влязат ли веднъж вътре, втората задача беше да преминат през охраната без Сам, Аарон, Ястреба, а по възможност и Джени, да разкриват самоличността си. Макензи беше убеден, че пазачите са получили сигнал да следят за определени личности, със сигурност за тях двамата с Девъро, а тъй като Сам беше служител на Пинкърс, може би и за Аарон. И. Дж. Редуинг в миналото също беше пледирала пред Съда и ако някой си беше свършил добре домашното и беше научил, че тя освен това е и член на племето уопотами, също би могла да бъде в списъка. Наистина, вероятността участието на Джени да е било проследено беше съвсем малка, но не трябваше да се подценяват възможностите на милиардите долари, притежавани от алчните врагове на „починалия“ Винсънт Манджекавало.

Преодоляването на третото препятствие зависеше единствено от това Сам, Аарон и Хоукинс да намерят мъжка тоалетна, а Дженифър да се ориентира къде е дамската, преди да бъдат приети във височайшите покои. Според подробния план на сградата, осигурен по неизвестен начин от „роднини“ на Вини Бам-Бам и потвърден от любимата му леля — Анджелина Хойкалото, коридорът на втория етаж, където се намираха и съдебните зали, се увенчаваше с по две такива помещения в противоположните му краища. Но да насочим отново вниманието си към съдържанието на металния сандък. То накара Джени да се разкрещи от спалнята си.

— Сам, това е невъзможно!

— Кое? — каза Девъро, излизайки с трудност от втората спалня, облечен в някакъв широк пепитен костюм с развяващи се панталони, които прибавяха към стройната му фигура поне още тридесет и пет килограма. По-странна беше главата му. Тя беше покрита с рошава кафява перука, като сипещите се изпод шапката къдрици можеха да се опишат единствено със сравнението „свинска опашчица“, любимата

прическа на студентството от двадесетте години. Той бутна притворената врата на Редуинг и застана в рамката. — Мога ли да помогна?

— У-а-у-а-а-а-х!

— Ти крещиш. Това „да“ ли означава или „не“?

— Ти пък като какъв си се маскирал?

— Според шофьорската книжка и регистрационната карта на избирател, която ми бе осигурена заедно с дрехите, името ми е Алби-Джо Скруб и съм притежател на ферма за отглеждане на пилета някъде... А ти пък коя си?

— Бивша църковна хористка! — отговори Джени, опитвайки се още веднъж да закопчае стоманената жилетка, която не беше съвсем по мярка на щедрия ѝ бюст. — Ето! Няма значение, оправих се!... А сега и тази тъпа селска блуза, която би убила желанието и на някоя зажадняла за секс горила.

— Да, но не убива моето.

— Ти си едно ниво под горилата и се възбуждаш сто пъти по-лесно.

— Стига де, нали вече нямаше да се заяждаме. Не се майтапя, ти каква си?

— Нека го кажем направо — една лека жена, чиито природни дадености от кръста нагоре въпреки този противокуршумен корсет, се надяваме да отвлечат вниманието на пазачите от процедурите по пропускането.

— Ястреба мисли за всичко.

— Дори и където въпроса опира до либидото — съгласи се Редуинг и навлече яркозелената блуза през главата си. После я завърза над жълтата си минипола. Наклони се леко напред, поглеждайки как се поклащат гърдите ѝ под свободната широка блуза. — Това е най-доброто, което постигам — каза тя с въздишка.

— Дай да порботим върху него...

— Долу ръцете... Сега идва най-неприятният момент — „каска“.

— Косата ти изглежда доста странно — отбеляза Девъро, — да не би да си я хванала отзад?

— Твоят неандерталец иска да ми отмъсти — Джени посегна към една широка квадратна кутия на леглото и извади от там една

латиненоруса перука, поставена върху стоманен шлем. — Тази противокуршумна каска е толкова тежка, че сигурно до края на годината ще ходя със схванат врат, ако доживея дотогава, разбира се.

— Да, и аз си имам такова нещо — каза Сам, докато Редуинг наместваше бронираната перука върху главата си. — Можеш да кимнеш с глава за „да“, но ако се опиташ да кажеш „не“, може да си счупиш носа.

— Не ми отива на външния вид да си въртя главата.

— *Сам!* — извика Аарон Пинкърс от дневната — Необходима ми е помощ!

— На разположение съм — Девъро изхвърча от спалнята, а Джени по петите му. Това, което видяха беше невероятно. Нямаше я вече крехката, но въпреки това достолепна фигура на най-изтъкнатия бостънски адвокат. На негово място се беше появил някакъв равин в дълга черна мантия и плоска черна капела, изпод която стърчаха два кичура черна коса.

— Ти да не би да опрощаваш грехове или хора като теб не правят подобни неща? — каза Сам.

— Никак даже не си остроумен — отвърна Аарон и пристъпи внимателно няколко крачки напред, залитна и се хвана за поставката на една настолна лампа, която, естествено, се разби на пода. — Цялото ми тяло е опаковано в *желязо!* — извика той ядосано.

— Това е заради собствената ви сигурност, господин Пинкърс — каза Дженифър, заобиколи Девъро и подхвана възрастния човек под ръка. — Сайърс се изрази съвсем ясно, трябва да се погрижите за сигурността си.

— Тази грижа ще ме убие, дете мое. На Омаха Бийч носех на гърба си двадесет килограмов пакет, заради който едва не се удавих в метър и двадесет сантиметра вода, само че тогава бях къде-къде помлад. Това метално бельо е доста по-тежко, а и аз съм много, много по-стар.

— Най-трудно ще ви бъде изкачването по стълбите пред Съда и понеже ще трябва да се разделим, ще накарам Джони Телешки нос да намери някой, който да ви помогне.

— Телешкия нос ли? Струва ми се, че това име ми е познато, то не се забравя лесно.

— Той е дясната ръка на Мак от племето — каза Сам.

— Джони Телешкия нос и Макензи Хоукинс образуват един съвършен екип. Мошеник и измамник. Телешкия нос все още ми дължи един куп пари, а Хоукинс ми дължи душевно спокойствие, както и професионалната ми кариера... Няма значение, Джони ще намери някой, който да ви помогне. По-добре да го направи или ще го подведе под отговорност, затова че е присвоил хилядарки от подкупа, който генерал Гърмяща кукувица е дал на старейшините.

— *Направил ли го е?* — попита Девъро.

— Всъщност, нямам и най-малко понятие, но би било най-естественото нещо на земята за него поне да опита.

На вратата нетърпеливо се почука. Сам отиде и я отвори, още веднъж приятно изненадан от внушителната елегантност на Сайръс. — Заповядайте, полковник.

— Благодаря, Сам. Бих желал да те запозная с двама мои приятели или може би трябваше да кажа, приятели на „съдията Олдсмобил“ — Сайръс пристъпи в стаята и подкани с жест Деси-Едно и Две да сторят същото. Въпреки това, те не бяха двамата Деси Арнас, които всички познаваха. Д-Едно, чиито изкуствени зъби отново бяха на мястото си, беше облечен в консервативен сив костюм и тъмносиня риза, която подчертаваше бялата му свещеническа яка. Д-Две, също някакъв свещеник, но от различна вяра, носеше черен костюм и свещеническа яка, както и златен кръст, висящ на гърдите му. — Мога ли да ви представя отец Елмър Пристин, свещеник и неговия католически колега, монсињор Хектор Алицонго.

— Небеса! — каза Аарон, свличайки се със звън в стола си.

— Боже мой! — добави платиненорусата проститутка, която всъщност беше Джени.

— *Той* те чува — каза Д-Две и се прекръсти, след това прекръсти и всички в стаята — наопаки.

— Не ставай богохулник — измърмори Деси-Едно.

— А ти луд. Включих те и тебе, макар че си тъп *протестант*.

— Много добре, момчета — каза Девъро. — Разбрахме посланието... Сайръс, за какво е всичко това?

— Първо, разрешете ми да попитам дали всеки от вас е намерил всичко, изброено в списъка? — Дженифър, Сам и Аарон кимнаха. — Добре — продължи наемникът, — има ли някакви проблеми с

камуфлажното облекло? Искаме да се чувствате удобно, доколкото е възможно при тези обстоятелства.

— Ако трябва да съм откровен, полковник — отвърна Аарон, — може би ще трябва да наемете портативен кран, за да ме премества.

— Това не е проблем, Сайръс — каза Редуинг. — Ще накарам някой член на племето да помогне на господин Пинкъс.

— Съжалявам, Джени, не можем да си позволим никаква връзка с който и да е от племето. А не е и необходимо.

— Чакай малко сега — намеси се Девъро. — Моят почитаем шеф едва върви в този средновековен рицарски костюм!

— Той ще бъде подкрепян от нашите двама свещеници.

— Нашите *Деси* ли? — каза Дженифър.

— Точно така. Идеята е на Хоукинс и е направо блестяща... „Преподобният Пристин“ и „монсиньор Алицонго“ са се присъединили към достопочтения равин в религиозен протест пред Върховния съд срещу някои от последните му решения, които те считат едновременно за антихристиянски и антисемитски. Никой няма да може да им попречи, освен със сила, а това би го поставило в доста неудобно положение пред телевизията.

— Идеята определено е уникална — призна Сам. — Между другото, къде е Роман З.?

— Въобще не ми се иска да мисля — отговори Сайръс.

— Не е *дезертирал*, нали? — каза Джени.

— Нито за секунда. Имало някаква стара циганска пословица, открадната от китайците, която казвала, че човек, който спаси живота на друг, трябвало да живее на гърба на този човек до края на *неговия* живот.

— Не съм убеден, че я е разбрал правилно — каза Аарон. — Струва ми се, че беше точно обратното.

— Разбира се, че е обратното — съгласи се Сайръс, — но циганите са я видоизменили и той така си я знае.

— Е, къде е той, все пак? — попита Редуинг.

— Дадох му пари да вземе под наем една видеокамера. Подозирам, че в настоящия момент краде някоя, като е казал на нищо неподозиращия продавач, че само иска да погледне пречупването на обектива на слънчева светлина. Може и да греша, но се съмнявам. Той

мрази да плаща за каквото и да е — струва ми се, той искрено вярва, че това е неетично.

— Той би трябвало да се кандидатира за Конгреса.

— Но защо камера? — попита Редуинг.

— Това беше моя идея. Помислих си, че трябва да притежаваме аудиовизуален запис на протеста на уопотамите, възможно най-обширен, включващ всякакви опити за намеса на разни индивиди, насилие или каквито и да са опити да се попречи на гражданите да упражнят правото си на свободно събиране или граждански протест.

— Знаех си — възкликна със слаб глас Пинкър от стола. — Той може и да е професионален войник и химик, но също така има данни за адвокат.

— Чакай малко — каза Девъро с нотка на скептицизъм. — Нека да довършим разговора, който преди малко подхванахме. Една нередактирана видеокасета, с датата и часа, отчитани секунда по секунда върху всеки кадър, в общи линии се приема като неопровержимо доказателство, нали така?

— Мисля, че известен брой конгресмени и сенатори, както и един или двама кметове ще се съгласят с теб, Сам — каза наемникът с лека усмивка.

— Да, и ако ние притежаваме подобна касета, запечатала „определени индивиди“, извършващи незаконни действия от насилствен характер по време на протеста на уопотамите...

— И — прекъсна го Дженифър, поглеждайки към Девъро, който кимна в смисъл „моля, заповядай“ — ако тези неприятни индивиди бъдат идентифицирани като такива под командването на една или друга правителствена агенция, това би било едно значително морално предимство за нас.

— И не само под командването на правителството — каза Сайръс. — Отвън в тълпата има цяла сбирщина, на която са й платили, за да ви спре. Работодателите им са така затънали в дългове, че самата мисъл за вас ги кара да си изяждат подметките и да си подмократ панталоните.

— Полковник, моите поздравления! — каза Аарон, опитвайки се да стане от стола, при което изпълни стаята със звуците на метал, удрящ се в метал. — Дори и ако всичко се провали, ние ще имаме зад гърба си една втора отбранителна позиция.

— Аз наричам това „да изпържим задниците на тези, които биха желали първи да изпържат нашите“, господин Пинкърс.

— Точно така! Знаете ли, със или без правна степен, аз бих желал вие да заемете някаква служба в моята фирма, да речем като експерт-стратег в областта на криминалното право.

— Поласкан съм, сър, но мисля, че би било по-добре да говорите по този въпрос с вашия приятел Куксън Фрейзиър. Той каза, че има една къща в Карибите, две във Франция, апартамент в Лондон и няколко, за които не може да си спомни, в ски-курортите в Юта или Колорадо. Всичките те са били ограбвани поне по веднъж и той поиска от мен да се заема с по-нататъшната им сигурност.

— Та това е прекрасно за вас, честна дума! Той ще ви плаща страшно добре. Вие ще приемете, разбира се.

— За няколко седмици, може би, но ако има някакъв начин да го направя, бих искал да се върна отново в лабораторията. Аз съм инженер-химик; ето в това намирам истинско удовлетворение и радост.

В този момент откъм вратата си дочу взрив от трескаво чукане.

— Стойте там, където сте в момента — каза спокойно Сайръс, докато останалите бяха обхванати от паника. — Това е Роман З. Той си въобразява, че влизането му в която и да е стая е задача от първостепенна важност и негово изконно право, особено, когато полицията го преследва — наемникът отвори широко вратата; фигурата, застанала в коридора, наистина принадлежеше на Роман З., но вместо една видеокамера, той държеше в ръцете си две, както и голям найлонов плик на презрамка, праметната през рамото му. Нямаше ги оранжевата копринена риза, синият пояс, тесните черни панталони и златната обеца. Вместо това, той се беше дегизирал като работник от медиите, като тези, които се катерят по микробусите на телевизионните новинари по време на катастрофа или пожар. Беше се облякъл в протрити, но чисти и спретнати джинси „Левис“ и бяла тениска, на която с големи букви пишеше:

ВФОГ-ТВ

ПРЕСА

— Мисията, която ми възложи, е изпълнена, мой най-скъпи при... полковник — обяви Роман и влезе в стаята, а думите му увиснаха във въздуха, докато очите му възприемаха гледката, която

представляваха Сам, Джени и Аарон. — Тук някъде да не би да има бал с маски?

— Ако има такова нещо, ти пръв си за там — каза Сайръс, — Не изглеждаш зле... Но защо две камери?

— Ами едната може да се повреди — отвърна ухилено циганинът — и лентата е повече — добави той, посочвайки плика.

— Къде е фактурата?

— Кое?

— Бележката, на която пише сумата за наема и депозита, който е трябвало да оставиш.

— А, те не ги искаха. Бяха щастливи да ни съдействат.

— За какво говориш, Роман? — попита Редуинг.

— Аз ги взех назаем, госпожице Джени — ако сте вие под тая прекрасна рокля.

— От кого? — каза Девъро.

— От тия хора! — Циганинът гордо посочи тениската си. — Аз много бързах и те проявиха разбиране.

— Такива хора няма! — извика Сайръс.

— Ще им напиша писмо някой ден. Ще им кажа колко съжалявам.

— Ако обичате, полковник — каза Пинкъс, надигайки се с усилие от стола с помощта на Джени. — Не разполагаме с време за обяснения и отчети. Какво ще правим сега?

— Много е просто — отвърна Сайръс. Но не беше.

* * *

2:16. Бум-бум, бум-бум, бум-бум — бум-бум, бум-бум, бум-бум!... Хай-я, хай-я, хай-я — хай-я, хай-я, хай-я! Бумтенето ставаше все по-натрапчиво, танцьорите пееха, подскачаха, издигаха лозунги, зяпачите бяха зашеметени, защото стълбището пред Върховния съд се беше превърнало в една уопотамска лудница. Туристите бяха бесни, а съпругите много повече от съпрузите си, понеже протестиращите танцьорки бяха необичайно привлекателни и полите им се вдигаха много високо.

* * *

На ъгъла на улица „Капитол“, прикрити в един вход, стояха двама високи мъже. Единият беше просто ослепителен в пълната си униформа на армейски генерал, а другият изглеждаше доста неприятно в мръсните си и измачкани дрехи на скитник. Скитникът изхвърча от убежището, надзърна иззад ъгъла на сградата и след това бързо се върна при генерала.

— Нещата се развиват, Хенри — каза Макензи Хоукинс. — Стана наистина напечено!

— Пристигнаха ли медиите? — попита Сътън, актьорът. — Дадох ти съвсем ясно да разбереш, няма да започна представлението си, докато не пристигнат камерите.

— Пристигнаха няколко подвижни радиостанции. Можеш да се изявиш пред микрофоните.

— Не е достатъчно, скъпи ми момко. Аз специално уточних, *камери*.

— Добре де, *добре!* — Ястреба притича още веднъж, погледна отново и се върна обратно. — Току-що пристигна един телевизионен екип!

— От коя станция? От националните ли е?

— Откъде да *знам*, по дяволите?

— Научете, *top general*. Аз си имам стандарти.

— Отче наш, който си в лудницата...

— Не е необходимо да богохулстваш, Макензи. Просто погледни още веднъж.

— Ти си *невъзможен*, Хенри!

— Надявам се. Това е единственият начин да постигнеш нещо в този бизнес. Побързай сега. Изпитвам непреодолимо желание да играя; това е стимулт на растящата публика, докато я чуваш как се стича към театъра.

— Никога ли не си имал сценична треска?

— Скъпи ми приятелю, аз никога не съм се страхувал от сцената, тя се е страхувала от мен. Аз се движа по нея като гръмотевица.

— *Мамка му!* — Ястреба притича още веднъж, но вместо да се втурне обратно към актьора, остана на мястото си и видя това, което се

надяваше да види. В другия край на Първа улица спряха четири таксита. От първото излязоха трима божи служители: един свещеник, един пастор и един възрастен равин, подкрепян от двамата християни. От второто излезе Мерлин Монро на проститутките, развъртяла бедра — вярно малко неохотно — но никой не придиряше чак толкова. Третото такси остави най-големия селянин от провинцията Озарк, с образа на птичи курешки, капещи от кепето му по издутия, не по мярка костюм. Четвъртото такси направо беше банално спрямо тези пред него. Един внушителен, елегантно облечен чернокож мъж стъпи на тротоара. Пред огромната му изваяна глава и гигантско тяло, таксито изглеждаше почти като детска играчка.

Както беше уговорено, Дженифър, Сам и Сайръс, тръгнаха в различни посоки без изобщо да показват, че имат нещо общо, но нито един не прекоси улицата към Съда. Тримата божи служители останаха на тротоара, шушукайки нещо помежду си, равинът поклащаше главата си, а двамата християни, застанали срещу него, последователно кимаха или клатеха глави с неодобрение. Ястреба бръкна в опърпания си джоб и извади уоки-токито си. — Телешки нос, обади се. Обади се, Телешки нос! (Нямаше нужда от кодово име.)

— Стига си крещял, Г. Г., това нещо ми е точно до ухото!

— Контингентът ни пристигна...

— Пристигна и половината похотлива популация във Вашингтон! Имам предвид наистина половината — другата половина иска да скалпира нашите момичета!

— Кажим им да продължават в същия дух.

— Колко нагоре? Да показват ли вече жарттиерите?

— Няма да предвид това! Просто продължавайте с химните и позасилете малко там-тамите. Необходими са ми следващите десет минути.

— Имаш ги, Г. Г.!

Ястреба изтича обратно при входа.

— Още десет минути, Хенри, и излизаш на сцената!

— Толкова много?

— Трябва да свърша някои неща и когато се върна, ще излезем заедно.

— Какво имаш да правиш?

— Трябва да елиминирам няколко от враговете.

— *Какво?*

— Нищо, което да си заслужава да се притесняваш. Те са млади и неопитни — Макензи се втурна навън в мърлявото си скитническо облекло.

И един по един четирима от командосите в черно-зелени маскировъчни дрехи бяха потупани по рамото и в последствие изпратени временно в небитието от стария скитник. Той ги изтегли един по един на тротоара, напръска лицата им с няколко унции „Южен комфорт“ и ги остави да почиват, докато се свестят.

С нарастващо безпокойство сър Хенри установи, че „десетте минути“ станаха дванадесет, след това двадесет и най-накрая почти половин час! Ястреба беше забелязал петима федерални агенти със закопчани яки и каменни лица и шестима джентълмени с намръщени вежди и големи чела. — *Аматьори!* — прошепна Мак на себе си. — Що за командири си *имат* тия?... Някакъв негодник с тениска непрекъснато снимаше с камера, фокусирана върху контрапротестиращите, очевидно в полза на онези, от които бяха получили заповедите си. *Ха! Шегичка!* Но всеки път, когато Мак се опитваше да залови копелето с камерата, той се извърташе като някакъв проклет балетен танцьор и изчезваше в тълпата.

А тълпите се бяха превърнали в монолитна маса и когато Ястреба изтича обратно до входа, сър Хенри Ървинг Сътън го *нямаше!* *Къде беше, по дяволите?...* Актьорът беше на три метра от него, до ъгъла на сградата и наблюдаваше зашеметен мелето по стълбите пред Върховния съд. Пред четиридесетината пристъпващи в танцов ритъм, пеещи и думкащи късополи уопотамски демонстранти бяха избухнали ръкопашни схватки, но те изглежда нямаха нищо общо с индианците.

— О, Господи! — каза Хоукинс, сложил ръка на рамото на Сътън. — Защо не съм малко по-млад?

— И аз. Е и какво от това?

— Преди години нито един от тези негодници не би се събудил повече. Или пък е имало доста повече освен тези, които видях аз.

— *Кои?*

— Тези палячовци, които се бият сред тълпите от туристи. И, разбира се, беше точно така. Тези със закопчаните яки крещяха срещу командосите, които продължаваха да ги премятат през рамо, а през това време снайперистите, решили, че всякакъв вид борба означава, че

те трябва да са победителите или ще ги върнат обратно в частта им, наскачаха с бронзови боксове и торбички с олово. Безредиците в цялата им прелест течаха с пълна сила. Гневни туристи крещяха, бутани и ръгани от биещите се; а те, вкопчили се в смъртна схватка и озадачени от липсата на каквато и да е униформа или опознавателен знак у противниците си, продължаваха да налитат с повалящи удари върху всичко движещо се около себе си, а идиотът с видеокамерата продължаваше да крещи: — *Gloriozo!*^[1] — докато пристъпваше с балетни стъпки наоколо.

— *Тръгвай, Лютиче!* — изкрещя Хоукинс в радиото си.

— *Добре, Нарцис, но имаме един проблем* — долетя гласът на полковник Сайръс.

— *Какъв проблем?*

— С религиозното трио всичко е о'кей, но изгубихме проститутката и селянина!

— *Какво се е случило?*

— Покахонтас побесня, когато някаква туристка хвърли в краката на танцьорките една шепа *фишеци* и изкрещя нещо като на гръцки. Нашето момиче се втурна след тази кучка, а Сам се втурна след нея!

— *Върнете ги обратно, за Бога!*

— *Наистина ли искате от съдията Олдсмобил да се хвърли в това меле и да започне да чупи глави?*

— *По дяволите, нямаме никакво време!* Почти три без петнадесет е, а ние трябва да се вмъкнем вътре, да сменим дрехите си и да се представим на охраната пред залата в три часа!

— *Може би разполагаме с толеранс от няколко минути* — прекъсна го Сайръс. — *Дори и съдиите трябва вече да са уведомени за този хаос отвън.*

— *Уопотамски хаос, Лютиче!* Може да се каже, че не е много в наша полза, въпреки че е необходимо.

— *Задръжте така!* Нашият селянин с кокошките води обратно Покахонтас — в мъртва хватка, бих добавил.

— *Това момче от време на време се взема в ръце!* Детайлизирайте ситуацията и да *действаме!*

— *Ей сега. Кога ще излезе нашият генерал?*

— Веднага щом видя принцесата и селянина да пресичат улицата поотделно и се погрижете *тя* да влезе първа... къде изчезна светата троица? Не ги виждам.

— Не можете да ги видите. Те са от тази страна и си пробиват път през безредиците. Хората би трябвало да се отнасят с малко повече уважение към религиозните водачи. Деси-Едно и Две вече проснаха на земята поне дузина вика-чи, и се кълна, че видях Д-Едно да разкопчава поне пет часовника!

— Само това ни липсва, свещеник-джебчия!

— С това разполагаме, Нарцис... *Край*, двамата ни адвокати, Пънч и Джуди^[2] пристигат.

— Напляскайте ги, за да се вразумят, полковник. Това е заповед! *Край*!

Ястреба пъкна уоки-токито в разпрания джоб на сакото си и се обърна към Сътън: — Само няколко минути остават, Хенри. Готов ли си?

— *Готов* ли? — каза актьорът, едва сдържайки яростта в гласа си. — Идиот такъв! Как бих могъл да завладея сцената, когато тече цялата тази бъркотия?

— Стига, Хенри, само преди няколко часа ми каза, че това нещо е чудесен „мизансцен“.

— Това беше обективен анализ, а не субективна интерпретация. Няма малки роли, има малки играчи.

— А?

— Ти си изключително дебелокож, когато стане въпрос за изкуство, Макензи.

— Тъй ли?

— Хубавата Дженифър пресича улицата. *Господи*, гардеробиерката трябва да бъде уволнена *незабавно*! Тя е направо като някоя *брантия*!

— Точно това е идеята... Ето го и Сам...

— *Къде*?

— Онзи тип с костюма, дето му е голям...

— С онази абсурдна шапка ли?

— Изглежда доста по-различен, нали?

— Определено изглежда много глупав!

— Точно това ни трябва. А не някакъв хитър адвокат.

— Мили Боже! — възкликна актьорът. — Видя ли *това*?

— Кое?

— Свещеникът в сивия костюм — ето там — този, който се качва по стълбите с другия свещеник и онзи между тях двамата, който прилича на равин.

— О, о... Какво е станало?

— Кълна се, че викарият току-що блъсна един човек и му открадна часовника. Направо му го откъсна от китката!

— *Проклятие!* Казах на полковника, че само това ни липсва, свещеник, който краде от паството си.

— Знаете ли...? Ама разбира се, че знаете. Възрастният човек в равинските дрехи е *Аарон!* А другите двама са онези типове от Аржентина или от Мексико!

— Пуерто Рико, но това не е важно. Щом са стигнали до горе, значи ще *влязат!*... *Ваш* ред е, генерале!

От радиото на Ястреба се дочу прашене. Той го измъкна бързо от джоба си и от него се разнесе гласът на Сайръс. — Пресичам улицата. Пожелайте ми късмет!

— Всички системи са в ход, полковник... Телешки нос, обади се!

— Тук съм, престани да крещиш. Какво има?

— Спирай с индианските глупости и започвай националния химн.

— Нашите са по-хубави, поне можеш да си ги тананикаш.

— Веднага, Джони! Генералът ни излиза на сцената!

— Дадено, бледолики.

— Това е, Хенри! Направи го *добре!*

— Никога не съм го правил зле, задник такъв — каза актьорът, пое няколко пъти дълбоко въздух, изпъчи се в целия си внушителен ръст и закрачи към бунтуващата се тълпа и към уопотамите, които изведнъж запяха „флаг, обсипан със звезди“. Хорът беше омагьосващ. Гласовете се издигаха до небесата и гледката на четиридесетте боядисани и разчувствани лица на коренните жители на Америка имаше поразяващ ефект върху тълпата. Дори и бесните командоси, вкопчили се в смъртна схватка с агентите, застинаха с протегнати ръце и пръсти впити в гърлата им. Стрелците изтърваха боксовете си и торбичките с олово и всички впериха поглед в трагичните фигури,

които от все сърце пееха за земята, която беше открадната от тях. В много от очите на наблюдателите се появиха сълзи.

— *Сега* е зимата на нашето *недоволство*! — изрева сър Хенри Ървинг Сътън с най-завладяващия си сценичен глас, след като се изкачи на четвъртото стъпало и се обърна към тълпата. — Кучетата може да ни лаят, но нашият поглед е чист и ясен. Извършено е едно ужасно зло и ние сме тук, за да го *поправим*! Да бъдеш или да не бъдеш, това е въпросът...

— Този кучи син може да си дрънка така цял час — прошепна Макензи в радиото си. — Къде сте всички? Отговорете с номерата си.

— Ние сме в голямата каменна зала, но ти нищо не знаеш, генерале...

— Принцесата и селянина са с мен — каза Сайръс — и вие *наистина* нищо не знаете!

— Какви ми ги дрънките вие двамата, по дяволите?

— Малък номер, за който вие не сте се досетил — обясни наемникът. — Тук вътре имат детектори за метал и ако Джени, или Сам, или господин Пинкърс преминат, ще включат алармата в сградата.

— О, Господи! Докъде е стигнала тази държава?

— Предполагам, че трябва да се каже нещо като „да погледнем към причините, които лежат в основата“, но в този момент ние не можем да продължим.

— Все още не са ни победили, Лютиче — извика Ястреба. — Телешки нос, слушаш ли?

— Разбира се, Г. Г., а и ние също си имаме проблем. Той възникна между нашите хора и твоя приятел Вино. Искам да кажа, че той си е жив трън в задника.

— Какво е направил? Той е при вас едва от тази сутрин — какво би *могъл* да ви направи?

— *Клъч, клъч, клъч*, само това прави непрекъснато! След това се появи онзи неговият приятел, дребният, дето говори като бройлер и в мотела се развъртяха дузина барбута, а този Джоуи не знам там какъв си само обикаляше от стая на стая да поддържа акцията. И успя, бих добавил, с едни много интересни зарове. После се омете и доста от нашите момчета се оказаха с ометени джобове.

— Сега нямаме *време* да се занимаваме с това!

— Намери време, Г. Г., докато онзи генерал, който, трябва да призная, изглежда съвсем като теб, все още писка там. Момчетата и момичетата ни са бесни и казаха, че няма да търпят повече. Не щат да понасят тия двама мошеници и си искат обратно парите!

— Ще си получат парите в петдесеторен размер, *обещавам!*

— Мамка му! Виждаш ли това, което виждам и аз, Г. Г.?

— Аз съм на ъгъла на тази сграда и стават прекалено много неща...

— Една шайка типове си пробива път към позициите ни... изчакай една секунда! Сега някакви други — или са полузащитници, или са някакви маймуни в костюми — се присъединяват към тях. Те се спускат към нашия *генерал!*

— Изпълнявайте План Б, приоритет Номер Едно! Измъкнете го от там! Не можем да позволим да пострада... Започвайте химните и танците. *Веднага!*

— Ами какво ще стане с двамата мошеници, Вини и бройлера?

— Седнете върху тях!

— Направихме го в автобуса. Дребният ухапа задника на Орлов взор.

— *Изпълнявай.* Аз тръгвам напред!

— *Телешки нос, слушай ме и изпълнявай!* — прошепна рязко Хоукинс в радиото си, докато си пробиваше път към входа на Съда.

— Сега пък какво? Измъкнахме генерала ти, който непрекъснато пискеше, че „не бил свършил!“ Малкият Джоуи е прав, той е *тъпак!*

— Малкия *Джоуи* ли?... *Тъпак?*

— Ами да, ние сключихме сделка. Той ще ни върне половината пари и аз ще взема двадесет процента за арбитража.

— Джони, намираме се в *криза!*

— Не, не се намираме. Двамата мошеници са в един бар малко по-надолу по улицата. Нали разбираш, червената перука на Вини не допринасяше кой знае колко за имиджа ни. Беше съвсем неподходяща. Всъщност, той не е съвсем лош човек, когато го опознаеш. На теб известно ли ти е, че истинските индиански етнически типове били на голяма почит в Лае Вегас? Невада била една голяма запазена територия за червенокожите, разбираш ли.

— Аз ти говоря за *настоящия момент!* План Б, приоритет *Две* — мирното превземане на Съда!

— На теб чавка ти е изпила шибания мозък! Може да ни *изпозастрелят!*

— Не и ако всички паднете на колене и започнете да нареждате и плачете на висок глас, но чак след като вече сте вътре.

— Кой го е казал?

— Има го и в Конституцията. Никой няма право да застреля човек на колене, защото той се моли и ще умре с достойнство, а този, който го е застрелял, ще бъде прокълнат от Господ.

— Без майтап?

— Без майтап. *Тръгвайте!*

Ястреба върна обратно радиото в прокъсания си джоб вече във вътрешността на огромното фоайе на Върховния съд, а в това време Сайръс държеше Аарон, Джени, Сам и двамата Деси плътно до стената, далеч от аркообразните детектори за метал.

— Слушайте ме сега, приятели — каза химикът-наемник. — Когато употамите нахлуят вътре, Д-Едно и Д-Две ще обезвредят детекторите като ги повдигнат, а вие — Сам, Джени и господин Пинкъс, ще се промъкнете под тях и ще се отправите към втория етаж. Използвайте стълбите или асансьорите, няма значение и отидете до втория килер от дясната страна. Другите ви дрехи са там в един найлонов плик. Преоблечете се в мъжката и в дамската тоалетна и се съберете пред залата в източния край на коридора. Аз ще ви чакам.

— Ами Мак? — попита Девъро.

— Доколкото го познавам, а мисля, че вече го опознах добре, се обзалагам, че ще бъде в този килер и ще разпределя покупките преди вас. *Човече*, щеше ми се този тигър да беше управлявал някои от кампаниите, в които съм участвал. Аз съм добър, но той е връх — искам да кажа, наистина зъл!

— Това комплимент ли е, Сайръс? — попита Пинкъс.

— По-добре да ми повярвате, равине. Бих го последвал и в ада, защото знам, че ще се *върна*.

— Е, той никога не е плувал двадесет мили в ураган...

— О, я млъквай, Сам... О, о, ето ги, *идват!*

— Велики *Аврааме!* — прошепна Аарон, докато ордата употами с боядисани, восъчни лица, разкривени в гротесков хленч, се втурнаха през вратите и моментално паднаха на колене, пеейки в унисон с глави вдигнати към тавана, молейки боговете си за пощада. (Ако някой

знаеше, а никой не знаеше, това все още беше „Честването на първата брачна нощ“.)

Една дузина пазачи свалиха от раменете си пушките и ги насочиха към главите на протестиращите. Но нито един не стреля. Това го имаше в Конституцията, или поне в съзнанието на охраната на Върховния съд, че не трябваше да се стреля по хора, които се молят. Вместо това се чува аларми, но не от детекторите, а от вътрешността на самата сграда. За няколко секунди в огромната зала се стекоха подкрепления от охраната, служители и помощен персонал. Настъпи истински хаос.

— Сега! — прошепна Сайръс. Деси-Едно и Две повдигнаха дебелия кадифени въжета и Аарон, Сам и Джени пропълзяха под тях, възползвайки се от безредието.

Макензи също премина без да благодари на някого за този късмет и се втурна към стълбището, което водеше към втория етаж.

Проблем. Естествено. Лелята на Вини Бам-Бам, Анджелина Хойкалото беше объркала втория килер със стаята на климатичната инсталация и няколко скъпоценни минути бяха пропилены в търсенето на черната найлонова торба, в която се намираха дрехите им. Изведнъж се чу приглушена експлозия, на която всъщност нито един от тях не обърна внимание.

— *Намерих я!* — извика Сам и във въодушевлението си дръпна някакъв шалтер и климатичната инсталация даде накъсо. — Всичко спря — добави той, озадачен от внезапното спиране на голямата машинария.

— Кого го е грижа? — извика Дженифър, подхващайки Пинкърс, докато в това време Ястреба се задаваше тичешком от другия край на коридора и сваляше в движение скитническото си сако.

— *Те ти булка Спасов ден!* — изрева той. — Тъпата стълба беше заключена отвътре!

— Как влезе? — попита Девъро, измъквайки дрехите на Редуинг от торбата.

— Винаги нося в себе си малък пластичен експлозив, човек никога не знае за какво ще му потрябва.

— Вярно, стори ми се, че чух някакъв гърмеж — каза изтощеният Пинкърс.

— Къде е дамската тоалетна? — попита Редуинг.

— Там в края — отвърна Макензи, сочейки на изток.

— А къде е нашата тоалетна? — попита Сам.

— Доста по-близо, ето тук отляво.

Те потеглиха и изведнъж Дженифър се обърна и извика. — Сам! Мога ли да се преоблека заедно с теб? Остават още само три минути, а онази врата е на разстояние две футболни игрища!

— Леле Боже, откако чакам тези думи!

Проститутката с платиненорусия шлем се втурна обратно към пилегледача „Алби-Джо Скруб“ и двамата заедно последваха Пинкърс и Ястреба в помещението за облекчаване. Джени влезе бързо в една от кабинките, а мъжете се отърваха от дрехите и перуките си и останаха по далеч по-приличните облекла, които носеха под живописния камуфлаж.

Освен Ястреба. Защото в дъното на торбата за отпадъци, сгъната грижливо, за да бъде извадена без усилия, се намираше пълната му парадна униформа на Гърмящата глава, вожд на уопотамите, включително и величествената корона от пера, най-величествената от времето, когато окиичобите са посрещнали един заблуден козметик на име Понс де Леон^[3] на брега на бъдещия Маями Бийч. Той бързо свали скитническите си панталони и подгизналата си от пот риза и ги замени с облеклото от фина еленова кожа и кожения си бизонски жакет. След това, под смаяните погледи на Аарон и Сам, внимателно положи огромното творение от пера върху главата си. То се разстла във всичките си сто осемдесет и осем сантиметра.

Една минута по-късно Дженифър излезе от кабината в безупречен тъмен костюм, с вида на хладна и преуспяваща дама адвокат, която изобщо не се бои да застане пред доминирания от мъжкия пол Върховен съд. Това, което я уплаши за момент, беше гледката, която представляваше Макензи Хоукинс.

— А-а-а! — изпищя тя.

— Изразяваш в пълна степен и моите чувства — каза Девъро.

— *Генерале* — добави Пинкърс, влагайки в титлата любезна, но твърда молба, — това не е някакъв маскарад на Бала на розите в Пасадена. Тези процедури са най-сериозните и респектиращи в правната ни система и вашата външност, колкото и великолепа да е, едва ли е подходяща за ситуацията.

— Какво ѝ е на ситуацията, командире?

— Само бъдещето на племето уопотами и огромен сектор от отбранителната структура на държавата.

— Ще се изкажа по първата част. Мнението ми е окончателно. Между другото, това е всичко, което нося със себе си, освен ако не желаете да вляза като някой член на племето Скитникос анонимикус — което, погледнато от друга гледна точка, не е съвсем лоша идея.

— Ще отидем с перата, генерале — каза бързо Дженифър.

— Мръсното сако още е в коридора — замисли се дълбоко Хоукинс. — Тук горе няма кой да го намери; всички са долу... Като си помисля за това, аз един беден и подтиснат човек от един онеправдан народ — облечен в парцали и може би с хлътнал от глад стомах.

— *Не, Мак!* — извика Сам. — Те ще те измъкнат навън и ще те линчуват.

— Предполагам, че е напълно възможно — каза Ястреба и се намръщи. — Това е един безчовечен град.

— Тридесет и пет секунди — обяви Редуинг, поглеждайки часовника си. — По-добре да тръгваме.

— Не мога да си представя, че минута или две закъснение могат да имат някакво значение — каза Аарон. — Имам предвид, че там долу цари истинско гражданско неподчинение, маси щурмуват барикадите, което си е живата истина.

— Не щурмуват, командире, а се *молят*. Има разлика.

— Той е прав, Аарон, и това никак не е в наша полза — каза Девъро. — Веднага щом пазачите осъзнаят, че това е в общи линии една мирна демонстрация, готовността веднага ще бъде отменена и другите веднага ще се върнат по местата си... Ти си присъствал на подобни процедури и преди, нали шефе?

— Три или четири пъти — отвърна Пинкър.

— Кой стои пред вратите на Върховния съдия, командире?

— Специален пазач и един съдебен служител, генерале.

— *Проклятие!* — изрева Ястреба. — Единият от тях или *и двамата* ще разполагат със списък на имената ни. Ще се обадят по радиото и още една дузина други ще изникнат от ламперията и ще ни разкарат. Никога няма да влезем вътре!

— Предполагам, че не говорите сериозно — каза Дженифър. — Това е Върховният съд. Никой не може да подкупва пазачите и съдебните служители и въобще всякакви такива неща.

— Помисли си за милиардите дългове и зачервените физиономии в Пентагона, а и в Министерството на правосъдието и в Държавния департамент и още няколко дузини пиявици в Конгреса, които си прекарват отпуските в плюскане на тонове свинско. Какво са неколкостотин хиляди долара, които ще бъдат изръсени тук из тези светни зали!

— Мак е прав донякъде — каза Сам.

— Плътта е податлива на изкушения — отбеляза Аарон.

— Хайде да се омитаме оттук! — заключи Дженифър. Така и направиха и забързаха, запазвайки максимално достолепие, към внушителните аркообразни врати на кабинета. За тяхно най-голямо облекчение, видяха, че масивната фигура на Сайръс е застанала пред тях; с огромно учудване видяха и двамата Деси, коленичили от двете му страни в свещеническите си одежди.

— Полковник, какво *правят* тук двамата ми адютанти?

— Генерале, какво сте си *сложил*, по дяволите?

— Парадната униформа, подобаваща на племенния ми сан, разбира се. Сега, отговорете на въпроса ми!

— Идеята беше на Деси-Едно. Той каза, че са стигнали толкова далече и въпреки че не били сигурни за какво е това всичкото, решили, че може би ще се нуждаете от допълнителна охрана. За тях не представляваше никакъв проблем да се качат тук — колкото и да е странно, но тук си е живо убежище от безредиците на долния етаж.

— Колко мило — каза Дженифър.

— Колко *тъпо*! — изкрещя Девъро. — Ще ги забележат, ще ги арестуват и разпитват и цялото ни нелегално проникване ще цъфне на първите страници на вестниците!

— Ти нищо не разбираш — каза Д-Едно, надигайки глава с ръце все още склучени за молитва. — *Numero uno*, изобщо нищо не сме видели. *Numero dos*, ний сме *misioneros*, които обръщат бедните варвари в Христовата вяра. Кой ще арестува такива падрета? А ако се опитат, няма да могат да ходят няколко месеца и никой няма да влезе вътре освен вие.

— Проклет да съм — измърмори Хоукинс и погледна почти нежно надолу към двамата си адютанти. — Правилно съм се спрял на вас, момчета. При тъмните операции човек винаги трябва да разполага с вторичен спасителен персонал; той обикновено е първият, който

поема огъня върху себе си. Ние се поколебахме да ги включим, защото знаехме каква може да бъде равносметката, но вие не се поколебахте да дойдете като доброволци. Прекрасно е от ваша страна, момчета.

— Т'ва е хубаво, генерале — каза Д-Две, — но ти няма да си проклет. Аз сам ще оправя тая работа, а не моя амиго. Нъл' виждаш, аз съм *catolico*, той е само *protestante* — то не се брои.

Тътенът на отекващи стъпки по дългия коридор накара всички да извърнат рязко глави в пълен шок. Той бързо премина, щом тичащата фигура на Роман З., с по една камера във всяка ръка и дълга найлонова торба, праметната през рамото му и удряща се в бедрата му, се затича към тях.

— Мои най-скъпи и най-обичани друзья! — изкрещя той, останал без дъх и спря. — Няма да *повярвате* колко великолепен бях! Заснех физиономиите на всички, включително и трима човеци, които убедих с дългия си нож да кажат, че са били изпратени тук от „Министъра на правосъдието“ и от някакъв дребен секретар на нещо дето му викат „отбрана“.

— Това е страхотно! — каза Сам. — Но как се добра дотук?

— Очен лесно! Там долу в мраморната зала всички пеят и танцуват, и се смеят, и плачат, също като моите цигански предшественици. Хора със смешни дрехи и боядисани лица раздават наоколо бутилки с плодов сок и всички са толкова щастливи и тъжни, че ми напомниха за един наш лагер в планините на Моравия. Всичко е *glorioso!*

— О, Боже мой! — възкликна Дженифър — Джибрите!

— Кое, скъпа моя?

— *Джибри*, господин Пинкъс. Най-отровното питие, добивано някога от цивилизован или нецивилизован човек. Мохоуките твърдят, че те са го изобретили, но ние сме го подобрили и сме го направили двадесет пъти по-силно. Употребата му е абсолютно забранена в резервата, но ако някой е успял да открие тези джибри и да ги пусне в употреба, това е само онзи негодник Джони Телешкия нос!

— Бих казал, че в този момент той е напълно достоен и за името си, и за рождението си — каза Девъро.

— Хайде да *влизаме* — каза вече съвсем заповеднически Сайръс. — Аз ще отворя вратата — Той го направи и добави: — Първо вие, генерале.

— Съвсем правилно, полковник.

Макензи Хоукинс влезе в просторната, облицована в махагоново дърво стая, перата му се вееха, подкрепителният контингент го следваше достолепно, когато изведнъж оглушителни звуци на див боен индиански химн, там-тами и гласове изпълниха святото помещение. Горе на полукръглата банка, съдиите, чиито лица вече бяха застинали в строги изражения, реагираха панически и до един и една се изпокриха под нея, а след това започнаха да надзъртат с разширени очи, ужасени, но същевременно и облекчени, че не се виждат никакви признаци на насилие. При вида на пернатото чудовище под тях устите им зяпнаха; не пожелаха да се изправят иззад банката, останаха там с напълно шокирани лица.

— Какво *направи*, по дяволите? — прошепна Сам зад Ястреба.

— Един малък номер, който научих в Холивуд — отвърна под мустак Макензи. — Един звуков ефект привлича много повече вниманието, отколкото думите. В джоба ми има касетофон.

— Веднага изключи това шибано нещо!

— Ще го направя моментално, щом тези треперещи нещастници осъзнаят, че пред тях е застанал Гърмящата глава, вожд на уопотамите и че неговият племенен сан изисква подходящ респект.

Един по един, зашеметените съдии от Върховния съд бавно започнаха да надигат главите си. Музиката заглъхна и след това спря. Съдиите се спогледаха въпросително и насядаха по столовете си.

— *Чуйте* ме, вие мъдри старейшини на правосъдието в тази държава! — изрева Гърмящата глава и гласът му отекна между стените. — Вашите хора бяха заловени в коварен заговор, целящ да ни отнеме чрез измама правата за собственост над нашите поля, нашите планини и нашите реки, които ни осигуряваха необходимото за живот и оцеляване. Вие ни натикахте в гетата с безплодни гори и безводни земи, които не раждат нищо освен най-нежеланите семена. Ние не сме ли част от тази нация? Нация, в която са съществували и в мир, и във война хиляди племена. Вие воювахте с нас и с испанците, а след това с французите и англичаните, а най-накрая и между *вас самите*? Ние нямаме ли същите привилегии като тези, с които воювахте и на които след това простихте и ги абсорбирахте в културата си? Чернокожите в тази страна преживяха двестагодишно робство, а ние агонизираме вече

петстотин години. Ще позволите ли вие и в този век това да продължава?

— Аз не — каза бързо един от съдиите.

— Нито пък аз — каза друг, още по-бързо.

— Определено и аз няма да позволя — възпротиви се още един, клатейки ожесточено глава и скърцайки с челюсти.

— О, Божичко, четох това изявление десет пъти и десетте пъти плаках — каза съдийката.

— Не ви прилича да го *правите* — каза Върховният съдия, вперил поглед в дамата и след това внезапно изключи микрофоните, за да може Съдът да се съвещава на спокойствие.

— *Обичам* го — прошепна Дженифър на ухото на Сам. — Мак каза всичко само в няколко изречения!

— Да, но той не е плувал тридесет и седем мили през ураган в морето!

— Нашият генерал е много красноречив и убедителен — прошепна Пинкърс. — Много добре си е научил речта.

— Сравнението му с чернокожите не ме прави особено щастлив — каза Сайръс, също шепнешком. — По дяволите, неговите индиански братя и сестри не са ги окувавали във вериги и не са ги продавали, но в общи линии е прав.

— Не, Сайръс, не са ни окувавали и продавали — добави Дженифър. — Нас просто са ни избивали или са ни натирвали в места, където да умираме от глад.

— О'кей, Джени. Матира ме. Микрофоните отново бяха включени.

— Да, ами, кхъм! — каза един съдия, седящ в дясната част. — Понеже уважаваният адвокат от Бостън, съветник Пинкърс, се е присъединил към вас, ние разбира се, приемаме вашите препоръчителни документи, но се надявам, че вие осъзнавате значимостта на това дело?

— Искаме си само това, което е наше. За останалото можем да преговаряме, всичко друго би било недопустимо.

— Това не беше уточнено с необходимата прецизност в декларацията ви, Гърмяща глава — каза чернокожият съдия с поглед, пълен с неодобрение, докато вземаше един лист. — Вашият официален адвокат е някой си Самюъл Дансинг Девъро, вярно ли е?

— Вярно е и аз съм този, сър — отвърна Сам, пристъпвайки напред от страни на Хоукинс.

— Страхотна декларация, млади човече.

— Благодаря ви, сър, но честно...

— Вероятно ще бъдете прострелян в главата заради нея — продължи съдията, като че ли Девъро изобщо не беше проговарял. — Обаче, като я чета, ми се струва, че долавям под повърхността една тънка и непрекъсната нишка на злонамереност, като че ли не сте бил заинтересован толкова от правото, колкото от отмъщението.

— В ретроспективен план, аз бях потресен, сър, от *несправедливостта*.

— На вас не ви се плаща, за да се потрисате, съветник — каза един съдия отляво. — Плаща ви се, за да представите във вашата петиция истината. При отсъствието на мнозината починали отдавна, които сега не могат да застанат тук и да се защитят, вие сте си позволил шокиращи инсинуации.

— Основани на разкрит доказателствен материал, сър, а и това са наистина инсинуации или, ако ви харесва повече, предположения. Но нито едно от тях, обаче не е без съответните исторически доказателства.

— Вие професионален историк ли сте, господин Девъро? — попита друг.

— Не, господин съдия, аз съм професионален адвокат, който може да забележи и проследи линията на доказателствата, както съм сигурен, че можете и вие, сър.

— Много мило от ваша страна да признаете на колегата ни подобна способност — каза друг.

— Не съм го казал с обиден подтекст, сър.

— Да, но според собствените ви думи, вие можете да се почувствате обиден, съветник — отбеляза съдийката. — Така че аз бих направила заключението, че и вие сте способен да обидите някого.

— Само, когато съм убеден, че е оправдано, мадам.

— Точно това имах предвид и аз, господин Девъро, когато споменах тази нишка на злонамереност в декларацията ви. Не се учудвам, че не искате нищо по-малко от една унижителна капитулация от страна на правителството, която би стоварила върху плещите на

всеки данъкоплатец в тази държава един непосилен товар. Задължение, което едва ли би преглътнал.

— Ако Съдът ми разреши да го прекъсна — намеси се Гърмящата глава, вожд на уопотамите — моят блестящ млад съветник, застанал тук пред вас, има репутацията на човек, който изпитва силен справедлив гняв, когато чувства, че каузата е законна...

— *Какво?* — прошепна Сам и ръгна с лакът ребрата на Хоукинс — *Не смей...*

— Той се *осмелява* да си пъха носа там, където не смеят и ангелите, но кой измежду нас би винил този истински честен човек, който до дъното на душата си вярва в справедливостта за онеправданите? Вие сър, твърдите, че на него му се плаща, за да се чувства обиден — вие бяхте прав само наполовина, сър, защото на него изобщо не му е било платено, но той се чувства обиден заради времето, в което живее, без да търси за себе си никаква награда в бъдеще за искрената си вяра... А каква е тази вяра, която така силно ги подтикна да се застъпи в наша полза? Разрешете ми да се опитам да обясня. Или още по-добре, вместо аз да обяснявам, всеки от вас може да посети една дузина резервати, в които живеят нашите народи. Вижте сами какво е сторил белият човек с предишните горди индианци. Вижте бедността ни, мръсотията, в която живеем, нашата — да, нашата безжизненост и *импотентност*. Попитайте се, дали самите вие бихте могли да живеете по този начин *без* да чувствате обида в сърцата си. Тази земя е била *наша* земя и когато вие сте ни я отнели, ние по някакъв начин сме осъзнали, че от това може да се развие една по-велика, *цялостна* нация и че ние можем да бъдем част от нея... Но не, не било писано. Вие ни изолирате, оставяте ни в периферията, изпращате ни в изолирани резервати без никакъв принос във вашия прогрес. Това е документирана история и никой не би могъл да я постави под въпрос... Ето по тази причина, ако нашият образован съветник е написал декларацията си с определена доза гняв — „злонамереност“, както го наричате вие — той ще влезе в хрониките на правото на двадесети век като Кларънс Дароу^[4] на нашето време. Говорейки от името на потърпевшите уопотами, ние го *боготворим*.

— Боготворенето, вожде Гърмяща глава, не влиза в работата на този Съд — каза големият черен съдия и погледна накриво. — Човек може да боготвори своя бог, или някакъв идол, или икона, или

последния гуру, но това не оказва никакво влияние в съдебната зала, а и не би трябвало. Ние тук боготворим единствено правото. Ние отсъждаме въз основа на фундаментални или доказани истини, а не на убедителни хипотези, извлечени от несъществуващи документи отпреди повече от сто години.

— *Хей*, чакайте малко сега! — извика Сам — *Аз прочетох* тази декларация...

— Ние смятахме, че вие сте я написал, съветник — прекъсна го съдийката — *Не е ли* вярно?

— Да — ами, това е друга история, но нека ви кажа, аз съм страхотен адвокат и съм проучил тази декларация в най-малки подробности. Историческият доказателствен материал, който я подкрепя, е *неоспорим*! Още повече, ако съдът отхвърли тези доказателства от прагматични подбуди, вие значи сте просто една сбирщина от — от...

— От какво, Съветник? — попита един от съдиите от лявата страна на банката.

— По дяволите, ще го кажа — *страхливци*!

— *Обичам те*, Сам — прошепна Дженифър.

Звучната изненада на целия Съд бе прекъсната от мощния глас на вождата Гърмяща глава, известен още и като Макензи Лочинвар Хоукинс. — *Ако обичате*, велики пазители на правосъдието в тази открадната от нас земя, мога ли да *говоря*?

— *Какво* има, пернат *термит* такъв? — изписка Върховният съдия Рийбок.

— Току-що станяхте свидетели на бесния гняв на един честен човек, на един изключителен адвокат, който е готов да захвърли блестящата си професионална кариера, заради *истината*, която е открил в едни скрити ръкописи, които не е трябвало никога да видят светлината на деня. Точно такива безкомпромисни мъже са направили тази страна велика, защото те са се изправяли лице в лице с истината и са почувствали нейното величие. *Истината* и добра, и лоша, е трябвало да бъде приета с всичките жертви, които е изисквала, бляскава светлина, която е извела една нова нация до нейното величие, до нейната *слава*. Всичко, което желае той, което желаем ние, което желаят всички индиански народи, е да бъдем *част* от тази велика

страна, която някога сме наричали наша. Толкова ли ви е трудно да го преглътнете?

— Съществуват и съдбовни национални интереси, сър — каза черният съдия с малко по-ведра физиономия. — Изключителни финансови натоварвания, жестоки данъци върху цялата държава, които няма да се посрещнат с одобрение. Както мнозина преди нас са казвали, за съжаление в повечето случаи този свят е много нечестен.

— Да *преговаряме*, тогава, сър! — извиси глас Гърмящата глава. — Орелът не лови мухи. Вместо това, както се изрази нашият млад съветник, този могъщ орел прорязва небесата с великолепен полет, но е далеч по-важен, като всепризнат символ на свободата.

— Аз го казах...

— *Млъкни!*... О, вий, съдии, позволете на тази незначителна муха да намери своята искрица надежда под крилото на великия орел. Не ни прогонвайте отново, защото вече не остана място за нас. Дайте ни уважението, което отдавна ни се полага — дайте ни надеждата, която ни е необходима, за да оцелеем. Без нея ние ще загинем, и гибелта ни ще бъде окончателна. Бихте ли искали това да тежи на вашата съвест — ръцете ви не са ли *достатъчно* кървави?

Тишина. Повсеместна. Освен:

— Ей, Мак, не е зле — прошепна Сам с левия ъгъл на устата си.

— *Великолепно!* — прошепна Дженифър отзад.

— Задръж така, малка кобилке — отвърна също тихо Ястреба, извърщайки глава. — Сега следва гвоздеят.

— Какво си намислил? — попита Аарон Пинкър.

— Само слушайте — прошепна Сайръс. — Известно ми е що за човек е генералът. Сега ще ги ужили там, където наистина ще ги заболи. Право в задниците.

Микрофоните бяха изключени още веднъж, докато съдиите за пореден път се оттеглиха на съвещание. Най-накрая съдията от Ню Ингленд, който имаше вид на недохранен, заговори: — Заключениета ви реч беше наистина затрогваща, вожде Гърмяща глава — каза той тихо, — но подобно обвинение може да бъде отправено и от името на множество малцинства. Историята не е била благосклонна към тези народи, за лично мое най-голямо съжаление. Както е казал един от нашите президенти: „Животът не е справедлив“, но той трябва да продължи и да става по-добър за мнозинството, а не

за нещастните пострадали малцинства. Ние всички от все сърце бихме желали да можем да променим този сценарий, но това е извън нашите способности и възможности. „Бруталността на историята“ — така го е определил Шопенхауер. Аз искрено ненавиждам това заключение, но съзнавам истинността му. Ние можем да отприщим един потоп, който да погълне цели общности в цялата страна с далеч, далеч по-лоши последствия, отколкото за ищците.

— Какво искате да кажете, сър?

— Отчитайки всичко, което изложихте тук, какъв би бил вашият отговор, ако Съдът с цялата си мъдрост отсъди срещу вас?

— Много просто — отвърна вождът Гърмяща глава. — Ще обявим война на САЩ, със съзнанието, че имаме подкрепата и съчувствието на нашите индиански братя из цялата страна. Много хиляди бели хора ще загинат. Ние ще загубим, но и вие също.

— *Мамка му* — обади се гъгнещият Върховен съдия Рийбок, — Аз имам къща в Ню Мексико...

— В земята на войнолюбивите апахи ли, сър? — попита невинно Ястреба.

— На две мили и половина от резервата — отвърна съдията, преглъщайки.

— Апахите са наши кръвни братя. Дано Великият дух да ви дари с бърза и относително безболезнена смърт.

— Ами Палм Бийч? — попита друг член на Съда с вдигнати вежди.

— Семинолите са наши братовчеди. Те сваряват кръвта на белия човек, за да премахнат нечистотиите й, докато кръвта е още в тялото, разбира се, това прави месото по-крехко.

— Аспен...? — попита колебливо друг. — Кой са там?

— Безразсъдните и жестоки чероки, сър. Те даже са ни по-близки братовчеди, благодарение на географията. Въпреки това ние неведнъж публично сме заявявали неодобрението си относно първобитните им методи на отмъщение. Те завързват враговете си с лице върху мравуняци на мравки-убийци.

— *Ааа!* — задъха се Дженифър.

— Лейк... Лейк Джордж? — попита един пребледнял съдия отляво, на чиято физиономия се беше изписал неочакван ужас. — Имам там прекрасна лятна къща.

— В горната част на щата Ню Йорк ли, сър? Трябва ли да питате? — Макензи снижи глас, сякаш обхванат от неизказан ужас. — Ловните и погребални полета на мохоките?

— Нещо такова... струва ми се.

— Нашето племе е издънка на мохоките, сър, но ще ви призная най-откровено, ние почувствахме, че трябва бързо да се махнем и да се отправим на запад, далеч от нашите най-близки кръвни братя.

— Защо е било необходимо това?

— Мохокият ловец е може би най-жестокият и смелият от всички нас — но, ами, не съм сигурен, че разбирате.

— Да разбираме... какво?

— Когато ги предизвикват, те подпалват шатрите на враговете си през нощта, както и цялото вражеско имущество и земи. Това е политика за обезвреждане на противника, която ние счетохме за прекалено жестока за нашия клон. Разбира се, мохоките все още ни смятат за едни от тях. Кръвта не става лесно на вода. Безусловно, те ще се присъединят към нашата борба.

— Аз мисля, че ние отново трябва да се *посъветваме!* — отсече Върховният съдия и микрофоните пак онемяха. Целият Съд се скупчи и само главите им подскачаха нагоре-надолу, докато шушукаха помежду си.

— *Мак!* — изсъска Редуинг. — Нямаше и капка *истина* във всичко, което надрънка! Апахите са от народа на Атабаска и не са част от нас; чероките никога не биха завързали никого върху мравуняк, това е напълно абсурдно, а семинолите са най-миролюбивото племе от всички нации!... Мохоките, ами, те обичат да стрелят по престъпници, защото това им носи добри пари, но никога не нападат никого, който да не ги е нападнал или е откраднал от тях пръв, а и със сигурност не биха подпалили земята, защото после на нея няма да може да се отгледа нищо!

— *Ако обичаш*, дъще на употамите — каза Ястреба, застанал царствено в перестия си шлем и поглеждайки надолу към Дженифър. — Какво знаят тези тъпи бледолики?

— Ти окаля всички индиански племена!

— А тези хора какво са правили с нас през всичките тези години?

— *С нас ли?*

Микрофоните изпукаха за пореден път, гъгнивият глас на Върховния съдия прогърмя от високоговорителите: — Нека документите да свидетелстват, че ние ще препоръчаме на правителството на САЩ незабавно да влезе в преговори с уопотамския народ за намиране на разумно разрешение на въпроса за обезщетения за нанесени в миналото щети. Без оспорване, Съдът отсъжда в полза на ищеца. Това ще бъде обявено в последствие. Съдът се оттегля *sine die*^[5]! — И след това, без да осъзнава, че микрофоните все още работят, Върховния съдия добави. — Някой да се обади в Белия дом и да каже на Субагало да си гледа работата! Този кучи син ни забърка в тази каша, както *винаги*. Сигурно той ни е изключил тъпата климатична инсталация. Потя се, та чак се лее в цепката на гъза ми!... Извинявайте, скъпа.

Новините за триумфа на уопотамите достигнаха фойето само за няколко минути. Вождът Гърмяща глава, в пълни парадни одежди, закрачи надолу по мраморния коридор към голямата зала, очаквайки одобрението и почестите на народа си. Празненството, наистина, беше в пълен ход, но празнуващите изглежда нямаха нищо общо с повода за това празненство. Огромната галерия беше пълна с танцуващи и подскачащи мъже и жени от всички възрасти, а танците варираха от достолепни валсове до хардрок и участниците се въртяха и носеха под звуците на осъвременената и малко по-бърза версия на оригинален индиански химн, леещи се от огромните високоговорители. Дори и пазачите, туристите и вашингтонската полиция от време на време се присъединяваха към танцуващите; разбунената огромна зала се беше превърнала в арена на див карнавал.

— О, мили *Боже*! — възкликна Изгрев Дженифър Редуинг, щом слезе от асансьора заедно със Сам и Аарон.

— Поводът е много радостен — каза Пинкърс. — Твоят народ с право триумфира.

— *Моят* народ ли? Това не е моят народ!

— Какво имаш предвид? — попита Девъро.

— *Погледнете!* Виждате ли поне един уопотам, поне една боядисана физиономия или индианска пола да пее, да танцува или да крещи?

— Не, но виждам доста уопотами вън на пода.

— И аз, но не мога да разбера какво правят.

— Ами, те май обикалят от група на група и окуражават... о, о, те разнасят...

— Хартиени *чашки*! И пластмасови бутилки — точно както ни каза Роман. Те раздават нашия йоу-йоу сок!

— Малка поправка — каза Сам — Продават го.

— *Ще убия този Телешки нос!*

— Ще ти дам друго предложение, Дженифър — каза Аарон, подхилвайки се. — Вземете го вместо това във финансовия ви комитет.

[1] Великолепно (ит.). — Б.е.р. ↑

[2] Комедийни персонажи в англоезичния фолклор ↑

[3] Испански изследовател, открил Флорида, вместо търсения „Извор на младостта“ ↑

[4] Кларънс Дароу (1817–1938) — американски адвокат ↑

[5] Sine die (лат.) — за неопределено време, без (да се определя) ден ↑

ЕПИЛОГ

НЮ ЙОРК ДЕЙЛИ НЮЗ

УОПОВЕ ВЗЕМАТ КСВВС

Вашингтон, петък — Вчера Върховният съд взе озадачаващо решение. С него се признава законността на делото, заведено от племето уопотами срещу правителството на Съединените щати. Съдът единодушно постановил, че територията от неколкостотин квадратни мили в и около Омаха е законна собственост на уопотамите според споразумение, утвърдено от Четиринадесетия конгрес през 1878. Тази земя включва и главната квартира на Командването на Стратегическите военновъздушни сили. Сенатът и Камарата на представителите са били свикани на извънредна сесия и адвокати от няколко хиляди правни кантори са проявили интерес към предстоящите преговори.

ХОЛИВУД ВАРАЙЪТИ

Бевърли Хилс, сряда — Господата Робинс и Мартин, главни изпълнителни директори на Агенцията „Уилям Морис“, са обявили, че е била сключена крупна сделка между техните клиенти, известни на този етап само като шестима страхотни актьори, които са се подвизавали в полза на правителството като антитерористична групировка през последните пет години и Студията

„Консолидейтид — Колосал“, продуцент Емануел Грийнбърг, за филм на стойност 100 000 000\$ с участието на техните клиенти, които ще играят самите себе си. На пресконференцията се появи великият и легендарен драматичен актьор Хенри Ървинг Сътън и заяви, че е развълнуван от събитието и излиза от пенсия, за да изиграе една голяма роля. Сигурно и Грийнбърг е бил страхотно развълнуван, защото непрекъснато хлипаше и беше прекалено развълнуван, за да говори. Мнозина от пишещите братя казаха, че това било, защото той много се гордеел, но други отбелязаха, че било заради преговорите. Бившата съпруга на Грийнбърг, Лейди Каеендуи, също присъстваше. Тя непрекъснато се усмихваше.

НЮ ЙОРК ТАЙМС

ДИРЕКТОР НА ЦРУ ОТКРИТ ЖИВ. СПАСЕН НА ОСТРОВ В АРХИПЕЛАГА ДРАЙ ТОРТУГАС

Маями, четвъртък — Риболовна яхта „Контесата“, собственост на международния индустриалец Смитингтън-Фонтини, забелязала дим от огън на брега на един необитаем вътрешен остров от Драй Тортугас. Щом „Контесата“ се приближила до брега, екипажът и пътниците чули силни викове за помощ едновременно на английски и на испански и видели трима мъже да се втурват към водата и да благодарят, че са били намерени. Единият от тримата бил Винсънт ф. А. Манджекавало, директор на ЦРУ, който до тази сутрин се смяташе за изчезнал в морето. Предположението се базирало на останките от яхтата „Дадено Бейби“, на която е бил пътник господин Манджекавало и която се разби при една тропическа буря. Останките включваха и някои лични принадлежности на директора.

Оцеляването на тримата се дължало на изключителния героизъм на господин Манджекавало. Според двамата моряци от аржентинския екипаж, които са били откарани със самолет при семействата си в Рио де Жанейро, директорът буквално ги измъкнал от пълните с акули води. Те се държали за краката му, а господин Манджекавало доплувал до необитаемия остров. След като чу тази вест Президентът каза: „Знаех си, че моят стар приятел моряка ще се оправи!“ Както бе отбелязано и преди това, Управлението на военноморските сили не направи друг коментар, освен: „Това е хубаво.“

В Бруклин, Ню Йорк, някой си Роко Сабатини, след като прочете бележката за спасяването, каза на жена си, която седеше срещу него зад подредената за закуска маса:

— Хей, какво става тук, по дяволите? Бам-Бам не може да плува.

УОЛСТРИЙТ ДЖЪРНЪЛ

СЕРИЯ БАНКРУТИ ШОКИРА ФИНАНСОВА АМЕРИКА

Ню Йорк, петък — Адвокати сноват по коридорите на делова Америка днес, излизат и влизат в кабинетите на директорите и залите за конференции, опитвайки се да вдигнат на крака голям брой конгломерати. Конвенционалната мъдрост сом, че това е невъзможно, тъй като са били натрупани огромни дългове в разразилата се наскоро треска за покупки на контролни пакети и фючърсни борсови сделки и това е оставило много от националните индустриални гиганти с празни джобове, зачервени лица и в отделни случаи с внезапно желание да напуснат страната.

Съобщиха ни, че на международното летище „Кенеди“, един такъв президент на компания е бил чул да

крещи истерично: „Където и да е, но не и Кайро! Няма да чистят писоари!“ Смиълът на тази забележка не е изяснен.

ЗВЕЗДИ И РАЙЕТА

ИЗДАНИЕ НА АРМИЯТА НА САЩ

КУБИНСКИ САБОТЪОРИ ИЗДИГНАТИ В ОФИЦЕРСКО ЗВАНИЕ

Форт Бенинг, събота — За първи път в историята на Армията на САЩ, двама високо ценени бивши офицери от военната машина на Кастро, специалисти по саботаж, шпионаж, подмолни операции, разузнаване и контраразузнаване, са били издигнати в чин младши лейтенант, обяви генерал Етълред Броукмайкъл, шеф на Отдела за връзки с обществеността.

Деси Ромеро и неговият братовчед Деси Гонзалес, които са избягали от „непоносимата ситуация в родината си“, след лингвистична адаптация и зъболекарска обработка ще влязат в частта на специалните войски, която се сформира в Бенинг.

Армията приветства такива смели и опитни хора, които са рискували живота си в търсенето на свобода и достойнство. Генерал Броукмайкъл каза по този повод: „От техните перипетии може да се направи страхотен филм и ние ще помислим върху това.“

* * *

Лятото беше към края си, омарата изчезна и природата започна да се готви за есента. Северните ветрове ставаха хладни в сутрешните часове и напомняха на обитателите на Небраска, че скоро ще станат

още по-студени, а след това и много студени, като най-накрая ще щипят кожата. Тези мисли, обаче, бяха много далеч от главите на уопотамите, защото докато преговорите с правителството на САЩ продължаваха, Вашингтон намери за подходящо да изпрати в резервата двеста и дванадесет сглобяеми къщи, каквито ползваха работниците на открито, за да сменят вигвамите и паянтовите постройки, използвани преди това за събирания на комуната, използвани също и като подслон от мнозина по време на зимните снегове. Разбира се, това, което Вашингтон не знаеше, беше, че само няколко седмици по-рано бяха сринати с булдозери неколкостотин напълно нормални бунгала и че шатрите или вигвамите са били преди това напълно непозната гледка в резервата, освен малкото при туристическата порта. Макензи Хоукинс не беше човек, който ще пренебрегне тънкостите или дисхармонията на наблюдаемия терен, никой опитен военен не би го направил. Всичко беше част от стратегията, и нито една битка по света не е била спечелена без план.

— Все още не мога да повярвам — каза Дженифър, хванала Сам за ръката. Двата крачеха по калния път към резервата. Поляната от дясната им страна беше изпъстрена с просторни екстравагантни къщички, върху всяка от които имаше сателитна антена. — Всичко се развива по начина, предвиден от Макензи.

— Значи преговорите вървят добре?

— Неочаквано добре. Ако се намръщим, просто защото нещо не ни е ясно, те веднага се стъписват и замлъкват и правят още по-добро предложение. На няколко пъти ми се наложи да прекъсвам хората от правителството и да им обяснявам, че финансовите аспекти са напълно задоволителни, и че просто съм искала доуточняване на официалната формулировка. Един адвокат извика: „Не ви харесва, не се притеснявайте, *изключва* се от споразумението!“

— Не е зле да си в такава позиция.

— Аз в този момент просто исках да се извиня, че отивам до тоалетната.

— Ще се въздържа от коментар... Но вие защо сте толкова любезни?

— Стига, Сам, това което предлагат те надминава и най-смелите ми мечти, че би било престъпление да спорим за още.

— Защо изобщо преговаряте, тогава? Какво целите?

— Ще започна първо с официалното обвързване, гарантиращо задоволяване на най-насъщните ни нужди в точно определен срок, такива като нормални къщи, добри училища, асфалтирани улици, магазини и складове, за да може тук да се живее съвсем нормално и според нормите на разумните хора. След това, може би, още няколко благини от рода на обществени басейни и прокарване на ски-писти на планината Орлово око, изграждане на лифтове и ресторант — но, разбира се, последното може да се сметне като част от нашия личен бизнес. Идеята беше на Чарли, той обича да кара ски.

— Какво прави той?

— Скъпи, аз навремето съм повивала това хлапе и затова на моменти се чувствам почти като кръвосмесителка.

— А?

— Той толкова прилича на теб! Интелигентен, има бърза мисъл и е толкова забавен...

— Аз съм един много сериозен служител на съда — прекъсна я Девъро и се ухили.

— Ти си един лунатик и той е същият, като и на двамата лунатизмът е смекчен от бърза мисъл, дразнещо добра памет и способност да редуцирате сложните неща до фундаментално прости истини.

— Аз дори не знам какво означава това.

— Нито пък той, но и двамата го правите. Знаеш ли, че на него му дошла идеята да се позове на този шантав и незначителен казус в историята на юриспунденцията ни, наречен *non potest amicus curie*, когато Хоукинс написал декларацията си? Кой би могъл да знае какво е това, а още по-малко да си го спомни?

— Аз. Хиляда осемстотин двадесет и седма. Джаксън срещу Бъкли, единият откраднал прасета от другия...

— О, млъкни! — Джени пусна ръката му и веднага я хвана отново.

— Какво има намерение да прави Чарли, след като свърши всичко това?

— Имам намерение да го направя доверен адвокат на племето. Едновременно с това ще може да върти ски-курорта през зимата.

— Това не е ли ужасно обвързващо?

— Може и да е, но аз не мисля така. Някой трябва да стои тук и да се увери със стопроцентова сигурност, че Вашингтон ще изпълни споразумението за реконструкция до последната точка. Когато някой се е захванал с подобно мащабно начинание по-добре да има зад гърба си адвокат, който винаги да му е под ръка. Ти някога да си правил пристройка към къщата си и то в определения от теб срок? Добавила съм много тежки наказателни клаузи към всяка точка от договора.

— Чарли няма да остане без занимание. Какво успя още да измъкнеш от Шеметния град, както го нарича Мак? Имам предвид, освен „непосредствените ви нужди“?

— Много просто. Безусловни гаранции от Държавната хазна, че племето ще получава една база от два милиона годишно, с корекции спрямо инфлацията, през следващите двадесет години.

— Това са кокоши курешки, Джени! — извика Сам.

— Не, не е така, скъпи. Ако не се изправим на крака дотогава, значи не го заслужаваме. На нас не ни е необходима мощна подкрепяща ръка, просто искаме възможност да се влеем в главния поток. И доколкото познавам моите уопотами, ще ви оберем на вас бледоликите и последния цент от джоба. Също, ако наистина познавам племето си, а това е така, след двадесет години второто име на вашия президент ще бъде нещо от сорта на „Залез“ или „Лунен Лъч“, помни ми думата. Ние не сме рафинирали сока Йоу-Йоу току-така.

— А сега какво? — попита Девъро.

— А сега какво?

— Какво ще стане с нас?

— Трябваше ли да повдигаш този въпрос?

— Не му ли е времето?

— Разбира се, че му е времето, но аз се страхувам.

— Аз ще те защита.

— От кого? Ти?

— Ако е необходимо. Всъщност, много е просто. Както се изразяваш ти, Чарли и аз редуцираме сложните неща в прости думи, които всеки може да разбере.

— За какво говориш, да те вземат дяволите, Сам?

— Редуцирам усложнената ситуация в много прост проблем.

— Какво е това, ако мога да попитам?

— Аз отказвам да изживея останалата част от живота си без теб и не знам защо си мисля, че може би и ти се чувстваш по същия начин.

— Да речем, че в това, което казваш, има зрънце истина, просто зрънце, е, нека и да е колкото орех, как ще се осъществи това? Аз съм в Сан Франциско, а ти си в Бостън. Това не е кой знае колко добра основа.

— С твоите препоръки Аарон ще те наеме на минутата и то със страхотна заплата.

— С твоята трудова биография Спрингтрий, Баел и Карпас от Сан Франциско ще те направят съдружник преди мен.

— Никога не бих могъл да напусна Аарон, много добре го знаеш, а ти вече си напускала веднъж една фирма в Омаха. Ето, виждаш ли, всичко се сведе до едно просто или-или, основано върху предположението, че и двамата ще налагаме тръбата за газта, ако не можем да бъдем заедно.

— Аз не съм се изхвърляла чак толкова.

— Аз го направих. Ти би ли могла?

— Отказвам да отговоря с мотив, че това може да ме постави в неравностойно положение.

— Все пак има едно разрешение.

— Какво е то?

— Мак ми даде един медальон на неговата дивизия от Втората световна война, онази, която е атакувала и превзела Бълдж, и аз винаги го нося в себе си за късмет. — Девъро бръкна в джоба си и извади една лека монета от алуминий с физиономията на Макензи Хоукинс, гравирани по средата. — Ще го хвърля и ще го оставя да падне на земята. За мен ези, за теб тура. Ако е тура, ще си се върнеш в Сан Франциско и двамата ще страдаме с мъките на прокълнатите. Ако е ези идваш в Бостън с мен.

— *Съгласна* — Медальонът се превъртя няколко пъти във въздуха и падна на калния път. Джени се наведе. — Небеса, ези е — Тя посегна да вдигне алуминиевата монета, когато ръката на Сам хвана нейната.

— *Не*, Джени, не трябва да се навеждаш така!

— Как?

— Много е вредно за кръста ти! — Девъро я придърпа към себе си, докато вземаше медальона с дясната си ръка.

— Сам, какви ги *говориш*?

— Първата работа на един съпруг е да предпазва жена си.

— От какво?

— От сецване на кръста — Девъро повъртя медальона в пръстите си и го захвърли в хрусталака от лявата им страна. — Вече не ми трябват никакви талисмани — каза той и прегърна Джени. — Имам теб и това е късметът, който ми трябва и който съм искал.

— Или може би не искаше да видя другата страна на монетата? — прошепна Редуинг в ухото му и нежно го ухапа. — Ястреба ми даде едно от тези в Хуксет. физиономията му е и от двете страни. Ако беше казал тура, щях да те убия.

— Палава *гаднярка* такава — прошепна Сам, играейки с устните ѝ като шимпанзе, което яде фъстъци. — Има ли тук някоя закътана полянка, където можем да поскитаме?

— Не сега, ненаситнико. Мак ни чака.

— Той е *вън* от живота ни; това е и вече край!

— Искрено се надявам да е така, скъпи, но понеже съм реалистка, се чудя за колко ли време ще е?

Преминаха завоя по калния път, зад който се издигаше многоцветната шатра от изкуствени животински кожи. От отвора в горната част се виеше дим.

— Той е тук — каза Девъро. — Хайде да се сбогуваме с него бързо и любезно, нещо от рода на „много ми беше приятно да се запознаем, но стой ако обичаш по-далеч от живота ми!“

— Това не е ли малко жестоко, Сам? Виж какво направи той за моя народ.

— За него всичко това е игра. Джени, не го ли разбираш?

— Значи играта, която играе, е добра игра, скъпи!

— Не знам, той винаги така ме обърква...

— Няма значение — каза Редуинг. — Той излиза. Мили Боже, *погледни* го!

Сам се втрещи, невярващ на очите си. Генерал Макензи Лочинвар Хоукинс, известен още и като Гърмяща глава, вожд на уопотамите, не напомняше ни най-малко за която и да е от гореупоменатите две личности. Нямаше и следа от военния, а още по-малко от величието на индианеца; фактически в него не бе останало нищо, което би подходило нито на единия, нито на другия образ.

Вместо това племенните одежди бяха сменени от крещящи дрехи на повърхностен човек, което беше донякъде доста убедително и достоверно. Стърчащата му късо подстригана сива коса беше покрита от жълта барета, под големия му нос се кипреше тънък черен мустак, а под всичко това, виолетова широка вратовръзка, която крещящо контрастираше с розовата му копринена риза, която от своя страна съвсем се допълваше в цветово отношение с плътно прилепналите яркочервени панталони с маншети, спускащи се върху чифт бели мокасини „Гучи“.

— Мак, за кой ще се *представяш* пък сега, по дяволите? — извика Девъро.

— А, ето ви и вас двамата — каза Ястреба без да отговори на въпроса. — Мислех си, че ще трябва да тръгна без да съм ви видял. Страховито бързам.

— Бързаш „страховито“ ли? — каза Дженифър.

— Мак, кой *си* ти?

— Макинтош Куотърмейн — отвърна глуповато Ястреба, — ветеран от шотландските гренадири. Идеята беше на Джин-Джин. Напред към Холивуд. Аз съм ко-продуцент и технически съветник в продукцията на Грийнбърг.

— *Какво?*

— Просто, за да държа под око развинтеното финансово въображение на Мани... и може би още няколко неща, ако ми се удаде удобен случай. В Холивуд е пълна бъркотия, нали знаете. Мисля, че има нужда от някой новатор с ясна мисъл... Вижте, беше страхотно да се видя с вас, сладури, но наистина бързам. Имам среща с моя нов адютант — *асистент* — полковник Роман Забриски, бивш служител от съветската военна кинопродукция. На летището. Самолетът ни отива към крайбрежието.

— Роман З.? — попита зашеметената Редуинг.

— Какво стана със Сайръс? — каза Сам.

— Той е някъде в Южна Франция, проверява един от замъците на Фрейзиър. Бил ограбен по най-вандалски начин.

— Мислех си, че ще иска да се върне пак в лабораторията.

— Да, но как със затворническо досие... ами, Куксън щял да купува някакъв химически завод... Вижте, беше върха, че вие наминахте да ме видите, куклички, но аз наистина трябва да тичам.

Дай да те целуна, сладурано, и ако някога ти потрябва тест за бременност, знаеш къде да ме издириш. — Учудената Редуинг прие прегръдката на Ястреба. — И ти, лейтенант — продължи Макензи, прехвърляйки ръцете си върху Девъро, — ти си все още най-добрият адвокатски череп на планетата, с изключение, може би, на командира Пинкърс и малката дама тук.

— Мак! — изкрещя Сам. — *Не виждаш ли?* Ти започваш всичко отново! От Лос Анджелис няма да остане тухла върху тухла!

— Не, това не е истина, синко, изобщо не е истина. Ние ще върнем отново старите славни дни — Ястреба вдигна куфара си „Луи Вюитон“, прикривайки появилите се в очите му сълзи. — *Чао*, бечковци — каза той, обърна се чевръсто и тръгна с бързи крачки по калния път — човек с мисия.

— Защо ми се струва, че по някое време, някъде в Бостън, телефонът ще иззвъни и от другата страна ще бъде Макинтош Куотърмейн? — каза Девъро, обгърнал с ръка раменете на Дженифър, докато и двамата наблюдаваха как фигурата на Ястреба се смалва все повече и повече в далечината.

— Защото е неизбежно, скъпи мой, а и на нас няма да ни хареса, ако не стане така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.